KRISTIN HANNAH

Între surori

LITERA

blue MOON

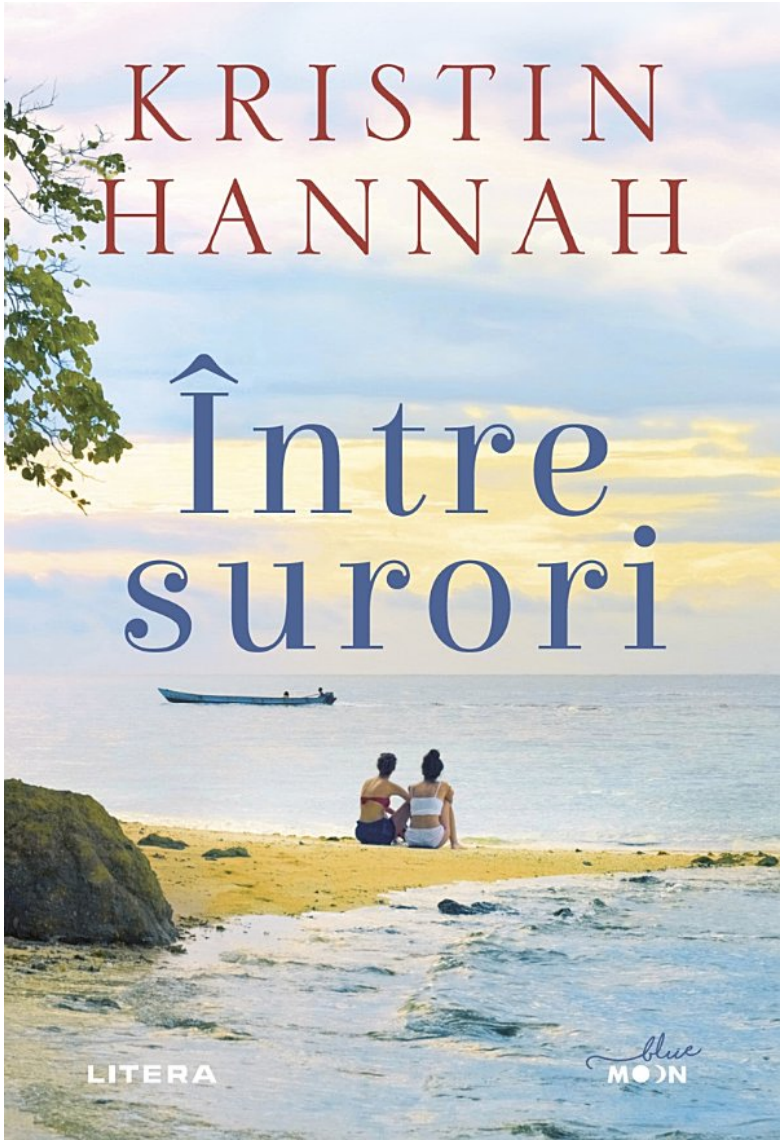
KRISTIN
HANNAH
Între
surori
LITERA
blue
MOON

Cuprins

Mulțumiri
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29

Capitolul 30
Capitolul 31
Epilog
Nota autoarei

blue
MOON

KRISTIN HANNAH

Între surori

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRA CONSTANTIN

LITERA
București
2020

Between Sisters

Kristin Hannah

Copyright © 2003 Kristin Hannah

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Între surori

Kristin Hannah

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu şi fiii

Redactori: Rodica Bogdan, Monica Grecu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Faber Studio

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HANNAH, KRISTIN

Între surori / Kristin Hannah;

trad. din lb. engleză: Alexandra Constantin –

București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6026-8

ISBN EPUB 978-606-33-6232-3
I. Constantin, Alexandra (trad.)
821.111

Pentru sora mea, Laura.
Și pentru tatăl meu, Laurence.
Și, ca întotdeauna, pentru Benjamin și Tucker.
Vă iubesc pe toți.

Mulțumiri

Le mulțumesc, din nou, doctoriței Barbara Snyder și lui Katherine Stone; îi mulțumesc lui Diane VanDerbeek, avocată extraordinară, pentru ajutorul ei în probleme de drept; iar la final le mulțumesc lui John, Diane și minunatului echipaj de pe Olympus. Mulțumesc pentru o călătorie cu barca distractivă și absolut memorabilă.

„Nu vedem lucrurile așa cum sunt,
le vedem așa cum suntem.“
Anais Nin

„Dacă iubirea este răspunsul,
poți să reformulezi, te rog, întrebarea?“
Lily Tomlin

Capitolul 1

Dr. Bloom aștepta răbdătoare un răspuns. Meghann Dontess se lăsă pe spate pe scaunul ei și își studie unghiile. Era timpul pentru o manichiură, ba chiar trecuse deja timpul pentru o manichiură.

– Încerc să nu simt prea mult, Harriet. Știi asta. Sunt de părere că mă împiedică de la a mă bucura de viață.

– De asta vii să mă vezi în fiecare săptămână de patru ani? Pentru că te bucuri atât de tare de viață?

– Nu aș face observația asta dacă aș fi în locul tău, nu pune capacitățile tale de psihiatru într-o lumină bună. Știi, e absolut posibil să fi fost perfect normală când te-am întâlnit și tu să mă fi făcut de fapt nebună.

– Iarăși folosești umorul drept scut.

– Mă flatezi, nu a fost o replică amuzantă.

Harriet nu zâmbi.

– Te consider rar amuzantă.

– Mi-ai distrus visurile de a deveni comediantă.

– Haide să vorbim despre ziua în care tu și Claire ați fost despărțite.

Meghann se fâțâi deranjată în scaun. Fix când avea nevoie de un răspuns isteț nu îi venea nimic în minte. Știa ce căuta să afle Harriet, iar Harriet știa că Meghann era la curent. Dacă nu răspundea, întrebarea avea să fie pusă, pur și simplu, din nou.

– Despărțite. Un cuvânt frumos, curat. Detașat. Îmi place, dar subiectul acela e închis.

– E interesant că menții o relație cu mama ta, dar te distanțezi de sora ta.

Meghann ridică din umeri.

– Mama e actriță. Eu sunt avocată. Nu ne deranjează prefăcătoria.

– Ce vrei să spui?

– Ai citit vreodată un interviu de-al ei?

– Nu.

– Le spune tuturor că am avut o viață foarte săracă și tristă, dar plină de iubire. Ne prefacem că ăsta e adevărul.

– Trăiați în Bakersfield când s-a încheiat prefăcătoria vieții triste dar pline de iubire, nu-i așa?

Meghann tăcu. Harriet o manevrase înapoi către subiectul dureros ca pe un șobolan printr-un labirint. Harriet continuă:

– Claire avea nouă ani. Îi lipseau mai mulți dinți, dacă îmi amintesc bine, și avea probleme cu matematica.

– Stop.

Meghann își încleștă degetele pe brațele de lemn elegant ale scaunului. Harriet se uită drept la ea. Privirea ei era calmă pe sub arcada neîmblânzită a sprâncenelor ei negre. O pereche de ochelari mici și rotunzi îi accentuau ochii.

– Nu da înapoi, Meghann. Progresăm.

– Dacă mai progresăm mult, o să am nevoie de o ambulanță. Ar trebui să vorbim despre cabinetul meu. E motivul pentru care vin la tine, știi? Tribunalul pentru Familie e o oală sub presiune. Ieri am avut un tată de doi bani care a apărut într-un Ferrari și apoi a jurat că era falit, tâmpitul. Nu voia să plătească pentru școlarizarea fiicei lui. Ghinionul lui că i-am filmat sosirea.

– De ce mă tot plătești dacă nu vrei să discutăm despre adevărata cauză a problemelor tale?

– Am dificultăți, nu probleme. Și nu are nici un rost să cotrobăim prin trecut. Aveam șaisprezece ani când s-au întâmplat toate astea. Acum am fantastica vârstă de patruzeci și doi. E timpul să trec peste. Am făcut ceea ce trebuia, nu mai contează.

– Atunci de ce mai ai coșmarul?

Meghann trase de brățara de la firma David Yurman pe care o avea pe încheietură.

– Am și coșmaruri despre păianjeni care poartă ochelari de soare Oakley. Dar despre astea nu mă întrebi niciodată. Oh, și săptămâna trecută am visat că eram închisă într-o cameră de sticlă care avea podeaua făcută din bacon. Puteam auzi oameni plângând, dar nu puteam găsi cheia. Vrei să vorbim despre ăsta?

– Un sentiment de izolare. Senzația că oamenii suferă de pe urma acțiunilor tale sau că le e dor de tine. OK, să vorbim despre vis. Cine

plângea?

– Rahat.

Meghann ar fi trebuit să prevadă asta, în fond avea o diplomă în psihologie, ca să nu mai spună că fusese numită un copil minune cândva. Se uită la ceasul ei din aur și platină.

– Ghinion, Harriet. Ni s-a terminat timpul. Presupun că va trebui să rezolvăm nevrozele astea enervante săptămâna viitoare.

Se ridică și își netezi pantalonii costumului bleumarin Armani, nu că ar fi avut vreo cută. Harriet își dădu încet ochelarii jos. Meghann își încrucișă brațele într-un gest instinctiv de autoapărare.

– Urmează una bună.

– Îți place viața ta, Meghann?

Nu se așteptase la asta.

– Ce să nu îmi placă? Sunt cel mai bun avocat de divorțuri din stat. Locuiesc…

– Singură…

– Într-un apartament grozav deasupra pieței publice și conduc un Porsche nou-nouț.

– Prieteni?

– Vorbesc cu Elizabeth în fiecare joi.

– Familie?

Poate că venise momentul să își caute un nou psiholog. Harriet îi dezgropase toate punctele slabe.

– Mama a stat cu mine o săptămână anul trecut. Dacă am noroc, mă va vizita din nou la timp ca să putem vedea colonizarea planetei Marte pe MTV.

– Și Claire?

– Eu și sora mea avem probleme, recunosc. Dar nu e nimic major. Suntem doar prea ocupate ca să ne întâlnim.

Meghann se grăbi să umple liniștea când Harriet nu spuse nimic.

– OK, mă scoate din minți felul în care își aruncă viața la gunoi. E destul de inteligentă ca să facă orice, dar rămâne legată de terenul ăla prăpădit de camping pe care ei îl numesc stațiune.

– Cu tatăl ei.

– Nu vreau să vorbesc despre sora mea. Și cu siguranță nu vreau să vorbesc despre tatăl ei.

Harriet bătu cu pixul în masă.

– OK, ce zici despre asta: când a fost ultima dată când te-ai culcat cu același bărbat de două ori?

– Ești singura care crede că asta e ceva rău. Îmi place varietatea.

– Așa cum îți plac bărbații mai tineri, așa-i? Bărbați care nu simt dorința să se așeze la casa lor. Scapi de ei înainte să scape ei de tine.

– Repet, să te culci cu bărbați mai tineri și sexy care nu vor să se așeze la casa lor nu e un lucru rău. Nu vreau casă cu grădină în suburbie. Nu mă interesează viața de familie, dar îmi place sexul.

– Și singurătatea îți place?

– Nu sunt singură, răspunse Meghann încăpățânată, sunt independentă. Bărbaților nu le plac femeile puternice.

– Bărbaților puternici le plac.

– Atunci ar trebui să umblu prin săli de fitness și nu prin baruri.

– Și femeile puternice își înfruntă temerile. Vorbesc despre deciziile dureroase pe care le-au luat în viețile lor.

Meghann se strâmbă.

– Îmi pare rău, Harriet, trebuie să plec. Ne vedem săptămâna viitoare.

Ieși din birou. Afară era o zi de iunie minunat de veselă. Era începutul așa-zisei veri. În alte părți ale țării oamenii mergeau la plajă și la grătar și organizau picnicuri la piscină. Aici, în bunul Seattle, oamenii își verificau meticuloși calendarele și mormăiau că era iunie, la naiba.

Doar o mână de turiști umblau pe afară în această dimineață, străini pe care îi puteai recunoaște după umbrelele de sub braț. Meghann răsuflă în sfârșit, în timp ce traversa strada aglomerată. Păși pe pajiștea parcului și fu salutată de un stâlp totemic, în spatele căruia plonjau pescăruși în apă după rămășițe de mâncare.

Meghann trecu pe lângă o bancă pe care era ghemuit un bărbat acoperit de ziare îngălbenite. În fața ei se întindea Puget Sound de-a lungul orizontului palid. Își dorea ca priveliștea să o consoleze; des o și făcea. Dar astăzi mintea ei era prinsă în plasa altor timpuri și a altor locuri.

Dacă și-ar fi închis ochii… ceea ce categoric nu îndrăznea să facă… și-ar fi amintit totul: formarea numărului; conversația greoaie și disperată cu un bărbat pe care nu îl cunoștea; drumul lung și tăcut spre acel orășel de doi bani din nord. Și cel mai rău, lacrimile pe care le ștersese de pe obrajii roșii ai surorii ei mici când spusese „Plec, Claire“.

Își strânse degetele pe balustradă. Dr. Bloom greșea. Să vorbească despre decizia dureroasă pe care o luase și despre anii însinguraţi care urmaseră nu avea să o ajute.

Trecutul ei nu era o colecție de amintiri care trebuiau discutate și rezolvate; era ca o valiză Samsonite cu o rotiță defectă. Meghann învățase asta cu mult timp în urmă. Tot ce putea face era să târască valiza după ea.

Tumultuosul râu Skykomish se umfla de-a lungul malurilor sale mâloase. Amenințarea inundației era un eveniment anual. Într-un dans la fel de vechi ca și timpul însuși, oamenii care locuiau în orășele de pe marginea râului priveau și așteptau cu saci de nisip la îndemână. Memoria lor colectivă se întindea peste generații. Fiecare avea câte o poveste despre vremurile când apa se ridicase până la al doilea etaj al casei nu știu cui… până sus la ușa casei Grange… la colțul dintre străzile Spring și Azalea. Oamenii care locuiau în zone mai plate, mai sigure, priveau știrile de seară și clătinau din cap, țâțâind despre cât de ridicoli erau fermierii care locuiau în luncă.

Un oftat colectiv de ușurare se întindea prin oraș când râul începea în sfârșit să scadă. De obicei începea cu Emmett Mulvaney, farmacistul care se uita regulat la canalul meteo pe singurul televizor cu ecran mare din Hayden. Mulvaney observa câte o fărâmă de informație pe care până și meteorologii șmecheri din Seattle o rataseră. Dădea această informație mai departe șerifului Dick Parks, care îi spunea secretarei sale, Martha. În mai puțin timp decât îți lua să conduci dintr-un capăt al orașului în celălalt se împrăștia vestea: Anul ăsta va fi în regulă. Pericolul a trecut. Desigur, meteorologii se declarau de acord cu această prognoză la douăzeci și patru de ore după predicția lui Emmett.

Nici anul acesta nu fusese o excepție, dar în această zi frumoasă de vară era ușor să uiți de lunile periculoase a căror ploaie înnebunea pe toată lumea.

Claire Cavenaugh stătea pe malul râului cu cizmele îngropate aproape până la glezne în noroiul cafeniu. O mașină manuală de tuns iarba, fără benzină, era parcată lângă ea.

Claire zâmbi, își trecu o mână înmănușată peste fruntea transpirată. Era incredibil de câtă muncă era nevoie ca să pregătești stațiunea pentru vară.

Stațiune.

Așa numea tatăl ei acești șaisprezece acri. Sam Cavenaugh dăduse peste proprietate cu aproape patruzeci de ani în urmă, în vremurile când Hayden nu era decât un popas cu benzinărie pe drumul înspre Stevens Pass. Cumpărase terenul pentru o nimica toată și se stabilise în ferma părăsită care venise cu el. Numise locul Stațiunea River's Edge și începuse să viseze la o viață care nu includea căști de construcție, dopuri de urechi și ture de noapte la fabrica de hârtie din Everett.

Întâi lucrase după serviciu și în weekenduri. Începuse cu un fierăstrău, o camionetă și un plan schițat pe un șervețel. Delimită zonele pentru camping, curăță tufăriș vechi de o sută de ani și construi fiecare cabană din pin noduros din fața râului cu propriile mâini. River's Edge era acum o afacere de familie înfloritoare. În total erau opt cabane, fiecare cu două dormitoare mici și drăguțe, o singură baie și o verandă cu priveliște la râu.

În ultimii câțiva ani adăugaseră o piscină și o sală de jocuri. Se făceau planuri pentru un teren de minigolf și pentru o spălătorie. River's Edge era genul de loc în care aceleași familii se întorceau an după an ca să își petreacă acolo vacanțele prețioase.

Claire încă își amintea prima dată când văzuse locul. Copacii înalți și zbuciumul argintiu al râului păruseră paradisul pentru o fată care crescuse într-o rulotă ce poposea doar în partea săracă a orașului. Amintirile ei din copilărie de dinainte de River's Edge erau gri: orașe urâte care veneau și plecau; apartamente și mai urâte în clădiri părăginite; și mama, fugind mereu de câte ceva. Mama fusese căsătorită de mai multe ori, dar Claire nu își putea aminti vreun bărbat care să fi ținut mai mult decât o cutie de lapte. Meghann era cea pe care Claire o ținea minte. Sora mai mare care se ocupa de toate… și care apoi plecase într-o bună zi și o lăsase pe Claire în urmă.

Acum, după atâția ani, viețile lor erau legate de cel mai subțire fir. Ea și Meg vorbeau la telefon o dată la câteva luni. În zilele deosebit de rele recurgeau la conversații despre vreme, iar Meg primea atunci invariabil „un alt apel" și închidea. Sora ei adora să sublinieze cât succes avea. Meghann putea să turuie zece minute despre cum Claire se subestima. „Locuind pe terenul ăla ridicol de camping, curățând după oameni" erau cuvintele pe care le folosea de obicei. De fiecare Crăciun se oferea să îi plătească o facultate, de parcă să citească *Beowulf* i-ar fi îmbunătățit viața.

Ani întregi, Claire își dorise ca ele să fi fost nu doar surori, ci și prietene, dar Meghann nu își dorise același lucru, iar Meghann primea mereu ceea ce

voia. Erau ceea ce Meghann își dorise să fie: străine politicoase care împărțeau o grupă sanguină și o copilărie urâtă.

Claire întinse mâna după mașina de tuns iarbă. În timp ce înainta lent pe terenul poros, observă o duzină de lucruri care trebuiau rezolvate înainte de ziua deschiderii. Trandafiri care trebuiau tunși, mușchi care trebuia răzuit de pe acoperișuri, mucegai care trebuia îndepărtat cu înălbitor de pe balustradele verandelor. Apoi mai era tunsul ierbii. O iarnă lungă și umedă se transformase într-o primăvară surprinzător de însorită, iar iarba crescuse până la genunchii lui Claire. Își propuse să îl roage pe meșterul lor, George, să curețe canoele și caiacele după-masă.

Claire aruncă mașina de tuns iarba pe platforma camionetei. Aparatul lovi platforma ruginită cu o bufnitură răsunătoare.

– Bună, scumpo. Mergi în oraș?

Claire se întoarse și își văzu tatăl stând pe veranda recepției. Purta o salopetă zdrențuită, cu pete maro de la o schimbare de ulei de mult uitată și o cămașă din flanelă. Tatăl ei își scoase o eșarfă roșie din buzunarul de la șold și își șterse fruntea în timp ce venea spre ea.

– Repar congelatorul ăla, apropo. Să nu te prind că te uiți la prețuri pentru unul nou.

Nu exista un aparat pe care tatăl ei să nu îl poată repara, dar Claire avea de gând să se uite la prețuri oricum.

– Ai nevoie de ceva din oraș?

– Smitty are o piesă pentru mine. Poți să o iei?

– Clar. Și să îl pui pe George la treabă cu canoele când ajunge aici, OK?

– O să pun asta pe listă.

– Și spune-i Ritei să curețe tavanul băii din cabana șase. S-a umplut de mucegai pe timpul iernii.

Claire închise platforma camionetei.

– Vii la cină?

– Nu în seara asta. Ali are un meci de tee ball în parc, îți amintești? La cinci.

– A, da. O să fiu acolo.

Claire dădu din cap, știind că avea să fie acolo. Nu ratase nici un eveniment din viața nepoatei lui.

– Pa, tata.

Smuci mânerul de la ușa camionetei și trase tare până când se deschise cu un scârțâit. Apucă volanul negru și se urcă pe scaun. Tata bătu în ușă.

– Condu cu atenție! Ai grijă la curba de la borna șapte.

Claire zâmbi. Îi dădea acel sfat de aproape douăzeci de ani.

– Te iubesc, tata.

– Și eu te iubesc. Acum du-te și adu-mi nepoata. Dacă te grăbești, avem timp să ne uităm la *Sponge Bob Pantaloni Pătrați* înainte de meci.

Capitolul 2

Aripa de vest a clădirii de birouri dădea înspre Puget Sound. Frumoasa priveliște albastră era încadrată de un perete acoperit cu ferestre de la podea la tavan. În depărtare se afla dealul împădurit al insulei Bainbridge. Pe timpul nopții puteai vedea doar câteva lumini în întunericul negru și verde; în lumina zilei însă, insula părea părăsită. Doar feribotul alb care intra pufăind în portul ei din oră în oră indica faptul că insula era populată.

Meghann stătea singură la o masă lungă de conferințe în forma unei boabe de fasole. Suprafața lăcuită din lemn de abanos și cireș dădea un aer de eleganță și bani. Poate că mai ales bani. O masă ca aceasta trebuia să fi fost făcută la comandă și proiectată individual, scaunele din piele întoarsă, de asemenea. Când te așezai la masă și te uitai la priveliște, mesajul era clar: Posesorul biroului avea al naibii de mult succes.

Era adevărat. Meghann atinsese fiecare obiectiv pe care și-l propusese. Când începuse facultatea, fusese o adolescentă singuratică și speriată care îndrăznise să viseze la o viață mai bună. Acum o avea. Cabinetul ei era unul dintre cele mai de succes și cele mai respectate din oraș. Era proprietara unui apartament scump din centrul Seattle-ului (complet altceva decât rulota stricată care fusese „căminul“ copilăriei ei. Și nimeni nu depindea de ea.

Se uită la ceas. 16.20. Clienta ei întârzia. Ai fi crezut că tariful de trei sute de dolari pe oră ar fi încurajat promptitudinea.

– Doamnă Dontess? se auzi o voce prin interfon.

– Da, Rhona?

– Sora dumneavoastră, Claire, e pe linia unu.

– Fă-mi legătura! Și sună-mă în secunda în care ajunge May Monroe.

– În regulă.

Meghann apăsă butonul căștilor și forță o voce veselă.

– Claire, mă bucur că m-ai sunat.

– Telefonul merge în două sensuri, știi, nu? Cum e viața în tărâmul banilor?

– Bună. Cum e în Hayden? Toată lumea așteaptă inundația?

– Pericolul ăla a trecut pe anul acesta.

– Oh.

Meghann se uită pe fereastră. Macarale gigantice și portocalii încărcau sub ea și la stânga ei containere multicolore pe o navă. Nu avea habar ce să îi spună surorii ei. Împărțeau un trecut, dar cam acolo se oprea totul.

– Deci, cum îi merge nepoatei mele frumoase? I-a plăcut skateboardul?

– Îl adoră, râse Claire, dar serios, Meg, la un moment dat va trebui să ceri ajutorul unui vânzător. Fetițele de cinci ani nu au de obicei priceperea necesară pentru un skateboard.

– Tu o aveai. Locuiam în Needles pe atunci. Același an în care te-am învățat să mergi pe scuter.

Meg își dori imediat să nu fi spus asta. Era mereu dureros să își amintească de trecutul lor comun. Timp de mulți ani Claire fusese mai degrabă o fiică pentru Meghann, nu o soră. Meg fusese cu siguranță o mamă mai bună pentru Claire decât fusese mama lor.

– Ia-i doar un film Disney data viitoare. Nu trebuie să dai atâția bani pentru ea. E mulțumită cu o păpușă Polly Pocket.

Orice o mai fi fost și aia. O tăcere stânjenitoare se așternu între ele. Meghann se uită la ceas și apoi se trezi vorbind amândouă în același timp.

– Ce?

– Alison se bucură că intră în clasa întâi?

Meghann strânse din buze. Era o provocare să nu vorbească, dar știa că Claire ura să fie întreruptă. Ura mai ales când Meghann monopoliza conversația.

– Da, spuse Claire, Ali abia așteaptă să meargă la școală toată ziua. Grădinița nici nu s-a terminat și ea deja așteaptă toamna; vorbește doar despre școală. Uneori am senzația că mă țin de coada unei comete. Și nu stă niciodată în loc, nici măcar când doarme.

Meghann începu să spună „Și tu erai la fel“ și se opri. Era o amintire dureroasă, pe care ar fi vrut să o poată alunga.

– Deci cum merge cu treaba?

– Bine. Cum merge cu terenul de camping?

– Stațiunea. Deschidem în două săptămâni și un pic. Familia Jefferson are o reuniune aici cu vreo douăzeci de oameni.

– O săptămână fără acces la telefon și fără semnal de televiziune? De ce îmi cântă piesa din *Eliberarea* în cap?

– Unor familii le place să petreacă timp împreună, spuse Claire cu o voce ascuțită care voia să transmită „m-ai rănit“.

– Îmi pare rău, ai dreptate. Știu că iubești locul acela. Auzi, spuse ca și cum tocmai îi venise o idee, de ce nu împrumuți niște bani de la mine și construiești o stațiune drăguță de spa pe proprietate? Sau chiar mai bine, un hotel micuț. Lumea s-ar buluci acolo pentru o împachetare corporală bună. Dumnezeu știe că aveți tot nămolul necesar.

Claire oftă prelung.

– Chiar trebuie să îmi reamintești că tu ai succes și eu nu? La naiba, Meg!

– Nu asta voiam să zic. Știu doar… că nu poți extinde o afacere fără capital.

– Nu vreau banii tăi, Meg. Noi nu îi vrem.

Iat-o: reamintirea faptului că Meg era eu, iar Claire era noi.

– Iartă-mă dacă am spus ceva greșit. Vreau doar să te ajut.

– Nu mai sunt fetița care are nevoie de protecția surorii ei mari, Meg.

– Sam s-a priceput mereu să te protejeze.

Meg auzi o tentă de amărăciune în vocea ei.

– Da.

Claire făcu o pauză, trase aer în piept. Meghann știa ce făcea. Își aduna puterile, căuta un teren neutru, mai sigur.

– Merg la lacul Chelan, spuse în final.

– Excursia anuală cu prietenele, spuse Meghann.

Era recunoscătoare că se schimbase subiectul.

– Cum vă numiți? Trupa de blues?

– Da.

– Vă întoarceți toate în același loc?

– În fiecare vară de când eram în liceu.

Meghann se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi avut un grup de prietene atât de apropiate. Dacă ar fi fost un alt fel de femeie, ar fi fost invidioasă. Dar așa cum era, nu avea timp să umble haihui cu o gașcă de femei. Și nu își putea imagina cum ar fi fost să fie încă prietenă cu oamenii cu care fusese la liceu.

– Distracție plăcută atunci!

– Oh, o să ne distrăm sigur. Anul acesta Charlotte a…

Interfonul bâzâi.

– Meghann? A ajuns doamna Monroe.

Slavă Domnului. O scuză să închidă telefonul. Claire putea vorbi o veșnicie despre prietenii ei.

– Fir-ar. Scuze, Claire, trebuie să închid.

– Oh, da. Știu cât îți place să auzi despre prietenii mei ratați care s-au lăsat de facultate.

– Nu e vorba de asta. Am un client care tocmai a ajuns.

– Da, sigur. Pa.

– Pa.

Meghann termină apelul chiar când secretara ei o conducea pe May Monroe în sala de conferințe. Meghann își dădu jos căștile și le aruncă cu un zăngănit pe masă.

– Bună, May, spuse în timp ce se îndrepta repede spre clientă, mulțumesc, Rhona. Fără apeluri, te rog.

Secretara dădu din cap și părăsi încăperea închizând ușa.

May Monroe stătea în fața unui tablou în ulei plin de culoare, un Nechita original numit *Iubire adevărată*. Lui Meghann îi plăcuse mereu ironia: iubirea adevărată murea în fiecare zi a săptămânii în această cameră.

May purta o rochie neagră și practică, din tricot și pantofi negri care se demodaseră cu cel puțin cinci ani în urmă. Părul ei de culoarea șampaniei îi cădea lin pe umeri într-o tunsoare bob clasică, ușor de îngrijit. Verigheta ei era un inel simplu din aur.

Uitându-te la ea, nu ai fi ghicit niciodată că soțul ei conducea un Mercedes negru și că lua regulat ceaiul la terenul de golf Broadmoor. May probabil că nu mai cheltuise bani pentru ea însăși de ani întregi. Nu de când muncise pe brânci la un restaurant din zonă pentru a-i plăti soțului ei Facultatea de Stomatologie. Deși era doar cu câțiva ani mai mare decât Meghann, tristețea își lăsase urmele pe May. Avea cearcăne sub ochi.

– Te rog, ia loc, May.

May se smuci ca o marionetă trasă de un păpușar. Se așeză pe unul din scaunele confortabile din piele întoarsă.

Meghann își luă locul obișnuit din capul mesei. În fața ei erau întinse mai multe dosare cu bilete de un roz aprins împrăștiate de-a lungul marginilor

documentelor. Meghann bătu cu degetele pe teancul de hârtii, întrebându-se care din numeroasele ei metode era cea ideală. De-a lungul anilor învățase că existau la fel de multe reacții la o veste proastă ca și indiscreții. Instinctul o avertiza că May Monroe era fragilă, că, deși era în mijlocul destrămării căsniciei ei, încă nu acceptase inevitabilul cu adevărat. Deși actele de divorț fuseseră înaintate cu luni în urmă, May încă nu credea că soțul ei avea să ducă procesul până la capăt.

Această întâlnire avea să o facă să creadă.

Meghann se uită la ea.

– După cum ți-am spus la ultima noastră întâlnire, May, am angajat un detectiv particular ca să verifice operațiunile financiare ale soțului tău.

– A fost o pierdere de vreme, așa-i?

Indiferent cât de des se derula și rederula această scenă în birou, nu devenea niciodată mai ușoară.

– Nu tocmai.

May se holbă la ea preț de un moment lung, apoi se ridică și merse la serviciul de cafea de pe comoda din lemn de cireș.

– Înțeleg, spuse ea cu spatele la Meghann. Ce ați aflat?

– Are peste șase sute de mii de dolari într-un cont din insulele Cayman, pe numele lui. Acum șapte luni a scos aproape tot capitalul propriu din casă. Poate ai crezut că semnai documente de refinanțare?

May se întoarse ținând în mână o ceașcă de cafea și o farfurioară. Porțelanul îi zăngănea în mâinile tremurânde în timp ce se îndrepta spre masa de conferințe.

– Ratele scăzuseră.

– Banii au căzut. Direct în mâinile lui.

– Doamne, șopti May.

Meghann văzu cum lumea lui May i se destrăma în fața ochilor ei verzi; o lumină păru să se stingă în ei.

Era momentul pe care atâtea femei îl înfruntau într-o asemenea situație: realizarea faptului că soții lor erau niște străini și că visurile lor erau doar atât, visuri.

– Devine mai rău, continuă Meghann.

Încercă să folosească cuvinte blânde, dar știa cât de adâncă avea să fie rana lăsată în urmă.

– I-a vândut cabinetul partenerului său, Theodore Blevin, pentru un dolar.

– De ce ar face asta? Valorează…

– Ca să nu poți lua jumătatea care ți se cuvine.

Picioarele lui May părură se cedeze sub greutatea informației. Se prăbuși în scaun. Ceașca și farfurioara loviră masa cu un zuruit, cafeaua se vărsă peste marginea de porțelan și bălti pe masă. May începu imediat să tamponeze mizeria cu un șervețel.

– Îmi pare rău.

Meghann îi atinse încheietura.

– Nu-ți face griji. Se ridică, luă niște șervețele și șterse cafeaua. Mie îmi pare rău, May. Indiferent cât de des văd genul acesta de comportament, tot îmi provoacă greață.

O atinse pe May pe umăr și îi dădu timp de gândire.

– Scrie în vreunul dintre documente de ce mi-a făcut asta?

Meghann își dorea să nu fi avut un răspuns. Uneori o întrebare era preferabilă față de un răspuns. Băgă mâna în dosar și scoase o fotografie în alb-negru. O împinse înspre May cu grijă, de parcă ar fi fost tipărită pe material explozibil și nu pe hârtie lucioasă.

– Numele ei e Ashleigh.

– Ashleigh Stoker. Presupun că știu acum de ce se oferea mereu să o ia pe Sarah de la lecțiile de pian.

Meghann dădu din cap. Era mereu mai rău când femeia o cunoștea pe amantă, chiar și doar în trecere.

– Washington e un stat în care nu e nevoie de motiv pentru un divorț, deci aventura lui nu contează.

May își ridică privirea. Avea ochii pierduți, sticloși ai unei victime din Antichitate.

– Nu contează? Închise ochii. Sunt o idioată.

Cuvintele ei erau mai mult un susur decât un sunet.

– Nu. Ești o femeie sinceră, de încredere, care i-a plătit unui nesimțit zece ani de facultate pentru ca el să aibă o viață mai bună.

– Trebuia să fie viața noastră mai bună.

– Bineînțeles. Meg se întinse, îi atinse mâna lui May. Ai crezut într-un bărbat care ți-a spus că te iubește. Acum se bazează pe tine să fii May cea bună și amabilă, femeia care își pune familia pe primul loc și care îi face doctorului Dale Monroe viața ușoară.

May păru nedumerită de acest lucru, poate chiar puțin speriată. Meghann înțelegea; femeile ca May uitaseră de mult cum să facă valuri. Era în regulă. Era treaba ei de avocat, oricum.

– Ce ar trebui să facem? Nu vreau să rănesc copiii.

– El e cel care a rănit copiii, May. A furat bani de la ei. Și de la tine.

– Dar e un tată bun.

– Atunci va vrea să aibă grijă de ei din punct de vedere financiar. Dacă are un dram de bun-simț, îți va da jumătate din bunurile comune fără să lupte pentru ele. Dacă o face, va fi floare la ureche.

May știa adevărul pe care Meghann îl presupusese deja. Tipul acesta de bărbat nu se pricepea la împărțit.

– Și dacă nu o face?

– Atunci îl obligăm.

– Va fi furios.

Meghann se aplecă spre ea.

– Tu ești cea care ar trebui să fie furioasă, May. Bărbatul acesta te-a mințit, te-a înșelat și a furat de la tine.

– E și tatăl copiilor mei, răspunse May cu un calm care o exasperă pe Meghann, nu vreau ca situația asta să devină urâtă. Vreau… să știe că poate veni acasă.

Oh, May.

Meghann își alese cuvintele cu grijă.

– Tot ce vom face este să fim corecte, May. Nu vreau să rănesc pe nimeni, dar poți fi al naibii de sigură că nu vei fi trasă pe sfoară și falimentată de omul acesta. E un medic ortodont foarte, foarte bogat. Ar trebui să porți Armani și să conduci un Porsche.

– Nu mi-am dorit niciodată să port Armani.

– Și poate că niciodată nu îți vei dori, dar e treaba mea să mă asigur că ai toate opțiunile deschise. Știu că pare rece și dur în momentul acesta, May, dar crede-mă. Vei fi fericită să îți permiți tot ceea ce vrei atunci când vei fi extenuată pentru că ai crescut doi copii de una singură, iar Dr. Zâmbet se plimbă prin oraș cu noul lui Porsche și dansează toată noaptea cu profesoara lui de pian de douăzeci și șase de ani. Ai încredere în mine.

May se uită la ea. Avea gura strâmbată într-o expresie încruntată, care îți rupea inima.

– OK.

– Nu îl voi lăsa să te mai rănească.

– Crezi că niște mormane de hârțogărie și un teanc de bani în cont mă vor proteja?

May oftă.

– Dați-i drumul, doamnă Dontess, faceți ceea ce trebuie ca să protejați viitorul copiilor mei. Dar să nu ne prefacem că aveți puterea de a alina durerea, OK? Mă doare deja atât de tare că abia pot respira. Și abia a început.

Mori de vânt erau presărate de-a lungul orizontului senin dincolo de întinderea arsă de iarbă a preriei. Lamele lor groase de metal se învârteau într-un ritm lent și constant. Uneori, când vremea era perfectă, puteai auzi trop-trop-ul scârțâit al fiecărei rotații.

Astăzi era prea al naibii de cald ca să auzi orice în afară de bătăile propriei inimi.

Joe Wyatt stătea pe lespedea de ciment turnat care servea drept verandă depozitului. Ținea în mână tot ce mai rămăsese din prânzul lui, o doză caldă de cola.

Privi către câmpurile îndepărtate, dorindu-și să se plimbe de-a lungul drumurilor largi dintre copaci, mirosind parfumul dulce al pământului bogat și al fructelor care creșteau acolo.

Poate că bătea o briză pe acolo; chiar și urma unei brize ar fi alinat căldura asta sufocantă. Aici era doar soarele fierbinte care bătea pe depozitul din metal. Transpirația îi lucea pe frunte și îi umezea pielea sub tricou.

Căldura îl afecta deja și era doar a doua săptămână din iunie. Nu avea nici o șansă să suporte vara în Yakima Valley. Era timpul să plece din nou.

Conștientizarea acestui fapt îl obosi.

Nu pentru prima oară se întrebă cât avea să mai poată face asta, cât avea să mai poată merge din oraș în oraș. Singurătatea îl măcina, mânca din el și lăsa în urmă o umbră slabă. Din păcate alternativa era mai rea.

Cândva – părea să fi fost cu mult timp în urmă – sperase ca în unul din aceste locuri să se simtă bine, sperase că avea să intre într-un oraș sau altul, avea să se gândească: „Ăsta e!“ și că avea să îndrăznească să închirieze un apartament și nu doar o cameră sordidă de motel.

Nu mai avea vise din acestea. Știa mai bine. După o săptămână în aceeași cameră începea să simtă și să își amintească. Începeau coșmarurile. Singura protecție pe care o avea era străinătatea. Dacă o saltea nu era niciodată „a lui“, dacă o cameră rămânea un teritoriu nefamiliar, putea dormi uneori mai mult de două ore una după alta. Dacă se stabilea undeva, se făcea comod și dormea mai mult, visa invariabil despre Diana.

Era OK. Era dureros, bineînțeles, pentru că atunci când îi vedea fața… chiar și doar în vise… era copleșit de o durere care îi mergea până adânc în măduva oaselor, dar exista și plăcere, o amintire dulce a felului în care fusese viața, o amintire a iubirii pe care putuse cândva să o simtă. Ce n-ar fi dat ca visele să se oprească acolo, la amintirea Dianei stând pe iarba verde din campusul facultății sau cu ei ghemuiți în patul lor mare din casa din insula Bainbridge.

Nu era niciodată atât de norocos. Visele dulci se acreau invariabil și deveneau coșmaruri. Cel mai des se trezea șoptind: „Îmi pare rău“.

Singurul mod de a supraviețui era să rămână în mișcare și să nu facă niciodată contact vizual.

În anii aceștia de vagabondaj învățase să fie invizibil. Dacă îți tăiai părul, te îmbrăcai bine și păstrai o slujbă, oamenii te vedeau. Așteptau lângă el în stația de autobuz și începeau conversații în orașe mici.

Dar dacă renunțai să ai grijă de tine; dacă uitai să îți tai părul, purtai un tricou spălăcit Harley-Davidson și blugi jerpeliți și cărai un rucsac neîngrijit, nimeni nu te observa. Și cel mai important, nimeni nu te recunoștea.

Soneria răsună în spatele lui. Păși în depozit cu un oftat și frigul glacial îl lovi imediat. Depozitul pentru fructe era rece. Transpirația de pe față îi deveni rece și lipicioasă; aruncă doza goală de cola la gunoi și se întoarse afară.

Pentru o fracțiune de secundă, poate mai puțin, căldura îl izbi din plin; când ajunse la rampa de încărcare transpira din nou.

– Wyatt, urlă supraveghetorul, unde dracu’ crezi că suntem aici, la picnic?

Joe se uită la șirul nesfârșit de camioane cu grilaj, pline până ochi cu cireșe proaspăt culese. Apoi îi studie pe ceilalți bărbați care descărcau lăzile: majoritatea erau mexicani care locuiau în rulote stricate, fără toalete și fără apă curentă, pe bucăți de pământ arid și prăfuit.

– Nu, domnule, îi spuse supraveghetorului cu fața roșie, căruia în mod evident îi plăcea să țipe la muncitorii săi.

– Nu cred că e un picnic.

– Bine. Atunci treci la treabă. Îți tai din bani pentru o jumătate de oră.

În fosta lui viață, Joe l-ar fi prins pe supraveghetor de gulerul lui transpirat și murdar și i-ar fi arătat cum se tratau bărbații unul pe altul.

Zilele acelea trecuseră.

Merse încet spre cel mai apropiat camion, trăgând din buzunar o pereche de mănuşi din pânză în timp ce înainta.

Era timpul să plece.

Claire stătea la chiuveta din bucătărie, gândindu-se la conversația pe care o avusese cu Meg cu o zi în urmă.

– Mami, îmi mai dai un Eggo?

– Cum cerem un Eggo? spuse Claire absentă.

– Mami, poți, te rog, să îmi mai dai un Eggo?

Claire se întoarse de la fereastră și își uscă mâinile pe prosopul de bucătărie care atârna de ușa cuptorului.

– Sigur.

Puse o vafă congelată în prăjitor. În timp ce se încălzea, Claire se uită prin bucătărie după alte vase murdare…

Și văzu locul prin ochii surorii sale.

Nu era o casă rea, cu siguranță nu după standardele din Hayden. Sigur, era mică; trei dormitoare micuțe pitite la al doilea etaj, o singură baie pe fiecare etaj, o sufragerie și o bucătărie cu un spațiu de luat masa care servea și drept loc pentru gătit. În cei șase ani în care locuise aici, zugrăvise pereții verzi ca mușchiul într-un crem franțuzesc și înlocuise mocheta aspră și portocalie cu pardoseală din lemn masiv. Mobila, deși în mare parte cumpărată la mâna a doua, fusese refăcută din lemn pe care îl șlefuise și îl finisase ea însăși. Mândria ei cea mai mare era canapeaua cu două locuri din lemn de koa hawaiian. Nu făcea cine știe ce impresie în sufragerie, cu pernele roșii spălăcite, dar avea să le atragă atenția tuturor într-o bună zi când avea să locuiască în Kauai.

Meg ar fi văzut casa altfel, desigur. Meg care terminase liceul mai devreme și care apoi trecuse cu ușurință prin șapte ani de facultate, Meg care nu uita niciodată să menționeze că avea grămezi de bani, Meg care

avea nesimțirea să îi trimită nepoatei ei cadouri de Crăciun ce le făceau pe celelalte de sub brad să pară sărăcăcioase.

– Mi s-a făcut vafa.

– Așa e.

Claire scoase vafa din prăjitor, o unse cu unt, o tăie și o puse în farfuria din fața fiicei ei.

– Poftim.

Alison începă imediat o bucată cu furculița și și-o băgă în gură, mestecând-o în stilul ei caracteristic de personaj de desen animat.

Claire nu putu să nu zâmbească. Fiica ei avusese acest efect asupra ei de când se născuse. Privi în jos la versiunea ei în miniatură. Același păr blond fin și aceeași piele deschisă la culoare, aceeași față în formă de inimă. Deși nu existau poze cu Claire la vârsta de cinci ani, își închipuia că Alison era aproape clona ei. Tatăl lui Alison nu își lăsase amprenta genetică asupra fetiței.

Tipic lui. În secunda în care aflase despre sarcina lui Claire își luase tălpășița.

– Ești în pijamale, mami. O să întârziem dacă nu te grăbești.

– Ai dreptate.

Claire se gândi la toate lucrurile pe care trebuia să le facă astăzi: să tundă câmpul din spate, să reînnoiască chitul de la dușuri și de la ferestrele băilor, să curețe cu înălbitor peretele mucegăit din cabana trei, să desfunde toaleta din cabana cinci și să repare magazia de canoe. Era încă devreme în ultima zi de școală, nu era nici măcar 8.00. A doua zi urmau să plece pentru o săptămână de relaxare și distracție pe lacul Chelan. Sperase să termine cu treaba până atunci. Se uită în jur.

– Mi-ai văzut lista de lucruri pe care le am de făcut, Alison?

– Pe măsuța de cafea.

Claire luă lista de pe masă clătinând din cap. Nu își amintea să o fi lăsat acolo. Uneori se întreba ce s-ar fi făcut fără Alison.

– Mami, vreau lecții de balet. Am voie?

Claire zâmbi. Își aminti – unul dintre acele gânduri trecătoare care aduceau cu sine o înțepătură micuță – că și ea își dorise cândva să fie balerină. Meghann îi încurajase visul, deși nu avuseseră destui bani pentru lecții.

Eh, nu era tocmai adevărat. Avuseseră bani pentru lecțiile de dans ale mamei, dar nu pentru ale lui Claire.

Dar o dată, când Claire avea șase sau șapte ani, Meghann aranjase o serie de lecții în diminețile de sâmbătă cu o prietenă de-a ei de liceu. Claire nu uitase niciodată acele câteva dimineți perfecte.

Zâmbetul îi îngheță pe buze.

Alison se încrunta la ea cu unul dintre obraji umflat de mâncare.

– Mami? Balet?

– Am vrut și eu să fiu balerină odată. Știai?

– Nț.

– Din păcate, am picioarele cât canoele.

Ali chicoti.

– Canoele sunt imense, mami. Picioarele tale sunt doar foarte mari.

– Mersi.

Claire râse și ea.

– Cum de ești o albină lucrătoare dacă voiai să fii o balerină?

– Albină lucrătoare îmi zice bunicul. De fapt, sunt directoare adjunctă.

Alesese cu mult timp în urmă viața aceasta. Ca majoritatea deciziilor ei, dăduse peste ea fără să fie foarte atentă. Fusese exmatriculată de la Washington State University, unde fusese una dintre multele victime ale vieții de noapte din facultate. Nu știuse atunci, desigur, că Meghann avusese practic dreptate. Facultatea îi dădea unei fete opțiuni. Fără o diplomă sau un vis, Claire se trezise înapoi în Hayden. Inițial plănuise să stea o lună sau cam așa, apoi decisese să se mute în Kauai și să învețe să facă surf, dar tatăl ei făcuse bronșită și nu se putuse ridica din pat timp de o lună. Claire îl ajutase. Când omul se pusese din nou pe picioare și fusese gata să reînceapă munca, Claire realizase cât de mult iubea locul acesta. Era, în acest aspect și în multe altele, fiica tatălui ei.

Asemenea lui, și ea iubea această muncă; era afară toată ziua, indiferent de vreme, muncind la orice trebuia rezolvat. Când termina o sarcină, vedea dovada fizică a muncii ei. Acești superbi șaisprezece acri de pământ aveau ceva special, ceva care îi încălzeau sufletul.

Nu o surprindea faptul că Meghann nu înțelegea. Sora ei, care punea preț pe educație și pe bani mai mult decât pe orice altceva, vedea acest loc ca pe o pierdere de timp.

Claire încerca să nu dea multă însemnătate acestei idei preconcepute. Știa că, în ansamblu, slujba ei nu era mare lucru, doar conducerea câtorva zone de camping și a câtorva cabane, dar nu se simțea niciodată că eșuase, nu simțea niciodată că viața ei ar fi fost o dezamăgire.

Simțea că era ea însăși o dezamăgire doar când vorbea cu sora ei.

Capitolul 3

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Claire era gata să plece în vacanță. Mai făcu o ultimă tură prin căsuță, uitându-se după orice uitase sau nu făcuse, dar totul era în ordine. Ferestrele erau încuiate, mașina de spălat vase era goală și toate alimentele perisabile fuseseră scoase din frigider. Îndrepta perdeaua dușului când auzi pași în sufragerie.

– Ce mama dracului mai cauți aici?

Zâmbi și ieși din baia minusculă.

Tatăl ei stătea în sufragerie. Ca întotdeauna, statura lui umplea spațiul mic. Înalt și lat în umeri, făcea orice cameră să pară mică în comparație cu el. Dar personalitatea lui era cea cu adevărat supradimensionată.

Îl întâlnise pentru prima oară la vârsta de nouă ani. Fusese mică pentru vârsta ei, și atât de timidă că obișnuia să vorbească doar cu Meghann. Tata păruse un gigant când pășise în rulota lor. „Așa, deci“, spusese uitându-se în jos la ea, „tu trebuie să fii fiica mea, Claire. Ești cea mai drăguță fată pe care am văzut-o vreodată. Haide să mergem acasă.“

Acasă.

Cuvântul pe care îl așteptase, pe care îl visase. Avusese nevoie de ani întregi – și destule lacrimi – ca să realizeze că tata nu îi oferise același bun venit lui Meghann. Când Claire înțelesese în sfârșit greșeala, fusese mult prea târziu ca să o mai poată corecta.

– Hei, tată. Mă asiguram că totul e pregătit ca să te poți muta.

Zâmbetul lui larg scoase la iveală o proteză albă ca zăpada.

– Știi foarte bine că nu mă mut aici. Îmi place în rulota mea. Un singur om n-are nevoie de atâta spațiu. Am un frigider și un televizor. Asta-i tot ce îmi trebuie.

Aveau aceeași discuție de când Claire se mutase din nou pe proprietate și tata îi dăduse casa. Jura în sus și în jos că rulota ascunsă între copaci avea mai mult decât suficient spațiu pentru un bărbat de cincizeci și șase de ani.

– Dar, tată…

– Nu vorbi de daruri, că n-am nimic să îți dau. Acum fă un salt până aici și îmbrățișează-ți bătrânul tată.

Claire făcu ce i se cerea.

Brațele lui mari și puternice o învăluiră, o făcură să se simtă adorată și în siguranță. Astăzi mirosea vag a dezinfectant. Își aminti imediat de baia care trebuia reparată.

– Plec într-o oră, spuse, toaleta din cabana…

O învârti și o împinse cu blândețe înspre ușă.

– Pleacă odată! Locul ăsta nu o să se dărâme fără tine. O să repar toaleta aia afurisită. Și o să îmi amintesc să iau țeava din PVC pe care ai comandat-o și să pun teancurile de lemne sub prelată. Dacă îmi mai amintești încă o dată, voi fi nevoit să te lovesc. Îmi pare rău, dar așa stă treaba.

Claire nu putu să nu zâmbească. Îi reamintise de țeavă de cel puțin șase ori.

– OK.

Tata îi atinse umerii, forțând-o să se oprească suficient cât să se poată uita la el.

– Stai cât trebuie. Serios. Stai trei săptămâni. Mă pot ocupa de locul ăsta singur. Meriți o pauză.

– Tu nu faci niciodată pauze.

– Eu îmbătrânesc și nu mai vreau să ies atâta. Tu ai doar treizeci și cinci de ani. Tu și Alison ar trebui să vă dezmorțiți picioarele un pic. Ești mult prea responsabilă.

– Sunt o mamă singură de treizeci și cinci de ani care nu a fost căsătorită niciodată. Nu sunt prea responsabilă și îmi voi dezmorți picioarele la Chelan. Dar voi fi acasă într-o săptămână. La timp ca să cazez familia Jefferson în cabanele lor.

Tata o împunse în umăr.

– Ai făcut mereu fix ceea ce ai vrut, dar nu poți da vina pe mine că încerc. Distracție plăcută!

– Și ție la fel, tată. Și scoate-o pe Thelma la restaurant cât sunt plecată. Nu mai sta ascuns pe aici.

Tata arăta cu adevărat confuz.

– Ce…

Claire râse.

– Haide, tată. Tot orașul știe că sunteți o pereche.

– Nu suntem o pereche.

– OK. Vă culcați împreună.

Claire ieși din casă în tăcerea care urmase ultimei ei replici și fu întâmpinată de cenușiul metalic al zilei. Picături de ploaie cădeau ca o perdea din mărgele deasupra copacilor. Ciorile stăteau pe garduri și pe cabluri de telefon, croncănind una către alta.

– Haide, mami!

Fețișoara lui Alison se iți din fereastra deschisă a mașinii. Tata fugi înaintea ei și îșI sărută nepoata pe obraz.

Claire verifică portbagajul – din nou – apoi se urcă în mașină și porni motorul.

– Suntem gata, pisoiaș? Ți-ai luat totul?

Ali se fâțâi în scaun, ținându-se de cutia ei de mâncare cu Mary Kate și Ashley.

– Sunt gata!

Balena ei de pluș, Zâmbilica, era prinsă în centură lângă ea.

– Mergem în vizită la Vrăjitorul din Oz, atunci, spuse Claire în timp ce pornea mașina și îi striga un ultim salut tatălui ei.

Alison începu imediat să fredoneze cântecul din *Barney și prietenii săi*: „Te iubesc, tu mă iubești“. Vocea ei era înaltă și puternică, atât de răsunătoare că pudelii din cealaltă parte a văii se dădeau probabil cu capul de pământ și scheunau jalnic.

– Haide, mami, cântă!

Până când ajunseră la Stevens Pass fredonaseră cântecul din *Barney* de patruzeci și două de ori încontinuu și *Froggy-Went-a-Courtings* de șaptesprezece ori. Când Alison își deschise cutia de mâncare, Claire îndesă o casetă Disney în casetofon. Începu muzica din *Mica Sirenă*.

– Aș vrea să fiu ca Ariel. Vreau o coadă de sirenă, spuse Alison.

– Cum ai putea fi o balerină atunci?

Alison se uită dezgustată la ea.

– Are picioare pe pământ, mami.

Apoi se dădu pe spate în scaun și închise ochii, ascultând povestea prințesei-sirenă. Kilometrii zburau în urma lor. Imediat începură să gonească înspre terenul plat și arid din partea de est a statului Washington.

– Am ajuns, mami? întrebă Alison în timp ce se bâțâia în scaun și sugea o acadea de lemn-dulce. Pielea din jurul buzelor ei era mânjită cu negru.

Vreau să ajungem odată!

Claire își dorea același lucru. Iubea terenul de camping Blue Skies. Acolo își petrecuse prima vacanță de după absolvirea liceului, cu prietenele ei. În primii ani fuseseră cinci, trecerea timpului și tragedia le reduseseră numărul la patru. Fiecare ratase câte un an pe ici, pe colo, dar în general se întâlneau an de an.

La început fuseseră tinere și sălbatice și merseseră să agațe băieți localnici. Încetul cu încetul, vacanțele se potoliseră când începuseră să care după ele pătuțuri de bebeluși și scaune pentru copii. Acum copiii erau suficient de mari ca să înoate și să se joace singuri în parc, iar fetele, femeile, își regăsiseră o parte din fosta lor libertate.

– Mami, nu ești atentă.

– Vai, scuze, scumpo!

– Am zis că anul ăsta primim cabana matrimonială, nu-i așa? Copila se bâțâi și mai tare în scaun. Yupiii! Primim cada cea mare. Și anul ăsta o să sar de pe ponton, nu uita, ai promis. Bonnie a sărit când avea cinci ani. Alison oftă dramatic și își încrucișă brațele. Pot să sar de pe ponton sau nu?

Claire voia să se împotrivească naturii sale prea protectoare, dar când creșteai într-o casă în care mama permitea orice, învățai repede cât de ușor era să te rănești. Te făcea fricoasă.

– Hai să vedem pontonul, OK? Și vedem cât de bine înoți. Vedem atunci.

– „Vedem“ înseamnă tot timpul nu. Ai promis.

– Nu am promis nimic. Îmi amintesc foarte bine, Alison Katherine. Eram în apă, tu erai pe spatele meu, te țineai cu picioarele înfășurate în jurul meu. Ne uitam cum săreau Willie și Bonnie în apă. Ai spus: „Anul viitor o să am cinci ani“ . Și eu am spus: „Da, așa e“ . Și tu ai remarcat că Bonnie avea cinci ani. Eu am comentat că avea aproape șase.

– Și eu am aproape șase. Alison își încrucișă brațele la piept. O să sar.

– Mai vedem.

– Nu ești șefa mea.

Claire râdea de fiecare dată când Alison spunea asta. Mai nou era replica ei preferată.

– Oh, ba da, sunt.

Alison își întoarse fața spre fereastră. Tăcu mult timp… aproape două minute. În final spuse:

– Marybeth a aruncat forma de lut a lui Amy în toaletă săptămâna trecută.

– Serios? Ce urât din partea ei!

– Știu. Doamna Schmidt a pus-o să stea mult la colț. Mi-ai adus skateboardul?

– Nu, ești prea mică să te dai pe el.

– Stevie Wain se dă pe al lui tot timpul.

– Nu e acela băiatul care a căzut, și-a rupt nasul și și-a spart doi dinți din față?

– Erau dinți de bebeluș, mami, a spus că se mișcau oricum. De ce nu ne vizitează mătușa Meg niciodată?

– Ți-am mai spus, nu mai ții minte? Mătușa Meg e așa ocupată că abia mai are timp să respire.

– Eliot Zane s-a făcut albastru când nu a putut să respire. A venit ambulanța după el.

– Nu mă refer la aia. Voiam doar să spun că Meg e extrem de ocupată cu ajutatul oamenilor.

– Oh.

Claire se pregăti pentru următoarea întrebare a fiicei sale. Exista mereu o altă întrebare și era imposibil de prezis ce avea să fie.

– Suntem deja în deșert?

Claire încuviință din cap. Fiica ei numise întotdeauna estul Washingtonului deșert. Nu era greu să îți dai seama de ce. După verdele bogat din Hayden, peisajul acesta galben și maroniu părea dezolat și ars de soare. Banda neagră de asfalt se întindea la nesfârșit prin prerie.

– Uite toboganul de apă! spuse Alison în sfârșit. Se întinse, numărând cu voce tare. Când ajunse la patruzeci și șapte, strigă: Uite lacul!

Lacul Chelan se întindea cât vedeai cu ochii în stânga, un lac imens, albastru și cristalin, pitit lângă un deal auriu. Traversară podul care ducea în oraș.

Cu douăzeci de ani în urmă orașul avusese mai puțin de trei străzi, fără urmă de francize naționale. Dar de-a lungul timpului se dusese vorba despre vreea perfectă de aici în orașele umede de pe coastă, care își prețuiau rododendronii cât farfuria și ferigile cât mașina. Încetul cu încetul, locuitorii orașului Seattle își ațintiseră atenția înspre est. Deveni o tradiție de vară, să traversezi munții către câmpiile plate și arse. Odată cu turiștii veni și dezvoltarea, complexele de apartamente răsăriră de-a lungul

malurilor. Cum se umplea unul, se construia altul lângă el, până când locul devenise o destinație de vacanță înfloritoare la începutul mileniului. Existau toate amenajările pentru copii: piscine, parcuri acvatice și închirieri de jet-schi.

Drumul se arcuia de-a lungul malului lacului. Trecură pe lângă zeci de complexe de apartamente, apoi malul deveni din nou mai puțin populat. Continuară să meargă și după aproape un kilometru văzură semnul: Camping Blue Skies: Prima la stânga.

– Uite, mami, uite!

Pe semn era o pereche de copaci stilizați care străjuiau un cort în fața căruia se afla o canoe.

– Am ajuns, pisoiaș.

Claire vină la stânga pe drumul din pietriș. Roțile se împotmoleau în gropi imense și zgâlțâiau mașina în stânga și în dreapta. După un kilometru și jumătate drumul cotea abrupt într-un câmp presărat cu rulote. Traversară câmpul deschis și intrară printre copaci, unde, grupate de-a lungul malului, se aflau cele câteva cabane mult dorite.

Claire o ajută pe Alison să iasă din mașină, apoi închise portiera și se întoarse spre lac. Preț de o fracțiune de secundă, Claire fu din nou fetița de opt ani, o fetiță la lacul Winobee, stând pe mal și purtând un costum de baie roz, drăguț. Își aminti cum se bălăcise în apa rece, chiuind cu cât se adâncea mai mult.

– Nu te duce decât până îți ajunge apa la genunchi, Claire, strigase Meghann de unde ședea pe ponton.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Meggy, nu mai fi așa o babă pisăloagă. Vocea mamei. Du-te, scumpete, strigase către Claire, râzând tare și fluturând o țigaretă mentolată Virginia Slims. Nu e bine să fii fricoasă.

Claire își aminti cum se uitase în urma ei, văzând-o pe mama în costumul ei minuscul de baie, ținând în mână un pahar de plastic plin cu votcă.

– Dă-i drumul, scumpete! Sări în apa aia rece și înoată! Nu e deloc bine să fii fricoasă, la naiba! E cel mai bine să-ți faci poftele cât mai poți.

Claire o întrebase pe Meghann: „Ce e o poftă?“

– E ceea ce așa-zisele actrițe caută după prea multe cocktailuri cu votcă. Nu-ți bate capul cu așa ceva.

Biata Meg, încercând mereu să pretindă că viața lor fusese normală. Dar cum ar fi putut să fie normală? Uneori Dumnezeu îți dădea o mamă care

făcea normalul imposibil. Partea bună erau distracțiile și petrecerile atât de nebune și de gălăgioase că nu le uitai niciodată… Partea proastă era că lucruri rele se întâmplau când nimeni nu era responsabil.

– Mami! Vocea lui Alison o readuse pe Claire înapoi în prezent. Grăbește-te!

Claire se îndreptă spre ferma de modă veche care trecea drept cabana principală a campingului. Veranda din jurul casei fusese proaspăt vopsită în acel an, un verde crud care se potrivea cu șindrila din lemn de nuc. Ferestre mari cu șprosuri acopereau etajul de jos. Ferestrele originale, mai mici, nu fuseseră schimbate deasupra, unde locuiseră proprietarii.

Între casă și lac se întindea o fâșie de iarbă lată cât un teren de fotbal. Avea un teren de joacă cu leagăne asemenea unor jucării Lincoln Log, un teren permanent de croquet, un teren de badminton, o piscină și un magazin din care puteai închiria bărci.

La stânga se aflau cele patru cabane, fiecare cu o verandă în jurul ei și cu ferestre înalte până la tavan.

Alison o luă la fugă înaintea lui Claire. Piciorușele ei desculțe abia scoaseră un sunet când se grăbi să urce scările. Smuci ușa din plasă de țânțari care se trânti în urma ei.

Claire zâmbi și își grăbi pașii. Deschise ușa la fix ca să o audă pe Happy Parks spunând:

– … nu ai cum să fii micuțul Pisoiaș Cavenaugh. Ești prea mare ca să fii ea.

Alison chicoti.

– Merg în clasa întâi. Pot să număr până la o mie. Vrei să auzi?

Se apucă imediat să numere.

– Unu. Doi. Trei…

Happy, o femeie frumoasă cu păr argintiu care se ocupa de camping de mai mult de trei decenii, îi zâmbi lui Claire peste capul lui Alison.

– O sută unu. O sută doi…

Happy bătu din palme.

– Grozav, Ali. Mă bucur că ai venit din nou, Claire. Cum e viața la River's Edge?

– Am terminat cabana nouă. Avem opt acum. Sper doar ca economia să nu ne lovească prea din greu. Lumea vorbește despre o creștere a prețurilor la benzină.

– Două sute. Două sute unu…

– Noi cu siguranță nu am observat o diferență în numărul de clienți, spuse Happy, dar suntem ca tine… clienți care se întorc an după an. Ceea ce îmi amintește: Gina e deja aici, la fel Charlotte. Singura care lipsește e Karen. Și anul acesta e rândul tău la cabana matrimonială.

– Mda. Ultima oară când a dormit Alison în cabana matrimonială era încă în pătuțul de bebeluș.

– Primim televizorul, spuse Alison sărind în sus și în jos.

Pe moment uită complet de numărat.

– Am adus tone de filme.

– Doar o oră pe zi, îi aminti Claire.

Știa că avea să repete regula de cel puțin zece ori pe zi în cursul săptămânii. Fiica ei chiar era în stare să se uite la *Mica Sirenă* douăzeci și patru de ore pe zi, în fiecare zi.

În spatele lor se deschise ușa cu un scârțâit. Un grup de copii se buluci râzând în cameră, urmați de șase adulți.

Happy îi întinse lui Claire o cheie peste masă.

– Poți completa hârtiile mai târziu. Am senzația că acesta e un grup de vânători de campinguri. Vor vrea un tur cu fotografii al fiecărui camping înainte să se hotărască.

Claire înțelegea. Stațiunea River's Edge avea doar un număr minim de terenuri de camping – nouăsprezece – și le dădea pe cele bune cu grijă. Dacă îi plăcea clientul, îl punea în apropiere de băi și de râu. Dacă nu… ei bine, drumul spre toalete putea fi foarte lung într-o noapte ploioasă. Bătu cu mâna în masa din lemn de pin.

– Treci pe la noi într-o seară ca să bem ceva.

– Cu nebunele de voi? zâmbi Happy, nu aș rata așa ceva pentru nimic în lume.

Claire îi întinse cheia lui Alison.

– Poftim, pisoiaș. Tu ești șefa, arată-ne drumul!

Ali o luă la fugă cu un chiot. Alergă în zigzag prin recepția plină și ieși. De data asta picioarele ei lipăiră pe scările verandei.

Claire porni în grabă în urma ei. Imediat după ce își scoaseră bagajele din mașină, fugiră de-a lungul câmpului, trecură de magazinul de închirieri și intrară printre copaci. Pământul de aici era aplatizat și acoperit cu ace de pin vechi de o sută de ani.

În sfârșit ajunseră la un luminiș. Un doc din lemn argintiu plutea peste valurile albastre, legănându-se blând dintr-o parte în alta. Departe, în zare, pe cealaltă parte a lacului se găsea un grup de apartamente albe, presărate printre dealurile aurii îndepărtate.

– Clara Bella!

Claire își făcu mâna streașină deasupra ochilor și se uită în jur. Gina stătea pe mal, făcând cu mâna. Chiar și de unde stătea Claire, putea vedea mărimea băuturii din mâna prietenei ei.

Aceasta urma să fie săptămâna intervenției Ginei. De obicei Gina era cea responsabilă, cea care le ținea pe toate la suprafață, dar își finalizase divorțul cu câteva luni în urmă și plutea în derivă. O femeie singură într-o lume a cuplurilor. Soțul ei se mutase cu o săptămână în urmă cu o femeie mai tânără.

– Grăbește-te, Ali!

Fiica de șase ani a Ginei, Bonnie. Alison își aruncă rucsacul cu Winnie-the-Pooh și își dădu jos hainele.

– Alison…

Ali îi arătă cu mândrie lui Claire costumul ei de baie galben.

– Sunt gata, mami.

– Hai aici, scumpo, spuse Gina.

Gina scoase un tub de mărime industrială de cremă de soare. După câteva momente o acoperi pe Alison din cap până în picioare și îi dădu drumul.

– Nu te duce decât până îți ajunge apa până la buric, spuse Claire lăsându-și valiza să cadă în nisip.

Alison se strâmbă.

– Of, mami, se plânse.

Fugi și se aruncă în apă, alăturându-i-se lui Bonnie. Claire se așeză lângă Gina pe nisipul auriu.

– Când ai ajuns?

Gina râse.

– La timp, bineînțeles. E un lucru pe care l-am învățat anul ăsta. Viața ta se poate destrăma, al naibii, poate exploda, dar mereu rămâi cine ești. Poate chiar devii mai tare decât cine erai deja. Eu sunt genul de femeie care ajunge unde trebuie la timp.

– Nu e nimic în neregulă cu asta.

– Rex nu ar fi de acord. Spunea mereu că nu sunt suficient de spontană. Am crezut tot timpul că se referea la faptul că voia să facă sex după masă. Se pare că voia să sară cu parașuta.

Clătină din cap și îi zâmbi strâmb lui Claire.

– Ce mi-ar plăcea să-i dau brânci dintr-un avion în momentul acesta!

– I-aș strica eu parașuta.

Râseră, deși nu era amuzant.

– Cum o duce Bonnie?

– Asta e cea mai tristă parte, abia pare să observe. Rex nu era niciodată acasă oricum. Dar nu i-am spus că s-a mutat cu altă femeie. Cum îi spui copilului tău așa ceva?

Gina se sprijini de Claire, care înconjură cu brațul trupul rotund al prietenei sale.

– Doamne, aveam nevoie de săptămâna asta!

Tăcură preț de un moment lung. Singurul sunet pe care îl auzeau era apa lovindu-se de doc și râsul subțire al fetelor. Gina se întoarse spre ea.

– Cum te-ai descurcat în toți anii ăștia? Singură, vreau să zic?

Claire nu se gândise mult la singurătatea ei de când se născuse Alison. Da, fusese singură… în sensul în care nu fusese niciodată căsătorită cu un bărbat, nu locuise cu un bărbat, dar rar se simțise singură. Oh, observase singurătatea, își dorea uneori să își poată împărți viața cu cineva, dar luase decizia ei cu mult timp în urmă. Nu avea să fie ca mama ei.

– Partea bună e că poți găsi mereu telecomanda și nimeni nu te bate la cap să speli mașina sau să parchezi în locul perfect.

– Serios, Claire. Am nevoie de un sfat.

Claire se uită la Alison, care stătea în apă până la buric și sărea în sus și în jos, strigând cântecul alfabetului. Simți un nod în piept. Parcă doar ieri îi încăpuse sub braț. Imediat avea să își dorească un piercing în sprânceană. Claire știa că își iubea fiica prea mult; era periculos să ai nevoie de un alt om cu atâta disperare, dar Claire nu cunoscuse niciodată un alt mod de a iubi. Din acest motiv nu se căsătorise niciodată. Bărbații care își iubeau soțiile necondiționat erau puțini. În realitate, Claire se întreba dacă o asemenea iubire adevărată exista de fapt. Acest gând era una din multele moșteniri înmânate de la mamă la fiică asemenea unei boli infecțioase. Pentru mama, divorțul fusese răspunsul. Pentru Claire răspunsul fusese să nu spună „Da“ în primul rând.

– Treci peste singurătate. Și trăiești pentru copii, spuse ea cu blândețe.

O surprinse să audă un regret în propria voce. Erau atâtea lucruri pe care nu avusese curajul să le facă.

– Ali nu ar trebui să fie întreaga ta lume, Claire.

– Nu e ca și cum nu am încercat să mă îndrăgostesc. Am ieșit cu fiecare tip din Hayden.

– Cu nici unul dintre ei nu ai ieșit de două ori, zâmbi Gina, și Bert Shubert e încă îndrăgostit de tine. Domnișoara Hauser crede că ești nebună că l-ai refuzat.

– E trist când un instalator de cincizeci și trei de ani cu ochelari ca un fund de borcan și un cioc roșcat e considerat un burlac râvnit doar pentru că e proprietarul unui magazin de electrocasnice.

Gina râse.

– Mda. Dacă îți spun vreodată că ies cu Bert, te rog împușcă-mă.

Râsul ei se transformă încet în lacrimi.

– Ah, la dracu'! spuse în timp ce se lăsa îmbrățișată de Claire.

– Vei fi OK, Gina, șopti Claire și o mângâie pe spate, promit că vei fi OK.

– Nu știu, spuse Gina încet.

Ceva din felul în care o spusese, poate blândețea dintr-o voce care era mereu tare ca oțelul, o făcu pe Claire să se simtă goală pe dinăuntru. Singură.

În mod absurd, se gândi la ziua în care viața ei se schimbase. Când aflase că iubirea avea o durată finită, un termen de expirare care putea trece brusc și care acrea totul.

„Plec", spusese sora ei. Până în acel moment Meg fusese prietena cea mai bună a lui Claire, întreaga ei lume. O mamă mai bună decât putuse mama să fie vreodată.

Începu și Claire să plângă. Gina își trase nasul.

– Nu e de mirare că nimeni nu mai vrea să stea cu mine. Sunt prințesa întunericului. Zece secunde în compania mea și oamenii fericiți încep să plângă.

Claire se șterse la ochi. Nu avea nici un sens să plângă pentru lucruri din trecut. Chiar o surprindea faptul că mai avea lacrimi. Crezuse că făcuse pace cu abandonul lui Meg cu mult timp în urmă.

– Mai ții minte anul în care Char a căzut de pe doc pentru că plângea așa tare că nu vedea nimic?

– Criza vârstei mijlocii a lui Bob. Credea că avea o aventură cu menajera.

– Și s-a dovedit că își făcea în secret implanturi de păr.

Gina o strânse pe Claire în brațe.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Trupa de blues. Nu am mai avut atâta nevoie de voi de când am născut.

Capitolul 4

Bâzâi interfonul.

– Jill Summerville e aici.

– Trimite-o înăuntru.

Meghann scoase un carnet nou galben și un pix din dulapul de deasupra biroului. Când Jill intră în sala de conferințe, Meg era deja întoarsă în scaunul ei și zâmbea politicoasă. Se ridică imediat în picioare.

– Bună, Jill. Sunt Meghann Dontess.

Jill se opri lângă ușă, stânjenită. Era o femeie drăguță, slabă, poate la cincizeci de ani. Purta un costum gri scump cu o cămașă din mătase crem dedesubt.

– Haide, ia loc, spuse Meghann și arătă spre scaunul gol de lângă ea.

– Nu sunt sigură că vreau un divorț.

Meghann auzea asta în fiecare zi.

– Putem vorbi un pic dacă doriți. Ați putea să îmi spuneți ce se întâmplă în căsnicia dumneavoastră.

Jill se așeză țeapănă în scaunul gol. Își puse mâinile pe masă, cu degetele întinse, ca și cum s-ar fi temut că lemnul ar fi putut începe să leviteze.

– Nu e bine, spuse încet, sunt căsătorită de douăzeci și șase de ani. Dar nu mai pot să continui. Nu vorbim deloc. Am devenit unul dintre cuplurile alea care ies la masă și stau în tăcere unul în fața celuilalt. I-am văzut pe părinții mei făcând asta. Am jurat că eu nu o voi face. Voi avea cincizeci de ani anul viitor, e timpul să am propria viață.

O a doua șansă la viață ca motiv pentru divorț. Era al doilea cel mai popular motiv, întrecut doar de motivul preferat al tuturor: „Mă înșală“.

– Toată lumea merită fericire, spuse Meg cu un sentiment straniu de depărtare.

Turui robotic o serie de întrebări și afirmații gândite să scoată la suprafață informații solide și să inspire încredere. Meg putea să vadă că mergea bine pe ambele planuri. Jill începuse să se relaxeze, ba chiar zâmbea ocazional.

– Și bunurile? Aveți idee care e valoarea dumneavoastră netă?

– Beatrice DeMille mi-a spus că mă veți întreba asta. Își deschise servieta Fendi și scoase un teanc de hârtii prinse cu o capsă, apoi le împinse peste masă. Eu și soțul meu am dezvoltat compania de internet Emblazon. Am vândut-o celor de la AOL când era în vârful pieței. Asta, împreună cu companiile mai mici și casele, ne aduce valoarea netă undeva la șaptezeci și două de milioane.

Șaptezeci și două de milioane de dolari.

Meghann își menținu zâmbetul politicos cu forța, speriată să nu cască gura. Acesta era cel mai mare caz care îi căzuse vreodată în poală. Așteptase toată viața ei un caz ca acesta. Trebuia să fie răsplata pentru toate nopțile nedormite în care își făcuse griji pentru clienții care nu își puteau plăti facturile. Profesorul ei preferat de drept obișnuia să spună că legea era aceeași indiferent de zerouri. Meg știa mai bine: sistemul juridic favoriza femeile ca Jill.

Probabil că trebuiau să angajeze un consultant media. Un asemenea caz putea genera o groază de publicitate.

Ar fi trebuit să fie încântată de perspectivă, energizată, dar, în mod surprinzător, se simțea detașată. Chiar puțin tristă. Știa că indiferent de milioanele ei, Jill era doar o altă femeie aflată în pragul distrugerii.

Meg se întinse către telefon și apăsă pe butonul pentru interfon.

– Rhona, adu-mi lista avocaților. Seattle. L.A. San Francisco. New York și Chicago.

Jill se încruntă.

– Dar…

Făcu o pauză când secretara intră în cameră cu o foaie de hârtie în mână.

– Mulțumesc.

Meghann îi dădu hârtia lui Jill.

– Acești douăzeci de avocați sunt cei mai buni din țară.

– Nu înțeleg.

– Odată ce ați vorbit cu ei, nu vă pot reprezenta soțul. Ar fi un conflict de interese.

Privirea lui Jill zbură de-a lungul listei, apoi se ridică încet.

– Înțeleg. E o strategie de divorț.

– Plănuim pentru orice eventualitate.

– E corect din punct de vedere etic?

– Bineînțeles. În calitate de client, aveți tot dreptul din lume să cereți alte opinii. Voi avea nevoie de un avans – să zicem douăzeci și cinci de mii de dolari – și voi folosi zece mii ca să angajez cei mai buni experți contabili judiciari din Seattle.

Jill se uită la ea preț de un moment lung fără să spună nimic. Apoi dădu din cap și se ridică.

– Voi vorbi cu toată lumea din lista dumneavoastră. Dar presupun că dacă vă voi alege pe dumneavoastră, mă veți reprezenta.

– Bineînțeles. Își aminti în ultimul moment să adauge: Dar sper că nu veți avea nevoie de mine deloc.

– Da, spuse Jill, văd că sunteți genul plin de speranță.

Meghann oftă.

– Știu că în toată țara asta sunt oameni care au căsnicii fericite, doar că ei nu vin să mă vadă pe mine. Dar chiar sper – sincer – că nu vă voi mai vedea din nou.

Jill îi aruncă o privire tristă, plină de certitudine și Meghann știu: Poate că decizia era fragilă și plină de regret, dar fusese luată.

– Îndrăzniți să sperați atunci, spuse Jill cu blândețe, vorbind pentru amândouă.

– Nu arăți bine.

Meghann nu se mișcă de unde era așezată pe scaunul din piele neagră.

– Deci pentru asta te plătesc cu două sute de dolari pe oră. Ca să mă insulți. Spune-mi și că put, atunci chiar o să știu că merită banii.

– De ce mă plătești?

– O consider o donație caritabilă.

Dr. Bloom nu zâmbi. Stătea – mereu nemișcată ca un cameleon – și o privea. Dacă nu ar fi fost compasiunea din ochii ei căprui, ar fi putut fi confundată cu o statuie. Compasiunea, o emoție care se afla la granița mile, o tulbura mereu pe Meghann. De-a lungul ultimilor douăzeci de ani vizitase un șir infinit de psihiatri. Mereu psihiatri, niciodată terapeuți sau psihologi. În primul rând, Meghann credea într-un surplus de educație. În al doilea rând, și cel mai important, voia să vorbească cu cineva care putea prescrie medicamente.

În al treilea deceniu al vieții ei, Meg își schimbase psihiatrul din doi în doi ani. Nu le spunea niciodată nimic important și ei îi întorceau de fiecare

dată favorul.

Apoi dăduse peste Harriet Bloom, regina de piatră care putea sta în liniște timp de o oră întreagă, care putea apoi să ia cecul și să îi spună lui Meghann că erau banii ei și că îi putea cheltui cu cap sau îi putea arunca pe geam dacă asta își dorea.

Harriet, care dezgropase câteva artefacte ale trecutului care contau și care apoi pusese restul cap la cap. De zeci de ori în ultimul an, Meghann se hotărâse să încheie relația lor profesională, dar de fiecare dată când începuse cu adevărat să o facă, intrase în panică și se răzgândise.

Tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare.

– OK, arăt ca naiba. Recunosc. Nu pot dormi. Am nevoie de mai multe pastile, apropo.

– Rețeta aia ar trebui să te mai țină două săptămâni.

Meghann nu o putu privi în ochi.

– De câteva ori în timpul săptămânii am avut nevoie de două. Insomnia… chiar mă termină. Uneori nu pot rezista.

– De ce crezi că nu poți dormi?

– De ce crezi tu că nu pot dormi? A ta e opinia care contează, nu?

Dr. Bloom o studie. Era așa imobilă că părea imposibil să îi poată funcționa plămânii.

– Este?

– Uneori nu pot dormi. Asta e tot. Mare chestie.

– Și folosești medicamente și străini ca să suporți noaptea.

– Nu mai agăț atâția bărbați ca mai altădată. Dar uneori… Își ridică privirea și văzu înțelegere tristă în ochii lui Harriet. Nu te uita așa la mine.

Harriet se aplecă și își puse coatele pe masă. Degetele ei întinse îi atinseră bărbia.

– Folosești sexul ca să alungi singurătatea. Dar ce e mai singuratic decât sexul anonim?

– Măcar nu îmi pasă când tipii îmi părăsesc patul.

– Eric din nou.

– Eric.

Harriet se lăsă pe spate.

– Ai fost căsătorită mai puțin de un an.

– Nu minimaliza experiența, Harriet. Mi-a frânt inima.

– Bineînțeles. Și mesteci bomboana asta în fiecare zi în cabinetul tău când alte femei îți spun poveștile lor triste și asemănătoare. Dar aroma s-a dus deja de ani întregi. Ție nu ți-e teamă că cineva îți va frânge inima din nou. Ți-e teamă că nu mai ai o inimă care să poată fi frântă. Concluzia e că îți e frică, iar frica nu e o emoție care merge bine cu nevoia ta de control.

Era adevărat. Meg era obosită să fie singură și îngrozită că viața ei urma să fie un lung drum pustiu. O parte din ea își dorea să dea din cap, să spună da, să se roage pentru un mod de a-și înfrunta frica. Dar era o voce subțire, firavă, pierdută în fanfara asurzitoare a autoconservării. Lecția de bază a vieții ei era că iubirea nu dura. Era mai bine să fii singur și puternic decât slab și cu inima frântă.

Când își regăsi vocea, era exersată și controlată.

– Am avut o săptămână grea la birou. Îmi pierd răbdarea când vine vorba de clienții mei, am senzația că nu mai pot să mă pun în pielea lor așa cum o făceam înainte.

Harriet era prea profesionistă ca să își arate dezamăgirea prin ceva atât de evident ca un oftat sau o încruntătură. Singura ei reacție fu să își strângă degetele. Dar compasiunea inconfortabilă, care părea să dea pe afară, se întorsese în ochii ei. Privirea de biata Meghann cu teama ei de intimitate.

– Ca avocată sunt antrenată să văd lucrurile cu detașare.

– Și totuși, amândouă știm că cei mai buni avocați au compasiune. Și tu, Meghann, ești un avocat excelent.

Erau din nou pe teren sigur, deși putea redeveni alunecos într-o secundă.

– Asta tot încerc să îți spun. Nu mai sunt așa bună cum eram înainte. Înainte ajutam oameni. Chiar îmi păsa de ei.

– Și acum?

– Sunt un robot care își petrece zilele memorând documente de finanțe și scoțând pe bandă rulantă hotărâri de divorț. Mă trezesc repetând la infinit monologuri expirate femeilor ale căror vieți se destramă în bucăți. Obișnuiam să fiu furioasă pe soți. Acum sunt doar obosită. Nu e un joc… încă o iau prea în serios ca să fie un joc… dar nu e… nu e nici viața reală. Nu pentru mine.

– Ai putea să te gândești la o vacanță.

– O ce?

Meghann zâmbi. Știau amândouă că relaxarea nu era un țel ușor de atins.

– O vacanță. Oamenii normali merg pentru o săptămână în Hawaii sau Aspen.

– Nemulțumirea nu e ceva de care poți fugi. Nu e asta prima lecție din *Psihologia pentru începători*?

– Nu îți sugerez să fugi. Îți sugerez să iei o pauză, poate să te bronzezi. Ai putea sta câteva zile la sora ta, în munți.

– Eu și Claire nu suntem genul de surori care să își petreacă vacanțele împreună.

– Ți-e frică să vorbești cu ea.

– Nu îmi e frică de nimic. Claire e managerul unui camping din Podunk. Nu avem nimic în comun.

– Aveți o istorie comună.

– Și în istoria aia nu e nimic bun. Crede-mă, dacă ar exista un tur ghidat al vieții lui Claire, șoferul autobuzului ar apăsa pe accelerație și ar conduce mai departe când ar ajunge la copilăria noastră.

– Dar o iubești pe Claire. Asta trebuie să însemne ceva.

– Da, spuse Meg încet, o iubesc. De aia mă țin departe de ea. Se uită la ceas. Fir-ar! S-a terminat ora. Ne vedem săptămâna viitoare.

Capitolul 5

Joe stătea la colțul dintre First Street și Main Street, uitându-se de-a lungul străzii la un oraș al cărui nume nu și-l putea aminti. Își mută rucsacul de pe un umăr pe altul. Sub breteaua rucsacului, tricoul îi era ud de sudoare și îi ieșeau aburi din piele. În aerul fierbinte și lipsit de vânt se putea mirosi pe el însuși. Nu era bine. De dimineață mersese cel puțin zece kilometri. Nimeni nu se oferise să îl ia în mașină, deloc surprinzător. Cu cât mai lung… și mai gri… devenea părul lui, cu atât mai puțini oameni se ofereau să îl ia în mașină. Se mai putea baza doar pe șoferii de camion de drum lung, dar abia putea da peste vreunul dintre ei în această dimineață fierbinte de duminică.

În fața lui se vedea un semn pictat manual pentru cafeneaua Wake Up. Joe își cotrobăi prin buzunar și scoase un portofel, o amintire moale, fină, din piele de miel, din viața lui anterioară. Îl deschise și căută în compartimentul lateral, abia uitându-se la singura poză din chenarul de plastic.

Doisprezece dolari și șaptezeci și doi de cenți. Trebuia să găsească ceva de muncă astăzi. Banii pe care îi încasase în Yakima aproape se terminaseră.

Se întoarse spre cafenea. Un clopoțel sună deasupra ușii când intră. Toată lumea se răsuci spre el.

Gălăgia conversației se opri brusc. Singurele sunete care se mai auzeau veneau din bucătărie, zăngănituri, scârțâituri.

Știa cum se uitau la el: un vagabond neîngrijit cu păr argintiu lung până la umeri și haine care trebuiau spălate urgent. Blugii lui Levi erau de un albastru palid, spălăcit și tricoul îi era pătat de transpirație. Deși urma să împlinească patruzeci și trei de ani săptămâna viitoare, arăta de șaizeci. Și apoi mai era mirosul…

Înșfăcă un meniu laminat de lângă casa de marcat și traversă restaurantul cu privirea în pământ, până când ajunse la ultimul scaun de bar din stânga. Învățase să nu stea prea aproape de „lumea bună“ din orașele în care se

oprea. Uneori, prezența unui bărbat care trecea prin vremuri grele era ofensatoare. În genul acela de orașe era al naibii de ușor să te trezești într-o celulă de închisoare. Și Joe își petrecuse suficient timp în închisoare.

Chelnerița era în spate la grătar, îmbrăcată într-o uniformă din poliester roz, pătată. Ca și toți ceilalți oameni din local, se holba la el. Joe se așează în liniște, încordat. Apoi gălăgia reîncepu ca și cum cineva ar fi apăsat pe un buton.

Chelnerița luă un pix de după ureche și veni spre el. Când se apropie, Joe realiză că era mai tânără decât crezuse. Poate încă la liceu. Părul lung, șaten, prins într-o coadă improvizată, era presărat cu șuvițe mov și un inel mic de aur se ținea cu chiu cu vai de sprânceana ei mult prea pensată. Era mai fardată decât Boy George.

– Cu ce te pot servi?

Își încreți nasul și se dădu cu un pas în spate.

– Presupun că am nevoie de un duș, eh?

– N-ar strica. Fata zâmbi, apoi se apropie puțin. Campingul KOA e cea mai bună oportunitate. Au o baie de milioane. Sigur, e doar pentru clienți, dar nimeni nu prea verifică.

Făcu un balon din guma de mestecat și șopti: Codul de la ușă e doi unu și trei de zero. Toți localnicii îl știu.

– Mulțumesc. Se uită la ecusonul ei. Mulțumesc, Brandy.

Brandy își ținu pixul deasupra carnetului.

– Acum, ce îți pot aduce?

Joe nu se obosi să se uite în meniu.

– O brioșă de tărâțe, fructe proaspete – orice aveți – și un bol de cereale. A, și un pahar cu suc de portocale.

– Nu vrei bacon sau ouă?

– Nț.

Brandy ridică din umeri și dădu să se întoarcă. Joe o opri.

– Brandy?

– Da?

– Unde poate un tip ca mine să găsească ceva de lucru?

Brandy se uită la el.

– Un tip ca tine?

Era evident din tonul ei. Crezuse că nu muncea, că doar mergea dintr-un loc în altul cerșind.

– Aș încerca la ferma de mere Top Top. Au tot timpul nevoie de oameni. Și la Yardbirds, e o firmă care tunde iarba pentru casele care se închiriază vara.

– Mersi.

Joe rămase acolo, pe un scaun de bar surprinzător de confortabil, mult prea mult. Își mâncă micul dejun cât de încet putu, mestecând fiecare îmbucătură la infinit, dar în final își goli bolul și farfuria.

Știa că trebuia să meargă mai departe, dar nu își putea aduna forțele să se ridice. Noaptea trecută dormise ghemuit lângă un buștean de pe câmpul unui fermier. Vântul aspru și furtuna bruscă făcuseră noaptea inconfortabilă. Îl durea tot corpul. Acum, o dată în viață, îi era cald, dar nu prea cald, avea stomacul plin și stătea confortabil. Era o bucată de rai.

– Trebuie să pleci, șopti Brandy când trecu pe lângă el, șeful meu spune că o să sune la poliție dacă mai stai pe aici.

Joe ar fi putut să se certe cu ea, să îi spună că plătise pentru micul lui dejun și că din punct de vedere legal avea voie să stea acolo. O persoană normală cu siguranță ar fi avut dreptul să o facă. Dar spuse OK și puse șase dolari pe tejgheaua de plastic roz. Se ridică încet în picioare. Pentru o secundă ameți. Când îi trecu, își luă rucsacul și îl aruncă peste umăr.

Afară căldura îl lovi în plin, împingându-l înapoi. Avu nevoie de o voință supraumană ca să înceapă să meargă.

Făcu autostopul cu degetul mare în sus, dar nimeni nu îl luă în mașină. Încet încet, cu puterile secate de căldura arzătoare, porni în direcția pe care i-o dăduse Brandy. Când ajunse la campingul KOA, îi bubuia capul și îl durea gâtul.

Nu își dorea nimic mai tare decât să meargă pe aleea aceea de pietriș, să intre în baie și să facă un duș lung și fierbinte, apoi să închirieze o cabană pentru odihna de care avea atâta nevoie.

– Imposibil, spuse cu voce tare, gândindu-se la cei șase dolari pe care îi avea în portofel.

Era un obicei mai recent, faptul că vorbea singur. Dacă nu vorbea singur, își petrecea uneori zile întregi fără să audă vreo voce umană. Trebuia să se furișeze în baie și nu putea să o facă acum, când erau oameni peste tot. Se furișă într-un pâlc de pini din spatele cabanei principale. Umbra îi făcea bine. Înaintă printre copaci până când nu putea fi văzut, apoi se așeză

sprijinit de un pin. Capul îi pulsă la fiecare mișcare, oricât de micuță, și Joe închise ochii.

Fu trezit după ore întregi de către sunetul râsetelor. O mână de copii alergau țipând prin camping. Mirosul de fum – focuri de tabără – plutea greoi în aer.

Ora mesei.

Clipi, surprins că dormise atât de mult. Așteptă până când apuse soarele și campingul era tăcut, apoi se ridică în picioare. Ținându-și rucsacul strâns, se strecură cu grijă spre structura lungă în care se aflau băile și mașinile de spălat ale campingului.

Întinse mâna ca să introducă codul când o femeie apăru lângă el. Pur și simplu… apăru.

Joe îngheță, întorcându-se încet.

Femeia stătu acolo, într-un sutien de baie albastru și o pereche de pantaloni scurți, cu un maldăr de prosoape roz în brațe. Părul ei de culoarea nisipului era un vâlvoi de bucle care se uscau la aer. Râdea când se apropiase de baie, dar zâmbetul îi îngheță de cum îl văzu pe Joe.

La naiba! Fusese aproape de un duș fierbinte, pentru prima oară de săptămâni întregi. Acum, în orice clipă, femeia asta frumoasă avea să sune la poliție.

Cu blândețe, femeia spuse:

– Codul e douăzeci și unu de mii. Poftim.

Îi înmână un prosop, apoi se duse în baia pentru femei și închise ușa. Lui Joe îi luă un moment să se miște, atât de tare îl afectase bunătatea ei. În sfârșit, ținând prosopul strâns, introduse codul și se grăbi să intre în baia pentru bărbați. Era goală.

Făcu un duș lung, fierbinte, apoi se îmbrăcă cu cele mai curate haine pe care le avea și își spălă hainele murdare în chiuvetă. În timp ce se spăla pe dinți, se uită la reflexia lui în oglindă. Părul îi era prea lung și neîngrijit și încărunțise aproape complet. Nu reușise să se bărbierească de dimineață, așa că obrajii lui supți erau întunecați de o barbă deasă. Cearcănele de sub ochi erau mari cât craterele. Era ca un fruct care putrezea încet din interior.

Își dădu cu degetele părul pe spate și se întoarse cu spatele la oglindă. Era mai bine să nu se uite. Nu făcea decât să își amintească de zilele de demult, când fusese tânăr și vanitos, când avusese grijă să mențină aparențele. Atunci crezuse că o grămadă de lucruri neimportante contau.

Se duse și crăpă ușa, uitându-se afară. Nu era nimeni prin preajmă, așa că se strecură în întuneric.

Se întunecase complet. O lună plină atârna peste lac, aruncând o strălucire tremurândă peste valuri și luminând cabanele de pe mal. Trei dintre ele erau luminate puternic din interior. Într-una din ele putea vedea cum se mișcau oameni în cameră; arătau ca și cum ar fi dansat. Și brusc își dori să fie în cabană, să facă parte din acel cerc de oameni cărora le păsa unii de alții.

– Îți pierzi mințile, Joe, spuse și își dori să poată râde cum obișnuise să o facă pe vremuri.

Dar avea un nod în gât care făcea zâmbitul imposibil.

Se strecură pe sub copaci și continuă să meargă. Trecu pe lângă o cabană și auzi „Stayin' Alive" de la The Bee Gees. Apoi auzi sunetul unui copil râzând.

– Dansează cu mine, tati, spuse o fetiță cu voce tare.

Se forță să meargă mai departe. Râsul se auzea din ce mai încet cu fiecare pas pe care îl făcea, până când trebui să se chinuie să îl audă când ajunse la marginea pădurii. Găsi un pat moale de ace de pini și se așeză. Lumina lunii sclipea în jurul lui, transformând lumea într-o pată de albastru, alb și negru.

Își desfăcu rucsacul și căută printre hainele umede, căutând cele două obiecte care contau.

Cu trei ani în urmă, când fugise pentru prima oară, avusese o valiză scumpă. Încă își amintea cum stătuse în dormitor, împachetând pentru o excursie fără destinație sau durată, întrebându-se ce îi trebuia unui bărbat în exil. Împachetase pantaloni de stofă, pulovere din lână Merino și chiar un costum negru Joseph Abboud.

La sfârșitul primei sale ierni singur înțelesese că acele haine erau artefactele arheologice ale unei vieți uitate. Tot ce îi trebuia în noua lui viață erau două perechi de blugi, câteva tricouri, un hanorac și o geacă de ploaie. Toate celelalte lucruri le donase.

Singurul obiect de îmbrăcăminte scump pe care îl păstrase era un pulover din cașmir roz cu nasturi mici din sidef. În nopțile lui bune îi putea încă simți parfumul în materialul moale.

Își scoase un album de fotografii mic din piele din rucsac. Îl deschise cu degetele tremurânde.

Prima fotografie era una dintre preferatele lui.

În poză, Diana ședea pe o fâșie de iarbă, purtând pantaloni scurți albi și un tricou Yale. Lângă ea era un teanc de cărți deschise, acoperite de flori roz. Zâmbea atât de larg, că Joe trebui să își înghită lacrimile.

– Hei, iubito, șopti și atinse fotografia lucioasă, azi am făcut un duș cald.

Închise ochii. Diana venea la el în întuneric. Se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme, senzația asta că ea nu îl părăsise, că era încă acolo. Știa că era o ruptură în mintea lui, o defecțiune mentală. Nu îi păsa.

– Sunt obosit, îi spuse.

Trase adânc aer în piept, savurând mirosul parfumului ei. Red by Giorgio. Se întrebă dacă îl mai produceau.

„Nu e bine ce faci.“

– Nu știu ce altceva să fac.

„Du-te acasă.“

– Nu pot.

„Îmi frângi inima, Joey.“

Și dispăru. Cu un oftat de sprijini din nou de trunchiul mare de copac.

„Du-te acasă“, spusese ea. Era ceea ce îi spunea mereu. Ce își spunea el însuși.

Poate mâine, se gândi, căutând curajul de care ar avea nevoie. Dumnezeu știa că după trei ani pe drumuri obosise să fie singur.

Poate mâine avea să își dea permisiunea – în sfârșit – să pornească spre vest. Acest lucru i-ar fi plăcut Dianei.

Capitolul 6

Ca și razele soarelui, noaptea scotea la iveală cele mai bune părți ale orașului Seattle. Autostrada, un coșmar în care mașinile stăteau bară la bară în timpul orelor de vârf, devenea pe timpul nopții un dragon chinezesc care sclipea roșu și auriu și care se tolănea de-a lungul malurilor înnegrite ale lacului Union. Grupul de zgârie-nori din inima orașului, atât de banal în lumina cenușie a unei zile de iunie, se transforma într-un caleidoscop de culori sculptate când se așternea noaptea.

Meghann stătea la fereastra biroului ei. Priveliștea o fermeca de fiecare dată. Apa era o pată neagră care înghițea Bainbridge Island. Deși nu putea vedea străzile de dedesubt, știa că erau aglomerate. Traficul era blestemul pe care Seattle îl purtase cu el în noul mileniu. Milioane de oameni se mutaseră în orașul care fusese cândva adormit, atrași de calitatea vieții și de varietatea activităților din aer liber. Din păcate își luaseră slujbe în oraș odată ce își construiseră case scumpe în suburbii. Drumurile gândite pentru un oraș portuar neimportant nu aveau cum să țină pasul cu ei.

Progres. Meghann se uită în jos la ceas. Era 20.30, timpul să plece acasă. Putea să ia documentele pentru cazul Wanamaker cu ea, ca să își facă munca mai ușoară ziua următoare.

În spatele ei se deschise ușa. Ana, femeia de serviciu, își împinse căruciorul cu produse de curățat în cameră, trăgând după ea un aspirator.

– Bună seara, domnișoară Dontess.

Meghann zâmbi. Indiferent de câte ori îi spunea Anei să-i zică pe nume, nu o făcea niciodată.

– Bună seara, Ana. Ce mai face Raul?

– Astăzi aflăm dacă o să fie repartizat la McCord. Ținem pumnii. *Si*?

– Ar fi grozav să îl ai pe fiul tău atât de aproape, spuse Meghann în timp ce își aduna documentele.

Ana mormăi ceva care semăna cu: „Și dumneavoastră ar trebui să aveți un fiu aproape. Nu doar muncă, muncă, muncă“.

– Mă certi din nou, Ana?

– Nu vă cert. Dar munciți prea din greu. În fiecare seară sunteți aici. Când o să întâlniți bărbatul perfect dacă sunteți mereu la serviciu?

Era o veche dezbatere, una care începuse cu aproape zece ani în urmă, când Meghann se ocupase de procesul ei de imigrare pro bono. Ultimul ei moment de pace se terminase când îi înmânase Anei cartea verde și o angajase. De atunci Ana făcuse tot ce putuse să o „răsplătească“ pe Meghann. Această răsplată părea să fie un șir infinit de caserole cu mâncare gătită și monologuri constante despre răul pe care îl reprezenta munca prea grea.

– Ai dreptate, Ana. Cred că o să beau ceva și o să mă relaxez.

– Nu la băut mă referem, mormăi Ana în timp ce se apleca să pună aspiratorul în priză.

– La revedere, Ana.

Meghann aproape că ajunsese la lift când îi sună telefonul. Își căută prin poșeta neagră Kate Spade și își scoase telefonul.

– Meghann Dontess, spuse.

– Meghann? Vocea era ascuțită și panicată. Sunt May Monroe.

Meghann se trezi imediat. Un divorț putea lua o turnură proastă mai repede decât o mașină defectă.

– Ce se întâmplă?

– E Dale. A venit acasă astăzi.

Meghann se gândi să facă rost de un ordin de restricție temporar de cum se trezea de dimineață.

– Spunea ceva despre hârtiile pe care le-a primit azi. O luase razna. Ce i-ai trimis?

– Am vorbit despre asta, May. La telefon, săptămâna trecută, mai ții minte? Am înștiințat avocații lui Dale și am înștiințat curtea că vom contesta transferul fraudulos al afacerii lui și că cerem un extras de cont pentru conturile din insulele Cayman. De asemenea, i-am spus avocatului că suntem conștienți de aventura cu profesoara de pian a copiilor și că un astfel de comportament i-ar putea periclita competența parentală.

– Nu am discutat niciodată despre asta. L-ai amenințat că îi iei copiii?

– Crede-mă, May, circul acesta e despre bani. Întotdeauna este. Copiii sunt mereu un pretext pentru bărbații ca soțul tău. Dacă se prefac că vor custodia, primesc mai mulți bani. E o tactică destul de comună.

– Crezi că îmi cunoști soțul mai bine decât mine.

Meghann auzise această propoziție de mai multe ori decât putea enumera pe degete. O uimea de fiecare dată. Femei care erau lovite pe neașteptate de aventurile, minciunile, acrobațiile financiare ale soților lor, credeau în continuare că își „cunoșteau“ soții. Încă un motiv ca să nu se căsătorească niciodată. Nu masturbarea orbea, ci iubirea.

– Nu trebuie să îl cunosc, își începu Meghann monologul pe care îl perfecționase cu mult timp în urmă. Treaba mea este să te protejez pe tine. Faptul că l-am supărat pe soțul tău – un mincinos de trei parale – e din păcate o necesitate. Se va calma. Toți se calmează până la urmă.

– Nu îl cunoști pe Dale, spuse May din nou.

Simțurile lui Meghann detectară o nuanță. Ceva nu era în regulă.

– Ți-e frică de el, May?

Asta era o cu totul altă mâncare de pește.

– Frică?

May încercă să sune surprinsă, dar Meghann știa. La naiba! Abuzul domestic o surprindea mereu; nu se întâmpla niciodată în familiile de la care te așteptai.

– Te lovește, May?

– Uneori spun ceea ce nu trebuie atunci când bea.

Bineînțeles, era vina lui May! Era terifiant cât de multe femei credeau asta.

– Nu m-a lovit. Și nu îi lovește niciodată pe copii.

Meghann nu spuse la ce se gândea. Spuse în loc:

– Asta e bine.

Dacă ar fi fost cu May, ar fi putut să se uite în ochii ei și să își facă o impresie despre fragilitatea ei. Dacă ar fi fost posibil, i-ar fi dat statistici… povești de groază menite să o facă să înțeleagă groaznicul adevăr. Uneori, dacă un bărbat își lovea soția, ajungea să își lovească și copiii. Oamenii violenți erau oameni violenți, caracteristica lor definitorie era nevoia de a exercita putere asupra celor neajutorați. Și cine era mai neajutorat decât un copil?

Dar nici unul dintre lucrurile astea nu puteau fi rezolvate prin telefon. Un client putea părea puternic și sigur pe sine la telefon, când în realitate se destrăma în bucăți. Meghann vizitase prea mulți clienți în secții de psihiatrie și în spitale. Devenise precaută de-a lungul anilor.

– Trebuie să ne asigurăm că înțelege că nu îi voi lua copiii de acasă. Altfel o va lua razna, spuse May.

Abia se putea auzi tremurul din vocea ei.

– Permite-mi să te întreb ceva, May. Să zicem că trec trei luni de acum. Sunteți divorțați și Dale a pierdut o jumătate din ceea ce poseda. El și Barbie vin acasă beți într-o seară. Barbie conduce pentru că a băut doar trei cocktailuri. Când ajung acasă, bona i-a lăsat pe copii să distrugă casa și micuțul Billy a spart din greșeală fereastra din biroul lui Dale. Sunt copiii tăi în siguranță?

– O grămadă de lucruri merg prost în povestea asta.

– Lucrurile merg prost, May. Știi asta. Presupun că ai stat mereu între soț și copii. Un amortizor uman. Probabil că ai învățat cum să îl calmezi și cum să îi distragi atenția de la copii. Va ști Barbie cum să îi protejeze?

– Sunt atât de banală?

– Din păcate, situația este. Vestea bună este că îți dai ție și copiilor dreptul la un nou început. Nu te lăsa acum, May! Nu te lăsa intimidată.

– Deci ce să fac?

– Încuie ușile și închide telefonul. Nu vorbi cu el! Dacă nu te simți în siguranță, mergi la o rudă sau la un prieten. Sau stai peste noapte la un motel. Mâine ne vom întâlni și vom face un plan de atac nou. Voi face rost de un ordin de restricție.

– Ne poți proteja?

– Veți fi în regulă, May. Ai încredere în mine. Oamenii violenți sunt lași. Odată ce vede cât de puternică poți fi, va renunța.

– OK. Când ne putem întâlni?

Meghann își caută PalmPilotul în geantă și își verifică agenda.

– Ce spui despre un prânz târziu, să zicem la ora două, la cafeneaua Judicial Annex de lângă judecătorie? Voi programa o întâlnire cu avocatul lui Dale mai târziu.

– OK.

– May, știu că asta e o întrebare delicată, dar ai cumva vreo fotografie… știi tu… de când te-a lovit?

Urmă o pauză la celălalt capăt al liniei, apoi May spuse:

– O să caut prin albume.

– E doar o dovadă, spuse Meg.

– Pentru tine, poate.

– Îmi pare rău, May. Mi-aș dori să nu fie nevoie să îți pun asemenea întrebări.

– Nu, mie îmi pare rău, spuse May.

Asta o surprinse pe Meg.

– Pentru ce?

– Pentru că nici un bărbat nu ți-a arătat vreodată cealaltă latură. Tatăl meu l-ar fi ucis pe Dale pentru ce mi-a făcut.

Înainte să se poată abține, Meghann simți un junghi ascuțit de dor. Era punctul ei slab. Era sigură de faptul că nu credea în iubire, și totuși, visa la iubire. Poate că May avea dreptate. Poate că dacă Meg ar fi avut un tată care să o fi iubit, totul ar fi fost diferit. Așa cum stăteau lucrurile, știa că iubirea era un pod din sfoară făcută din cele mai firave frânghii. Îți putea susține greutatea pentru o vreme, dar mai devreme sau mai târziu, se rupea.

Oh, existau căsnicii fericite. Prietena ei cea mai bună, Elizabeth, îi demonstrase asta.

Existau de asemenea oameni care câștigau patruzeci și opt de milioane de dolari la loterie, trifoi cu cinci foi, gemeni siamezi și eclipse totale de soare.

– Deci ne întâlnim la Annex mâine la două?

– Ne vedem acolo.

– În regulă.

Meghann își închise telefonul și îl aruncă în poșetă, apoi apăsă pe butonul ascensorului. Când se deschise ușa, păși înăuntru. Ca întotdeauna, pereții acoperiți cu oglinzi îi dădură senzația că dăduse buzna în interiorul propriei persoane. Se aplecă, fără să se poată abține. Când era o oglindă prin preajmă trebuia să se uite în ea. În ultimii câțiva ani începuse să caute obsesiv semne al îmbătrânirii. Linii, riduri, piele lăsată.

Avea patruzeci și doi de ani și dat fiind faptul că se simțea de parcă avusese treizeci acum o secundă, presupunea că avea să fie nevoie doar de altă secundă ca să aibă șaizeci.

Gândul o deprima. Se imagină la șaizeci de ani. Singură, muncind de dimineața până seara, vorbind cu pisicile vecinului și mergând în croaziere pentru oameni necăsătoriți.

Ieși din lift și merse prin hol, dând din cap către paznicul de noapte în timp ce trecea pe lângă el.

Noaptea era frumoasă afară: cerul de ametist acoperea totul într-o strălucire roz și sidefată. Ferestre luminate din zgârie-norii uriași

demonstrau că Meghann nu era singura persoană din oraș care nu se putea despărți de muncă.

Merse repede de-a lungul străzii, trecând pe lângă oameni fără să facă contact vizual. Când ajunse la clădirea ei se opri și se uită în sus.

Acolo era balconul ei. Singurul fără ghivece cu plante și mobilă pentru exterior. Ferestrele din spatele lui erau negre în timp ce ferestrele de pe restul clădirii erau explozii de lumină. În acele spații luminate se aflau prieteni și rude, luând cina, uitându-se la televizor, vorbind, făcând dragoste.

„Îmi pare rău“, spusese May, „că nici un bărbat nu ți-a arătat vreodată cealaltă latură. Îmi pare rău.“

Meghann trecu pe lângă clădirea ei. Nu voia să meargă acolo, să se îmbrace în vechiul ei trening UW, să mănânce o brioșă cu stafide și să se uite la reluări ale serialului *Schimbul trei*.

Merse în piața publică. La ora asta aproape totul era închis. Vânzătorii de pește se duseseră acasă și legumele frumoase și umede de rouă fuseseră împachetate pentru a doua zi. Chioșcurile, de obicei pline cu flori uscate, obiecte lucrate manual și mâncare gătită, erau goale.

Intră în Athenian, o tavernă de modă veche care devenise faimoasă în filmul *Nopți albe în Seattle*. La acest bar din lemn lucios îi povestise Rob Reiner lui Tom Hanks despre iubire în anii nouăzeci.

Fumul din încăpere era atât de gros că ai fi putut să îl tai cu cuțitul. Era ceva reconfortant în lipsa de reguli a barului. Puteai comanda o băutură la modă, dar specialitatea lor era berea rece ca gheața.

Meghann perfecționase arta de a studia situația unui bar în mod subtil, ceea ce și făcu de cum intră.

Erau cinci sau șase bărbați mai în vârstă la bar. Pescari, probabil, pregătindu-se să pornească spre Alaska pentru sezonul de pescuit. O pereche de tipi care arătau ca de pe Wall Street erau și ei acolo, bând martini și vorbind despre afaceri. Văzuse genul acesta mult prea des la tribunal.

– Bună, Meghann, strigă Freddie, barmanul, comanda ta obișnuită?

– Normal.

Încă zâmbind, trecu pe lângă bar și o luă la stânga, unde erau mai multe mese lucioase din lemn aliniate de-a lungul celor doi pereți. Majoritatea meselor erau ocupate de cupluri sau de grupuri de patru, câteva erau libere.

Meghann găsi un loc la bar. Se strecură în scaunul strălucitor din lemn și se așeză. La stânga ei era o fereastră mare, cu priveliște asupra golfului Elliott și asupra cheiului.

– Ia de-aici, spuse Freddie în timp ce punea un pahar de martini în fața ei.

Scutură shakerul din oțel și îi turnă un Cosmopolitan.

– Vrei o porție de stridii și cartofi prăjiți?

– Mi-ai citit gândurile.

Freddie zâmbi larg.

– Nu-i tare greu, doamnă avocat. Se aplecă spre ea. The Eagles vin în seara asta. Ar trebui să ajungă în curând.

– The Eagles?

– Echipa din liga inferioară de baseball din Everett. Îi făcu cu ochiul. Baftă.

Meghann oftă. Era de rău când barmanii începeau să îți recomande echipe întregi de sport.

„Îmi pare rău.“

Meghann începu să bea. Când termină primul cosmo, comandă un al doilea. În punctul în care putea să vadă din nou fundul paharului aproape că uitase de ziua pe care o avusese.

– Pot să îți țin de urât?

Meghann ridică privirea surprinsă și se trezi uitându-se într-o pereche de ochi căprui. Stătea în fața ei cu un picior pe piciorul scaunului din fața ei. Meghann știa după cum arăta, tânăr, blond, al naibii de sexy, că era obișnuit să primească ceea ce își dorea. Și ceea ce își dorea în seara aceasta era ea.

Gândul era ca un tonic.

– Sigur.

Nu îi oferi un zâmbet și nu flutură din gene. Prefăcătoria nu o interesase niciodată, nici jocurile.

– Sunt Meghann Dontess. Prietenii îmi spun Meg.

Tipul se strecură pe scaun. Genunchii li se atinseră și zâmbi.

– Sunt Donny MacMillan. Îți place baseballul?

– Îmi plac o grămadă de lucruri.

Îi făcu un semn lui Freddie, care dădu din cap către ea. Un moment mai târziu îi aduse un alt Cosmopolitan.

– Un Coors Light, te rog, spuse Donny în timp ce se lăsa pe spate în scaun și își întindea brațele de-a lungul spătarului.

Se uitară unul la altul în liniște. Gălăgia din bar deveni mai puternică, apoi păru să se stingă până când tot ce mai putu Meghann să audă era respirația lui calmă și bătăile propriei inimi.

Freddie aduse o bere și plecă din nou.

– Presupun că ești un jucător de baseball.

Donny zâmbi. La naiba, era sexy! Simți prima înflorire a dorinței. Sexul cu el ar fi grozav, era sigură de asta. Și ar face-o să uite de ziua ei proastă.

– Clar. Fii atentă, într-o zi o să fiu faimos.

Acesta era motivul pentru care Meghann gravita către bărbații mai tineri. Încă credeau în ei înșiși și în lume. Încă nu învățaseră cum funcționa viața cu adevărat, cum mureau visurile și cum binele și răul deveneau idei abstracte, în loc de valori universal valabile. Adevărurile astea te loveau de obicei pe la treizeci și cinci de ani, când realizai că viața ta nu era ceea ce îți doriseși.

Acesta era un motiv, dar era bineînțeles și faptul că nu cereau niciodată mai mult decât era ea dispusă să dea. Bărbații de vârsta ei tindeau să creadă că sexul însemna ceva. Bărbații mai tineri știau mai bine.

De-a lungul următoarei ore, Meghann dădu din cap și zâmbi în timp ce Donny vorbi despre el însuși. În momentul în care își terminase a patra băutură știa că absolvise de la Washington State University, că era cel mai mic dintre trei frați și că părinții lui locuiau încă la aceeași fermă din Iowa pe care bunicul lui o transformase într-o gospodărie. Totul îi intră pe o ureche și îi ieși pe cealaltă. Ceea ce îi captase atenția cu adevărat era felul în care genunchiul lui îl atingea pe al ei, felul în care degetul lui mângâia paharul umed de bere într-un ritm constant, senzual.

Tocmai îi povestea despre o petrecere a frăției din facultate, când Meghann spuse:

– Vrei să vii la mine?

– La cafea?

Meghann zâmbi.

– Și la cafea.

– Nu pierzi timpul, nu-i așa?

– Normal că nu. Pur și simplu îmi place să fiu directă. Am… treizeci și patru de ani. Zilele mele de jucat jocuri s-au încheiat.

Se uită la ea, zâmbind încet, și senzualitatea cunoscătoare din privirea lui îi supraîncălzi motoarele. Asta o să fie perfect.

– Cât de departe stai?

– Din fericire pentru noi, nu foarte departe.

Donny se ridică, întinse mâna ca să o ajute pe Meghann. Își spuse că era doar galant, nu că ajuta bătrânii. Când își puse mâna în a lui, atingerea îi dădu fiori pe șira spinării.

Nu vorbiră în timp ce treceau prin piața care între timp se întunecase și se golise. Nu era nimic de spus. Făcuseră schimb de politețuri și inițiaseră preludiul. Ceea ce conta din acest moment încolo avea mai multă legătură cu dezgolirea corpurilor decât cu revelarea sentimentelor.

Portarul clădirii lui Meghann își făcu treaba fără un cuvânt. Dacă realizase că acesta era al doilea tânăr pe care îl adusese acasă în ultima lună, nu spuse nimic.

– Bună seara, doamnă Dontess, spuse dând din cap.

– Hans, spuse ea în timp ce îl conducea pe… Oh, fir-ar, cum îl chema?

Donny. Ca pe Donny Osmond.

Își dori să nu fi făcut legătura asta. Păși în ascensor. În secunda în care se închise ușa, Donny se întoarse către ea. Auzi tremurul vag din respirația lui în timp ce se apleca către ea.

Avea buzele exact la fel de moi și dulci pe cât se așteptase.

Ușa liftului scoase un bip când ajunse la etajul apartamentului lui Meghann. Donny începu să se desprindă de lângă ea, dar nu îl lăsă să se îndepărteze.

– Eu sunt singura de pe etajul acesta, îi șopti.

Fără să întrerupă sărutul, își băgă mâna în poșetă și își scoase cheile. Înaintară spre ușă și se bulucira înăuntru, lipiți unul de altul.

– Pe aici.

Vocea ei era aspră, dură în timp ce îl ghida în direcția dormitorului. Când ajunseră acolo, începu să își desfacă nasturii bluzei. Donny încercă să o atingă, dar ea îi împinse mâna la a o parte. Odată dezbrăcată, se uită la el. Camera era întunecată, plină de umbre, exact cum îi plăcea.

Fața lui era încețoșată. Meghann deschise sertarul noptierei și găsi un prezervativ.

– Termină și hai aici, spuse Donny și se întinse după ea.

– Oh, intenționez să mă termin. Poftim.

Meghann merse către el, trăgându-și burta cât de tare putea. Donny îi atinse sânul stâng, iar sfârcul ei reacționă imediat. Pulsul dintre picioarele ei se intensifică. Își întinse mâna spre el și începu să îl mângâie.

Totul se întâmplă repede. Se aruncară unul pe altul ca animalele, zgâriind, frecându-se unul de altul, gemând. Patul se lovea de peretele din spate. Orgasmul ei veni în sfârșit, intens și dureros și trecu mult prea repede.

La final se simți vag nesatisfăcută, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme. Se întinse pe perne. Donny era lângă ea, atât de aproape că îi putea simți căldura pielii goale lângă coapsă.

Era chiar lângă ea și totuși se simțea singură. Iată-i aici, împreună în pat, cu camera mirosind încă a sex, și ea nu se putea gândi la nici un singur lucru pe care i l-ar fi putut spune.

Se întoarse pe o parte și se apropie de el. Înainte să-și dea seama ce făcea, se ghemuise lângă el. Nu mai făcuse așa ceva de ani se zile.

– Spune-mi ceva despre tine ce nu știe nimeni, zise în timp ce îi mângâia piciorul gol cu al ei.

Donny râse ușor.

– Presupun că trăiești în lumea nebunilor, unde totul se face pe invers, nu-i așa? Întâi mi-o tragi de nu mai am aer, după aia vrei să mă cunoști. Când eram în bar, practic căscai când îți povesteam despre familia mea.

Meghann se depărtă el, se retrase în ea însăși.

– Nu îmi place să fiu banală.

O surprinse cât de OK îi suna vocea.

– Nu ești, crede-mă.

Donny îi împinse piciorul și o sărută pe umăr. Venise momentul în care scăpa de ea. Sincer, prefera să se lipsească de sărut.

– Trebuie să plec.

– Atunci pleacă.

Donny se încruntă.

– De ce ești enervată? Nu e ca și cum ne-am îndrăgostit.

Meghann se întinse pe podea după tricoul ei de pijama Seahawks și îl trase pe ea. Nu se simțea la fel de vulnerabilă dacă era îmbrăcată.

– Nu mă cunoști destul de bine ca să știi dacă sunt enervată sau nu. Și sincer, nu-mi pot imagina să mă îndrăgostesc de cineva care folosește expresia „a mânui mingi“ la fel de des ca tine.

– Dumnezeule!

Donny se ridică din pat și începu să se îmbrace. Meghann stătu încordată în pat, uitându-se la el. Își dorea să fi avut o carte pe noptieră; ar fi fost drăguț să poată începe să citească acum.

– Dacă mergi tot la stânga, o să găsești ușa de la intrare.

Donny se încruntă mai tare.

– Ești drogată?

Meghann râse.

– Pentru că ar trebui să iei ceva.

Porni spre ieșire, Meghann observă că aproape o luă la fugă, dar se opri în fața ușii și se întoarse către ea.

– Mi-a plăcut de tine, să știi.

Apoi dispăru. Meg auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Răsuflă în sfârșit.

Pe vremuri dura săptămâni, chiar luni întregi, până când bărbații începeau să întrebe dacă lua medicamente. Acum reușise să îl alieneze pe Danny – Donny – într-o singură noapte.

Își pierdea mințile. Viața părea să se destrame în jurul ei. La dracu', nici nu își putea aminti ultima dată când sărutase un bărbat și simțise mai mult decât dorință.

„Și singurătatea?" o întrebase Dr. Bloom. „Îți place singurătatea?" Se aplecă spre stânga și aprinse lampa de pe noptieră. Lumina căzu pe o fotografie înrămată cu Meghann și sora ei, făcută cu ani în urmă. Se întrebă ce făcea sora ei în acel moment. Se întrebă dacă era trează la ora asta, dacă se simțea singură și vulnerabilă. Dar știa răspunsul.

Claire o avea pe Alison. Și îl avea pe Sam.

Sam.

Meghann își dorea să poată uita puținele amintiri pe care le avea cu tatăl surorii ei. Dar nu avea niciodată acest fel de amnezie. În schimb, Meghann își amintea totul, fiecare detaliu. Își amintea mai ales cât de tare își dorise ca Sam să fi fost și tatăl ei. Când fusese tânără și plină de speranțe, se gândise: „Poate că vom putea fi o familie, noi trei".

Iluziile unui copil, încă dureroase după atâta timp.

Sam era tatăl lui Claire. Pășise peste pragul lor și schimbase totul. Meg și Claire nu mai aveau nimic în comun.

Claire trăia într-o casă plină de râsete și de iubire. Probabil că ieșea doar cu membri responsabili ai comunității. În viața lui Claire un exista sex

anonim și nesatisfăcător.

Meghann închise ochii, aducându-și aminte că asta era viața pe care și-o dorise. Încercase căsătoria. Se sfârșise exact așa cum se temuse… cu trădarea lui și cu inima ei frântă. Nu voia să mai treacă prin așa ceva niciodată. Și ce dacă își petrecea uneori o oră în mijlocul nopții cu un dor care nu putea fi alungat? Acesta era prețul independenței.

Se aplecă peste pat și ridică telefonul. Avea cinci numere la apelare rapidă: biroul, trei restaurante care livrau acasă și prietena ei cea mai bună, Elizabeth Shore.

Apăsă pe numărul trei.

– Ce s-a întâmplat? spuse o voce somnoroasă de bărbat. Jamie, tu ești?

Meghann se uită la ceasul de pe noptieră. Fir-ar! Era aproape miezul nopții, ceea ce însemna că era aproape trei noaptea în New York.

– Îmi pare rău, Jack, nu am observat cât e ceasul.

– Pentru o femeie deșteaptă, faci greșeala asta foarte des. Stai o secundă.

Meghann își dorea să închidă telefonul. Se simțea expusă de greșeala ei. Arăta cât de goală era viața ei.

– Ești OK? întrebă Elizabeth pe un ton îngrijorat.

– Sunt bine, am dat-o în bară. Spune-i lui Jack că îmi pare rău. Putem vorbi mâine. Te sun înainte să merg la serviciu.

– Așteaptă puțin.

Meghann o auzi pe Elizabeth șoptindu-i ceva soțului ei. Un moment mai târziu spuse:

– Lasă-mă să ghicesc. Tocmai te-ai întors de la Athenian.

Meghann se simți și mai rău.

– Nu, nu în seara asta.

– Ești în regulă, Meg?

– Sunt bine, serios. Am pierdut doar noțiunea timpului. Lucram… la o depoziție complicată. Vorbim mâine.

– Eu și Jack plecăm la Paris mâine.

– Ah, da. Distracție plăcută!

– Aș putea să amân plecarea…

– Și să ratezi petrecerea aia gigantică la Ritz? În nici un caz. Sper să te distrezi de minune.

Urmă o pauză, apoi Elizabeth spuse cu blândețe:

– Te iubesc, Meg.

Meghann simți cum îi dădeau lacrimile. Acestea erau cuvintele de care avusese nevoie, chiar și dacă veneau de departe; o făceau să se simtă mai puțin singură, mai puțin vulnerabilă.

– Și eu te iubesc, Birdie. Noapte bună.

– Somn ușor, Meg. Vise plăcute.

Închise telefonul încet. Camera părea tăcută acum, prea întunecată. Își trase plapuma peste ea și închise ochii, știind că mai aveau să treacă ore întregi până să poată adormi.

Capitolul 7

Prima lor adunare la lacul Chelan fusese o ocazie festivă. O mie nouă sute optzeci și nouă. Anul în care Madonna îndemnase oamenii să se exprime liber și anul în care Jack Nicholson îl jucase pe Joker și anul în care primele bucăți ale Zidului Berlinului fuseseră dărâmate. Dar cel mai important, fusese anul în care toate împliniseră douăzeci și unu de ani. Fuseseră cinci. Cele mai bune prietene din școala primară.

Acea primă adunare se întâmplase din greșeală. Fetele puseseră bani să îi ofere lui Claire un weekend în cabana matrimonială pentru ziua ei. Pe atunci, în martie, fusese îndrăgostită până peste cap de Carl Eldridge. (Prima dintr-un șir lung de relații care începuseră cu dragoste cu năbădăi și se lăsaseră cu dureri de cap). La mijlocul lui iulie, în weekendul ales, Claire fusese dezolată, singură și mai mult decât puțin deprimată. Cum nu îi plăcuse niciodată să irosească bani, plecase în excursie singură, intenționând să stea pe verandă și să citească.

Un Ford Pinto galben și uzat intrase în curte chiar înainte de cină în prima zi. Prietenele ei cele mai bune țâșniseră afară din mașină și fugiseră râzând peste pajiște, cu două carafe de margarita în mâini. Numiseră vizita o intervenție de iubire și funcționase. Până luni Claire își amintise cine era și ce își dorea de la viață. Carl Eldridge nu fusese în nici un caz cel ales.

În fiecare an de atunci reușiseră să se întoarcă pentru o săptămână. Acum era altfel, bineînțeles. Gina și Claire aveau fiecare o fiică, Karen avea patru copii, între unsprezece și paisprezece ani, iar Charlotte încerca cu disperare să conceapă.

De-a lungul ultimilor ani, petrecerile lor se liniștiseră; acum ieșeau mai puține sticle de tequila și pachete de țigări din valize. În loc să se aranjeze și să meargă la Cowboy Bob's Western Roundup ca să dea pe gât tequila și să danseze, își puneau copiii în pat devreme, beau câteva pahare de vin alb și jucau cărți la masa rotundă din lemn de pe verandă. Câștigătorul primea cheile cabanei matrimoniale pentru anul viitor.

Vacanța lor evoluase într-un ritm lent și constant. Își petreceau zilele lângă lac, întinse pe prosoape de plajă dungate în roșu și alb sau pe șezlonguri vechi și uzate. Ascultau mereu posturi de radio cu muzică veche și săreau în picioare să danseze și să cânte când începea un cântec din anii optzeci. În zilele fierbinți… ca și aceasta… își petreceau majoritatea timpului la lac, stând până la gât în apa rece, cu fețele apărate de soare de către pălării mari și ochelari de soare, povestind, povestind mereu.

Acum vremea era, în sfârșit, perfectă. Cerul era de un albastru intens, fără nori, iar lacul era ca sticla. Copiii mai mari erau în casă, jucând jocuri și ascultând muzica asurzitoare a lui Willie, probabil vorbind despre cel mai nou film scârbos și interzis minorilor pe care toate celelalte mame le permiseseră copiilor lor să îl vadă. Alison și Bonnie pedalau o hidrobicicletă într-o zonă delimitată a lacului. Chicotelile lor se puteau auzi peste restul zgomotelor.

Karen era tolănită în scaunul ei, făcându-și vânt cu un pliant de la parcul acvatic. Charlotte, protejată în totalitate de soare de o pălărie mare și albă, citea ultima carte a clubului de lectură al lui Kelly Ripa și bea limonadă.

Gina se aplecă într-o parte și deschise cutia frigorifică, în care cotrobăi zgomotos după o cola dietetică. Când găsi una, o trase afară și o deschise, luând o înghițitură lungă înainte să închidă cutia.

– Căsnicia mea se încheie și bem cola dietetică și limonadă. Când javra de primul soț al lui Karen a părăsit-o, am dat pe gât tequila și am dansat „Macarena“ la Cowboy Bob’s.

– Ăla a fost al doilea soț, Stan, spuse Karen, când m-a părăsit Aaron, am mâncat *brownies* cu marijuana și am înotat dezbrăcate în lac.

– Nu contează, spuse Gina, intervenția pentru criza mea se simte ca un episod din *Sesame Street*. Tu ai primit *Peripeții la colegiu*.

– Cowboy Bob’s, spuse Charlotte aproape zâmbind, nu am mai fost acolo de ani de zile.

– Nu de când am început să tragem după noi omuleții ăștia, observă Karen, e greu să fii rock and roll cu un copil în spinare.

Charlotte se uită la lac, unde fetițele pedalau din greu. Zâmbetul îi pieri încet de pe față, tristețea familiară i se întoarse în ochi. Cu siguranță se gândea la bebelușul pe care și-l dorea cu atâta ardoare.

Claire își privi prietenele. O surprinse pentru un moment, așa cum se mai întâmpla în aceste excursii, să le vadă pe toate la treizeci și cinci de ani.

Anul acesta, mai mult decât în oricare altul de până atunci, păreau mai liniștite. Chiar mai bătrâne. Femei stând la marginea unui lac sclipitor cu prea multe pe cap.

Nu era bine. Veneau la lacul Chelan ca să fie din nou versiunile lor mai tinere, mai libere. Problemele trebuiau lăsate pentru alte zone geografice.

Claire se propti pe coate. Bumbacul aspru al prosopului ei de baie părea să îi muște brațele arse de soare.

– Willie are paisprezece ani, nu?

Karen încuviință din cap.

– Începe liceul în septembrie, îți vine să crezi? Încă doarme cu un animal de pluș și uită să se spele pe dinți. Fetele din clasa a noua arată ca dansatoarele din *Aur curat* pe lângă el.

– De ce nu are el grijă de copii pentru o oră sau două?

Gina se ridică în capul oaselor.

– La naiba, Claire! De ce nu ne-am gândit la asta mai devreme? Are paisprezece ani.

Karen se încruntă.

– Da, și maturitatea unei râme.

– Cu toții am fost bone la vârsta lui, spuse Charlotte, la dracu', eu am fost bonă practic din vara de dinainte de liceu.

– E un copil responsabil, Karen, va fi în regulă, spuse Claire cu blândețe.

– Nu știu ce să zic. Luna trecută i-a murit peștele pentru că uitase să îl hrănească.

– Nu vor muri de foame în două ore.

Karen privi înspre cabană.

Claire știa exact la ce se gândea prietena ei. Dacă Willie era suficient de mare ca să aibă grijă de copii, atunci nu mai era puișorul ei.

– Da, spuse Karen în final, desigur. De ce nu? O să îi lăsăm un mobil…

– Și o listă de numere…

– Și o să le spunem să nu plece din cabană.

Gina zâmbi pentru prima oară de când începuse ziua.

– Doamnelor, Trupa de blues va părăsi incinta.

Le luă două ore să facă duș, să se schimbe și să le facă de mâncare copiilor. Macaroane cu brânză și hotdog. Le mai luă o oră să convingă copiii că planul lor era posibil.

La final, Claire o prinse pe Karen cu fermitate și o conduse afară. În timp ce mergeau de-a lungul străzii lungi și șerpuitoare, Karen se oprea și se uita în urmă la fiecare câțiva pași.

– Sunteți sigure? o întreba de fiecare dată.

– Suntem sigure. Responsabilitatea o să îi prindă bine.

Karen se încruntă.

– Mă tot gândesc la bieții peștișori de aur, plutind în apa murdară cu burțile în sus.

– Continuă să mergi.

Gina se aplecă către Claire și spuse:

– E ca o mașină pe gheață, dacă se oprește nu o mai pornim niciodată.

Se opriră peste drum de Cowboy Bob's când își dădură seama de greșeală. Claire fu prima care vorbi.

– Nici măcar nu s-a întunecat.

– Nu mai suntem obișnuite să petrecem, spuse Charlotte.

– Rahat, spuse Gina.

Claire refuză să dea înapoi. Și ce dacă arătau ca niște puștoaice de facultate în mijlocul băutorilor profesioniști care populau genul acesta de loc după-amiaza? Erau aici ca să se distreze și Cowboy Bob's era singura lor șansă.

– Haideți, fetelor, spuse și mărșălui înainte.

Prietenele ei se aliniară în spatele ei. Intrară în Cowboy Bob's cu capetele sus, de parcă ar fi fost la ele acasă. Fumul cenușiu atârna greoi de-a lungul tavanului, șerpuind printre lumini. Câțiva clienți loiali stăteau la bar, corpurile lor gheboșate plantate în scaunele negre ca niște ciuperci fleșcăite. Mai multe reclame multicolore la bere luminau în întunericul sumbru.

Claire le conduse la o masă rotundă și ponosită de lângă ringul gol de dans. De aici puteau vedea trupa… care în momentul de față lipsea. O piesă country plângăcioasă cânta din tonomat.

Abia se așezaseră, că o chelneriță înaltă și slabă cu obraji ca pielea tăbăcită apăru lângă ele.

– Cu ce vă pot servi? întrebă în timp ce ștergea masa cu o cârpă cenușie.

Gina comandă un rând de margarita și inele de ceapă, pe care le aduse chelnerița imediat.

– Doamne, e așa bine să ieși, spuse Karen și se întinse după băutura ei.

– Nu îmi amintesc ultima dată când am ieșit fără să fac destule planuri cât pentru lansarea unei rachete.

– Amin, fu Gina de acord, Rex nu a fost niciodată în stare să ia o bonă. Nici măcar ca să mă surprindă cu o ieșire. Surpriza era mereu: „Ieșim la masă“. Poți să faci tu planurile? De parcă îți trebuie ovare ca să pui mâna pe telefon.

Zâmbetul îi pieri de pe față.

– Tot timpul m-a scos din minți, dar e o problemă destul de mică, nu? De ce nu am observat asta înainte?

Claire știa că Gina se gândea la schimbările care aveau să vină în noua ei viață de femeie singură. Patul care urma să fie pe jumătate gol noapte după noapte. Voia să spună ceva, să ofere o încurajare, dar Claire nu știa nimic despre căsnicie. Ieșise cu o groază de bărbați în ultimii douăzeci de ani și se pseudo-îndrăgostise de câteva ori, dar niciodată pe bune.

Se gândise mereu că pierdea ceva, dar doar acum, când văzu durerea din ochii Ginei, se întrebă dacă nu cumva fusese norocoasă.

Claire își ridică paharul.

– Pentru noi, spuse ferm, pentru Trupa de blues. Am trecut peste gimnaziu cu domnul Kruetzer, peste liceu cu domnișoara Matt Cea cu Fundul Plat, am trecut peste nașteri și operații, nunți și divorțuri. Două dintre noi și-au pierdut căsniciile, una nu a reușit să rămână însărcinată, una dintre noi nu a fost niciodată îndrăgostită, una a murit. Dar suntem încă aici. Vom fi mereu aici una pentru alta. Asta ne face femei norocoase.

Ciocniră paharele. Karen se întoarse către Gina.

– Știu că te simți ca și cum te rupi în bucăți. Dar devine mai bine, viața merge mai departe. Asta e tot ce pot spune.

Charlotte îi strânse mâna Ginei, dar nu spuse nimic. Dintre toate, ea știa cel mai bine că uneori nu existau cuvinte. Gina reuși să zâmbească.

– Gata, pot să îmi plâng de milă acasă. Haideți să vorbim despre altceva.

Claire schimbă subiectul. La început fu stângace încercarea de a schimba direcția conversației, dar încetul cu încetul își găsiră ritmul. Își amintiră de zilele de demult și totul deveni amuzant. La un moment dat comandară un platou de nachos. Când al doilea rând de mâncare ajunse la masa lor începu trupa să cânte. Prima piesă era o versiune asurzitoare a piesei „Friends in Low Places“.

– Sună ca și cum Garth Brooks s-ar fi agățat în sârmă ghimpată, râse Claire.

Când trupa ajunse la „Here in the Real World“ al lui Alan Jackson localul era plin. Aproape toți erau îmbrăcați în costume western din piele. Un grup dansa line dance, plesnindu-și coapsele în ritmul muzicii.

– Ați auzit?

Claire se aplecă și își puse mâinile pe masă.

– E „Guitars and Cadillacs“. Trebuie să dansăm.

– Să dansăm? râse Gina, ultima oară când am dansat cu voi două am lovit un bătrân cu fundul și l-am dat de toți pereții. Mai dă-mi câteva pahare.

Karen clătină din cap.

– Îmi pare rău, Charlie. Am dansat până am ajuns la mărimea șaisprezece. Acum mi se pare mai înțelept să îmi țin fundul cât de nemișcat pot.

Claire se ridică.

– Haide, Charlotte. Tu nu ești atât de al naibii de bătrână ca astea două. Vrei să dansezi?

– Glumești? Abia aștept.

Charlotte își aruncă poșeta pe scaun și o urmă pe Claire pe ringul de dans. Cupluri îmbrăcate în blugi dansau în formații în jurul lor. O femeie trecu învârtindu-se pe lângă ele, șoptind 1-2-3 în timp ce se rotea. În mod evident avea nevoie de toată capacitatea ei de concentrare ca să țină pasul cu mișcările partenerului ei.

Claire lăsă muzica să se reverse peste ea ca apa rece într-o zi caldă de vară. O reîmprospătă, o reîntineri. În secunda în care începu să se miște pe ritm, să își legene șoldurile, să bată din picior și din palme, își aminti cât de mult iubea să danseze. Nu îi venea să creadă că lăsase atâția ani să se adune fără să danseze.

Muzica o făcu să plutească și desfăcu straturile anilor de maternitate. Ea și Charlotte erau din nou adolescente, râzând, ciocnindu-și șoldurile, cântând tare una către alta. Următoarea piesă era „Sweet Home Alabama“ și rămaseră pe ringul de dans. Apoi urmă „Margaritaville“.

Când trupa luă o pauză, Claire era udă de transpirație și abia mai respira. O durere de cap minoră îi înflori în spatele ochiului stâng; își băgă mâna în buzunar și scoase un Excedrin.

Charlotte își dădu părul din ochi.

– Asta a fost grozav. Eu și Johnny nu am mai dansat de…

Se încruntă.

– Doamne. Probabil de la nuntă. Asta se întâmplă când te chinui din răsputeri să rămâi însărcinată. Romantismul își ia tălpășița.

Claire râse.

– Crede-mă, romantismul își schimbă codul poștal după ce rămâi gravidă. N-am mai ieșit la o întâlnire bună de ani de zile. Haide. Sunt așa deshidratată că mă simt ca o bucată de pastramă.Chiar făcu un semn cu capul înspre toalete. Trebuie să merg la baie mai întâi. Mai comandă-mi încă o margarita. Și spune-i lui Karen că plătesc eu tura asta.

– Sigur.

Claire porni spre masă, apoi își aminti de pastila pe care o ținea în pumn. Merse la bar și ceru un pahar cu apă de la robinet.

Când primi apa, înghiți pastila și se întoarse de la bar. În timp ce se întorcea înspre masă, văzu un bărbat pășind pe scenă. Avea în mână o chitară, o chitară simplă, de modă veche care nu se băga în priză și nu se amplifica. Restul trupei părăsise scena, dar instrumentele lor erau încă acolo.

Se așeză cu ușurință pe un scaun șubred de bar. O cizmă neagră de cowboy îi era implântată cu fermitate pe podea, cealaltă se odihnea pe piciorul scaunului. Purta o pereche de blugi spălăciți și rupți și un tricou negru. Părul îi venea aproape până la umeri și strălucea blond sub lumina fluorescentă de pe tavan. Se uita în jos la chitara sa și, deși pălăria neagră Stetson îi acoperea o mare parte din față, Claire putu să îi observe pomeții înalți și sculptați.

– Uau.

Nu își putea aminti ultima dată când văzuse un bărbat atât de chipeș. Cu siguranță nu în Hayden.

Bărbați ca acesta nu apăreau în orășele uitate de Dumnezeu, acesta era un fapt pe care îl învățase cu mult timp în urmă. Bărbații lumii numiți Tom, Brad, George, aceștia trăiau în Hollywood sau Manhattan. Atunci când călătoreau, stăteau în spatele bodyguarzilor inexpresivi și îmbrăcați în costume prost croite. Vorbeau despre cum era să întâlnești „oameni reali“, dar nu o făceau de fapt niciodată. Știa asta pentru că odată se turnase un film de acțiune în Snohomish. Claire își implorase tatăl să o ducă să vadă filmările. Nici una dintre vedete nu vorbise cu localnicii.

Bărbatul se aplecă spre microfon.

– O să țin locul trupei până iau o scurtă pauză. Sper că n-aveți nimic împotrivă.

Urmă un rând de aplauze lipsite de entuziasm.

Claire se înghesui printre oameni, dându-i coate unui tânăr îmbrăcat în blugi strâmți Wrangler și care purta un Stetson de mărimea unei căzi de baie. Se opri la marginea ringului de dans.

Bărbatul încercă câteva note la chitară și începu să cânte. La început vocea lui sună nesigură, aproape prea delicată ca să fie auzită peste gălăgia din bar.

– Faceți liniște.

O surprinse să audă cuvintele rostite cu voce tare. Voise doar să le gândească. Se simțea ridicol de vizibilă, stând în fața mulțimii, la doar câțiva pași de el, dar nu se putea mișca, nu își putea lua privirea de pe el.

Cântărețul își ridică privirea.

În întunericul fumuriu, cu o duzină de oameni înghesuiți lângă ea, Claire avu senzația că se uita la ea.

Zâmbi încet.

Cândva, cu ani în urmă, Claire fugise pe docul de pe lacul Crescent în urma surorii ei. Acum era în picioare râzând, o secundă mai târziu era în apa rece ca gheața, gâfâind și chinuindu-se să ajungă la suprafață.

Așa se simțea și acum.

– Mă numesc Bobby Austin, spuse el cu blândețe, uitându-se în continuare la ea. Cântecul acesta este pentru cea aleasă. Știți voi la ce mă refer. Cea pe care am căutat-o toată viața.

Degetele lui lungi și bronzate ciupiră corzile chitarei. Apoi începu să cânte. Vocea lui era joasă și catifelată, incredibil de senzuală, iar cântecul avea o atmosferă tristă și obsesivă care o făcu pe Claire să se gândească la toate drumurile pe care nu o apucase în viață.

Când se termină cântecul, Bobby așeză chitara jos și se ridică. Mulțimea bătu politicos din palme, apoi cu toții se întoarseră la carafele lor cu bere și aripioarele lor picante.

Bobby veni către Claire, care rămăsese nemișcată. Bobby se opri direct în fața ei și Claire se forță să nu se uite în spate ca să verifice dacă nu cumva se uita la altcineva. Când Bobby rămase tăcut, Claire spuse:

– Sunt Claire Cavenaugh.

Un zâmbet înflori în colțul gurii lui Bobby, dar era ciudat de trist.

– Nu știu cum să spun la ce mă gândesc fără să par un idiot.

Inima lui Claire bătea atât de tare că amețise.

– Ce vrei să zici?

Bobby acoperi distanța mică dintre ei. Acum era atât de aproape de ea că putea vedea petele aurii din ochii lui verzi și cicatricea mică în formă de semilună de pe marginea buzei lui de sus. Putea vedea de asemenea că își tunsese părul singur pentru că vârfurile erau neuniforme și neîngrijite.

– Eu sunt alesul, spuse cu blândețe.

– Care ales? Claire încercă să zâmbească. Alesul poporului? Alesul lui Dumnezeu?

– Nu glumesc. Eu sunt cel pe care îl cauți.

Claire ar fi trebuit să îi râdă în față, să îi spună că nu auzise o replică de agățat mai ridicolă din anul în care încercase să își contureze sprâncenele cu carioca.

Avea treizeci și cinci de ani. Nu mai credea de mult în dragostea la prima vedere. Astea erau lucrurile pe care voia să i le spună, răspunsurile pe care și le formulase în cap. Dar când deschise gura, își auzi inima vorbind.

– De unde știi?

– Pentru că și eu te-am căutat pe tine.

Claire făcu un pas mic în spate, suficient încât să își poată respira propriul aer. Voia să râdă. Chiar voia.

– Haide, Claire Cavenaugh, spuse el încet, dansează cu mine.

Capitolul 8

Unele căsnicii se terminau cu vorbe amare și insulte, altele cu mări de lacrimi și scuze șoptite. Fiecare proces era diferit. Singura constantă era tristețea. Indiferent dacă era vorba despre victorie, pierdere sau remiză, pe Meghann o treceau fiorii de fiecare dată când ciocanul judecătorului răsuna pe masa de lemn. Moartea visurilor unei femei era un lucru foarte rece și toată lumea de la tribunal știa că nici o femeie care trecuse printr-un divorț nu mai vedea apoi lumea – sau iubirea – la fel.

– Ești în regulă? o întrebă Meghann pe May.

Clienta ei stătea dreaptă și rigidă, cu mâinile împreunate strâns în poală. Un trecător ar fi considerat-o calmă, aproape neinteresată de drama devastatoare care tocmai se petrecuse în sala de judecată.

Meghann știa mai bine. Știa că May era la limită. Doar puterea voinței o făcea să nu țipe.

– Sunt în regulă, spuse May respirând superficial.

Respirația superficială era un lucru obișnuit. În momente ca acesta, femeile începeau des să facă exerciții de respirație de tip Lamaze. Meghann o atinse pe braț.

– Haide să mergem să ne luăm ceva de mâncare, ce zici?

– Mâncare, fu singurul răspuns al lui May.

Nu era nici o aprobare, nici un refuz.

Judecătoarea se ridică în picioare în fața sălii de judecată. Îi zâmbi lui Meghann, apoi lui George Gutterson, avocatul opoziției, și părăsi sala.

Meghann o ajută pe May să se ridice. O ținu de braț ca să nu cadă din picioare și o conduse înspre ușă.

– Târfă ce ești!

Meghann auzi cum May trase repede aer în piept și simți cum i se încordă trupul. Femeia se opri brusc. Dale Monroe se aruncă înainte; fața i se făcuse aproape vânătă. O venă albastră îi pulsa în mijlocul frunții.

– Dale, spuse George în timp ce se întindea după el, nu fi prost…

Dale se eliberă și continuă să avanseze. Meghann se interpuse între Dale și May.

– Retrageți-vă, domnule Monroe.

– Pentru tine sunt dr. Monroe, târfă avidă ce ești!

– Excelent cuvânt. Sunt sigură că ați fost la o universitate liberală bună. Acum vă rog să vă retrageți.

O simțea pe May tremurând în spatele ei, respirând prea repede.

– Ia-ți clientul din fața mea, George.

George își ridică mâinile, cu palmele în sus.

– Nu mă ascultă.

– Mi-ai luat copiii, spuse Dale și se uită direct la Meghann.

– Sugerați că eu am fost cea care a transferat fraudulos bani departe de soția mea… sau că eu am furat bani și acțiuni de la familia mea? Meghann făcu un pas înspre el. Sau stați puțin. Poate sugerați că eu am fost cea care i-am tras-o profesoarei de pian a fiicei mele în fiecare după-amiază de marți.

Dale se albi la față, ceea ce făcu vena să-i iasă și mai tare în evidență. Se dădu într-o parte, încercând să o privească în ochi pe soția lui.

Fosta sa soție.

– Haide, May, spuse el, mă cunoști mai bine de atât. Nu am făcut toate lucrurile astea. V-aș fi dat orice mi-ați cerut. Dar copiii… Nu pot să îi văd doar în weekend și două săptămâni pe timpul verii.

Chiar suna sincer. Dacă Meghann nu ar fi văzut urâtul adevăr scris negru pe alb, ar fi putut crede că Dale era trist din pricina copiilor.

Vorbi repede pentru ca May să nu fie nevoită să spună nimic.

– Separarea bunurilor voastre a fost în totalitate corectă și echitabilă, dr. Monroe. Problemele legate de custodie au fost de asemenea rezolvate în mod corect și sunt sigură că veți fi de acord odată ce vă veți calma. Cu toții am citit depozițiile despre stilul dumneavoastră de viață. Plecați de acasă înainte de șase dimineața, înaintea trezirii copiilor, și vă întorceați rar înainte de zece seara, după ce erau deja în pat. Weekendurile le petreceați cu prietenii, jucând golf și poker. La naiba, probabil că vă veți vedea copiii mai des acum decât o făceați când locuiați în casa familiei.

Meghann zâmbi, mulțumită de sine însăși. Un argument inteligent, bine gândit. Nu avea cum să nu fie de acord cu ea. Îi aruncă o privire lui George, care stătea în liniște lângă clientul lui. Arăta pe punctul de a vomita.

– Cine te crezi? șopti Dale cu asprime.

Făcu un pas spre ea, degetele i se strânseră în pumni.

– Ai de gând să mă lovești, Dale? Dă-i drumul. Dă cu piciorul puținelor ore de custodie pe care le mai ai.

Dale ezită. Meghann făcu un pas spre el.

– Și dacă o mai lovești pe May vreodată, sau o atingi prea tare, te vei trezi înapoi în sala asta de judecată. Dar de data asta nu vor fi bani în joc, va fi libertatea ta.

– Mă amenințI?

– Nu știu, tu ce crezi? Privirea ei o găsi pe a lui. Da, te amenințț. Ne-am înțeles? Te ții departe de clienta mea sau o să mă asigur că viața ta se va transforma în scena din duș din *Oz*. Și nu mă refer la Țara Munchkinilor. Odată la două vineri poți parca în fața casei și poți aștepta să iasă copiii. Îi aduci înapoi la ora care a fost stipulată și acesta este tot contactul tău cu May. Ne-am înțeles, nu-i așa?

May o atinse pe braț, se aplecă spre ea și șopti:

– Hai să mergem.

Meghann auzi oboseala din vocea lui May și își aminti de propriul ei divorț. Încercase atât de tare să fie puternică, dar în momentul în care păși afară din sala de judecată se dărâmase ca un zid vechi. O parte din ea nu se ridicase niciodată de atunci.

Își luă servieta de pe masa din stejar și își puse celălalt braț în jurul taliei lui May. Ieșiră din sală una lângă alta.

– O să plătești pentru asta, târfă ce ești! țipă Dale după ele.

Ceva se lovi de podea. Meghann presupuse că era probabil cealaltă masă din stejar. Nu se uită în urmă, în schimb ținu o mână pe talia lui May și o conduse spre ascensor. Stătură una lângă alta în cubul micuț.

În secunda în care se închise ușa, May izbucni în lacrimi. Meghann o strânse blând de mână.

– Știu că pare imposibil acum, dar viața se va îmbunătăți. Promit. Nu imediat, nici măcar repede, dar se va îmbunătăți.

O conduse pe May de-a lungul scărilor judecătoriei și apoi afară. Nori grei atârnau pe cerul cenușiu, o ploaie deprimantă cădea încet pe străzile pline de mașini. Nu era nici urmă de soare. Cu siguranță că urmase gâștele înspre sud, în Florida sau California. Nu avea să se întoarcă în vestul Washingtonului decât după patru iulie.

Merseră pe Third Street către Judicial Annex, locul favorit pentru prânz al celor care lucrau la Tribunalul pentru Familie.

Costumul lui Meghann era deja ud când ajunseră la ușă, bluza ei din mătase albă era plină de pete gri. Dacă exista un obiect pe care nici un localnic nu îl poseda, era umbrela.

– Bună, Meg, o salutară câțiva colegi în timp ce traversau restaurantul către o masă liberă din spate.

Trase un scaun pentru May și se așeză în fața ei.

În câteva momente apăru o chelneriță grăbită care își scoase un creion din coadă.

– E o zi de șampanie sau de martini? o întrebă pe Meghann.

– Clar șampanie. Mulțumesc.

May se uită la ea peste masă.

– Nu o să bem pe bune șampanie, așa-i?

– May. Ești milionară acum. Copiii tăi pot să își facă doctoratele la Harvard dacă vor. Ai o casă frumoasă la malul mării în Medina și nici o ipotecă. Dale, pe de altă parte, trăiește într-un apartament de doisprezece mii de metri pătrați din Kirkland. Și ai custodie totală a copiilor. Poți fi sigură că sărbătorim.

– Ce s-a întâmplat cu tine?

– Ce vrei să zici?

– Viața mea a fost lovită de un tanc. Bărbatul pe care îl iubesc a plecat. Acum aflu că probabil a existat doar în capul meu oricum. Trebuie să trăiesc cu faptul că nu sunt doar singură, dar că am fost și proastă. Copiii mei vor trebui să trăiască știind că familiile se destramă, că iubirea nu e permanentă și, mai ales, că promisiunile se rup. Vor supraviețui, desigur. Asta e ceea ce fac copiii și femeile… supraviețuim. Dar nu vom fi cu adevărat întregi niciodată. Voi avea bani, mare chestie. Presupun că și tu ai bani. Dormi cu ei noaptea? Te țin în brațe când te trezești dintr-un coșmar?

– Dar Dale te ține în brațe?

– Cu mult timp în urmă mă ținea, da. Din păcate acela e bărbatul de care îmi tot amintesc.

May se uită în jos la mâna ei, la verigheta de pe degetul ei.

– Mă simt de parcă sângerez. Și tu stai acolo bând șampanie. Ridică din nou privirea. Ce e în neregulă cu tine?

– Asta poate fi o slujbă dificilă, răspunse Meghann cu sinceritate, uneori singurul mod în care pot să o fac este să…

Restaurantul izbucni brusc în agitație. Se sparse sticlă, o masă se lovi de pământ. O femeie țipă.

– O nu, răsuflă May.

Fața ei era palidă. Meghann se încruntă.

– Ce…

Se întoarse în scaun.

Dale stătea în prag cu un pistol în mâna stângă. Zâmbi și păși peste un scaun dărâmat când Meghann se uită la el, dar nu avea nici o urmă de umor în zâmbet. Părea să plângă.

Sau poate că era doar ploaia.

– Pune pistolul jos, Dale.

O surprinse cât de calmă îi era vocea.

– Momentul tău în fața microfonului a trecut, doamnă avocat.

O femeie într-un costum negru cu dungi se târî pe pardoseală, mișcându-se încet până ajunse la ușă. Apoi se ridică și o luă la fugă. Dale ori nu observă, ori nu îl interesă subiectul. Avea ochi doar pentru Meghann.

– Mi-ai distrus viața.

– Pune pistolul jos, Dale. Nu vrei să faci ceva prostesc.

– Deja am făcut ceva prostesc.

Vocea i se rupse și Meghann văzu că într-adevăr plângea.

– Am avut o aventură și am fost lacom și am uitat cât de mult îmi iubesc soția.

May începu să se ridice în picioare. Meghann o prinse de braț, o forță să se așeze și se ridică. Își ridică mâinile în aer. Inima îi bătea ca și cum ar fi vrut să îi sară din piept.

– Haide, Dale. Pune pistolul jos. O să te ajutăm.

– Unde era tot ajutorul acesta când încercam să îi spun soției mele cât de rău îmi părea?

– Am greșit. Îmi pare rău. De data asta ne vom așeza și vom vorbi.

– Crezi că nu știu cât de tare am dat-o în bară? Crede-mă, doamnă, știu. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Doamne ferește-mă, cum am ajuns aici?

– Dale.

Meghann îi rosti numele cu o voce calmă.

– Știu că…

– Taci din gură. E vina ta, târfă ce ești. Tu ai făcut toate astea.

Ridică pistolul, ținti și apăsă pe trăgaci.

Joe se trezi cu febră și cu o durere înțepătoare în gât. O tuse seacă îl ridică în capul oaselor înainte să își fi deschis măcar ochii. Când se termină, stătu acolo, cu ochii încețoșați, gândindu-se disperat la apă.

Un strat sclipitor de brumă îi acoperea sacul de dormit, o dovadă a altitudinii. Deși zilele din această parte a statului erau al naibii de calde, nopțile erau reci.

Tuși din nou, apoi ieși din sacul de dormit. Degetele îi tremurară în timp ce rulă sacul și îl legă de rucsac. Ieși din pădurea încă întunecată și păși ca o cârtiță în lumina zilei. Soarele era deja furios în timp ce se ridica pe cerul lipsit de nori.

Joe scotoci după o perie de dinți, săpun și pastă de dinți în rucsacul lui și, așezându-se pe vine în fața apei vuitoare a râului Icicle Creek, se pregăti pentru ziua ce urma.

Când termină, respira anevoios, de parcă efortul de a se spăla pe dinți era același ca alergatul la Maratonul din Boston.

Se uită la reflecția lui în râu. Deși se mișca în curenți, apa limpede îi capturase imaginea surprinzător de detaliat. Părul lui era mult prea lung și la fel de încâlcit ca și tufișurile care îi serviseră drept pat în ultimele două nopți. O barbă deasă îi acoperea partea de jos a feței; era o combinație peticită de negru și gri. Pleoapele îi atârnau grele, resemnate.

Și astăzi era ziua lui de naștere. Împlinea patruzeci și trei de ani.

În alte vremuri, într-o altă viață, ar fi fost o ocazie de sărbătorit în familie. Diana iubise mereu petrecerile, obișnuia să le organizeze la tot pasul. Când împlinise treizeci și opt de ani închiriase Space Needle-ul și angajase un imitator al lui Bruce Springsteen ca să cânte coloana sonoră a tinereții lor. Locul fusese plin de prieteni, toată lumea își dorise să sărbătorească ziua lui Joe cu el.

Asta fusese atunci.

Sări în picioare cu un oftat. O verificare rapidă a portofelului și a buzunarelor îl înștiință că era din nou aproape falit. Banii pe care îi făcuse tunzând gazonul în weekend erau aproape gata.

Aruncându-și rucsacul pe umăr, urmă râul șerpuitor afară din Pădurea Națională. Când ajunse la autostrada 2, transpira atât de tare că trebuia să se

tot șteargă la ochi. Fruntea îi ardea. Știa că avea febră, cel puțin 37.

Se holbă la panglica neagră de asfalt care curgea înspre orășelul Leavenworth. De fiecare parte era străjuit de către pini verzi și subțiri.

Localitatea era la o depărtare de doar cam un kilometru și jumătate. Din depărtare putea vedea clădirile în stil bavarez, semafoarele și panourile publicitare. Știa că era genul de oraș care vindea ornamente de Crăciun lucrate manual pe toată durata anului și care avea câte o pensiune de modă veche la fiecare colț de stradă. Genul de loc care întâmpina turiști și vizitatori cu brațele deschise.

Atâta timp cât nu arătau și nu miroseau ca Joe.

Dar era prea obosit ca să meargă la deal așa că se îndreptă spre oraș. Îl dureau picioarele și stomacul. Nu mai mâncase o masă adevărată de zile întregi. Ieri supraviețuise doar din mere necoapte și ce îi mai rămăsese din pastrama de vită.

Durerea de cap devenise insuportabilă în momentul în care ajunsese în oraș. Timp de două ore mersese din ușă în ușă încercând să găsească muncă temporară.

Nu era nimic.

În sfârșit, la stația Chevron, își cheltui ultimii doi dolari pe aspirină, pe care o înghiți cu apa de la chiuveta ruginită din toaleta publică. După aceea stătu în raionul de dulciuri, uitându-se în gol printre produse.

Ar fi mers niște Corn Nuts… sau chipsuri, sau…

– Trebuie să plecați, domnule, spuse tânărul din spatele casei de marcat. Purta un tricou maro jerpelit pe care scria Întrerupem această nuntă ca să începem sezonul vânătorii de elani. Dacă nu vreți să cumpărați altceva.

Joe se uită la ceas, surprins să realizeze că era acolo de peste o oră. Dând din cap către băiat, își luă sticla și merse spre baie. O umplu cu apă, apoi folosi toaleta și ieși. Se opri la casierie. Atent să nu privească pe nimeni în ochi, întrebă dacă putea găsi muncă temporară pe undeva.

– Firma Darrington angajează zilieri uneori. De obicei în perioada recoltei, acum nu știu dacă angajează. Și la Whiskey Creek Lodge au nevoie de îngrijitori în timpul migrației somonului.

Cules de fructe sau eviscerat pești. Le făcuse pe ambele destul în ultimii trei ani.

– Mersi.

– Hei. Arăți bolnav. Puștiul se încruntă. Te cunosc cumva?

– Sunt OK. Mersi.

Joe continuă să meargă, speriat că dacă se oprea pentru prea mult timp avea să se împiedice și să cadă. S-ar trezi într-un pat de spital sau într-unul de închisoare. Nu știa care soartă era mai rea, ambele aduceau cu ele prea multe amintiri rele.

Era afară lângă un magazin, nesigur pe picioare, rugându-se să își facă aspirina efectul, când căzu prima picătură de ploaie. Era mare și rotundă și îi căzu direct în ochi. Își ridică bărbia și văzu că cerul devenise brusc negru deasupra capului său.

– La naiba!

Furtuna lovi înainte să își poată termina cuvântul, o ploaie torențială care păru să îl țintuiască în loc.

Închise ochii și își plecă din nou bărbia.

Acum gripa lui avea să se transforme în pneumonie. Încă o noapte petrecută afară și în haine ude avea să îi pecetluiască soarta.

Și brusc nu mai putu trăi așa. Era obosit să fie obosit.

Acasă.

Ideea îi veni ca o briză mângâietoare, îl duse departe de locul acesta urât acoperit de ploaie. Își închise ochii și se gândi la orășelul în care fusese crescut, unde avusese poziția deshortstop în echipa locală de baseball, unde lucrase într-un garaj după școală și în fiecare vară până când plecase la facultate. Dacă exista vreun oraș care l-ar fi acceptat după ceea ce făcuse, era acesta.

Poate.

Mișcându-se încet, cuprins de un amestec încurcat de frică și anticipare, merse spre cabina de telefon și intră în liniștea dinăuntrul ei. Acum ploaia era doar zgomot de fundal, era ca bătăile inimii lui: rapidă, agitată.

Răsuflă lung, apoi ridică telefonul, apăsă 0 și selectă opțiunea de apel cu taxă inversă.

– Bună, surioară, spuse când auzi răspunsul, ce mai faci?

– Oh, Dumnezeule, era și timpul. Am murit de grija ta, Joey. N-ai mai sunat de… când? Opt luni? Și când ai sunat îți suna vocea ca dracu'.

Își amintea apelul acela. Fusese în Sedona. Întregul oraș arătase ca acoperit de cristale, păruse să aștepte un contact din altă lume. Crezuse că Diana îl chemase acolo, dar bineînțeles că nu o făcuse. Fusese doar un alt

oraș prin care fusese nevoit să treacă. Își sunase sora de ziua ei. Pe atunci crezuse că avea să se întoarcă acasă în curând.

– Știu. Îmi pare rău.

Sora lui oftă din nou și Joe și-o putea imagina perfect, stând în bucătărie, probabil compunând o listă de sarcini… cumpărături, luat copilul de la școală, ore de înot. Joe se îndoia că sora lui se schimbase mult în ultimii trei ani, dar își dorea să știe cu siguranță. Dorul înflori în durere. Acesta era motivul pentru care nu suna niciodată, durea prea tare.

– Ce mai face nepoata mea preferată?

– Bine.

Joe simți ceva în vocea ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse ea. Apoi mai blând: Am nevoie de fratele meu mai mare, asta-i tot. A trecut suficient de mult timp?

Iat-o, întrebarea care decidea totul.

– Nu știu. Știu că sunt obosit. Au uitat oamenii?

– Nu mă mai prea întreabă de tine.

Deci unii uitaseră, dar nu toți. Dacă se întorcea, atunci amintirea se întorcea cu el. Nu știa dacă era suficient de puternic ca să își înfrunte trecutul. Nu atunci când trecutul fusese prezentul lui.

– Haide acasă, Joey. Trebuie să fi trecut suficient timp. Nu te poți ascunde pentru totdeauna. Și… am nevoie de tine.

O auzi plângând, slab și distrus. Îi frânse inima.

– Nu plânge. Te rog.

– Nu plâng. Tai ceapă pentru cină, spuse ea trăgându-și nasul, nepoata ta trece printr-o fază cu spaghete. Refuză să mănânce orice altceva.

Încercă să râdă. Joe aprecie încercarea ei de a păstra normalitatea, oricât de forțată ar fi fost.

– Fă-i rețeta de spaghete a mamei. Aia ar trebui să îi taie pofta.

Sora lui râse.

– Doamne, uitasem cât de groaznice erau spaghetele ei.

– Mai bune decât friptura ei.

Se așternu liniștea între ei. Sora lui spuse cu blândețe:

– Trebuie să te ierți pe tine însuți, Joey.

– Unele lucruri nu pot fi iertate.

– Atunci întoarce-te măcar acasă. Oamenilor le pasă de tine aici.

– Vreau să mă întorc. Nu mai pot… să trăiesc așa.
– Sper că apelul acesta înseamnă că te întorci.
– Și eu sper.

Era o zi rară în centrul orașului Seattle, o zi fierbinte și umedă. O ceață fumurie atârna peste oraș, amintindu-le tuturor că prea multe mașini goneau de-a lungul prea multor șosele în acest colțișor cândva curat al țării. Nu adia nici o briză. Puget Sound era plat ca un lac de vară. Chiar și munții păreau mai mici, ca și cum și ei fuseseră aplatizați de căldura neașteptată.

Dacă afară era cald, în sala de judecată era sufocant. Un aparat de aer condiționat scotea sunete înăbușite din fereastra deschisă în care fusese montat cu neatenție. De partea lui din față era legată o fâșie de panglică albă care flutura resemnată din când în când.

Meghann se holba la carnetul galben din fața ei. O mână de pixuri negre erau aliniate într-un rând ordonat lângă el. Masa, zgâriată de zeci de ani de clienți și avocați, se clătina pe picioare.

Nu scrisese nici un cuvânt, ceea ce o surprinse. Pixul ei era de obicei singurul care se mișca la fel de repede ca și mintea ei.

– Doamnă Dontess. Ăhm. Doamnă Dontess.

Judecătoarea vorbea cu ea. Meghann clipi încet.

– Mă scuzați.

Se ridică în picioare și își dădu din reflex părul la o parte de pe față, deși era prins astăzi într-un coc franțuzesc.

Judecătoarea, o femeie slabă ca un stârc din a cărei robă nu se ițea nici un guler, se încrunta la Meghann.

– Care este părerea dumneavoastră?

Meghann simți un junghi de îngrijorare, aproape de panică. Se uită din nou la carnetul ei gol. Mâna dreaptă începuse să îi tremure, pixul scump îi căzu dintre degete și căzu cu un țăcănit pe masă.

– Apropiați-vă de bară, spuse judecătoarea.

Meghann nu se uită în stânga ei. Nu voia să dea ochii cu opoziția. Era slabă în momentul acesta, tremura, pentru numele lui Dumnezeu, și toată lumea o știa.

Încercă să arate sigură pe ea; poate că funcționa. Își auzi tocurile țăcănind cu fiecare pas pe care îl făcea pe pardoseala de lemn. Sunetul era ca un semn al exclamării după fiecare suflare.

Când ajunse la bara înaltă din lemn de stejar, se opri și ridică privirea. Se forță să își țină mâinile deschise lângă corp.

– Da, onorată instanță?

Îi mulțumi lui Dumnezeu că măcar vocea ei suna normal. Suna puternică. Judecătoarea se aplecă și spuse cu blândețe:

– Știm cu toții ce s-a întâmplat săptămâna trecută, Meghann. Glonțul acela te-a ratat la mustață. Ești sigură că ești gata să te afli din nou în tribunal?

– Da.

Vocea lui Meghann era mai delicată acum. Mâna dreaptă îi tremura. Judecătoarea se încruntă la ea, apoi își drese vocea și făcu un semn din cap.

– Îndepărtați-vă.

Meghann se îndreptă din nou spre masă. John Heinreid păși lângă ea. Lucraseră unul împotriva celuilalt într-o duzină de cazuri. Se destindeau frecvent cu un platou de stridii și un pahar de vin după o zi lungă la tribunal.

– Ești sigură că ești OK? Sunt dispus să amân chestia asta câteva zile.

Meghann nu se uită la el.

– Mulțumesc, John. Sunt bine.

Se întoarse la masa ei și se strecură în scaun. Clienta ei, o casnică din Mercer Island care nu avea cum să trăiască doar din nouăsprezece mii de dolari pe lună, se holbă la ea.

– Ce se întâmplă? șopti, învârtind lanțul auriu al poșetei ei Chanel.

Meghann clătină din cap.

– Nu îți face griji.

– Repet, onorată instanță, spuse John, clientul meu dorește să suspende procesul pentru ca el și doamna Miller să poată merge la terapie. În fond, sunt copii mici la mijloc. Clientul meu dorește să dea căsniciei toate șansele de succes.

Meghann își auzi clienta șoptind: „În nici un caz“ în timp ce își așeza mâinile pe masă și se ridica încet de pe scaun.

Mintea ei se goli, nu se putu gândi la nici un argument. Când închise ochii, încercând să se concentreze, auzi o altă voce, aspră și disperată: „E vina ta, târfă ce ești!“ Apoi văzu pistolul ațintit către ea, auzi un bubuit răsunător. Când deschise ochii, toată lumea se uita la ea. Oare tresărise sau gemuse cu voce tare? La naiba! Nu știa.

– Clienta mea consideră căsnicia ireparabilă, onorată instanță. Nu vede nici un folos în terapie.

– Nici un folos? întrebă John. Cu siguranță nu i-ar strica unui cuplu să petreacă câteva ore cu un terapeut, după cincisprezece ani de căsnicie. Clientul meu consideră că bunăstarea copiilor trebuie să fie pe primul loc. Solicită doar o oportunitate să își salveze familia.

Meghann se întoarse spre clientă.

– E o solicitare rezonabilă, Celene, șopti ea, nu o să dea bine dacă ne certăm pe tema asta în fața judecătoarei.

– Oh. OK, presupun…

Femeia se încruntă.

Meghann își redirecționă atenția spre bară.

– Cerem să stabilim de acum o limită de timp și o nouă dată pentru audiere.

– Acceptăm, onorată instanță.

Meghann stătu pe loc, nesigură pe propriile picioare în timp ce se discutară detaliile. Mâna dreaptă continuă să îi tremure și începuse să aibă spasme la pleoapa stângă. Își puse lucrurile mecanic în servietă.

– Stai. Ce s-a întâmplat? șopti Celene.

– Am căzut de acord asupra terapiei. Pentru câteva luni sau așa, nu mai mult. Poate…

– Terapie? Am încercat terapie… ai uitat? Am încercat și hipnoză și vacanțe romantice și săptămâni de cursuri de self-help pentru cupluri. Nimic nu a funcționat. Și știi de ce?

Meghann uitase totul. Informațiile pe care ar fi trebuit să le aibă pe vârful limbii dispăruseră. Nu reuși să spună decât:

– Oh.

– Nu a funcționat pentru că nu mă iubește. Vocea lui Celene se frânse. Domnul Software-pentru-Computere iubește prostituatele de sex masculin, vă amintiți? Sex oral sub viaduct și în cinematografe pentru adulți.

– Îmi pare rău, Celene.

– Îți pare rău? Îți pare rău? Eu și copiii mei avem nevoie să o luăm de la zero, nu să trecem din nou prin același rahat.

– Ai dreptate. Voi repara greșeala asta, promit.

Și putea. Un apel telefonic către John Heinreid care amenința să dezvăluie public partenerii sexuali preferați ai domnului Miller și situația se rezolva

pe loc. În liniște.

Celene oftă.

– Ascultă, știu ce s-a întâmplat săptămâna trecută. A fost pe toate posturile. Îmi pare rău pentru doamna aceea… și pentru tine. Știu că soțul a încercat să te ucidă. Dar trebuie să îmi fac griji pentru mine însămi. O dată în viață. Poți înțelege asta?

Preț de un moment îngrozitor Meghann crezu că urma să clacheze. Cum, pentru numele lui Dumnezeu, o privise pe Celene Miller și văzuse doar o casnică răsfățată și răzgâiată?

– Ar trebui să ai grijă de tine în primul rând. Ți-am făcut un deserviciu acum. Am dat-o în bară. Dar voi repara problema, OK? Poți avea din nou încredere în mine?

Fața lui Celene se destinse.

– Mie mi-a fost mereu ușor să am încredere în oameni. Parțial din acest motiv mă aflu aici.

– Mă duc să discut cu John acum. Vorbim mâine despre soluțiile pe care le pot găsi.

Celene încercă din răsputeri să zâmbească.

– OK.

Meghann puse o mână pe masă ca să își mențină echilibrul în timp ce își privea clienta ieșind din sala de judecată. Oftă prelung când Celene dispăru din sală. Nu realizase că în tot timpul acesta își ținuse respirația.

Se întinse după carnetul ei galben, observând cum îi tremurau degetele și se gândi: „Ce e în neregulă cu mine?“

O mână o atinse pe umăr și Meghann tresări la contact.

– Meg?

Era Julie Gorset, partenera ei.

– Bună, Jules. Spune-mi că nu ai fost în sală astăzi.

Julie se uită cu tristețe la ea.

– Ba da. Și trebuie să vorbim.

Piața Pike Place era plină ochi cu oameni în zilele însorite de vară. Acum, seara, era liniște. Vânzătorii transpirați în hainele lor vaporoase erau ocupați să își strângă produsele lucrate manual și să le încarce în camionete parcate pe strada pietruită. În aerul serii răsuna piuitul camionetelor în marșarier.

Meghann stătea în fața ușii deschise a barului Athenian. Barul era încețoșat de la fumul țigărilor, iar priveliștea vastă a Puget Soundului sclipea în puținele spații libere dintre clienți. Erau cel puțin două duzini de oameni la bar, mâncând fără îndoială stridii, bându-le crude dintr-un pahar pentru shoturi. Era tradiția barului.

Își plimbă privirea de la o masă la alta. Existau o grămadă de posibilități. Bărbați singuri în costume scumpe și băieți de facultate în pantaloni scurți care le scoteau în evidență trunchiurile musculoase și chiloții în carouri.

Putea să intre, să afișeze zâmbetul ei care spunea sărută-mă și să găsească pe cineva care să își petreacă timpul cu ea. Pentru câteva ore binecuvântate putea face parte dintr-un cuplu, indiferent cât de falsă și de fragilă era perechea. Măcar nu trebuia să se gândească. Sau să simtă.

Începu să înainteze. Vârful piciorului i se agăță de prag și se împiedică într-o parte, alunecând pe marginea ușii.

Și brusc se putu gândi doar la ce s-ar întâmpla, de fapt. Ar întâlni un tip al cărui nume nu ar conta, l-ar lăsa să îi atingă corpul și să se strecoare în interiorul ei și apoi ar rămâne mai singură decât fusese înainte.

Ochiul stâng începu să îi pulseze din nou.

Își căută prin geantă și își scoase telefonul mobil. Își aminti că Elizabeth era în Paris doar după ce îi lăsase deja un mesaj vocal disperat în care o ruga să o sune.

Nu mai era nimeni pe care putea suna. În afară de…

Nu o face.

Dar nu știa cu cine altcineva să vorbească.

Tastă numărul și își mușcă buza în timp ce suna. Era gata să închidă când răspunse o voce.

– Alo? Alo? Apoi: Meghann. Îți recunosc numărul de telefon.

– Îl voi da în judecată pe geniul care a inventat identificarea apelantului. A ruinat tradiția mult iubită de a-i închide cuiva telefonul fără ca persoana respectivă să știe cine a sunat.

– E opt jumătate seara. De ce mă suni? întrebă Harriet.

– Îmi flutură pleoapa stângă ca un steag de patru iulie. Am nevoie de o rețetă pentru un relaxant muscular.

– Am vorbit despre reacțiile întârziate, mai ții minte?

– Da, stres posttraumatic. Credeam că voiai să zici că o să fiu deprimată, nu că o să încerce pleoapele să își ia zborul. Și… îmi tremură mâinile. Nu e

săptămâna ideală să încep să tricotez.

– Unde ești?

Meghann se gândi să mintă, dar Harriet avea urechile unui câine de vânătoare; probabil că putea auzi gălăgia barului.

– În fața la Athenian.

– Desigur. Voi fi în birou în treizeci de minute.

– Nu trebuie să faci asta, dacă ai putea doar să suni pentru o rețetă…

– Biroul meu. În treizeci de minute. Dacă nu ești acolo, vin să te caut. Și nimic nu sperie studenții beți mai tare decât un psiholog furios pe nume Harriet. Ai înțeles?

Dacă era sinceră cu ea însăși, Meghann era ușurată. Poate că Harriet era un ghimpe în coaste, dar măcar era cineva cu care putea vorbi.

– Voi fi acolo.

Meghann închise telefonul și îl puse înapoi în poșetă. Avu nevoie de mai puțin de treizeci de minute ca să ajungă la biroul lui Harriet. Portarul o lăsă să intre și îi făcu un semn spre lift după ce îi puse câteva întrebări. Meghann urcă la etajul patru și se opri în fața ușii de sticlă a biroului.

Harriet apăru la nouă fix, arătând grăbită și nearanjată. Părul ei negru care era de obicei pieptănat pe spate îi era prins cu o banderolă, iar fața îi strălucea rozalie din cauza lipsei machiajului.

– Dacă faci glume despre banderolă îți cer dublu.

– Eu? Să te judec? Cred că glumești.

Harriet zâmbi. Discutaseră despre faptul că înclinația puternică a lui Meghann de a-i judeca pe cei din jur era unul dintre multele ei defecte.

– Trebuia să aleg între a fi punctuală și a arăta bine.

– În mod evident ești punctuală.

– Hai înăuntru.

Harriet descuie ușa și intră.

Chiar și acum, seara târziu, biroul mirosea a flori proaspete și a piele uzată. Familiaritatea o relaxă pe Meghann imediat. Traversă zona recepției și intră în biroul mare de pe colț al lui Harriet, ducându-se în fața ferestrei. Dedesubt, orașul era o rețea de mașini mișcătoare și semafoare.

Harriet ocupă locul ei obișnuit.

– Deci crezi că o rețetă te-ar ajuta.

Meghann se întoarse încet către ea. Pleoapa îi pulsa mai ceva ca un metronom.

– Ori aia, ori un câine însoțitor. Dacă începe și celălalt ochi, o să fiu oarbă.

– Stai jos, Meghann.

– Trebuie?

– Păi, nu. Aș putea să merg acasă și să continui să mă uit la *Prietenii tăi*.

– Te uiți la *Prietenii tăi*? Aș fi crezut că te uiți pe PBS. Poate pe Discovery Channel.

– Stai jos.

Meghann făcu ce i se cere și se lăsă îmbrățișată de scaunul confortabil.

– Îmi amintesc că uram scaunul acesta. Acum e ca făcut pentru mine.

Harriet își împreună degetele și o privi pe Meghann peste unghiile ei scurte și lăcuite.

– A fost exact acum o săptămână, nu-i așa? Când soțul clientei tale a încercat să te împuște.

Piciorul stâng al lui Meghann începu să lovească în covorul gri și pufos, care înăbuși sunetul.

– Da. Partea amuzantă e că publicitatea mi-a adus clienți noi. Se pare că femeile vor un avocat care să le aducă soțul în pragul nebuniei.

Încercă să zâmbească.

– Ți-am spus că trebuie să te confrunți cu chestia asta.

– Da, mi-ai zis. Amintește-mi să îți lipesc o stea aurie lângă numele de pe ușă.

– Dormi?

– Nu. De fiecare dată când închid ochii, văd toată scena din nou. Glonțul zburându-mi pe lângă ureche, felul în care a lăsat pistolul să cadă și a căzut în genunchi… May fugind către el, ținându-l în brațe, spunându-i că totul va fi bine, că va fi lângă el, poliția ducându-l de acolo în cătușe. Astăzi am retrăit totul în sala de judecată. Ridică privirea. A fost grozav, apropo.

– Nu a fost vina ta. E doar vina lui.

– Știu. Știu și că nu m-am ocupat de divorțul lor cum ar fi trebuit să o fac. Mi-am pierdut abilitatea să empatizez cu adevărat cu oamenii. Nu știu… nu știu dacă mai pot continua cu slujba asta, oftă ea. Astăzi am dat-o în bară rău de tot cu o clientă. Partenera mea mi-a cerut, mi-a ordonat chiar, să-mi iau o vacanță.

– Nu ar fi o idee proastă. Nu ți-ar strica să ai și tu o viață reală.

– Mă voi simți mai bine în Londra sau în Roma… singură?

– De ce nu o suni pe Claire? Ai putea sta la stațiune o vreme. Ai putea încerca să te relaxezi. Ai putea să o cunoști mai bine.

– Hai să-ți dau o informație interesantă despre vizitatul rudelor. Ai nevoie de o invitație.

– Vrei să spui că sora ta nu ar vrea să o vizitezi?

– Bineînțeles că asta vreau să spun. Nu putem vorbi mai mult de cinci minute fără să ne certăm.

– Ai putea să îți vizitezi mama.

– Aș prefera să fiu infectată cu virusul West Nile.

– Elizabeth?

– Ea și Jack sunt în Europa, sărbătorindu-și aniversarea. Nu cred că ar aprecia un musafir.

– Deci ceea ce vrei să spui e că nu ai unde să mergi și nici o persoană pe care să o poți vizita.

– Tot ce am spus a fost „Unde aș merge?“

Fusese o greșeală să vină aici, Harriet o făcea să se simtă mai rău.

– Uite ce e, Harriet. Vocea ei, mai blândă ca de obicei, se frânse. Mă destram, simt că mă pierd pe mine însămi. Tot ce vreau de la tine e un medicament care să mă facă să mă simt puțin mai bine. Mă cunoști, voi fi în regulă într-o zi sau două.

– Ești regina negării.

– Dacă o metodă funcționează pentru mine, nu văd nici un motiv să o schimb.

– Dar negarea nu mai funcționează, nu-i așa? De aia îți pulsează pleoapa, de aia îți tremură mâinile și de aia nu poți dormi. Te destrami.

– Nu voi ceda, crede-mă.

– Meghann, ești una dintre cele mai inteligente femei pe care le-am cunoscut vreodată. Poate prea inteligentă. Ai trecut cu succes peste multe traume în viața ta. Dar nu poți continua să fugi de propriul tău trecut. La un moment dat va trebui să îți închei socotelile cu Claire.

– Soțul unei cliente încearcă să îmi împrăștie creierii cu un pistol și tu reușești să faci din criza mea o discuție despre familie. Ești sigură că ești un doctor adevărat?

– Trebuie doar să o menționez pe Claire și ridici zidurile. De ce?

– Pentru că nu e vorba de Claire, la naiba.

– Mai devreme sau mai târziu, Meg, e mereu vorba de familie. Trecutul are talentul enervant de a deveni prezentul.

– Am avut odată un răvaș norocos care a spus același lucru.

– Schimbi subiectul din nou.

– Nu. Refuz subiectul. Meghann sări în picioare. Vrei să zici că nu îmi scrii rețeta pentru un relaxant muscular?

– Nu ți-ar ameliora ticul.

– OK. O să îmi pun un bandaj.

Harriet se ridică încet în picioare. Se uitară una la alta pe deasupra mesei.

– De ce nu mă lași să te ajut?

Meghann înghiți în sec. Își pusese aceeași întrebare de sute de ori.

– Ce vrei? întrebă Harriet în sfârșit.

– Nu știu.

– Ba da.

– Dacă tot știi răspunsul, de ce mai întrebi?

– Vrei să nu te mai simți așa singură.

Pe Meghann o trecu un fior rece.

– Am fost singură mereu. Sunt obișnuită.

– Nu. Nu mereu.

Gândurile lui Meghann se întoarseră la o perioadă atât de îndepărtată, când ea și Claire fuseseră inseparabile, cele mai bune prietene. Atunci Meg știuse cum să iubească.

Gata. Toate astea nu o ajutau pe Meg cu nimic.

Harriet greșea. Nu era vorba de trecutul ei. Și ce dacă Meg se simțea vinovată pentru felul în care își abandonase sora? Și ce dacă fusese rănită când Claire o respinsese și îl alesese pe Sam? Și ce dacă? Trecuseră douăzeci și șase de ani de atunci. Nu avea să se înece în problemele astea acum.

– Ei bine, sunt singură acum, nu? Și ar trebui să îmi dau seama cum să mă adun naibii. Mulțumesc de ajutor, apropo.

Își înșfăcă poșeta de pe jos și se îndreptă spre ușă.

– Trimite-i secretarei mele factura pentru astăzi. Pa, Harriet.

Spuse pa în loc de noapte bună pentru că nu intenționa să se întoarcă. Ajunse la ușă când o opri vocea lui Harriet.

– Ai grijă, Meghann. Mai ales acum. Nu lăsa singurătatea să te consume.

Meghann continuă să meargă, ieși din birou și din ascensor și din recepție. Afară se uită la ceas. 9.40. Suficient timp ca să meargă la Athenian.

Capitolul 9

Joe se trântise cu spatele la geam în scaunul din dreapta al unui camion. Aerul condiționat al camionului se oprise cu șaizeci de kilometri în urmă și era cald ca dracu'.

Șoferul, un camionagiu de cursă lungă pe nume Erv, lovi frânele și schimbă viteza. Camionul gemu și se cutremură și începu să încetinească.

– Asta e ieșirea către Hayden.

Joe văzu semnul familiar și nu știu cum să se simtă. Nu mai fusese aici de atât de mult timp…

Acasă.

Nu. Era locul în care crescuse, acasă era altceva… sau mai bine zis, altcineva… cineva care avea să îl aștepte.

Ieșirea făcea o buclă deasupra autostrăzii și se aplatiza într-un drum străjuit de copaci. Pe stânga era o benzinărie mică cu acoperiș din șindrilă și un magazin mic.

Erv trase în dreptul pompei și mașina se opri cu un scârțâit. Frânele șuierară tare și apoi tăcură.

– Magazinul ăla face niște sendvișuri cu salată de ou al naibii de bune, dacă ți-e foame.

Erv coborî din camion.

Joe smuci mânerul și împinse portiera cu putere. Se deschise cu un scârțâit obosit și Joe păși pentru prima oară în trei ani pe pământul din West Washington. Îl trecură transpirațiile, dar nu știa dacă de la febră sau de la reîntoarcerea pe pământurile natale.

Se uită cum băga Erv benzină.

– Mersi pentru drum.

Erv dădu din cap.

– Nu prea vorbești, dar mi-ai ținut de urât. Te poți simți singur pe drumuri.

– Da, spuse Joe, ai dreptate.

– Ești sigur că nu vrei să mergi în Seattle? Distanța e doar de o oră jumate. Nu e mare lucru pe aici.

Joe privi de-a lungul străzii lungi și mărginite de copaci. Deși abia putea desluși orașul, amintirile îi erau suficiente ca să compenseze ce nu vedea.

– Ai fi surprins, spuse cu blândețe.

Sora lui era chiar în josul străzii, așteptându-l în ciuda a tot ce se întâmplase, sperând că avea să îi bată la ușă. Dacă ar face-o, dacă ar găsi curajul, l-ar lua în brațe și l-ar strânge atât de tare că și-ar aminti cum e să fii iubit.

Gândul îi dădu energie.

– Pa, Erv.

Își aruncă rucsacul pe umăr și începu să meargă. În curând ajunse la semnul mic și verde care îi ura bun venit în Hayden, populație 872. Căminul lui Lori Adams, campioană a concursului statal de ortografie, 1974.

Orașul în care se născuse, în care crescuse și de unde se mutase, nu se schimbase deloc. Arăta exact cum și-l amintea, o colecție mică și drăguță de clădiri în stil western, care dormitau molcom sub soarele cald de iunie.

Toate clădirile aveau fațade false și de-a lungul trotuarelor din lemn erau împrăștiați stâlpi din lemn de care să îți poți prinde caii. Magazinele erau cam aceleași: restaurantul Whitewater Diner, florăria Basket Case Florist Shoppe, apoi barul Mo's Fireside Tavern și alimentara Stock'Em Up. Fiecare semn trezea o amintire, fiecare prag îl întâmpinase cândva cu brațele deschise. Împachetase alimente pentru bătrânul Bill Turman la alimentară într-o vară și își comandase prima bere legală la Mo's.

Cândva fusese bine-venit peste tot în oraș.

Acum… cine știa?

Scoase un oftat prelung, încercând să înțeleagă cum se simțea în acest moment. Îi fusese frică și dor de această reîntoarcere timp de trei ani, dar acum că venise acasă cu adevărat, se simțea ciudat de amorțit. Poate era gripa de vină. Sau foamea. Cu siguranță o reîntoarcere trebuia să fie mai intensă. Reîntoarcerea după o absență atât de lungă, după tot ceea ce făcuse.

Făcu un efort considerabil să simtă ceva.

Dar nu îl încercă nici un sentiment, așa că reîncepu să meargă, trecând de semnul de intrare în oraș, trecând de Loose Screw Hardware Shop și de mica brutărie, o afacere de familie.

Simțea cum se uitau oamenii la el; îl oboseau, privirile care se transformau în încruntări odată ce oamenii îl recunoșteau. Șoaptele se țineau scai de el.

„Dumnezeule, acela e Joe Wyatt?“

„L-ai văzut, Myrtle? Era Joe Wyatt.“

„Cum îndrăznește…“

„Cât timp a trecut?“

Fiecare șoaptă îl făcea să își plece capul mai tare. Își îngropă bărbia în piept, își înfipse mâinile în buzunare și nu se opri.

Pe Azalea Street o luă la stânga, apoi, pe Cascade, la dreapta.

În sfârșit putu din nou să respire. Aici, la câteva străzi de Maine Street, lumea era din nou tăcută. Case de modă veche din lemn stăteau așezate pe pajiști tunse la milimetru, una după alta pe câteva străzi, apoi semnele populației deveniră mai rare.

Când ajunse pe Rhododendron Lane, strada era aproape complet goală. Trecu de Craven Farms, calme înaintea recoltei de toamnă, apoi intră în curte. Pe cutia poștală scria Trainor. Ani întregi, acolo scrisese Wyatt.

Casa era o clădire mare din lemn cu cadrul în formă de A, așezată într-o grădină amenajată la perfecție. Un gard din lemn acoperit cu mușchi împrejmuia proprietatea. Peste tot înfloreau flori, colorate și vesele. Buxusul verde și lucios forma un gard viu rotunjit care se alinia de-a lungul gardului. Tatăl lui construise casa cu mâinile lui, așezase fiecare buștean în parte. Unul dintre ultimele lucruri pe care i le spusese tatăl său în timp ce murea de o inimă frântă în patul lui de spital fusese: „Ai grijă de casă. Mama ta a iubit-o atât de tare…“

Joe simți brusc un nod în gât, o tristețe aproape prea dulce ca să o poată suporta. Sora lui făcuse exact ceea ce își dorise tatăl lor. Păstrase casa exact așa cum arătase întotdeauna. Mama și tata ar fi fost mulțumiți.

Ceva îi sări în ochi. Ridică privirea și văzu în colțul ochiului un tremur pe verandă, o imagine incorporală a unei femei tinere îmbrăcată în alb vaporos, chicotind și fugind. Imaginea era începătoșată, indistinctă și îi frânse inima.

Diana.

Era o amintire, atâta tot.

Halloween. O mie nouă sute nouăzeci și șapte. Veniseră aici să o ducă pe nepoata lui la colindat. În costumul ei de Galadriel, Diana arătase ca de douăzeci și cinci de ani.

În curând, îi șoptise în acea noaptea ținându-l strâns de mână, în curând ne vom duce propriii copii la colindat. Doar câteva luni mai târziu aflaseră de ce fuseseră incapabili să conceapă…

Se împiedică, se opri la baza treptelor verandei și se uită înapoi către stradă gândindu-se „Poate că ar trebui să mă întorc“.

Amintirile de aici aveau să distrugă puțina pace pe care reușise să o găsească…

Nu.

Nu găsise nici un fel de pace umblând prin lume.

Urcă treptele, ascultând scârțâitul familiar al scândurilor sub picioarele sale. După o lungă pauză în care își ascultă bubuitul rapid al inimii, bătu la ușă.

Preț de un moment nu se auzi nici un sunet în interior, apoi bufnitul unor pantofi cu talpa grea și un strigăt: „Vin!“

Ușa se deschise larg. Gina stătea gâfâind în prag, îmbrăcată în pantaloni de trening negri și saboți verzi din cauciuc. Avea obrajii roz aprins, părul ei castaniu răvășit ca un cuib de păsări. Se uită o dată la el, șopti „Oh!“ apoi izbucni în lacrimi.

– Joey…

Îl trase într-o îmbrățișare. Preț de un moment fu prea buimăcit, prea confuz ca să răspundă. Nu fusese atins de atât de mult timp, că se simțea cumva greșit.

– Joey, spuse Gina din nou, îngropându-și fața în gâtul lui.

Îi putea simți lacrimile fierbinți pe piele și ceva din el se rupse. Își puse brațele în jurul ei și o strânse. Își aminti de întreaga lui copilărie, purtată pe mirosul de pâine proaspăt coaptă al casei și pe parfumul dulce de citrice al șamponului ei. Își aminti cum construise o fortăreață din bețe lângă iaz cu mult după ce el însuși încetase să se joace cu bețele. Își aminti cum obișnuise să aibă grijă de ea în diminețile de sâmbătă și să o ia de la școală. Deși erau șapte ani între ei, fuseseră mereu o echipă.

Gina făcu un pas înapoi trăgându-și nasul și își șterse ochii roșii.

– Nu credeam că te vei întoarce cu adevărat. Își netezi părul și se strâmbă. La naiba, arăt ca moartea în vacanță. Plantam flori în grădina din spate.

– Arăți bine, spuse el cu sinceritate.

– Prefă-te că fața mea nu arată ca fundul bunicii Hester.

Îi întinse mâna și îl trase în sufrageria însorită.

– Ar trebui să fac un duș înainte să mă așez…

– Prostii.

Gina se așeză pe o canapea frumoasă de culoarea untului și îl trase lângă ea. Brusc se simți inconfortabil, nelalocul lui. Își putea simți propriul miros, umezeala caldă a pielii.

– Arăți bolnav.

– Sunt bolnav. Îmi bubuie capul.

Gina sări în picioare și ieși grăbită din cameră. Vorbi cu el din altă cameră pe toată perioada cât fu plecată. Cu siguranță îi era teamă ca Joe să nu dispară din nou.

– … niște apă, strigă, și aspirină.

Joe începu să zică ceva, nu avea idee ce, după care văzu poza de pe șemineu. Se ridică încet în picioare și merse către ea.

În fotografie erau cinci femei înghesuite una lângă alta, patru dintre ele în rochii roz asortate. Toate zâmbeau larg și ridicau pahare de vin, majoritatea dintre ele goale. Gina era în mijloc, singura în alb. Diana râdea lângă ea.

– Bună, Di, șopti Joe, sunt acasă.

– Aia e una dintre fotografiile mele preferate, spuse Gina și veni în spatele lui.

– La sfârșit vorbea mult despre voi. Trupa de blues. Cred că mi-a zis o sută de povești de la lacul Chelan, spuse el încet.

Gina îi strânse umărul.

– Toate îi ducem dorul.

– Știu.

– Ai găsit… ceea ce căutai?

Joe se gândi.

– Nu, dar acum că sunt aici vreau să plec din nou. Oriunde mă uit, o văd pe ea, spuse el în sfârșit.

– Și vrei să zici că asta nu se întâmplă și pe drumuri?

Joe oftă. Sora lui avea dreptate. Nu conta unde era. Diana îi umplea gândurile, visele. În sfârșit se întoarse și își privi sora.

– Acum ce?

– Ești acasă. Asta e ceva.

– Sunt pierdut, Gigi. Zici că sunt blocat pe gheață. Nu mă pot mișca. Nu știu cum să o iau de la capăt.

Îi atinse obrazul.

– Nu vezi? Ai luat-o deja de la capăt. Ești aici.

Joe își puse mâna peste a ei și privi în jos către sora lui, încercând să găsească ceva de zis. Nimic nu îi veni în minte, așa că încercă să zâmbească.

– Unde e frumusețea mea de nepoată? Și cumnatul meu?

– Bonnie e la River's Edge, se joacă cu Ali.

Joe se încruntă, făcu un pas în spate.

– Și Rex? Nu lucrează sâmbăta.

– M-a părăsit, Joe. Am divorțat.

Nu spuse: „În timp ce erai plecat", dar nici nu era nevoie să o facă. Surioara lui avusese nevoie de el și el nu fusese acolo pentru ea. O strânse în brațe. Gina izbucni în lacrimi, iar el îi mângâie părul și îi șopti că era acolo, că nu va pleca nicăieri.

Pentru prima oară în trei ani era adevărat.

Biroul lui Meghann era curat pentru prima oară în ultimii zece ani. Toate cazurile ei nesoluționate fuseseră împărțite altor avocați. Îi promisese lui Julie că avea să își ia cel puțin trei săptămâni de vacanță, dar deja avea dubii. Ce naiba avea să facă cu toate orele din zi?

În ultimele două seri ieșise la cină cu niște prieteni avocați. Din păcate devenise evident că își făceau griji pentru ea. Nimeni nu menționă drama cu pistolul, iar când Meghann făcu o glumă despre întâlnirea ei cu moartea, nimeni nu râse. Cele două seri nu făcuseră decât să îi intensifice sentimentele de singurătate.

Se gândi să o sune pe Harriet, apoi alungă ideea. În ultimele zile o evitase cu hotărâre, ba chiar își și amânase ședința normală. Ședința lor de la miezul nopții fusese deprimantă și tulburătoare, și sincer, Meghann se deprima suficient și singură. Nu avea nevoie să plătească un profesionist să o facă.

Își luă servieta și poșeta din sertarul de jos al biroului și se îndreptă spre ușă. Își permise să mai arunce o ultimă privire în camera care fusese o casă mai bună pentru ea decât apartamentul ei și apoi închise ușa în liniște.

Observă că toți colegii ei o evitau în timp ce mergea de-a lungul coridorului larg din marmură. Succesul era un virus pe care toată lumea se îngrămădea să îl ia. Eșecul, în schimb, nu prea. Șoaptele de la dozatorul de

apă se răspândiseră peste tot în ultimele săptămâni. Dontess o ia razna… își pierde mințile… asta pățești când nu ai o viață.

Comentariile erau șușotite, bineînțeles, spuse în tonuri joase și pe furiș. În fond, Meghann era un partener senior, al doilea nume pe ușa unei firme în care ierarhia era totul. Totuși, pentru prima dată în cariera ei, oamenii se îndoiau de ea, se întrebau dacă Scorpia din Belltown își pierduse colții. Simțea aceeași curiozitate din partea prietenilor ei avocați.

Se opri în fața ușii închise a biroului de pe colț al Juliei și bătu încet.

– Intră.

Meghann deschise ușa și intră în biroul luminos.

– Bună, Jules.

Julie își ridică privirea dintr-un teanc de hârtii.

– Hei, Meg. Vrei să ieșim să bem ceva? Să sărbătorim prima ta vacanță în zece ani.

– Ce zici să sărbătorim decizia mea de a rămâne?

– Îmi pare rău, nu. Mi-am luat o lună liber în fiecare an în ultimii zece ani. Singurul tău timp liber e când ești anesteziată.

Se ridică în picioare.

– Ești obosită, Meg, dar ești prea încăpățânată ca să recunoști. Ce s-a întâmplat săptămâna trecută ar tulbura pe oricine. Dă-ți voie să o simți. Ai nevoie de odihnă. Îți recomand cel puțin o lună.

– M-ai văzut vreodată să mă odihnesc?

– Nu. Asta demonstrează doar că eu am dreptate, nu tu, doamnă avocat. Unde vei merge?

– Poate Bangladesh. Am auzit că hotelurile sunt foarte ieftine.

– Haios. De ce nu folosești apartamentul meu din Hawaii? O săptămână lângă piscină e exact ceea ce îți trebuie.

– Nu, mulțumesc. Sunt alergică la băuturi cu umbreluță. Cred că o să mă uit doar la Court TV sau CNN. O să aștept să îmi aud vocea la *Larry King Live*.

– Nu mă voi răzgândi, indiferent cât de jalnică pari. Acum, du-te. Vacanța ta nu poate începe dacă nu pleci.

– Cazul O'Connor…

– Amânat.

– Jill Summerville…

– Avem o conferință pentru reconciliere vineri. Mă ocup personal de ea și voi conduce depoziția din cazul Lange miercurea viitoare. Totul e sub control, Meg. Du-te.

– Unde? întrebă Meghann încet.

Ura disperarea din propria voce.

Julie se apropie de ea, o atinse pe umăr.

– Ai patruzeci și doi de ani, Meg. Dacă nu ai unde să mergi și nu ai pe nimeni pe care să-l poți vizita, e timpul să îți regândești viața. Acesta e un job. Un job al naibii de bun, sigur, dar doar un job. Ai făcut din el întreaga ta viață… recunosc că te-am lăsat să o faci… dar e timpul să faci niște schimbări. Du-te și găsește ceva.

Meghann o trase pe Julie într-o îmbrățișare și o strânse cu putere. Apoi, simțindu-se ciudat după un asemenea acces necaracteristic de emoție, se dădu în spate împleticindu-se, se întoarse și ieși din birou.

Afară se lăsa seara, punând capăt căldurii unei zile surprinzător de fierbinți. Mulțimea se mări când se apropie de piața publică. În fața florăriilor și a vitrinelor de cofetării se îngrămădeau turiștii. O luă pe Post Alley spre clădirea ei. Nu era o rută pe care mergea des, dar nu voia să treacă pe lângă Athenian. Nu acum, când se simțea vulnerabilă. Era genul de noapte în care ar fi fost atât de ușor să alunece în obiceiuri proaste și, dacă era sinceră cu ea însăși, se săturase de alunece. Căderea era prea dureroasă.

Îi făcu cu mâna pazniculuui de la intrarea clădirii și urcă spre apartamentul său.

Uitase să lase radioul pornit, apartamentul era straniu de tăcut.

Își aruncă cheile pe măsuța de la intrare. Căzură cu un țăcănit într-un castron Lalique cu model floral.

Apartamentul ei era frumos și ordonat, nici măcar o agrafă de hârtie nu era nelalocul ei. Menajera venise mai devreme și îndepărtase cu grijă orice urmă a dezordinii naturale a lui Meghann. Fără cărțile și dosarele și hârtiile împrăștiate peste tot, apartamentul avea aerul unei camere scumpe de hotel. Genul de loc pe care îl vizitai, nu în care trăiai. O pereche de canapele din brocart negru și albastru stăteau una în fața celeilalte cu o măsuță elegantă de cafea între ele. Pereții dinspre vest erau din sticlă. Priveliștea era ca o acuarelă albastră a cerului și a Puget Soundului.

Meghann deschise dulapul de epocă lăcuit în negru și auriu din camera de zi și înșfăcă telecomanda. Se trânti în fotoliul ei preferat din piele întoarsă și își înfipse picioarele pe taburet în timp ce televizorul se trezea la viață.

Îi luă mai puțin de cinci secunde să recunoască muzica.

– Oh, la naiba!

Era o reluare a vechiului serial al mamei ei, *Baza Spațială IV*. Recunoscu episodul. Se numea „Cu fundul în sus“. Echipajul unui ecosistem închis plutitor era transformat din greșeală în gândaci, iar oamenii-țânțari preluaseră controlul laboratoarelor.

Mama intră grăbită pe ecran purtând un costum ridicol din supraelastic verde neon și cizme negre înalte până la coapse. Arăta plină de viață și intensitate, frumoasă. Chiar și lui Meghann îi era greu să își ia ochii de la ea.

– Căpitane Wad, spuse mama.

Își încruntă sprâncenele extrem de pensate suficient încât să transmită emoții, dar nu suficient încât să creeze riduri.

– Am primit un mesaj urgent de la băieții din capsula de deshidratare. Spuneau ceva despre țânțari.

Accentul cu care spunea deshidratare.

De parcă un microbotanist de pe o stație spațială amplasată pe Marte trebuia să fie din Alabama. Meg ura accentul ei prefăcut. Și mama îl folosise mereu de atunci spunând că fanii ei se așteptau să îl audă. Din păcate avea probabil dreptate.

– Nu te gândi la ea, spuse Meghann cu voce tare.

Dar era, bineînțeles, imposibil. Meghann putea întoarce spatele trecutului când se simțea puternică, dar când era slabă, era copleșită de amintiri. Își închise ochii și își aminti. Acum o viață… Locuiau în Bakersfield pe atunci…

– Bună, fetelor, mama e acasă.

Meghann se apropie mai tare de Claire, strângându-și surioara în brațe. Mama se împletici spre sufrageria mică și dezordonată a rulotei, îmbrăcată într-o rochie strâmtă din paiete cu franjuri argintii și pantofi din plastic transparent.

– L-am adus cu mine pe domnul Mason. L-am întâlnit la Wild Beaver. Fetelor, să fiți politicoase cu el, spuse cu vocea ei beată, melodioasă, care era un semn al faptului că avea să se trezească răutăcioasă.

Meghann știa că trebuia să acționeze repede. Cu un bărbat în rulotă, mama nu se putea concentra pe altceva și nu mai câștigase un ban de mult. Se întinse după exemplarul din *Variety* pe care îl furase din librăria locală.

– Mama?

Mama aprinse o țigară mentolată și trase un fum lung.

– Ce e?

Meghann îi puse revista în mână. Încercuise un anunț cu cerneală roșie. Scria: Căutăm o actriță de vârstă mijlocie pentru rol minor într-un serial de televiziune science-fiction. Concurs public. Apoi adresa din Los Angeles.

Mama citi anunțul cu voce tare. Zâmbetul îi îngheță pe față la cuvintele „Actriță de vârstă mijlocie“. După un moment lung și tensionat râse și îi dădu domnului Mason un ghiont spre dormitor. După ce domnul Mason intră în cameră și închise ușa după el, mama îngenunche și își deschise larg brațele.

– Îmbrățișați-o pe mama.

Meghann și Claire îi zburară în brațe. Așteptau zile întregi, uneori chiar săptămâni întregi, un asemenea moment. Mama putea fi rece și neatentă, dar te încălzea până în măduva oaselor când își ațintea intensitatea iubirii asupra ta.

– Mulțumesc, domnișoară Meggy. Nu știu ce m-aș face fără tine. Cu siguranță voi da probă pentru rol. Acum, plecați de-aici și nu intrați în bucluc. Trebuie să mă asigur că domnul Mason se distrează bine.

Mama dăduse proba într-adevăr. Spre uimirea ei… și a tuturor celorlalți… fusese perfectă. În loc să primească rolul minor pentru care făcuse proba, câștigase rolul principal al Tarei Zyn, microbotanista stației spațiale.

Fusese începutul sfârșitului.

Meghann oftă. Nu voia să se gândească la săptămâna în care mama plecase în Los Angeles și își lăsase fiicele singure într-o rulotă murdară, nici la toate schimbările care veniseră după aceea. Meghann și Claire încetaseră să fie cu adevărat surori de atunci.

Telefonul sună lângă ea; sunetul era prea strident în liniștea apartamentului. Meghann se aruncă pe el, disperată să vorbească cu oricine.

– Alo?

– Bună, Meggy, sunt eu. Mama ta. Ce mai faci, scumpete?

Meg își dădu ochii peste cap când auzi accentul. Ar fi trebuit să lase telefonul să sune.

– Sunt bine, mamă. Tu ce mai faci?

– Mai bine ca niciodată. Conferința pentru fani a fost weekendul acesta. Mai am câteva poze. Mă gândeam că poate ai vrea una cu autograf pentru colecția ta.

– Nu, mulțumesc, mama.

– O să pun valetul să îți trimită una. Dumnezeule, am semnat atâtea autografe că mă dor degetele.

Meghann mersese la una din conferințele pentru fanii *Bazei Spațiale IV*. Una fusese suficientă. Sute de tocilari cu ochi sclipitori îmbrăcați în costume din poliester, înghesuindu-se să facă fotografii cu o gașcă de actori îmbătrâniți și ratați. Mama era singura membră a serialului care avusese o carieră de când fusese anulat serialul și nici aia nu fusese cine știe ce. Câteva filme proaste produse pentru televiziune în anii optzeci și un film horror care devenise un film cult la sfârșitul anilor nouăzeci. Reluările o făcuseră bogată și faimoasă când o nouă generație de tocilari se îndrăgostise de vechiul serial.

– Ei, fanii tăi te iubesc.

– Slavă Domnului, ei sunt un mic miracol. Mă bucur să vorbesc cu tine, Meggy. Ar trebui să o facem mai des. Ar trebui să veniți să mă vizitați.

Mama zicea asta mereu, era o parte din scenariul ei. Un mod de a pretinde că erau ceva ce nu erau în realitate… o familie.

Se subînțelegea că nu vorbea serios.

Și totuși…

Meghann trase adânc aer în piept. „Nu o face. Nu ești chiar așa disperată.“

Dar nu putea sta singură pe canapeaua asta trei săptămâni.

– Îmi iau o vacanță, spuse repede, poate pot veni să stau cu tine.

– Oh. Ar fi… în regulă.

Mama răsuflă greu. Meghann jură că simțea fumul venind dinspre telefon.

– Poate de Crăciun…

– Mâine.

– Mâine?

Mama râse.

– Scumpo, mâine la trei vine un fotograf de la revista *People* și la vârsta mea arăt ca un câine chel când mă trezesc. Am nevoie de zece femei care muncesc toată ziua ca să mă facă frumoasă.

Accentul ei devenea mai pronunțat, ceea ce se întâmpla mereu când simțea emoții intense. Meghann voia să închidă, să zică să o lase baltă, dar îi era aproape greață.

– Ce zici de luni, atunci? Doar pentru câteva zile. Poate am putea merge la un spa?

– Nu te uiți niciodată pe programul E! ? Plec în Cleveland luni. Joc Shakespeare cu Pamela Anderson și Charlie Sheen. *Hamlet*.

– Tu? Tu joci Shakespeare?

Altă pauză dramatică.

– Mă voi preface că nu am auzit tonul din vocea ta.

– Termină cu accentul, mama. Sunt eu. Știu că te-ai născut în Detroit. Joan Jojovitch e numele de pe certificatul tău de naștere.

– Acum ești doar nesimțită. Ai fost mereu un copil nepoliticos.

Meghann nu știa ce să zică. Ultimul loc din lume în care voia să meargă era casa mamei ei, și totuși, o irita faptul că nu era invitată intenționat.

– Ei bine, baftă.

– E o oportunitate grozavă pentru mine.

Pentru mine. Cuvintele preferate ale mamei.

– Ai face bine să îți faci somnul de frumusețe înainte de ședința de fotografii.

– Ai absolută dreptate.

Mama răsuflă din nou.

– Poate ați putea toți să veniți aici spre sfârșitul anului. Când nu sunt așa ocupată. Și Claire.

– Sigur. Pa, mamă.

Meghann închise telefonul și stătu nemișcată în apartamentul ei mult prea tăcut. O sună pe Elizabeth și lăsă un mesaj scurt după ce intră căsuța vocală. Apoi închise din nou.

Acum ce? Nu avea nici o idee.

Timp de o oră se învârti dintr-o parte în alta a apartamentului încercând să formuleze un plan care avea sens.

Sună telefonul și se aruncă din nou pe el în speranța că era Elizabeth.

– Alo?

– Bună, Meg.

– Claire? Ce surpriză drăguță!

Și o dată în viață, chiar era o surpriză drăguță. Se așeză.

– Am vorbit cu mama azi. Nu o să îți vină să crezi. Joacă…

– Mă mărit.

– … Shakespeare în… te măriți?

– Nu am mai fost niciodată așa fericită, Meg. Știu că e o nebunie, dar presupun că asta e iubirea.

– Cu cine te căsătorești?

– Cu Bobby Jack Austin.

– Nici măcar nu i-am auzit vreodată numele.

Cel puțin nu de când se anulase *Hee Haw*.

– L-am întâlnit acum zece zile în Chelan. Știu ce o să spui, dar…

– Acum zece zile. Te culci cu bărbați pe care tocmai i-ai cunoscut, Claire, poate chiar petreci un weekend sălbatic cu ei. Dar nu te căsătorești cu ei.

– Sunt îndrăgostită, Meg. Te rog, nu-mi distruge asta.

Meg își dorea atât de tare să dea sfaturi că trebui să își strângă pumnii ca să se abțină.

– Ce lucrează?

– Scrie și cântă. Aș vrea să îl auzi, Meg, are o voce de înger. Cânta în Cowboy Bob's Western Roundup când l-am văzut pentru prima oară. Mi-a stat inima în loc pentru o secundă. Ai simțit așa ceva vreodată?

Claire continuă înainte ca Meghann să poată răspunde.

– E instructor de schi în Aspen pe timpul iernii și călătorește prin țară ca să cânte vara. E cu doi ani mai mare decât mine și nu o să îți vină să crezi cât de chipeș e. Mai chipeș ca Brad Pitt, nu glumesc. O să fie o vedetă.

Meghann se gândi la tot ce auzise. Sora ei se căsătorea cu un instructor de schi vagabond de treizeci și șapte ani care își dorea să devină un cântăreț de country. Și cea mai bună oportunitate pe care o putea primi era să cânte la Cowboy Bob's în țara nimănui.

– Nu fi tu însăți, Meg, spuse Claire, calmă, când pauza deveni prea lungă.

– Știe cât valorează stațiunea? E dispus să semneze un acord prenupțial?

– Fir-ar, Meg. Nu poți fi fericită pentru mine?

– Vreau să fiu, spuse Meghann.

Era adevărat.

– Dar meriți ceva mai bun, Claire.

– Bobby e cel mai bun. Nici nu ai întrebat de nuntă.

– Când e?

– În douăzeci și trei, sâmbătă.

– Luna asta?

– Ne-am gândit că nu are sens să așteptăm. Timpul nu stă în loc. Așa că am închiriat biserica.

– Biserica.

Asta era o nebunie. Se mișca mult prea repede.

– Trebuie să îl cunosc.

– Normal. Masa pentru…

– În nici un caz. Trebuie să îl cunosc acum. Vin la tine mâine seară, vă scot la masă.

– Serios, Meg, nu e nevoie să faci așa ceva.

Meg se prefăcu că nu auzi reticența din vocea lui Claire.

– Dar vreau. Trebuie să-l cunosc pe bărbatul care i-a furat inima surorii mele, nu-i așa?

– OK. Ne vedem mâine.

Claire făcu o pauză, apoi spuse:

– Mă bucur că o să te văd.

– Da. Pa.

Meghann încheie apelul și tastă numărul biroului ei. Îi lăsă secretarei un mesaj. „Trimite-mi tot ce avem legat de contracte prenupțiale. Formulare, cazuri, chiar și acordul Ortega. Le vreau livrate la mine acasă mâine dimineață la zece“. Apoi își aminti să adauge: „Mersi“. Se îndreptă spre computer ca să îl verifice pe Bobby Jack Austin.

Asta era ce avea să facă în vacanța ei stupidă. Avea să o salveze pe Claire de la cea mai mare greșeală a vieții ei.

Capitolul 10

Claire închise telefonul. În liniștea care urmă se strecură înapoi în cameră. Era adevărat că ea și Bobby se mișcau foarte repede…

– La naiba cu tine, Meg!

Dar chiar și în timp ce își blestema sora, Claire știa că îndoielile fuseseră acolo de la bun început, o sămânță mică așteptând să încolțească și să crească. Era prea bătrână ca să se lase purtată de valul pasiunii.

În fond, avea o fiică la care trebuia să se gândească. Alison nu își cunoscuse niciodată tatăl biologic. Până acum fusese simplu să împacheteze viața lui Ali în folie cu bule ca să o protejeze de părțile ascuțite ale vieții. O căsnicie ar schimba totul.

Ultimul lucru pe care voia Claire să îl facă era să se căsătorească cu un bărbat nestatornic. Auzise despre genul acesta de bărbați, bărbați cu zâmbete frumoase care făceau promisiuni mari și apoi dispăreau seara în timp ce te spălai pe dinți.

Claire avusese patru tați vitregi înainte să împlinească nouă ani. Cifra nu includea bărbații pe care mama ei insistase să îi numească unchi, bărbații care trecuseră prin viața mamei ca shoturile de tequila. Veneau și plecau, lăsând în urma lor doar un gust amar.

Claire avusese atâtea speranțe pentru fiecare tată vitreg. Acesta e, se gândise de fiecare dată. Acesta e cel care o să mă ducă cu rolele și care o să mă învețe să mă dau pe bicicletă. Bineînțeles că Meg fusese cea care o învățase totul; Meg, care niciodată nu îi spusese nici unuia dintre soții mamei „tati“ și care refuzase să aibă speranțe pentru oricare dintre ei.

Nu era de mirare că Meghann era suspicioasă. Trecutul lor îi dăduse motive să fie.

Claire traversă coridorul principal al recepției. Pe drum înspre fereastră pescui de pe jos un pliant căzut, scăpat cu siguranță de vreun client, și îl aruncă în șemineul rece.

Soarele abia începea să apună afară. Peste camping se așternuse o lumină de un roz-auriu care făcea fiecare frunză să arate mai ascuțită, făcea fiecare verde mai intens. Lumina soarelui sclipea pe apa albastră din piscina goală, în timp ce vizitatorii își porneau plitele din rulote și grătarele.

Stând acolo, simțindu-se vulnerabilă și nesigură, văzu o umbră căzând peste iarbă.

Se iviră tata și Bobby. Tata își purta uniforma de vară: o salopetă albastră și un tricou negru. O șapcă ponosită River's Edge îi umbrea ochii, iar sub ea avea o claie de bucle dezordonate.

Și Bobby.

Purta o pereche de blugi spălăciți și un tricou albastru pe care scria *Acest cowboy bea Coors*. În lumina palidă, părul lui lung avea culoarea aurului de optsprezece carate, bogat și cald. Căra mașina de tuns iarba într-o mână și o canistră de benzină în cealaltă. De când se afla aici, Bobby ajutase cu munca. Se pricepea, deși Claire știa că nu ar fi fericit dacă ar rămâne la River's Edge pentru totdeauna. Menționase deja faptul că voia să pornească la drum pentru câteva săptămâni în timpul verii. Toți trei. „Excursia familiei Austin", o numise. Claire se gândise că suna minunat, să meargă din oraș în oraș ascultându-și noul soț în timp ce cânta. Nu îi menționase tatălui ei ideea, dar știa că ar încuraja-o. Cât despre ce avea să se întâmple cu campingul sezonul viitor, nu puteau decât să aștepte și să vadă.

Tata și Bobby se opriră în fața cabanei cinci. Tata arătă spre est și Bobby dădu din cap. Imediat începură să râdă. Tata îi puse lui Bobby mâna pe umăr și se îndreptară spre spălătorie.

– Hei, mami. La ce te uiți?

Claire se întoarse. Ali stătea la baza scărilor strângând la piept o păpușă Tickle Me Elmo.

– Hei, pisoiaș. Haide puțin aici.

Se așeză pe fotoliul cu dungi albe și albastre din fața șemineului și își puse picioarele pe taburetul asortat.

– Mă uitam cum vorbește bunicul cu Bobby.

– Bobby o să mă învețe să pescuiesc. Spune că sunt destul de mare ca să merg la ferma de păstrăvi din Skykomish.

Alison se aplecă și șopti:

– Există un truc ca să prinzi peștii mari și o să mă învețe. Și spune că în august o să putem merge pe râu pe colaci gonflabili. Chiar și eu. Ai pus

vreodată un vierme în cârlig? Iac. Dar o să o fac, o să vezi tu. Bobby a zis că o să mă ajute dacă e prea slinos și alunecos.

– Mă bucur că îți place de Bobby, spuse Claire cu blândețe și încercă să nu zâmbească.

– E super.

Alison se fâțâi până ajunse față în față cu Claire.

– Ce s-a întâmplat, mami? Arăți de parcă o să plângi. Viermii nu simt nimic, serios.

Îi mângâie obrazul fin.

– Ești întreaga mea viață, știi asta, nu-i așa? Nimeni nu îți poate lua locul în inima mea.

Alison și Elmo o sărutară pe Claire.

– Știu asta.

Alison chicoti și coborî din poala lui Claire.

– Trebuie să plec. Bunicul mă duce la garajul lui Smitty. O să reparăm camioneta.

În timp ce își privea fiica luând-o la fugă prin ușa din față și strigând „Bunicule! Bobby! Vin și eu!“, Claire simți din nou greutatea copleșitoare a responsabilității. Cum își dădea o femeie seama dacă era egoistă, și era egoismul neapărat ceva rău? Bărbații erau egoiști mereu și ei construiau corporații în valoare de miliarde de dolari și rachete care zburau pe lună. Dar ce făcea dacă mariajul nu funcționa? Aceasta era cea mai importantă problemă.

Trebuia să vorbească despre asta. Nu cu sora ei, desigur. Cu o prietenă. Formă numărul Ginei, care răspunse după câteva momente.

– Alo?

Claire se trânti din nou în fotoliul supradimensionat și își ridică picioarele.

– Sunt eu, regina căsătoriilor la prima vedere.

– Da, Claire, tu ești aia.

– Meghann crede că sunt idioată.

– De când ne pasă de ce crede ea? E avocată, pentru numele lui Dumnezeu. În lanțul evoluției se situează sub nevertebrate.

Pieptul lui Claire se destinse. Zâmbi.

– Știam eu că o să pui totul în perspectivă.

– Pentru asta există prietenii. Ai vrea să fac un cântec din asta?

– Te rog, nu, te-am auzit cântând. Doar spune-mi că nu sunt o scorpie egoistă care îi va distruge viața fiicei ei căsătorindu-se cu un străin.

– Ah, deci despre mama ta e vorba aici.

– Nu vreau să fiu ca ea.

Vocea lui Claire deveni brusc firavă.

– Te cunosc de când toate cinci am apărut în prima zi de școală în aceeași bluză albastră. Mai țin minte când ți-ai cumpărat cremă ca să îți faci sânii să crească, mai țin minte când credeai încă în maimuțe acvatice. Iubito, nu ai fost egoistă niciodată. Și nu te-am mai văzut niciodată așa fericită. Nu îmi pasă că îl cunoști de mai puțin de două săptămâni. Dumnezeu ți-a dat în sfârșit darul iubirii și al pasiunii. Nu îl returna nedeschis.

– Mi-e frică. Ar fi trebuit să fac asta când eram tânără și optimistă.

– Ești tânără și optimistă, și e normal să fii speriată. Dacă îți amintești, a trebuit să beau două shoturi de tequila ca să mă pot căsători cu Rex… și am locuit împreună patru ani.

Făcu o pauză.

– Probabil că nu ar fi trebuit să îl folosesc pe el ca exemplu. Dar ce am zis e valabil oricum. Persoanelor inteligente le e frică de căsătorie. Ai trecut de anii de căsătorie de dragul căsătoriei și nu ai ajuns încă la anii disperării din azilul pentru bătrâni. Ai întâlnit un bărbat și te-ai îndrăgostit. Și ce dacă s-a întâmplat repede? Mare chestie. Dacă nu ești gata să te căsătorești cu el, atunci așteaptă. Dar nu aștepta pentru că sora ta mai mare te-a făcut să te îndoiești de tine însăți. Urmează-ți inima.

Claire avea un nod în gât, mintea îi era încețoșată, dar inima îi era limpede precum cristalul.

– Ce m-aș face fără tine?

– Același lucru pe care l-aș face eu fără tine… ai bea prea mult și te-ai plânge străinilor.

Claire auzi unda subțire de depresie din vocea Ginei. O făcu să își iubească prietena și mai mult pentru faptul că îi asculta problemele când propria viață se destrăma.

– Ce mai faci?

– Astăzi sau săptămâna asta? Dispoziția mea se schimbă mai repede decât a unui adolescent, și fundul meu începe să arate ca un Buick.

– Gata cu glumele, Gigi. Ce mai faci?

Gina oftă.

– Al naibii de rău. Rex a trecut pe aici aseară. Afurisitul a slăbit vreo cinci kile și s-a vopsit. În curând o să îmi ceară să îi spun din nou Rexster.

Făcu o pauză.

– Vrea să se căsătorească cu femeia aia.

– Au!

– Chiar că „au“. Eu îmi amintesc de ziua în care m-a cerut pe mine în căsătorie și el compara prețuri la diamante. Doare ca dracu’. Dar nu ai auzit adevărata noutate: Joey s-a întors.

– Glumești. Unde a fost?

Urmă o pauză, apoi o mișcare și Gina își coborî vocea.

– Nu știu. Pe aici, pe acolo, spune el. Arată rău. Mai bătrân. A venit ieri și doarme de aproape treisprezece ore. Sincer, sper să nu iubesc vreodată pe nimeni cum a iubit-o el pe Diana.

– Ce o să facă?

– Nu știu. A spus că poate stă aici, dar nu o va face. E ca un animal care a trăit în sălbăticie prea mult timp. Și casa asta aduce la viață o grămadă de amintiri pentru el. S-a holbat la poza de la nunta mea timp de aproape o oră. Jur că mi-a venit să plâng.

– Transmite-i dragostea mea.

– Sigur.

Vorbiră câteva minute despre lucruri banale, din viața de zi cu zi. Când închise telefonul, Claire se simți mai bine. Pământul de sub picioarele ei era din nou ferm. O ajută și gândul la Joe și Diana. În ciuda lucrurilor care merseseră prost între ei, erau totuși dovada faptului că iubirea putea fi reală.

Se uită în jos la mâna stângă, la inelul de logodnă pe care îl purta. Era o fâșie de folie de aluminiu, îndoită și învelită cu atenție în jurul degetului ei. Refuză să se gândească la ceea ce ar spune sora ei despre inel și își aminti în schimb cum se simțise când Bobby i-l așezase pe deget.

– Căsătorește-te cu mine, spusese în genunchi.

Claire știuse că ar fi trebuit să zâmbească cu blândețe și să spună „Oh, Bobby, bineînțeles că nu o să mă căsătoresc cu tine. Abia ne cunoaștem.“ Dar nu putuse să scoată acele cuvinte pe gură. Ochii lui căprui fuseseră plini de genul de iubire despre care doar visase și se simțise pierdută. Partea ei rațională, partea care fusese singură timp de aproape treizeci de ani și crescuse un copil, o avertizase să nu fie fraieră.

Ah, dar inima ei. Acel organ delicat nu putea fi ignorat. Era îndrăgostită. Atât de îndrăgostită că simțea că se îneca.

Gina avea dreptate. Iubirea asta era un dar pe care îl primise, unul pe care încetase cu mult timp în urmă să îl caute și în care aproape că încetase să mai creadă. Nu avea de gând să îi întoarcă spatele pentru că îi era frică. Faptul că era mamă o învățase un lucru, și anume că iubirea cerea îndrăzneală. Iar frica venea pur și simplu la pachet.

Își luă puloverul de pe spătarul canapelei și și-l trase peste umeri, apoi ieși.

Noaptea se lăsase aproape în totalitate, întunericul învăluia culmile de granit într-un voal rozaliu. Pentru turiștii care pregăteau hotdog și bezele în jurul focurilor de tabără părea un moment liniștit în acest petic de verdeață ghemuit lângă zidurile verticale ale munților. Localnicii știau mai bine. La o aruncătură de băț se afla o întreagă lume care se ascundea de ochiul neantrenat, neauzită de cei care își petreceau viețile cu urechea la telefon și cu ochii în ecranele calculatoarelor.

Pe vârfurile din apropiere, care aveau nume ca Formidable, Terror și Despair, ghețarii nu stăteau niciodată pe loc, nu erau niciodată tăcuți. Alunecau în față, gemând, scârțâind, zdrobind orice piatră din calea lor. Nici măcar arșița soarelui de august nu îi putea topi. De-a lungul malurilor marelui Skykomish, puțin mai departe de locurile pe unde umblau oamenii, trăiau mii de specii de animale sălbatice.

Totuși, noaptea se simțea tăcută și calmă, aerul mirosea a ace de pini și iarbă uscată. Era perioada din an în care, timp de câteva săptămâni, pajiștile din oraș deveneau fragile și maronii. Una dintre cele mai rare perioade din Northwest… o perioadă uscată.

Auzi zumzetul lin al conversațiilor excursioniștilor, întrerupte din când în când de lătratul vreunui câine sau de râsul ascuțit al unui copil. Sub toate astea, constant și familiar ca bătăile propriei inimi, era vuietul râului. Acestea erau sunetele care deveniseră muzica tinereții ei, înlocuind cu mult timp în urmă cacofonia dezordonată a muzicii asurzitoare care fusese coloana sonoră a mamei.

Nu se obosi să se încalțe. Desculță, cu tălpile întărite de veri petrecute pe malurile acestui râu, trecu pe lângă piscina goală. În căsuța mică din șindrilă de lângă piscină bubuia și țiuia motorul filtrului. Doi colaci

gonflabili, unul roz aprins și celălalt verde-deschis, pluteau pe apa întunecată.

Își făcu tura de seară încet, oprindu-se să vorbească cu mai mulți turiști, chiar se opri să bea un pahar de vin cu Wendy și Jeff Goldstein din cabana treisprezece.

Se întunecase complet când ajunse la șirul mic de cabane de pe marginea de est a proprietății. În toate ferestrele strălucea o lumină difuză, aurie.

La început crezu că sunetul pe care îl auzea erau greieri, pregătindu-se pentru concertul lor de seară. Apoi auzi sunetul dulce al corzilor de chitară.

Cabana patru avea o minunată verandă micuță care era așezată cu fața la râu. Scoseseră cabana de pe piață vara aceasta pentru că ploaia stricase acoperișul, ceea ce îi dăduse lui Bobby un loc în care să stea înainte de nuntă. E destinul, spusese tata când îi dăduse lui Claire cheia.

Acum destinul stătea cu picioarele încrucișate pe marginea verandei, cu corpul învăluit în umbre și cu o chitară în poală.

Claire se strecură în întuneric dedesubtul unui pin uriaș și îl privi din ascunzișul ei. Muzica îi dădu fiori pe șira spinării.

Bobby începu să cânte, aproape prea încet ca să îl poată auzi.

– Am umblat toată viața… pe un drum care nu ducea nicăieri. Apoi am cotit pe o stradă, iubita mea… și te-am văzut pe tine.

Claire fu copleșită de o emoție atât de dulce și puternică încât simți cum îi dădeau lacrimile. Ieși dintre umbre.

Bobby ridică privirea și un zâmbet îi încreți fața bronzată când o văzu. Claire păși spre el. Picioarele ei goale scoteau sunete delicate în iarba tare și uscată. Bobby începu din nou să cânte, cu privirea ațintită asupra feței ei.

– Pentru prima dată în viața mea… cred în bunul Dumnezeu… în Domnul pe care mi l-a promis bunicul… fiindcă văd raiul în ochii tăi, iubito.

Mai cântă câteva acorduri, apoi își lovi mâna de chitară și zâmbi larg.

– Asta e tot ce am scris până acum. Știu că mai trebuie să lucrez la versuri.

Își puse jos chitara și se apropie de ea.

Claire simți cum i se tăia respirația cu fiecare pas pe care îl făcea, până ce nu mai fu în stare să tragă aer în piept când Bobby se opri în fața ei. Era aproape jenată că simțea atât de intens.

Bobby îi luă mâna stângă într-a lui, privi fâșia din folie de aluminiu care ar fi trebuit să fie un inel cu diamant. Când se uită din nou la ea, zâmbetul îi

pierise de pe față.

– Penibil, șopti el, iar inima lui Claire se frânse când văzu rușinea din ochii lui întunecați. Nu orice femeie ar accepta un inel ca ăsta.

– Te iubesc, Bobby. Asta e tot ce contează. Știu că e o nebunie, că pare imposibil, dar te iubesc.

Cuvintele eliberară ceva din interiorul ei și putu respira din nou.

– Nu sunt o partidă bună, Claire. Știi asta. Am făcut greșeli în viață. Trei greșeli.

Claire aproape că putea auzi vocea lui Meg în briză. Dar sunetul nu însemna nimic când vedea cum se uita Bobby la ea. Nimeni nu se uitase vreodată așa la ea, ca și cum era cea mai prețioasă femeie de pe pământ.

– Sunt o mamă singură care nu a fost căsătorită niciodată. Știu totul despre greșeli, Bobby.

– Nu m-am mai simțit niciodată așa, spuse el cu tandrețe. Vocea i se frânse. Sincer.

– Așa cum?

– Ca și cum inima mea nu îmi mai aparține, ca și cum nu poate să bată fără tine. Ești în interiorul meu, Claire, mă susții. Mă faci să vreau să fiu mai mult decât sunt.

– Vreau să îmbătrânim împreună, șopti ea.

Era cel mai mare vis al ei, cea mai prețioasă speranță. Toată viața se imaginase singură la bătrânețe, una dintre femeile cărunte care stau pe verandă așteptând să sune telefonul sau să treacă vreo mașină. Acum, în sfârșit, își dădu voie să își imagineze un viitor mai bun, unul plin de iubire și râsete și familie.

– Vreau să îi aud pe copiii noștri certându-se despre cine atinge pe cine pe locul din spate al unei camionete îmbâcsite.

Claire râse. Era atât de plăcut să viseze cu cineva. Bobby o trase în brațe, dansând cu ea pe ritmul râului și al greierilor.

Claire spuse în sfârșit:

– Sora mea, Meghann, vine mâine să te cunoască.

Bobby se retrase. O trase de mână pe verandă. Se așezară pe balansoarul șubred din lemn de stejar și se legănară încet.

– Parcă spuneai că va boicota nunta.

– Aș vrea eu.

Își ridică privirea spre el.

– După cum mă așteptam a fost extrem de neimpresionată de decizia noastră de a ne căsători.

– Asta e sora căreia Gina îi spunea Cruella de Vil?

– Fălci e, de fapt, porecla ei preferată.

– Contează opinia ei?

– Nu ar trebui să conteze.

– Totuși, contează.

Claire se simți ca o proastă.

– Da.

– Atunci o convingem. Poate o să scriu un cântec pentru ea.

– Ar face bine să fie un disc de platină. Lui Meg nu îi place nimic dacă nu e pe locul unu.

– Să merg la depozitul armatei și să verific dacă au Kevlar?

– Cel puțin.

Zâmbetul lui Bobby pieri după un moment.

– Nu o să poată să te facă să te răzgândești în legătură cu mine, nu-i așa?

Pe Claire o emoționă vulnerabilitatea sa.

– Nu a reușit să mă facă să mă răzgândesc legat de nimic. Din cauza asta face spume la gură.

– Atâta timp cât mă iubești pot înfrunta orice.

– Ei bine, Bobby Austin. Își puse brațele în jurul lui și se aplecă pentru un sărut. Chiar înainte să li se atingă buzele șopti: Atunci poți înfrunta orice. Chiar și pe sora mea.

Capitolul 11

Claire stătea la chiuveta din bucătărie, spălând vasele de la micul dejun. Era o zi gri, nu chiar ploioasă, genul de zi în care cerul atârna atât de jos încât aveai senzația că îți cădea în cap de fiecare dată când te aventurai afară. Vremea perfectă pentru vizita lui Meghann.

Gândul îi făcu tâmplele să pulseze. Își șterse mâinile și se întinse după sticluța de Excedrin de pe pervaz.

– Mary Kay Acheson are voie să mănânce Cap'n Crunch la micul dejun.

Era cearta lor obișnuită de dimineață.

– Probabil că o să aibă proteză în clasa a opta. Nu vrei să îți dai jos dinții înainte să te pui în pat, nu-i așa?

Ali își lovi picioarele ritmic de picioarele scaunului.

– Willie are toți dinții și o să fie în clasa a noua. E practic un adult.

– Asta pentru că Karen îi dă cereale Raisin Bran la micul dejun. Dacă ar mânca Cap'n Crunch, ar fi altă poveste.

Ali se încruntă și căzu pe gânduri.

Claire înghiți pastila cu apă.

– Iarăși te doare capul, mami?

– Mătușa Meg vine în vizită diseară. Vrea să îl cunoască pe Bobby.

Ali se încruntă mai tare. Evident încerca să găsească legătura dintre durerea de cap a mamei ei și vizita mătușii Meg.

– Credeam că e prea ocupată ca să respire.

Claire veni la masă și se așeză lângă fiica ei.

– Știi de ce vrea Meghann să îl cunoască pe Bobby?

Ali își dădu ochii peste cap.

– Doamne, mami.

– Doamne?

Claire își suprimă zâmbetul. La un moment dat avea să aibă o discuție cu Ali despre răspunsurile obraznice, dar trebuia să aștepte până când putea să o facă fără să înceapă să râdă. Își întinse în schimb mâna.

– Știi ce înseamnă inelul acesta?

– Nu e un inel, e folie.

– Genul acesta de inel e un simbol, inelul nu e ceea ce contează. Cuvintele care vin cu el sunt ceea ce contează. Și Bobby m-a cerut în căsătorie.

– Știu asta, mami. Pot să mănânc peștișori cu cheddar?

– Mâncăm imediat. Vreau să vorbim despre asta. Nimeni nu e mai important pentru mine decât tine. Nimeni. O să te iubesc pentru totdeauna chiar dacă o să fiu căsătorită.

– Doamne, mami, știu asta. Acum pot să…

– Uită de peștișori.

Nu era de mirare că: „E ca și cum ai vorbi cu un copil de cinci ani“ era o expresie frecventă de frustrare.

– Te deranjează faptul că mă căsătoresc cu Bobby?

– Oh. Ali își încreți fața. Își umflă obrazul stâng, apoi cel drept. Apoi se uită la Claire. Pot să îi spun tati?

– I-ar plăcea să îi spui tati.

– Deci când avem ziua familiei la școală, o să vină la cursele cu saci și o să îl ajute pe tatăl lui Brittani să frigă hotdogi?

Claire răsuflă. Nu era ușor să îi faci promisiuni necondiționate unui alt om. Acest tip de încredere trăia în inimile femeilor care crescuseră în cămine sigure, unde te puteai baza pe mama și pe tata. Dar ea credea în Bobby pe cât de mult putea o fiică a mamei ei să creadă în orice bărbat.

– Da, ne putem baza pe el.

Alison zâmbi larg.

– OK. Vreau să fie tatăl meu. Tati.

Era evident că testa cuvântul, încercând să verifice cum suna cu voce tare. Era incredibil câte visuri ale fetițelor mici trăiau în acele patru litere. Și visurile fetițelor mari, de altfel.

Alison îi dădu lui Claire un sărut rapid, după care o luă la fugă, trăgând păpușa Elmo murdară după ea pe podea. Se duse sus în camera ei. Câteva secunde mai târziu începu muzica din *Mica Sirenă*.

Claire se uită țintă la inelul ei de logodnă. Oricât de improvizat ar fi fost, îi dădea un sentiment cald de speranță.

– O persoană tăiată de pe listă, spuse cu voce tare.

De fapt, erau două persoane. Și tatăl ei, și fiica ei își dăduseră aprobarea pentru planurile de nuntă.

Mai rămâneau doar două obstacole înrudite prin sânge. Meghann, care cu siguranță nu sunase aprobator, și mama, căreia probabil că nu avea să îi pese prea mult. Claire amânase cât putuse apelul către mama ei. Conversațiile cu mama nu aveau niciodată rezultate bune.

Dar era totuși mama ei și trebuia s-o sune.

Partea amuzantă era că atunci când Claire se gândea la „mama“ ei, fața care îi venea în minte era a lui Meg. În fiecare amintire din copilărie, sora ei era cea care era acolo… bineînțeles, până în ziua în care se hotărâse că se săturase să aibă grijă de Claire.

Și mama. Ei bine. Ca să fie sinceră, amintirile lui Claire cu mama erau cel puțin începătoșate. Claire era norocoasă în sensul acesta, greutatea nestatorniciei ei căzuse pe umerii lui Meg. Și totuși, toate se prefăceau că erau o familie.

Claire ridică telefonul și formă numărul. Sună și sună. În sfârșit intră căsuța vocală. Accentul de sud lipicios și dulce ca mierea al mamei era acompaniat de muzică.

– Chiar apreciez apelurile voastre pe numărul meu privat. Din păcate sunt al naibii de ocupată și nu pot răspunde, dar lăsați-mi un mesaj și vă voi suna cât de curând. Și uitați-vă după interviul meu în revista *People*, în chioșcuri, la sfârșitul lui iunie. Pa pa!

Doar mama s-ar autopromova prin căsuța ei vocală.

– Bună, mamă, spuse după bip, sunt Claire, fiica ta. Am niște noutăți importante și aș vrea să vorbesc cu tine. Sună-mă.

Își lăsă numărul, pentru orice eventualitate, și închise.

Încă ținea în mână telefonul când își dădu seama de greșeala. Se căsătorea în mai puțin de două săptămâni. Nunta avea să se fi întâmplat de mult când avea să o sune mama. Ideea era să o invite pe mama, nu doar să o anunțe. Trebuia să îți inviți mama la nuntă chiar dacă femeia care te adusese pe lume avea instinctele materne ale unui țânțar și șansele să vină erau mici.

Până când mama reușise să zboare din Los Angeles în Seattle și să își vadă propria nepoată, Alison împlinise deja patru ani.

Claire își amintea ziua cu claritate. Se întâlniseră la grădina zoologică Woodland Park în centrul orașului. Mama fusese în mijlocul unui turneu promoțional pentru *Baza Spațială IV* (din nou) care se oprise în Seattle.

Claire și Alison așteptaseră pe o bancă de lemn de la intrarea grădinii zoologice mai mult de o oră.

Aproape renunțase când auzise un chiuit strident. Ridicase privirea la timp ca să o vadă pe mama apropiindu-se de ele, arătând ca un car alegoric de Ziua Recunoștinței într-un caftan de mătase de culoarea bronzului.

– Doamne, ce mă bucur să vă văd din nou, fetelor, strigase suficient de tare încât toată lumea din jur se oprise să se holbeze.

Un zumzet șoptit trecuse printre cei din jur, odată ce o recunoscuseră.

– Ea e, spusese cineva. Tara Zyn din *Baza Spațială IV*.

Claire se chinuise să nu își dea ochii peste cap. Se ridicase strângând mâna lui Alison în a ei.

– Bună, mamă. Mă bucur să te văd din nou.

Mama se lăsase pe un genunchi cu o mișcare care făcuse faldurile de mătase să își ia zborul în jurul ei.

– Scumpetea asta adorabilă e nepoata mea?

– Bună ziua, doamnă Sullivan, spusese Alison, bâlbâindu-se în timp ce rostea numele pe care îl exersase timp de o săptămână.

Claire fusese sigură că mama nu ar fi apreciat cuvântul bunică. În reviste susținea că abia aștepta aniversarea de cincizeci de ani.

Mama o studiase pe Alison cu atenție. Preț de un moment, doar un moment, un fel de tristețe îi trecuse prin ochii albaștri. Apoi se întorsese zâmbetul.

– Poți să îmi spui Nanna.

Întinse o mână împodobită și mângâie buclele lui Alison.

– Arăți exact ca mama ta. Aș chia nu sare departe de trunchi.

– Mama mi-a zis să am grijă la așchii, doamnă… Nanna.

Mama ridicase privirea.

– E îndrăzneață, Claire. Exact ca Meggy. Mă bucur pentru tine, oamenii îndrăzneți îți fac viața mai frumoasă. E cel mai politicos copil de doi ani pe care am avut vreodată plăcerea de a-l cunoaște.

– Asta pentru că are patru ani, mamă.

– Patru? Mama sărise în picioare. Oh, scumpo, nu cred. Abia ați fost în spital. Acum hai să ne grăbim la terariul pentru șerpi. E preferatul meu. Și apoi trebuie să mă întorc la hotel într-o oră pentru un interviu cu *Evenin' Magazine*.

Mai târziu în cursul după-amiezii apăruse Meghann și toate patru se plimbaseră în liniște prin centrul orașului, prefăcându-se că aveau ceva în comun.

Mai demult o duruse să își amintească de acea zi. Acum nu prea o mai afecta. Rana se vindecase și în locul ei crescuse un strat de piele mai groasă. Încetase cu mult timp în urmă să își dorească o altă mamă. Era o speranță care cândva o paralizase, trebuise să îi dea drumul la un moment dat. La fel ca visul unei surori care era și cea mai bună prietenă. Unele lucruri pur și simplu nu se întâmplau așa cum îți doreai și nu puteai plânge la infinit.

Se uită la ceasul de pe cuptor. Era aproape ora unu.

Meghann avea să ajungă în doar câteva ore.

– Grozav, mormăi Claire.

– Aseară m-a sunat sora mea.

Harriet se lăsă pe spate în scaun. Mișcarea scoase un scârțâit.

– Ah. Nu e de mirare că te-ai ținut de programarea asta. Începusem să devin disperată.

– Am ratat o ședință, nu e mare chestie. Am sunat ca să anulez și am plătit-o.

– Pleci tot timpul de la presupunerea că banii sunt mereu răspunsul.

– Ce vrei să zici, Harriet? Ești așa obscură azi că nici Freud nu te-ar putea înțelege.

– Înțeleg că ai suferit în timpul ultimei noastre ședințe.

Ochiul lui Meghann începu să joace.

– Nu chiar.

Harriet se uită țintă la ea.

– Nu înțelegi că suferința face parte din vindecare? Trebuie să încetezi să fugi de emoțiile tale.

– Asta e ceea ce încerc să fac; dacă m-ai asculta, ai înțelege. Am spus că sora mea m-a sunat aseară.

Harriet oftă.

– E așa ieșit din comun? Aveam impresia că vorbești destul de des cu Claire, pur și simplu nu vorbiți despre lucrurile care contează.

– Ei, asta e adevărat. Ne sunăm una pe alta o dată la câteva luni. De fiecare sărbătoare și zi de naștere.

– Deci ce e remarcabil la conversația de aseară?

Ochiul lui Meghann începu să se zbată de parcă era gata să decoleze. Abia mai putea vedea. Fără motiv, începu să i se pară dificil să stea jos.

– Se căsătorește.

– Trage adânc aer în piept, Meg, spuse Harriet cu blândețe.

– Ochiul meu e turat ca un motor Evinrude.

– Respiră.

Meghann se simțea ca o proastă.

– Ce naiba e în neregulă cu mine?

– Ți-e frică, atâta tot.

Identificarea emoției ajuta. Era speriată. Scoase încet aerul pe care îl ținuse în piept și se uită la Harriet.

– Nu vreau să sufere.

– De ce pleci de la presupunerea că mariajul o va răni?

– Oh, te rog. Am observat că nu mai porți diamantul acela de un carat pe mâna stângă. Nu cred că să îl dai jos a fost un moment de bucurie incredibilă.

Harriet își strânse mâna stângă într-un pumn.

– Multe surori se bucură când aud genul acesta de veste.

– Nu cele care se ocupă de divorțuri.

– Poți să te separi de munca ta?

– Nu e vorba de munca mea, Harriet. Sora mea are probleme. Trebuie să o salvez.

– E îndrăgostită?

Meghann flutură nerăbdătoare din mână.

– Desigur.

– Nu crezi că e important?

– Toate sunt îndrăgostite la început. E ca și cum te-ai duce pe mare călărind o bomboană de tuse uriașă. Apa o dezintegrează. După câțiva ani în care reușești să plutești începi să înoți fără ceva care să te susțină. Apoi vin rechinii.

– Adică oamenii ca tine.

– Nu e momentul pentru glume cu avocați. Trebuie să îmi salvez sora înainte să se căsătorească cu bărbatul greșit.

– De unde știi că e bărbatul greșit?

Meghann își suprimă impulsul de a spune „Toți sunt“. Dacă recunoștea asta, ar fi pornit doar o nouă rundă de observații și întrebări.

– E practic șomer. Se cunosc de mai puțin de o lună. E un muzician. Le permite oamenilor să îi spună Bobby Jack. Alege motivul tău preferat.

– Ești geloasă?

– Da. Vreau să mă căsătoresc cu un cântăreț itinerant de country care nici măcar nu reușește să fie cap de afiș la Cowboy Bob's Western Roundup în Chelan. Da, Harriet, ai pus punctul pe „i“ de data asta. Sunt geloasă.

Își puse mâinile în sân.

– Probabil că se căsătorește cu ea pentru așa-zisa ei stațiune. O să încerce să o convingă să construiască apartamente sau cabinete stomatologice.

– Asta ar demonstra inițiativă.

– Claire iubește bucata aia prăpădită de pământ. Ar urî să o cimenteze.

– Parcă spuneai că pământul e neproductiv și Claire își irosește viața acolo. Cred că ai menționat că ar trebui să construiască un spa pe proprietate.

– Vorbești pe lângă subiect.

– Subiectul fiind faptul că trebuie să dai buzna în viața ei pe un cal alb și să o salvezi.

– Cineva trebuie să o protejeze. Vreau să fiu acolo pentru ea de data asta.

– De data asta.

Meghann ridică privirea abrupt. Bineînțeles că Harriet insistă pe cele trei cuvinte care contau.

– Da.

Harriet se aplecă.

– Spune-mi despre ziua în care nu ai fost acolo pentru sora ta.

Meghann se încordă, se lăsă pe spate. Scaunul scârțâi.

– Nu despre asta e vorba.

– Ești mai deșteaptă de atât, Meg. Nu trebuie să îți reamintesc că tot ce e între tine și Claire e despre trecut. Ce s-a întâmplat?

Meghann închise ochii. În mod evident era într-o stare de slăbiciune pentru că amintirile acre erau chiar acolo, gata să iasă la iveală. Ridică din umeri încercând să pară relaxată când deschise ochii și se uită la Harriet.

– Știi despre ce e vorba. Vrei doar să mă auzi spunând totul.

– Asta crezi?

– Aveam șaisprezece ani. Claire avea nouă. Mama plecase în Los Angeles ca să dea probă pentru *Baza Spațială IV* și se distrase atât de tare că uitase de copiii pe care îi lăsase în urmă în Bakersfield. Pentru ea era o greșeală frecventă. Serviciile Sociale începuseră să își bage nasul, amenințaseră că ne trimit la orfelinat. Eu eram destul de mare încât să fug, dar Claire…

Ridică din umeri.

– Așa că am intrat în rolul lui Nancy Drew și l-am găsit pe Sam Cavenaugh, tatăl ei biologic. L-am sunat. Sam a fugit să își salveze fiica cât ai bate din palme.

Meg auzea durerea adolescentină din vocea ei. Chiar și acum, după ani și ani, amintirile acelei veri erau copleșitoare. Ura să își aducă aminte cât de tare își dorise ca Sam să fi fost și tatăl ei. Meg își îndreptă umerii.

– Prostiile astea vechi nu contează. Sam a fost un tată perfect pentru Claire. Toată lumea a fost mai fericită până la urmă.

– Toată lumea? Și fata care și-a pierdut mama și sora și nu a avut nici un tată în ale cărui brațe să se refugieze?

Observația era dureroasă. Meghann nu reușise niciodată să descopere numele propriului tată; mama îl numise mereu doar „ratatul“.

– Ajunge! Spune-mi tu, Harriet, e o idee înțeleaptă să te căsătorești cu un bărbat pe care l-ai cunoscut acum câteva săptămâni? Ți-ar plăcea dacă fiica ta ar face ceea ce face Claire?

– Aș fi nevoită să am încredere în ea, nu? Nu putem trăi viețile altora pentru ei. Chiar dacă îi iubim.

– O iubesc pe Claire, spuse Meghann încet.

– Știu. Asta nu a fost niciodată problema, nu?

– Nu avem nimic în comun, dar asta nu înseamnă că vreau să o văd aruncându-și viața pe geam.

– Oh, cred că aveți ceva în comun. Ați locuit împreună nouă ani. În nouă ani sunt o grămadă de amintiri împărțite. Am senzația că ați fost cele mai bune prietene.

– Înainte să i-o pasez unui bărbat pe care abia îl cunoștea și să fug? Da. Eram cele mai bune prietene înainte de aia. Dar Claire își dorea un tată, și odată ce a primit unul… mda…

Meghann se uită la ceasul din cristal lucrat cu migală de pe masă. Era ora patru.

– Îmi va lua aproape două ore să ajung în Hayden la ora asta. Traficul din Seattle e absolut groaznic, nu ți se pare? Dacă am vota un primar în loc de…

– Meg. Nu începe iarăși una din tiradele tale. Azi e o zi importantă. Claire probabil că are anumite resentimente față de tine.

– Ți-am spus că are.

– Și totuși, ai de gând să fugi în Hayden în mașina ta scumpă și să dai buzna în viața ei.

– Mi-aș caracteriza implicarea drept o salvare de ea însăși. Îi voi înmâna doar niște informații pe care în mod evident le-a trecut cu vederea.

– Crezi că îți va aprecia ajutorul?

Meghann tresări. Claire probabil că nu avea să fie mulțumită. Unor oameni le era greu să accepte anumite fapte.

– Voi fi politicoasă.

– Îi vei spune într-un mod politicos că nu ar trebui să se căsătorească cu un cântăreț fără viitor.

– Da. Știu că pot fi caustică uneori și asupritor de atotștiutoare, dar de data asta am de gând să îmi aleg cuvintele cu atenție. Nu voi spune ratat sau profitor sau prost. Va fi rănită, dar o să înțeleagă că încerc doar să am grijă de ea.

Harriet păru să aștepte o perioadă neobișnuit de lungă de timp înainte să întrebe:

– Îți amintești cum se simte iubirea?

Meghann nu îi putea urmări șirul gândurilor, dar era fericită că nu mai trebuia să vorbească despre Claire.

– M-am căsătorit cu Eric, nu-i așa?

Numărul doi în parada deciziilor proaste.

– Ce îți mai amintești despre căsnicia ta cu Eric?

– Sfârșitul. Am avut dureri de cap care au durat mai mult decât căsnicia mea.

– De ce s-a încheiat?

– Știi de ce. M-a înșelat. Cu majoritatea majoretelor echipei Seehawks și cu jumătate din chelnerițele din Bellevue Hooters. Era absolut înfocat în goana lui după silicon. De-ar fi arătat atâta ambiție și în carieră.

– Îți amintești cum te-a cerut în căsătorie?

Meghann oftă. Nu voia să vorbească despre acea zi. Totul se întâmplase cu atât de mult timp în urmă. Camera luminată de lumânări, cărarea din petale de trandafir alb care duceau către patul dublu, muzica de radio din altă cameră, o versiune delicată, instrumentală a piesei „All Out of Love“ de la Air Supply.

– Eu l-am cerut în căsătorie, dacă chiar vrei să știi. Nu m-am priceput niciodată la așteptat și lui Eric îi lua o oră să aleagă o pereche de șosete.

Harriet se uită la ea cu durere în ochi.

– Meghann.

– Ce?

– Mai încearcă o dată cu povestea asta. Memoria mea nu e atât de proastă pe cât ai vrea tu să crezi.

Meghann se uită în jos la unghiile ei. Timp de ani întregi spusese povești despre infidelitățile lui Eric. Gluma despre goana lui înfocată după silicon făcea pe toată lumea să râdă. Aflase că era mai bine așa, să îl vadă ca pe un personaj negativ. Adevărul era prea dureros. Nici măcar Elizabeth nu știa ce se întâmplase cu adevărat cu căsnicia ei. Dar acum Harriet reușise cumva să scoată la iveală faptele reale.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Normal că nu, spuse Harriet cu blândețe, tocmai de aceea ar trebui să o faci.

Meghann răsuflă încet.

– Nu a umblat după chelnerițe. Cel puțin nu din câte știu eu. Nu m-a înșelat… până când a cunoscut-o pe Nancy.

Închise ochii, amintindu-și ziua oribilă în care Eric venise acasă plângând. „Nu mai pot, Meg. Mă omori. Nimic din ceea ce fac nu e suficient de bine pentru tine. Și iubirea ta… e rece.“

Apoi, chiar când începuse să-și simtă propriile lacrimi și gustul rugăminților disperate în gură, Eric spusese: „Am întâlnit pe cineva. Mă iubește pentru cine sunt, nu pentru cine aș putea fi dacă aș fi mai ambițios. Și… e însărcinată“.

Amintirea îi strânse organele lui Meghann ca într-un clește, o făcu să se simtă disperată și slabă. Nu mai putu să țină totul în ea.

– A fost așa romantică, spuse cu blândețe, seara în care m-a cerut în căsătorie. Petalele albe sunt adevărate. La fel și muzica. Mi-a turnat un pahar de șampanie și mi-a spus că eram întreaga lui lume, că voia să mă

iubească pentru totdeauna și să fie tatăl copiilor mei. Am plâns când a spus-o.

Își șterse din ochi lacrimile care ar fi trebuit să se usuce cu mult timp în urmă.

– Ar fi trebuit să știu cât de fragilă e iubirea, având în vedere istoria familiei mele, dar am fost nepăsătoare. Am ținut în mână un glob de sticlă de parcă ar fi fost făcut din oțel. Nu mi-a venit să cred cât de repede s-a spart. M-a părăsit pentru că nu am știut să îl iubesc suficient. I se frânse vocea. Nu îl pot învinui.

– Deci l-ai iubit.

– Oh, l-am iubit, spuse Meghann încet.

Simțea cum durerea adormită înflorea din nou.

– E interesant cum îți amintești imediat durerea divorțului tău, dar ai nevoie să îți fie reamintită iubirea.

– Gata, spuse Meghann ridicându-se, ce e asta, o operație pe cord deschis fără anestezie? Se uită la ceas. Și în plus, nu mai avem timp. I-am spus lui Claire că ajung diseară. Trebuie să plec.

Harriet își dădu încet ochelarii jos și se uită la Meghann.

– Gândește-te bine la chestia asta, Meg. Poate că nunta asta v-ar putea aduce pe tine și pe Claire împreună, v-ar putea da o bază nouă.

– Crezi că ar trebui pur și simplu să o las să se căsătorească cu Bobby Jack Tom Dick și să nu spun nimic?

– Uneori iubirea înseamnă să ai încredere în oameni și să îi lași să își ia propriile decizii. Cu alte cuvinte, să taci din gură.

– Multe femei mă plătesc frumușel ca să le spun adevărul.

– Versiunea ta a adevărului. Și Claire nu e una dintre clientele tale. E o femeie care se căsătorește pentru prima dată. O femeie de treizeci și cinci de ani, de altfel.

– Deci ar trebui doar să zâmbesc și să o îmbrățișez și să îi spun că e grozav că se căsătorește cu un străin?

– Da.

– Ce dacă îi frânge inima?

– Atunci va avea nevoie de o soră. Dar nu va veni la cineva care va spune: „Ți-am zis eu“.

Meghann se gândi la asta. Era atotștiutoare și caustică, dar nu era o idioată.

– Îmi pare rău, Harriet, spuse în sfârșit, nu sunt de acord. Nu pot să îl las să o rănească. Claire e cea mai bună persoană pe care o cunosc.

– Cea mai bună persoană pe care nu o cunoști, vrei să zici. În mod evident așa vrei să și rămână. Vrei să o ții la distanță.

– În fine. Pa.

Meghann ieși grăbită din birou. Harriet nu avea dreptate, pur și simplu. Meghann o dezamăgise pe Claire o dată, nu avea de gând să o mai facă a doua oară.

„E o idee proastă să te căsătorești cu un bărbat pe care tocmai l-ai cunoscut.“

– „Proastă“ nu e un cuvânt bun.

„E nerecomandat să…“

– Ești sora ei, nu avocata ei.

Meghann era adâncită în această conversație dementă cu oglinda retrovizoare de peste o oră. Cum putea să compună pledoarii finale care făceau jurații să plângă, dar nu putea găsi o modalitate simplă și convingătoare de a-și avertiza sora în legătură cu un dezastru iminent?

Conduse prin traficul aglomerat din centrul orașului și înspre terenurile agricole verzi ale văii Snohomish. Orășele care în tinerețea ei fuseseră târguri adormite producătoare de lactate aveau acum fațadele strălucitoare ale suburbiilor de navetiști. Case mari, cu fațade din cărămidă și cu porticuri, tronau pe bucăți de teren pline de SUV-uri și vehicule de agrement. Fermele originale din șindrilă fuseseră demolate cu mult timp în urmă, doar câteva se mai iveau de după panouri publicitare sau centre comerciale.

Dar farmecul de zonă în care locuiau tinerii profesioniști urbani dispăru odată ce autostrada începu să urce. Aici, la umbra vârfurilor de un cenușiu-liliachiu ale munților Cascade, orașele erau neatinse de marșul progresului. Aceste orașe, cu nume ca Sultan, Goldbar sau Index, erau prea departe de civilizație ca să fie modernizate. Pe moment.

Ultima oprire înainte de Hayden nici măcar nu era un oraș; era o colecție de clădiri pe marginea drumului, ultimul loc în care mai puteai băga benzină și mai puteai lua provizii înainte să ajungi la vârful trecătorii. O tavernă dărăpănată, The Roadhouse, era înghesuită sub un semn care clipea fosforescent și recomanda berea Coors Light.

Dacă era sinceră, Meghann își dorea să tragă pe dreapta, să intre în taverna aglomerată și să se piardă pe ea însăși în fum și întuneric. Cu siguranță ar fi fost mai plăcut decât să îi spună lui Claire, după ani de separare: „Faci o greșeală“.

Dar nu încetini. Conduse cei paisprezece kilometri către Hayden și ieși de pe autostradă. Drumul se îngustă imediat la două benzi bordate de conifere impunătoare. Munții păreau ascuțiți și cruzi. Vârfurile lor inaccesibile erau acoperite de zăpadă chiar și pe timpul verii.

Un semn mic și verde o întâmpină în Hayden, populație 872. Căminul lui Lori Adams, campioană a concursului statal de ortografie, 1974.

O mie nouă sute șaptezeci și patru.

Meghann văzuse acest orășel adormit pentru prima oară doar trei ani mai târziu. Pe atunci, Hayden nu fusese nimic mai mult decât o mână de clădiri dărăpănate. Fondatorii încă nu dăduseră peste ideea tematicii western ca atracție turistică.

Amintirea intrării în oraș era încă proaspătă în mintea ei. Simțea practic mirosul stătut din camioneta veche a lui Sam, putea simți corpul subțire al lui Claire ghemuit lângă ea. „Ești sigură că ne vrea?“ șoptise Claire de fiecare dată când Sam ieșise să bage benzină sau să facă o rezervare în vreun motel ieftin. Conduseseră din California înspre Washington în două zile; în tot acel timp nu schimbaseră aproape nici un cuvânt. Lui Meghann îi fusese greață tot timpul. Cu fiecare kilometru, îi era din ce în ce mai teamă că fusese o greșeală să îl sune pe Sam. Când ajunseseră în Hayden, Meg rămăsese fără răspunsuri optimiste la întrebările lui Claire, așa că o strânsese pur și simplu mai tare în brațe. Liniștea trebuia să îl fi făcut și pe Sam să se simtă inconfortabil. Dăduse radioul la maximum. Cânta „Goodbye Brick Road“ al lui Elton John când se opriseră în fața stațiunii.

Era amuzant să observi lucrurile pe care ți le aminteai.

Încetini. Hayden încă arăta ca genul de loc care le ura bun venit tuturor, unde femeile le aduceau familiilor proaspăt mutate caserole de ton.

Dar Meghann știa mai bine.

Locuise aici suficient de mult ca să știe cât de cruzi față de o fată care umbla cu un anturaj prost puteau fi acești oameni care arătau atât de simpatici. Sigur, un orășel micuț te putea reconforta, dar putea de asemenea să devină rece cu repeziciune. Dacă erai crescută de o stripteuză și locuiai

într-o rulotă pe partea greșită a orașului, nu te puteai muta și integra în Mayberry.

Cel puțin Meghann nu putuse. Claire fusese o altă poveste.

Meghann ajunse la singurul semafor. Când se făcu verde, apăsă accelerația și goni prin oraș.

După câțiva kilometri ajunse la semn.

River's Edge. Prima la stânga.

Coti pe drumul din pietriș. Copacii de pe margini erau uriași. În umbrele lor imense creșteau tufe și ferigi de mărimea unui Volkswagen.

Încetini din nou când ajunse la prima alee. Pe o cutie poștală drăguță, vopsită să arate ca o balenă ucigașă, scria: C. Cavenaugh.

Grădina care pe vremuri fusese sălbatică era acum îmblânzită, îngrijită și umplută de plante; arăta ca o grădină de țară englezească. Casa era ca scoasă din revistele Marthei Stewart… șindrilă de culoarea untului și margini de un alb lucios, o verandă albă și frumoasă, decorată cu ghivece de mușcate și lobelii.

Meg fusese aici doar o dată de când se născuse Ali. Tot ce își amintea din ziua aceea era că stătuse pe o canapea ponosită și încercase să facă conversație cu sora ei. Apoi venise Trupa de blues, prietenele lui Claire, care roiseră prin casă ca lăcustele, ciripind și zumzăind.

Timp de o oră infinită, Meg stătuse acolo, sorbind din limonada ei fără gust, gândindu-se la o depoziție care mersese prost. Apoi, în sfârșit, inventase o scuză stupidă și se furișase afară. Nu se mai întorsese de atunci.

Acum parcă și ieși din mașină. Merse la intrare cu brațele pline de cadouri și bătu la ușă. Nu răspunse nimeni. După o lungă așteptare se întoarse la mașină și conduse cei aproximativ cinci sute de metri către biroul principal al campingului.

Trecu pe lângă piscina în care copiii se jucau Marco Polo, spre clădirea lungă și îngustă din lemn care servea drept recepție. Un clopoțel îi sună deasupra capului când deschise ușa.

Sam Cavenaugh era așezat în spatele biroului. Își ridică privirea. Zâmbetul îi pieri încet de pe față, apoi se reintensifică.

– Bună, Meg. Mă bucur să te văd. A trecut prea mult timp.

– Da, sunt sigură că ți-a fost dor de mine.

Ca întotdeauna, Meg nu se simțea în apele ei în preajma lui Sam. Harriet susținea că era furioasă fiindcă Claire o respinsese în favoarea lui, dar nu

acela era adevărul. Încă își amintea ziua în care Sam îi spusese: „Du-te, pleacă de aici!“ Crezuse că Meghann fusese o influență proastă asupra fiicei lui. Dar ceea ce urâse cu adevărat, ceea ce o bântuise în tot timpul acesta fusese faptul că îi spusese: „Exact ca afurisita de maică-ta!“

Se priviră fix unul pe altul. Din fericire Sam menținu distanța.

– Arăți bine, spuse el în sfârșit.

– Și tu.

Meghann se uită în jos la ceas. Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să stea degeaba și să nu vorbească cu Sam.

– Claire mi-a spus să te aștept, întârzie puțin. Familia Ford, din cabana șaptesprezece, a avut o urgență minoră cu plita. A trebuit să meargă să îi ajute, dar o să se întoarcă imediat.

– Bine. O să o aștept la casă atunci.

– O să vină imediat.

– Tocmai ai zis asta.

– Încă ești dură, nu-i așa, Meghann? spuse el cu o voce blândă, chiar puțin obosită.

– Trebuia să fiu dură, Sam. Știi asta mai bine ca oricine.

– Nu te-am dat afară, Meghann, am…

Meghann se întoarse și ieși, trântind ușa în urma ei. Făcuse jumătate din drumul către mașină când îi auzi vocea din nou.

– E fericită, știi? Cu tipul acesta, spuse el.

Meghann se întoarse pe călcâie încet.

– Dacă îmi amintesc bine, și tu ai fost fericit când te-ai căsătorit cu mama. Și eu am fost fericită când m-am căsătorit cu Eric.

Sam veni spre ea.

– Mama ta e un coșmar, nu neg asta, și am fost furios pe ea mulți ani, dar sunt fericit că m-am căsătorit cu ea.

– Ești drogat?

– Claire, răspunse el scurt.

– Oh.

Meghann simți un junghi de gelozie. Iat-o din nou… relația tată – fiică între el și Claire. O enerva. Ar fi trebuit să treacă peste supărare de mult.

– Ai grijă cu ea, spuse Sam, ești sora ei.

– Știu că sunt sora ei.

– Știi cu adevărat?

– Da, știu.

Plecă din nou. Se plimbă prin camping, surprinsă să vadă cât de plin era. Toți păreau să se distreze. Locul era bine amenajat și situat într-un loc perfect. Fiecare priveliște era ca o carte poștală turistică cu munții, copacii și apa. Până la urmă, întoarse mașina și conduse spre casa lui Claire.

De data asta, auzi sunete de pași când bătu la ușa care se deschise larg. Alison stătea în fața ei, îmbrăcată într-o salopetă de blugi cu nasturi în formă de margarete și o bluză galbenă frumoasă.

– N-ai cum să fii tu Alison Katherine Cavenaugh. Alison e un bebeluș.

Ali îi zâmbi larg.

– Sunt fată mare acum.

– Da, ești.

Alison se încruntă către ea.

– Părul tău e mai lung și ai gri în el.

– Vai, mulțumesc că ai observat. Poți să îi dai mătușii Meg o îmbrățișare?

– Arăți de parcă respiri OK.

Meg nu avea idee la ce se referea copilul.

– Da, respir OK.

Ali înaintă și îi dădu o îmbrățișare lipsită de entuziasm. Când făcu un pas înapoi, Meg spuse:

– Ți-am adus un cadou.

– Lasă-mă să ghicesc.

Claire apăru din umbra coridorului.

– Te-ai gândit că fiecare copil de cinci are nevoie de un briceag.

– Nu, de un pistol BB.

– Doar nu ai luat un pistol BB!

Meghann râse.

– Am intrat în iad, adică într-un magazin de jucării din Northgate, și am găsit cea mai plictisitoare vânzătoare. Mi-a recomandat asta.

Îi înmână lui Alison o cutie împachetată în culori aprinse.

Ali rupse hârtia de împachetat.

– E o păpușă Groovy Girl, mami. O Groovy Girl!

Se aruncă pe Meghann, îmbrățișând-o pe bune de data asta. Îi arătă păpușa lui Claire, apoi o luă la fugă către etajul de sus.

Meghann îi întinse lui Claire o sticlă de vin. Far Niente 1997.

– E unul dintre preferatele mele.

– Mulțumesc.

Se priviră una pe alta. Ultima lor întâlnire fusese cu un an în urmă, când mama venise în oraș pentru conferința fanilor. Mama le dusese pe Claire și pe Ali la grădina zoologică, apoi Meghann se întâlnise cu ele la Seattle Center. Își petrecuseră aproape tot timpul însoțind-o pe Alison pe diverse carusele. În felul acesta nu fuseseră nevoite să vorbească.

Claire se aruncă în sfârșit înainte, o strânse pe Meghann într-o îmbrățișare rapidă, apoi îi dădu drumul.

Meghann se împletici înapoi, prea surprinsă de gest ca să răspundă. După aceea își dori să o fi îmbrățișat și ea.

– Mâncarea miroase bine, dar nu trebuia să gătești. Voiam să te scot în oraș.

– Bufetul de la Chuck Wagon nu e tocmai stilul tău. Nu voiam să îți aud comentariile.

– Aha.

– În fine, intră. N-ai mai fost pe aici de prea mult timp.

– Tu nu ai fost la mine niciodată.

Claire se uită la ea.

– Se cheamă conversație, Meg. Nu încercam să încep o ceartă.

– Aha, spuse Meghann din nou.

Se simțea ca o proastă.

O urmă pe Claire la canapea și se așeză lângă ea. Nu putu să nu observe inelul ei ridicol de logodnă… o fâșie din folie de aluminiu, pentru numele lui Dumnezeu. Era bine că venise. Nu avea nici un sens să amâne discuția.

– Claire, cred că…

Apoi intră el în cameră. Meghann înțelese imediat de ce se îndrăgostise sora ei așa de repede. Poate că Bobby nu era un cântăreț de milioane, dar era un câștigător în ceea ce privea aspectul fizic. Era înalt și subțire, dar lat în spate, cu un păr blond care îi ajungea aproape până la umeri. Zâmbi cu întreaga față.

Genul acesta de bărbat nu te dădea doar pe spate; te învârtea în aer atât de repede și atât de departe că nu puteai decât să cazi.

El și Claire schimbară o privire care radia iubire. Îi aminti lui Meg de *Cei mai frumoși ani*, elogiul adevărului dulce-amar: uneori bărbatul greșit putea arăta atât de bine că îți tăia respirația.

Dar mai devreme sau mai târziu femeia trebuia să respire.

– Sunt Bobby Austin, spuse el cu un zâmbet.

Meghann se ridică în picioare și îi strânse mâna.

– Meghann Dontess.

– Claire spune că lumea îți zice Meg.

– Prietenii mei îmi zic Meg, da.

Bobby zâmbi.

– După expresia asta acră, presupun că ai prefera să îți spun doamna Dontess.

– Îmi imaginez că fetele de țară din Arkansas te consideră șarmant.

– Fetele din Texas cu siguranță. Își puse un braț în jurul lui Claire. Dar am lăsat zilele alea în urmă. Am găsit fata lângă care vreau să îmbătrânesc.

O sărută pe Claire pe obraz cu blândețe și îi strânse mâna, apoi luă sticla de vin și merse în bucătărie.

În puținele momente în care fu plecat, Meghann se holbă la sora ei, încercând să își aleagă cuvintele cu grijă, dar nimic nu părea să se potrivească.

Bobby se întoarse cu două pahare de vin și îi dădu unul lui Meghann.

– Presupun că vrei să îmi pui niște întrebări, spuse el și se așeză.

Stilul lui direct o încurcă pe Meghann. Se așeză încet pe scaunul din fața canapelei, simțindu-se puțin nesigură. Erau entități separate acum: Bobby și Claire împotriva lui Meghann.

– Povestește-mi despre tine.

– O iubesc pe Claire.

– Ceva cu substanță.

– Ești o fată căreia îi plac numerele exacte, așa-i? Am treizeci și șapte de ani. Am terminat facultatea la Oklahoma State. Am o diplomă în critică muzicală. Bursă de rodeo. Am participat la concursuri de aruncat lasoul, așa mi-am distrus genunchii. Am… fost căsătorit.

Meghann se aplecă, în stare de alertă.

– De câte ori?

Bobby se uită la Claire.

– De trei ori.

– Oh, la naiba.

Meghann îi aruncă o privire lui Claire.

– Spune-mi că glumești. Dacă ar fi vorba de infracțiuni, ar fi în pușcărie pe viață.

Bobby se trase în față pe canapea.

– M-am căsătorit cu Suellen când aveam optsprezece ani. Era însărcinată, și locuiam în orașul din care mă trag, așa că…

– Ai copii?

– Nu, spuse. Vocea i se înmuie. A pierdut sarcina. Apoi nu am mai prea avut motive să rămânem căsătoriți. Am rezistat mai puțin de trei luni. Dar eu învăț încet. M-am căsătorit din nou la douăzeci și unu de ani. Din păcate s-a dovedit că ea își dorea altă viață decât mine. Mașini frumoase, bijuterii frumoase. Am fost arestat când au prins-o vânzând cocaină direct din casă. Am locuit cu ea doi ani întregi și nu am observat niciodată, credeam doar că avea un temperament schimbător. Nimeni nu m-a crezut că nu eram implicat. Laura a fost singura care a contat. Era… este pediatră și iubește muzica Country. Ne-am despărțit cam acum un an. Ți-aș putea spune de ce, dar nu e treaba ta. Claire știe totul.

Un triplu ratat și un infractor.

Perfect.

Și acum sora cea rea trebuia să îi frângă inima surorii celei bune.

Cum să o facă?

Aceasta era întrebarea de un milion de dolari. Cum spuneai lucrurile care trebuiau spuse într-un moment ca acesta? Mai ales cu domnul Făt-Frumos chiar în fața lor. Harriet avusese dreptate într-o privință: Meghann și Claire stătuseră pe marginea unei stânci de politețe și prefăcătorie timp de ani întregi. O mișcare greșită le-ar putea arunca în gol.

Claire se ridică de pe canapea și se apropie de ea. Se așeză pe comoda chinezească sculptată care servea drept măsuță de cafea.

– Știu că nu ești fericită pentru mine, Meg.

– Vreau să fiu. Era adevărul. Dar…

– Știu. Bobby nu ar primi o notă mare. Știu. Și îți câștigi banii ocupându-te de divorțuri, știu și asta. Dar mai ales, știu că ai crescut în casa mamei. Se aplecă către ea. Știu, Meg.

Meghann simți greutatea cuvintelor. Sora ei se gândise și ea la toate motivele, văzuse toate rezultatele posibile. Nu îi putea spune nimic ce nu știa deja.

– Nu o să aibă vreodată sens și știu că e nebunesc și riscant și, cel mai rău dintre toate, e exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut mama. Nu am nevoie să îmi spui astea. Am nevoie doar să ai încredere în mine.

Încredere. Exact ceea ce prezisese Harriet. Dar Meghann uitase cu mult timp în urmă cum să aibă încredere în oameni. Asta dacă știuse vreodată în primul rând.

– E greu acum, știu. Conducătorul turmei nu se pricepe să urmeze. Dar ar însemna mult pentru mine dacă ai lăsa-o baltă. Poate dacă m-ai îmbrățișa și mi-ai spune că ești fericită pentru mine. Chiar dacă e o minciună.

Meghann se uită în ochii de un verde palid ai surorii ei. Claire arăta speriată și puțin nerăbdătoare. Se pregătea în mod evident să fie rănită de răspunsul lui Meghann, dar o mică parte din ea nu putea să nu aibă încredere…

Îi aminti lui Meghann de copilărie. De fiecare dată când mama adusese un nou „prieten“ acasă, Claire își permisese să creadă că în sfârșit va avea un tată în viața ei. Meghann încercase să o protejeze de propriul optimism, dar nu reușise niciodată, așa că fiecare tată vitreg rupsese o bucată din inima lui Claire. Și totuși, când apăruse următorul bărbat, Claire găsise o modalitate de a crede din nou. Sigur Claire credea în Bobby Austin.

Nu era nici o cale de a o convinge că mintea ei greșea… cu atât mai puțin inima. Deci avea două opțiuni: să pretindă că îi dădea binecuvântarea ei sau să insiste cu părerea ei. Prima opțiune le dădea voie să rămână aproape surorile care erau. A doua opțiune punea sub semnul întrebării chiar și acea relație fragilă.

– Am încredere în tine, Claire, spuse Meghann în sfârșit.

Fu răsplătită cu un zâmbet timid, nesigur.

– Dacă spui că Bobby Austin e bărbatul pe care îl iubești, atunci asta e suficient pentru mine.

Claire răsuflă abrupt.

– Mulțumesc. Știu că nu a fost ușor pentru tine.

Se aplecă din nou către ea și o îmbrățișă. O surprinse pe Meghann prea tare ca să o îmbrățișeze și ea.

Claire se retrase și se ridică în picioare. Se duse spre canapea și se așeză lângă Bobby, care își puse imediat brațul în jurul ei și o strânse la piept. Meghann încercă să găsească ceva de spus în liniștea inconfortabilă care urmă.

– Deci care sunt planurile de nuntă? Mergeți la oficiul de stare civilă? Am un prieten care e judecător…

– În nici un caz.

Claire râse.

– Am așteptat treizeci și cinci de ani. Vreau tot tacâmul. Rochie albă. Nuntă oficială la biserică. Tort. Petrecere cu dans. Totul.

Meghann nu era sigură de ce era surprinsă. Claire fusese genul de copil care se jucase mereu de-a mireasa.

– E o consultantă în clădirea mea, cred că a organizat nunta lui Bill Gates.

– Suntem în Hayden, nu în Seattle. O să închiriez sala organizației pentru veterani și toată lumea va aduce câte ceva pentru un bufet suedez. Bon Marché are acum un departament pentru nunți. O să fie grozav, stai să vezi.

– Bufet suedez? Bufet suedez?

Meghann sări în picioare. Se părea că avea totuși ceva din mama ei în ea. Nu avea să își lase sora să aibă o nuntă Wal-Mart.

– O să îți organizez eu nunta și petrecerea, spuse impulsiv.

Odată ce făcuse oferta începu să se simtă din nou sigură pe ea. Lui Claire îi pieri zâmbetul de pe față.

– Tu?

– Nu sunt incapabilă din punct de vedere social. Pot să o fac.

– Dar… dar… slujba ta e așa agitată. Nu pot să îți cer să îți faci timp când ai un program atât de încărcat.

– Nu mi-ai cerut. M-am oferit. Și oricum în perioada asta sunt… neutilizată la serviciu.

Ideea începu să o consume. Poate că le-ar aduce împreună.

– Ar fi perfect, serios. Aș vrea să fac asta pentru tine, Claire.

– Oh.

Claire suna neimpresionată. Meghann știa la ce se gândea… că Meghann era un elefant într-un magazin de porțelanuri.

– O să te ascult și o să fac ce vrei. O să fie nunta ta. Promit.

– Eu cred că sună grozav, spuse Bobby cu un zâmbet larg.

– Ești foarte generoasă, Meghann.

Claire se încruntă la Meghann.

– De ce mi se derulează Tatăl miresei în cap? Tu nu faci niciodată nimic la scară mică, Meg.

Meghann se simți brusc nelalocul ei, vulnerabilă. Nu era sigură de ce își dorea atât de tare să se ocupe de nuntă.

– O să o fac de data asta. Jur.

– OK, spuse Claire în sfârșit, mă poți ajuta să planific nunta.

Meghann zâmbi și bătu din palme.

– În regulă. Mai bine încep de acum. Unde e o carte de telefon locală? Și reamintește-mi când e nunta… pe douăzeci și trei? Sâmbăta viitoare? Nu avem mult timp să punem totul pe picioare.

Se îndreptă spre bucătărie, unde găsi o bucată de hârtie și începu să facă o listă.

– Of, Doamne, o auzi pe sora ei, cu ce am greșit?

Capitolul 12

În a doua noapte în casa surorii lui, Joe începu să se simtă sufocat. Vedea frânturi ale fostei sale vieții oriunde se uita. Nu știa cum avea să meargă mai departe, dar știa că nu putea rămâne acolo.

Așteptă până când Gina merse la cumpărături, apoi își înghesui lucrurile, inclusiv câteva fotografii înrămate ale Dianei pe care le luase din casă, în vechiul lui rucsac și se îndreptă spre ușă. Lăsă un bilet pe masa din bucătărie.

Nu pot sta aici. Îmi pare rău. E prea dureros. Știu că treci printr-o perioadă grea, așa că nu voi merge departe. O să te sun în curând. Te iubesc.

Mulțumesc.

J.

Parcurse cei câțiva kilometri până în oraș pe jos. Când ajunse în Hayden, se simțea ca și cum s-ar fi târât prin nămol. Era din nou obosit, ostenit.

Nu voia să fugă, nu voia să se adăpostească într-un motel de rahat și să îl roadă vechile sentimente de vinovăție.

Ridică privirea și văzu un semn pentru cimitirul Mountain View. Îl trecu un fior. Ultima dată când fusese acolo ploua cu găleata. Lângă el fuseseră doi polițiști, urmărindu-i fiecare mișcare. Îndoliații se ținuseră la distanță. Le simțise condamnarea, le auzise șoaptele.

Încercase să plece în timpul ceremoniei, dar poliția îl trăsese înapoi. Șoptise: „Nu pot să privesc asta“ cu o voce disperată. Unul din paznicii lui spusese: „Păcat“ și îl ținuse în loc.

Ar trebui să se ducă acum, la cimitir. Dar nu putea să o facă, nu putea îngenunchea pe iarba verde din fața pietrei ei de mormânt.

Și în plus, nici nu ar putea să o găsească în cimitir. Ea trăia mai mult în inima lui decât sub orice piatră cenușie.

Evită orașul și traversă un câmp gol în drum spre râu. Vuietul molcom trezi în el o grămadă de amintiri din tinerețe. Zile în care făcuseră picnicuri

pe marginea apei și nopți în care parcaseră acolo, făcând dragoste în interiorul întunecat al mașinii Dodge Charger care fusese cândva a lui.

Căzu în genunchi.

– Bună, Di. Închise strâns ochii, luptându-se cu un val de vinovăție. Sunt acasă. Acum ce-i de făcut?

Nici un răspuns nu veni la el purtat pe briza verii, nici o urmă a parfumului Red. Și totuși, știa. Era fericită că se întorsese.

Își deschise din nou ochii, își aținti privirea asupra suprafeței argintii a curenților.

– Nu pot merge acasă.

Gândul aproape că îi făcu greață. Cu trei ani în urmă ieșise din casa lor de pe Bainbridge Island și nu privise niciodată în urmă. Hainele ei erau încă în dulap. Peria ei de dinți era încă pe chiuvetă.

În nici un caz nu putea merge acolo. Singura lui speranță, dacă exista măcar vreun pic de speranță, era în pașii mici. Nu trebuia să se întoarcă la vechea lui viață; trebuia doar să nu mai fugă de ea.

– Mi-aș putea lua o slujbă în Hayden, spuse după o pauză lungă.

Ar fi dificil să rămână în oraș, știa asta. Atâția oameni își mai aminteau ce făcuse. Ar trebui să îndure privirile… bârfele.

– Aș putea încerca.

Odată ce luase hotărârea, putu din nou să respire.

Își petrecu încă o oră acolo, în genunchi pe iarbă, amintindu-și. Apoi, în sfârșit, se ridică în picioare și merse spre oraș.

Erau câțiva oameni care umblau pe străzi și mai multe fețe se uitară încruntate la el, dar nimeni nu se apropie. Vedea când cineva îl recunoștea, vedea felul în care vechi prieteni se fereau de el, se retrăgeau. Își ținu capul jos, continuă să meargă. Era gata să renunțe la toată ideea blestemată de a găsi o slujbă când ajunse la marginea orașului. Se opri vizavi de strada pe care se afla parcul Riverfront, uitându-se la o colecție de mașini aliniate pe un petic de pietriș din spatele unui gard din lanț greoi. O baracă Quonset din metal făcea reclamă la Smitty's, cel mai bun magazin auto din Hayden.

Joe trecu strada și se îndreptă spre intrare.

Un câine începu să latre. Observă semnul pe care scria: *Ai grijă la câine*. Câteva secunde mai târziu apăru în goană un pudel alb micuț.

– Madonna, gata cu lătratul ăla blestemat.

Un bărbat în vârstă ieși din întunericul Quonsetului. Purta o salopetă cu pete de ulei și o șapcă Mariners. O barbă albă lungă îi ascundea partea inferioară a feței.

– Nu băga în seamă câinele. Cu ce te pot ajuta?

– Am văzut că ai nevoie de ajutor.

– Să fiu al naibii. Bătrânul își plesni coapsa. Chestia aia e montată de când a plecat Jeremy Forman la facultate. La naiba, tre' să fi fost acum aproape doi ani! Am… Tăcu, făcu un pas în față și se încruntă încet. Joe Wyatt?

Joe se încordă.

– Bună, Smitty.

Smitty răsuflă greu.

– Să fiu al naibii!

– M-am întors. Și am nevoie de o slujbă. Dar dacă pierzi clienți angajându-mă pe mine, înțeleg. Nu ți-o iau în nume de rău.

– Vrei o slujbă de mecanic? Dar ești doctor…

– Viața aia s-a încheiat.

Smitty îl privi lung, apoi spuse:

– Îl mai ții minte pe fiul meu, Phil?

– Era mult mai mare decât mine, dar da. Conducea un Camaro roșu, nu-i așa?

– Războiul din Vietnam l-a distrus. Vinovăția, cred. A făcut lucruri acolo… În fine, am mai văzut bărbați pe fugă. Nu e bine. Normal că o să te angajez. Cabana vine încă la pachet cu slujba, dacă o vrei?

– Da.

Smitty dădu din cap, apoi îl conduse prin Quonset până ieșiră prin celălalt capăt. Curtea din spate era mare și îngrijită. De-a lungul cărării creșteau flori în grupuri dezordonate. Un desiș de conifere gigantice se întindea în spatele cabanei mici din lemne. Acoperișul era plin de mușchi; veranda din față se lăsase și părea precară.

– Erai un adolescent ultima oară când ai locuit aici. Abia țineam șirul fetelor cu care ieșeai.

– Aia a fost cu mult timp în urmă.

– Da.

Smitty oftă.

– Helga continuă să o țină curată bec. O să se bucure că te-ai întors.

Joe îl urmă pe Smitty spre cabană.

Înăuntru era la fel de curat ca întotdeauna. O pătură de lână cu dungi roșii acoperea o canapea veche de piele și lângă șemineul din piatră se afla un balansoar. Bucătăria galbenă îmbrăcată în plastic părea echipată cu toate necesitățile, oalele și tigăile. Dormitorul se lăuda cu un pat dublu cu baldachin.

Joe se întinse și strânse mâna ca o labă de urs a lui Smitty.

– Mulțumesc, Smitty, spuse.

Fu surprins cât de profundă îi era recunoștința. Avea un nod în gât.

– Sunt o grămadă de oameni în orașul acesta cărora le pasă de tine, Joe. Pari să fi uitat.

– Mă bucur să aud asta. Totuși, aș prefera ca nimeni să nu știe că sunt aici, pentru o vreme cel puțin. Nu mă mai… simt bine în preajma oamenilor.

– Presupun că e greu să îți revii după așa ceva.

– Foarte greu.

După ce plecă Smitty, Joe își scotoci prin rucsac până găsi una dintre fotografiile înrămate pe care le luase din casa surorii lui. Se uită la fața zâmbitoare a Dianei.

– E un început, îi spuse.

Meghann se trezi dezorientată. În primul rând, camera era întunecată. În al doilea rând, era liniște. Nici un claxon, nici o sirenă, nici un bipăit al camioanelor în marșarier. La început crezu că era pornit un radio în camera din capătul coridorului. Apoi realiză că era cântecul păsărilor. Cântecul păsărilor, pentru numele lui Dumnezeu.

Casa lui Claire.

Se ridică în capul oaselor în pat. Camera de oaspeți frumos decorată era reconfortantă într-un mod straniu. Obiecte lucrate manual erau împrăștiate peste tot – dovadă a timpului dedicat detaliilor – la fel ca și desenele lui Ali. Fotografii înrămate acopereau fiecare suprafață. Altădată, poate că Meghann ar fi râs de cofrajul pentru ouă acoperit cu macaroane prost pictate care era folosită drept cutie pentru bijuterii. Aici, în casa surorii ei, o făcu să zâmbească. Când se uită la ea, și-o imagină pe Ali, cu mânuțele ei durdulii, lipind și așezând și pictând. Și pe Claire, aplaudând de mândrie

când proiectul era terminat, apoi expunându-l în casă. Toate lucrurile pentru care mama nu ar fi avut timp.

Auzi o bătaie în ușă, apoi un „Meg?“ timid.

Se uită la ceasul de pe noptieră.

Zece și un sfert.

Dumnezeule. Se frecă la ochii care se simțeau ca șmirghelul de la lipsa de somn. Ca de obicei se foise și se învârtise în pat toată noaptea.

– Sunt trează, spuse și ridică plapuma.

– Micul dejun e pe masă, spuse Claire prin ușa închisă, merg să curăț piscina. Plecăm pe la unsprezece, dacă e OK pentru tine.

Îi luă o secundă să își amintească. Îi promisese lui Claire că avea să meargă cu prietenele ei în oraș, la vânătoare de rochii de mireasă, cu niște femei în toată firea care își spuneau Trupa de blues.

Meghann gemu.

– O să fiu pregătită.

– Ne vedem atunci.

Meghann ascultă pașii lui Claire îndepărtându-se. Cât mai putea continua șarada asta de „Sunt sora ta, te sprijin“? Mai devreme sau mai târziu avea să îi explodeze capul sau… mai rău… avea să i se deschidă gura și opiniile ei aveau să țâșnească din ea ca o bombă: „Nu te poți căsători cu el. Nu îl cunoști. Fii deșteaptă“.

Nici una dintre opiniile astea nu ar fi apreciate.

Și totuși, pentru că Meghann nu se putea întoarce la serviciu, nu avea prieteni pe care să îi poată suna, și nici un plan real de vacanță, se trezise gata să organizeze nunta surorii ei. Sincer, exista vreo persoană mai nepotrivită pentru o asemenea sarcină?

Nici măcar nu își putea aminti ultima nuntă la care participase. Oh, ba putea.

A ei.

Bineînțeles, nu fusese nunta cea care îi condusese pe drumul greșit; fusese nepotrivirea personalităților lor.

Se ridică din pat și merse să arunce un ochi prin deschizătura ușii. Nici o mișcare. Se grăbi pe coridor și intră în baia mică de la al doilea etaj. O perie de dinți de călătorie nedesfăcută era pregătită pe marginea chiuvetei, cu siguranță luată la repezeală din magazinașul „resortului“. Se spălă pe dinți, apoi făcu un duș foarte fierbinte.

Treizeci de minute mai târziu era gata să pornească, îmbrăcată în hainele de cu o zi în urmă: o bluză albă Dolce & Gabbana, o pereche de blugi Marc Jacobs cu talia joasă, și o curea lată și cafenie cu o cataramă rotundă, argintie.

Făcu repede ordine în baie, își făcu patul și ieși din casă.

Afară, soarele strălucea deasupra grădinii îngrijite. Era sfârșitul lui iunie, o perioadă glorioasă în Northwest. Toată grădina era colorată, împrejmuită de tufișuri verzi lucioase și desișuri de copaci. În celălalt capăt triunghiul de granit al vârfului Formidable se înălța spre straturile înalte de nori. Arăta suficient de aproape ca să îl poți atinge.

Meghann își aruncă poșeta pe locul din dreapta al Porsche-ului ei și intră în mașină. Motorul prinse viață. Conduse către stațiune cu atenție, încercând să nu împrăștie prea mult praf pe drumul din pietriș. Era o distanță scurtă, poate cinci sute de metri între casă și recepție, dar sandalele ei cu tocuri înalte nu puteau face față pietrișului.

Într-un final ajunse la clădirea recepției și parcă mașina. Își croi cu atenție drum prin iarba acoperită de rouă și intră în clădire.

Era goală.

Merse la masă și găsi cartea de telefon din Hayden. O deschise la pagina: „Organizare de evenimente Royal Events“. Cu litere mici scria: „Prefă-te că te vei căsători doar o dată“.

Meghann nu putu să nu zâmbească. Un cinic cu un simț al umorului. Exista vreo persoană mai potrivită ca să o ajute cu nunta? Își notă numărul și îl puse în poșetă.

O găsi pe Claire în baia campingului, desfundând o toaletă. Claire râse când văzu expresia oripilată de pe fața lui Meghann.

– Ieși, avocată de succes ce ești! Vin într-o secundă.

Meghann se retrase și așteptă la marginea pajiștii.

După cum promisese, Claire termină imediat.

– Mă spăl și putem pleca.

Se uită la Boxster.

– Ai condus până aici?

Plecă râzând.

Meghann intră în mașină și porni motorul. Porni și radioul imediat, cântând Hotel California prea tare. Meghann coborî capota și așteptă.

În sfârșit apăru Claire, îmbrăcată într-o pereche de blugi și un tricou River's Edge. Își aruncă geanta din pânză pe bancheta din spate și se urcă în mașină.

– Ei, mergem în oraș cu stil.

Meghann nu știa dacă Claire intenționase să o insulte, așa că nu spuse nimic. De fapt, acesta era noul ei motto: „Taci din gură și zâmbește".

– Ai dormit până târziu, spuse Claire în timp ce dădea muzica mai încet.

– Nu am putut să dorm azi-noapte.

– Te rog, nu-ți face griji pentru mine, Meg! Te rog.

Meghann se simți prinsă în capcană de acel te rog blând. Nu își putea lăsa sora să creadă că insomnia ei era cauzată de nuntă.

– Nu e din cauza nunții. Nu dorm niciodată.

– De când?

– Presupun că a început în facultate. De la nopțile albe de tocit pentru examene, știi cum e.

– Nu, nu știu.

Meghann încercase să o protejeze pe Claire, să ascundă faptul că insomnia începuse când familia lor se destrămase, dar facultatea fusese calea greșită. Pentru Claire era o altă amintire a tuturor lucrurilor care le despărțeau, un alt exemplu al superiorității lui Meghann. De-a lungul anilor, Claire făcuse zeci de observații despre sora ei mai mare tocilară care începuse facultatea mai devreme decât ceilalți. Era un subiect delicat.

– Din câte știu, ai parte de nopți albe ca mamă.

– Știi destule despre bebeluși. Mama a spus că aveam colici; un adevărat ghimpe în coaste.

– Da, de parcă știe mama. Nu ai avut colici, aveai infecții la ureche. Când erai bolnavă țipai ca din gură de șarpe. Obișnuiam să te car, țipând, la spălătorie. Adormeai în sfârșit când stăteam cu tine în brațe pe mașina de spălat. Mama se întreba mereu ce se întâmpla cu toți cenții ei.

Meghann simți privirea lui Claire. Încercă să se gândească la ceva de spus, la un mod de a schimba subiectul, dar nu îi veni nimic în minte.

Claire râse, dar suna forțat.

– Nu e de mirare că nu îmi displace să spăl rufele. Întoarce aici.

Erau din nou pe teren sigur, ea și Claire, deși fiecare pe un mal diferit.

– Aici e, spuse Claire și arătă către o casă victoriană veche.

Era vopsită într-un roz electric cu margini de culoarea lavandei. O cărare din pietriș traversa un gazon tuns la perfecție, pe ale cărui margini înfloreau trandafirii roșii. Pe gardul alb de lemn era un semn pe cu inscripția: „Miss Abigail's Drawers. Bine ați venit."

Meghann se uită în sus la casa ridicol de drăguță.

– Am putea trage o fugă până la Escada sau Nordstrom…

– Nu începe cu ale tale, Meg.

– OK.

Oftă.

– O să fiu Tammy Faye. Sau și mai bine, Sally-Fata-de-la-Țară. Ia-o înainte. O să-mi țin gura.

Urcară pe scările șubrede și intrară în magazin. Era marfă peste tot… flori de plastic și rame de fotografii făcute din scoici, ornamente de Crăciun din aluat pictat. Pe ecranul șemineului străluceau lumânări votive.

– Bună ziua, strigă Claire.

Răspunsul veni imediat. O grămadă de voci de femei, apoi tropăitul picioarelor pe scări.

O femeie mare, mai în vârstă, apăru de după colț. Buclele ei gri ca niște codițe de porc îi săltau ca ale lui Cindy în *Familia Brady*. Purta un muumuu cu model floral și șlapi cu ciucuri albi.

– Claire Cavenaugh. Sunt atât de fericită să te pot îndruma în sfârșit către al doilea etaj.

– La al doilea etaj sunt rochiile de mireasă, îi spuse Claire lui Meghann. Abby renunțase deja la mine.

Înainte ca Meghann să poată răspunde, intrară în grabă alte două femei în cameră. Una era scundă și purta o rochie lălâie, fără talie, și teniși. Cealaltă era înaltă, poate prea slabă și era îmbrăcată superb în mătase bej.

Două membre ale Trupei de blues. Meg le recunoscu, dar nu era în stare să își amintească numele lor pentru toți banii din lume.

Află că rochia fără talie era Gina, iar mătasea bej era Charlotte.

– Karen nu a putut veni azi, spuse Gina aruncându-i lui Meghann o privire suspicioasă.

– Willie are programare la ortodont, iar Dottie s-a așezat pe ochelari.

– Cu alte cuvinte, o zi normală din viața lui Karen, spuse Charlotte.

Toate începură să vorbească în același timp.

Meghann privi cum Claire interacționa cu Charlotte și Abigail. Vorbeau despre dantelă și mărgele și voaluri.

Singurul lucru la care se putea gândi Meg era: „Accesoriul perfect e un contract prenupțial“. O făcu să se simtă cu zeci de ani mai bătrână decât celelalte femei și foarte diferită de ele.

– Deci, Meghann. Alison abia se născuse ultima oară când te-am văzut.

Gina stătea lângă o statuie în formă de cocostârc din fontă.

– Acum te-ai întors pentru nuntă.

Prietenele lui Claire se pricepuseră mereu să îi reamintească lui Meghann fără subtilitate că nu aparținea acelui loc.

– Bună, Gina. Mă bucur să te văd din nou.

Gina se uită la ea.

– Sunt surprinsă că ai reușit să pleci de la birou. Am auzit că ești cel mai bun avocat de divorțuri din Seattle.

– Nu aș rata nunta lui Claire.

– Cunosc un avocat de divorțuri. Se pricepe la dezbinat familii.

– Cu asta ne ocupăm.

Un sentiment sclipi în ochii Ginei, vocea i se îmblânzi.

– Le reîmbinați vreodată?

– Nu prea des.

Expresia Ginei se schimbă, fațada se dărâmă și Meghann înțelese ce era de înțeles.

– Treci printr-un divorț.

Gina încercă vitejește să zâmbească.

– De fapt, tocmai l-am terminat. Spune-mi că va fi mai bine.

– Va fi, spuse Meg cu blândețe, dar s-ar putea să dureze. Există un număr de grupuri care te pot ajuta.

Își băgă mâna în poșetă.

– Am Trupa de blues cu care să pot plânge, dar mulțumesc. Apreciez sinceritatea. Acum haide să urcăm și să îi găsim surorii tale rochia perfectă.

– În Hayden?

Gina râse și o conduse pe Meg sus. Claire purta deja prima rochie când ajunseră. Avea mâneci bufante imense, un decolteu în formă de inimă și o fustă care arăta ca o ceașcă de ceai întoarsă cu fundul în sus. Meg se așeză într-un scaun ornamentat din răchită albă.

– Oh, vai! E frumoasă și redusă cu treizeci la sută, spuse Abigail.

Claire se întoarse dintr-o parte în alta în fața oglinzii înalte cu trei fațete.

– Arăți ca o prințesă, spuse Charlotte.

Claire se uită la Meg.

– Ce părere ai?

Meghann nu era sigură ce aștepta Claire de la ea. Sinceritate sau aprobare? Se mai uită o dată la rochie și știu că aprobarea era imposibilă.

– Bineînțeles că e la reducere. E hidoasă.

Claire coborî de pe platformă și merse în căutarea unei rochii diferite.

Când ieși, Charlotte și Abigail o priviră pe Meghann. Nici una nu zâmbea.

Fusese prea sinceră – un defect clasic de-al ei – și acum era suspectă. O intrusă.

Nu avea să spună nimic despre următoarea rochie. Absolut nimic.

– Ce crezi? întrebă Claire după câteva momente.

Meg se fâțâi în scaun. Glumea? Rochia era mai potrivită pentru o petrecere în șură. Poate la Premiile Muzicii Country. Singurul lucru care lipsea era o oală sclipicioasă. Rochia era urâtă. Punct. Și mai și arăta ieftin.

Claire se studie în oglindă, învârtindu-se din nou dintr-o parte în alta. Apoi se întoarse să se uite la Meghann.

– Ești foarte tăcută.

– Îmi stă voma în gât, nu pot vorbi.

Zâmbetul lui Claire îngheță.

– Să înțeleg că e un „nu“.

– O rochie ieftină din Bon Marché, clar nu… Bucata aia de rahat acoperită cu dantelă e oribilă. Ți-ai pierdut mințile.

– Cred că ești cam dură, spuse Abigail umflându-și pieptul ca un pește balon colorat.

– E nunta ei, nu o probă pentru *Căsuța din prerie*, spuse Meg.

– Sora mea e mereu dură, spuse Claire încet în timp ce se întorcea în cabina de probă.

Meghann oftă. O dăduse în bară din nou, o lovise pe Claire peste cap cu opinia ei de parcă ar fi fost o bâtă. Se ghemui înapoi în scaunul ei și se forță să închidă gura.

Restul după-amiezii fu o paradă obositoare de rochii ieftine. Claire le îmbrăca una după alta, cerea opinii și le dezbrăca din nou. Nu îi mai ceru

opinia lui Meghann, iar Meghann știu să nu și-o ofere nesolicitat. În loc să spună ceva, se întinse în scaun și își sprijini capul de perete.

O trezi un ghiont în coaste. Clipi, se îndreptă în scaun. Charlotte, Abigail și Claire se îndepărtau de ea, povestind vioaie înainte să dispară într-o cameră deasupra căreia scria: „Pălării și voaluri".

Gina se holba la ea.

– Am auzit că poți fi o scorpie, dar să adormi în timp ce sora ta probează rochii de nuntă e chiar urât.

Meghann se frecă la ochi.

– Era singura modalitate să tac. Am văzut rochii mai frumoase pe chelnerițele din Denny's. Crede-mă, i-am făcut o favoare. A găsit vreuna?

– Nu.

– I-aș mulțumi lui Dumnezeu, dar mă tem că mai e un magazin în oraș. Meghann se încruntă brusc. Cum adică scorpie? A zis Claire asta?

– Nu. Da. Uneori. Știi cum e când bei margarita într-o zi proastă. Karen și-a botezat sora Susan Psihopata-fără-Suflet. Claire îți spune Fălci.

Meghann își dori să zâmbească, dar nu reuși.

– Îmi amintesc când s-a mutat aici, știi, spuse Gina cu blândețe, era tăcută ca un șoricel și plângea dacă te uitai urât la ea. Ani întregi zicea doar că îi era dor de sora ei. Nu am aflat decât după ce am terminat liceul ce s-a întâmplat cu ea.

– Ce am făcut, vrei să spui.

– Nu te judec. La naiba, am trecut prin niște lucruri urâte la viața mea, și să fii mamă e cea mai grea slujbă din lume. Chiar și când ești adult pregătit. Ce vreau să spun e asta: Claire a fost rănită de tot ce s-a întâmplat și atunci când suferă se transformă în Polly cea Politicoasă. E foarte drăguță, dar temperatura din cameră scade cu douăzeci și cinci de grade.

– Am avut nevoie de un palton toată ziua.

– Nu te lăsa. Chiar dacă nu recunoaște, înseamnă mult pentru ea faptul că ești aici.

– I-am spus că o să îi organizez nunta.

– Pare exact genul de lucru la care te-ai descurca perfect.

– Oh, da. Sunt o adevărată romantică.

Oftă.

– Tot ce trebuie să faci e să o asculți pe Claire. Să o asculți cu adevărat, apoi să faci tot ce poți ca să îi transformi visurile în realitate.

– Poate ai putea să faci rost de informații și să îmi dai apoi raportul. Ca o misiune CIA.

– Când a fost ultima dată când ați stat la o băutură și ați vorbit doar?

– Să zicem că nici măcar nu eram destul de mari ca să putem bea alcool la masă.

– Așa mă gândeam și eu. Du-te cu ea acum.

– Dar Alison…

– Sam poate să aibă grijă de Ali. Îi spun eu.

Gina își deschise poșeta și scotoci prin ea, scoțând în sfârșit o bucată de hârtie din ea. Notă ceva și i-o dădu lui Meghann.

– Acesta e numărul meu de telefon. Sună-mă într-o oră și îți zic care e programul lui Ali.

– Claire nu o să vrea să meargă cu mine. Mai ales după ce am criticat toate rochiile.

– Și ai și adormit. Sforăitul a fost deosebit de impresionant. În fine, Claire mi-a dat impresia că dorințele sau nevoile altor persoane nu sunt foarte importante pentru tine.

– Ești foarte directă.

– De aia am ajuns la divorț. Scoate-o pe Claire la masă. Mergeți la un film. Uitați-vă la aranjamente florale. Faceți ceva ca între surori. E timpul.

Capitolul 13

Claire știa că buzele îi erau strânse într-o linie subțire și dură care exprima nemulțumire. Își exersase acest talent, capacitatea de a exprima furie fără să rostească vorbele pe care le-ar regreta mai târziu. Tatăl ei îi remarca des talentul. „Doamne, Claire“, spunea, „nimeni altcineva nu poate urla la mine fără să spună vreun cuvânt. Într-o bună zi toată furia asta mocnită o să-ți stea în gât și o să te sufoce.“

Își privi sora cu coada ochiului. Meghann era la volan, conducând prea repede, cu părul negru fluturându-i în spate ca unei vedete de film. Ochii îi erau acoperiți de o pereche de ochelari de soare care costau probabil mai mult decât tot ce poseda Claire.

– Unde mergem? întrebă pentru a patra oară.

– Vei vedea.

Mereu același răspuns. Scurt și simplu. Ca și cum lui Meghann i-ar fi fost frică să spună mai mult.

Adormise.

Nu era ca și cum Claire cerea multe de la sora ei. La naiba, nu cerea nimic. Nu se așteptase ca sora ei să le însoțească la cumpărături pentru rochia de mireasă. Doamne, nu. Meghann să își petreacă o zi frumoasă cu prietenele? În nici un caz.

Ce o irita cel mai tare era că Meghann fusese prima căreia Claire îi ceruse opinia, chiar și cu Gina și Charlotte lângă ele. Claire își arătase disperarea pe față: „Care e părerea ta, Meghann?“

O întrebase de două ori. După a doua oară își corectase greșeala și o ignorase complet.

Apoi auzise sforăitul.

Atunci simțise usturimea lacrimilor.

Nu ajutase, desigur, faptul că toate rochiile fuseseră greșite, sau că până și rochiile urâte deveniseră scumpe, sau că la sfârșitul după-amiezii începuse să creadă că o rochie albă de vară ar fi fost mai practică. Acel

gând o făcu doar să plângă mai tare. Dar acum Claire era, pur și simplu, furioasă. Meghann avea să îi distrugă weekendul, nu avea nici o îndoială. Sora ei era ca un virus care se răspândea prin aer. Zece secunde cu ea în cameră și începeai să te simți rău.

– Trebuie să mă întorc la Ali, spuse Claire.

De asemenea, pentru a patra oară.

– Te vei întoarce la ea.

Claire trase adânc aer în piept. Era de ajuns.

– Ascultă, Meg, în legătură cu organizarea nunții. Sincer, nu…

– Am ajuns.

Meghann trase Porsche-ul argintiu într-un loc de parcare gol de pe stradă. Înainte ca sora ei să poată răspunde, Meghann ieși din mașină, se opri lângă parcometru.

– Haide.

Erau în centrul orașului Seattle acum. Teritoriul surorii ei. Probabil că Meg voia doar să se laude cu apartamentul ei incredibil de scump.

Claire se încruntă. Parcaseră la baza unui deal lung care se înălța domol. Mai în față… poate șase străzi mai încolo… vedea piața publică. În spatele lor, de asemenea câteva străzi mai încolo, era terminalul pentru feribot. Un muzician de stradă cânta o melodie tristă la saxofon; muzica plutea peste gălăgia traficului. În stânga lor era o cascadă de trepte din ciment care duceau în curtea din spate a unui complex de apartamente. Pe cealaltă parte a străzii era o parcare Diamond, ale cărei locuri de parcare erau goale într-o zi în care nu se juca nici un meci.

– Aici stai tu? întrebă Claire în timp ce își lua poșeta și ieșea din mașina sport, mi te imaginam mereu locuind într-un zgârie-nori elegant.

– Te-am invitat la mine de o grămadă de ori.

– De două ori. M-ai invitat în ziua când mama era în oraș pentru convenția de ciudați și o dată la masa de Crăciun. Ai anulat masa de Crăciun pentru că ai făcut gripă și mama ne-a scos la masă la Canlis.

Meghann păru surprinsă.

– Serios? Aveam senzația că te-am tot chemat să mă vizitezi.

– De chemat, mă chemai. Dar niciodată nu ai stabilit o zi și o oră. Tot timpul se presupunea să trec pe la tine când eram în oraș. Permite-mi să îți dau o informație șocantă: nu sunt niciodată în oraș.

– Pari cam ostilă azi.

– Serios? Oare de ce?

Claire își azvârli geanta peste umăr și o prinse din urmă pe Meghann, care mărșăluia în susul dealului ca generalul Patton.

– Trebuie să vorbim despre nuntă. Isprava ta de dimineață…

– Aici, spuse Meghann.

Se opri în fața unei uși albe și subțiri flancate de ferestre. Pe un semn mic din fier forjat scria: „La comandă“. Un bărbat îmbrăcat într-un costum negru, sever era ocupat să dezbrace un manechin în spatele sticlei. O văzu pe Meghann și îi făcu cu mâna.

– Ce e locul acesta?

– Ai spus că îți pot organiza nunta, nu-i așa?

– De fapt, asta e ceea ce încercam să discut cu tine. Din păcate, capacitatea ta de a asculta e foarte subdezvoltată.

Meg deschise ușa și intră. Claire ezită.

– Haide.

O aștepta în fața unui ascensor, iar Claire o urmă. După o secundă, ascensorul scoase un bip și se deschiseră ușile. Se închiseră după ele odată ce intrară.

În sfârșit Meghann spuse:

– Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat de dimineață. Știu că am dat-o în bară.

– Să dormi e una, dar să sforăi…

– Știu. Îmi pare rău.

Claire oftă.

– E povestea vieții noastre, Meg. Nu te-ai săturat? Uneia din noi îi pare mereu rău pentru ceva, dar niciodată nu…

Ușile ascensorului se deschiseră.

Claire icni.

Meg trebui să îi pună o mână pe umăr și să o împingă cu blândețe. Claire se împletici peste pragul asimetric și intră în magazin.

Dar acesta nu era doar un magazin. Era ca și cum ai fi numit Disneyland un carnaval.

Erau manechine peste tot, în poziții perfecte, îmbrăcate în cele mai frumoase rochii de nuntă pe care le văzuse Claire vreodată.

– Dumnezeule, spuse Claire și făcu un pas în față.

Rochia din fața ei era o creație cu umerii goi, strâmtă pe talie. Era făcută dintr-un charmeuse de culoarea fildeșului care curgea în falduri spre podea. Claire atinse materialul… mai moale decât orice atinsese vreodată… și se uită la etichetă. Escada 4 200$.

Îi dădu drumul brusc și se întoarse către Meghann.

– Să mergem.

Avea un nod în gât. Era din nou o fetiță care stătea în coridorul casei unei prietene, privind cum altă familie lua cina împreună.

Meg o prinse de încheietură și nu îi dădu drumul.

– Vreau să probezi rochii aici.

– Nu pot. Știu că ești doar tu însăți, Meg. Dar… doare puțin. Lucrez la un camping.

– Nu vreau să zic asta de două ori, Claire, așa că te rog să mă asculți și să mă crezi. Lucrez optzeci și cinci de ore pe săptămână și clienții mei plătesc aproape patru sute de dolari pe oră. Nu mă laud. E realitatea: am bani. Ar însemna mult pentru mine dacă ai cumpăra rochia asta de mireasă. Nu ești tu în rochiile la care ne-am uitat de dimineață. Îmi pare rău dacă mă consideri o scorpie și o snoabă, dar asta e ceea ce simt. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

Înainte ca sora ei să găsească un răspuns, auzi o femeie care exclamă:

– Meghann Dontess într-un magazin de nunți. Cine ar fi crezut?

O femeie înaltă și slabă ca un băț, îmbrăcată într-o rochie strâmtă bleumarin, înaintă spre ele, țăcănind din tocurile ei imposibil de înalte pe podeaua din marmură. Părul ei, o combinație perfectă de blond platinat și argintiu, era tuns în stilul lui Meg Ryan.

– Bună, Risa, spuse Meghann și îi întinse mâna.

Cele două femei dădură mâna și Risa se uită la Claire.

– Ea e sora cea mică a măreței Meghann, da?

Claire auzi urme abia descifrabile ale unui accent din estul Europei. Poate chiar rusesc.

– Sunt Claire.

– Și Meghann te lasă să te căsătorești.

– De fapt, m-a sfătuit să nu o fac.

Risa își dădu capul pe spate și râse.

– Bineînțeles că te-a sfătuit să nu o faci. Mi-a dat și mie același sfat de două ori. De ambele dăți ar fi trebuit să o ascult, dar iubirea câștigă mereu.

Făcu un pas în spate și o studie pe Claire din cap până în picioare. Claire își strânse pumnul stâng, ascunzând inelul din folie de aluminiu. Risa își sprijini o unghie lungă și închisă la culoare pe dinții din față.

– Nu mă așteptam la asta, spuse ea și se uită cu subînțeles la Meghann. Spuneai că sora ta e o fată de la țară. Că se căsătorește într-un loc uitat.

Claire nu știa dacă să zâmbească sau să o plesnească pe Meghann peste cap.

– Sunt o fată dintr-un oraș mic. Meghann a fost și ea una.

– Ah. Înseamnă că acolo și-a lăsat inima, da?

Risa își atinse dinții din nou.

– Ești frumoasă, spuse în final, mărimea zece sau doisprezece, cred. Nu o să avem nevoie să îți umplem sutienul.

Se întoarse spre Meghann.

– Poate să își facă programare la Renaldo? Părul…

– Pot încerca.

– Trebuie să accentuăm ochii aceștia frumoși. Sunt atât de albaștri. Mă face să mă gândesc la soția lui Brad Pitt. Cea timidă din *Prietenii tăi*. Cu ea seamănă sora ta. Pentru ea mă gândesc la clasici. Prada. Valentino. Armani. Wang. Poate un Azzaro vintage. Hai să mergem!

Se întoarse și porni mai departe. Mâna ei se întindea din când în când ca să înșface câte o rochie.

Claire o privi pe Meghann.

– Armani? Vera Wang?

Clătină din cap, neputând spune: „Nu poți face asta“. Erau cuvintele corecte, trebuia să le spună, dar negarea momentului îi stătu în gât. Ce fetiță nu visase așa ceva? Mai ales o fetiță care crezuse în iubirea adevărată chiar și după atâtea promisiuni distruse.

– Putem pleca oricând fără să cumpărăm nimic, spuse Meghann, probează-le. Doar de distracție.

– Doar de distracție.

– Grăbiți-vă! Nu am toată ziua la dispoziție, răsună vocea Risei.

Claire tresări și înaintă grăbită. Meghann rămase pe loc în timp ce Risa mergea de la umeraș la umeraș, luând rochie după rochie.

Peste câteva minute, Claire păși în zona de probă, care era mai mare decât dormitorul ei. Trei oglinzi cât peretele se întindeau în fața ei. În centru era o platformă mică din lemn.

– Haide. Rochiile sunt acolo. Încearcă una.

Risa o împunse delicat.

Claire intră în camera de probă, unde erau atârnate mai multe rochii. Prima era o minunăție Ralph Lauren din mătase albă, cu un corset într-un model complicat de dantelă și mărgele. Alta era o rochie Prada romantică, de culoarea fildeșului, în nuanța piersicii, cu mâneci scurte și încrețite și un tiv ușor asimetric. Mai era o rochie dreaptă Armani, din mătase albă: simplitatea însăși cu un decolteu adânc în V și un spate sexy și drapat.

Claire nu avu curajul să se uite la prețuri. Acesta era momentul ei de basm. Își putea permite orice. Ieși din blugii ei șifonați și tricoul spălăcit de serviciu și le aruncă pe podea. (Nu se uită la sutienul ei decolorat și spălat de prea multe ori de la JCPenny și nici la chiloții Jockey-for-Her).

Rochia Ralph Lauren i se așternu peste umeri ca un nor și îi curse pe corpul aproape dezbrăcat. De la gât în jos arăta precum Kim Basinger în *L.A. Confidential*.

– Haide, scumpo. Să te vedem, spuse Risa.

Claire deschise ușa și ieși din camera de probă.

La intrarea ei se auzi un icnet. Apoi Risa strigă: „Pantofi!“ și o luă la fugă.

Meg avea brațele pline de rochii. Buzele i se deschiseră într-un oftat blând. Claire nu putu să nu zâmbească, dar, în același timp, avea un impuls ciudat de a plânge.

– Ralph Lauren ăsta știe ce face. Desigur, mașina mea e mai ieftină decât rochia asta.

Se urcă pe platformă și se privi în oglindă. Nu era de mirare că Meghann urâse rochiile pe care le văzuseră de dimineață.

Risa se întoarse cu o pereche de sandale cu tocuri înalte și barete subțiri.

Claire râse.

– Cine crezi că sunt… Carrie Bradshaw? Mi-ar curge sânge din nas dacă aș purta tocuri așa înalte. Ca să nu mai zic că mi-aș rupe șoldul când aș cădea.

– Ssst! Încalță-te.

Claire făcu ce i se cerea, apoi rămase nemișcată. Fiecare suflare amenința să o arunce, împleticindu-se, de pe platformă.

– Ooof. Mama ta nu te-a învățat cum să stai pe tocuri. O crimă. Îți aduc pantofi cu botul închis.

Strâmbă ușor din gură la ultimul cuvânt.

Meghann râse după ce Risa dispăru.

– Mama nu ne-a învățat decât să umblăm în pantofi care ne erau prea mici.

– Ea avea mereu o pereche nouă.

– Ce surpriză!

Schimbară o privire, un moment de înțelegere perfectă. Când trecu și se întoarseră în prezentul lor normal, Claire simți un junghi de regret.

– Materialul e cam subțire, nu crezi? spuse Claire.

Treaba ei era să găsească un defect la fiecare rochie, un motiv pentru ca sora ei să nu dea atâția bani.

Meghann se încruntă.

– Prea subțire? Arăți superb.

– Se lipește de fiecare denivelare. Ar trebui să port chiloți făcuți de Boeing.

– Claire, e mărimea zece. Încă un comentariu din ăsta și te califici pentru Liga Tulburărilor de Alimentație ale Soțiilor din Hollywood.

Claire probă apoi o serie de rochii, fiecare mai frumoasă decât cea de dinainte. Se simțea ca o prințesă și nu îi strică deloc ziua faptul că trebuia să o refuze pe fiecare. Putea de fiecare dată să găsească detaliul minuscul care făcea rochia imperfectă. Mânecile sunt prea scurte, prea largă, prea multe volănașe… Decolteul e prea dulce, prea sexy, prea tradițional… Pur și simplu nu se simte ca rochia perfectă.

Își dădea seama că Meghann începea să devină frustrată. Îi tot aducea teancuri de rochii.

– Uite, probează-le pe astea, spunea de fiecare dată.

Meg și răbdarea nu fuseseră niciodată prietene bune. Risa plecase către alți clienți cu mult timp în urmă.

În sfârșit, Claire ajunse la ultima rochie a zilei. Meghann o alesese. O rochie albă elegantă cu un corset brodat cu sute de mărgele și o fustă vaporoasă din tafta.

Claire își desfăcu sutienul și intră în rochie. Încă o închidea la spate când ieși din camera de probă.

Meghann era complet tăcută. Claire se încruntă. O auzea pe Risa povestind tare cu un client în altă parte a magazinului. Claire se uită la sora ei.

– Ești ciudat de tăcută. Ar trebui să aplic metoda Heimlich?

– Uite.

Claire sălță rochia grea de pe podea și păși pe platformă. Ridică încet privirea spre oglinda triplă.

Femeia care o privea nu era Claire Cavenaugh. Nu. Femeia asta nu fusese exmatriculată de la facultate pentru că petrecuse prea tare și apoi alesese cosmetologia drept o carieră viabilă, ca apoi să înceteze să meargă și la cursurile acelea, nu născuse un copil necăsătorită pentru că iubitul ei refuzase să se căsătorească cu ea și cu siguranță nu conducea un camping care se dădea drept stațiune.

Femeia asta mergea cu limuzina și bea șampanie din pahare cu picior. Dormea în așternuturi fine și își reînnoia mereu pașaportul.

Era femeia care ar fi putut fi, dacă s-ar fi dus la facultate în New York și ar fi lucrat după absolvire în Paris. Poate era femeia care ar putea încă deveni.

Cum putea o rochie să scoată în evidență tot ce mersese prost în viața cuiva și să promită subtil un viitor diferit? Își imagină expresia de pe fața lui Bobby când avea să pășească spre altar. Bobby, care îngenunchease când o rugase să fie soția lui. Dacă ar vedea-o în rochia asta…

Meghann veni din spatele ei, se opri pe platformă.

Iată-le, una lângă alta. Fetele mamei, care fuseseră cândva mai apropiate decât toate celelalte surori și erau acum atât de departe una de cealaltă.

Meghann atinse umărul gol al lui Claire.

– Nu te gândi să găsești un defect la rochia asta.

– Nu m-am uitat la preț, dar…

Meghann rupse eticheta în două.

– Nici n-o s-o faci. Se întoarse, ridică o mână. Risa. Vino aici!

Claire se uită la sora ei.

– Știai, nu-i așa? Ai ales-o cu mâna ta.

Meghann încercă să nu zâmbească.

– E Vera Wang, scumpo. Normal că știam. Știam și că erai puțin în defensivă de la început. Nu vrei să îți cumpăr rochia.

– Nu e vorba că nu vreau.

– E în regulă, Claire. Înseamnă mult pentru mine faptul că m-ai inclus în pregătirile pentru nuntă.

– Suntem o familie, răspunse Claire după o pauză lungă.

Conversația asta se simțea stângace și vag periculoasă. Ca și cum patinau pe un lac înghețat care nu avea cum să le susțină greutatea.

– Mulțumesc pentru rochie. E ceea ce… I se frânse vocea. Ceea ce mi-am dorit mereu.

Meghann zâmbi în sfârșit.

– Doar pentru că nu cred în căsătorie nu înseamnă că nu pot organiza o nuntă fantastică, OK?

Risa intră în cameră, roșie la față și cu brațele pline de rochii.

– Rochia Wang, spuse încet și se uită la Meg, ai știut că asta va fi decizia ei.

– Aveam o bănuială.

– E întruparea iubirii, da?

Risa atârnă celelalte rochii și merse către Claire.

– Va trebui să strâmtăm bustul puțin, cam atât, nu crezi? Și să lărgim puțin talia. Va trebui să alegem și un voal. Ceva elegant, da? Nu prea ornamentat. Ce pantofi vei purta?

Începu să tragă de rochie și să înfigă ace de gămălie în ea.

– Pantofii ăștia sunt în regulă.

Risa se lăsă în genunchi ca să prindă tivul cu ace.

– Voi lăsa rochia lungă. În caz că te răzgândești asupra a ceea ce trebuie să faci. Va fi gata la timp, promise când termină în sfârșit, apoi ieși grăbită.

La câteva momente după ieșirea Risei, Claire spuse:

– De unde ai știut că o să aleg rochia asta?

– La nunta mea te-am auzit vorbind cu Elizabeth. Ai spus că o rochie de mireasă ar trebui să fie simplă. Aveai dreptate. A mea arăta ca un costum de circ. Meghann părea hotărâtă să zâmbească. Poate de aia m-a părăsit Eric.

Claire auzi durerea din vocea surorii ei. Era subtilă și firavă, ca tresăritul unei corzi de vioară. O surprinse. Claire crezuse mereu că zidurile de apărare ale surorii ei erau din granit solid.

– Te-a rănit, nu-i așa?

– Normal că m-a rănit. Mi-a frânt inima și apoi a vrut să-mi ia banii. Ar fi fost mult mai ușor dacă aș fi avut un acord prenupțial. Sau chiar mai bine, dacă am fi locuit împreună fără să mă mărit cu el.

Claire nu își putu suprima zâmbetul la atenționarea lipsită de subtilitate. De data asta avea sens.

– Dacă să mă mărit cu Bobby e o greșeală, atunci e una pe care sunt dispusă să o fac.

– Da, asta e chestia cu iubirea. E fundamental optimistă. Nu e de mirare că prefer să rămân la sex. Acum, ce zici să luăm niște mâncare de la Wild Ginger și să mâncăm la mine?

– Alison…

– Ia masa la Zeke's Drive-In și merge cu Sam și Bobby la Big Bowl diseară. Am sunat-o pe Gina din Everett.

Claire zâmbi.

– Bobby e dispus să meargă la sala de bowling? Și tu nu crezi în iubire adevărată. Acum ajută-mă să ies din rochia asta.

Claire ridică rochia care cădea de pe ea și își croi cu atenție drum spre camera de probă. Era pe cale să închidă ușa când își aminti să spună:

– Rochia ta de mireasă a fost frumoasă, Meghann, și tu ai fost frumoasă. Sper că nu te-a rănit ce i-am spus lui Elizabeth. Eram puțin băută.

– Mânecile mele arătau ca niște umbrele deschise, Dumnezeu știe de ce am ales-o. De fapt, știu de ce. Din păcate am moștenit simțul stilului de la mama. De cum am început să fac bani, mi-am angajat un stilist. În fine, mulțumesc că ți-ai cerut scuze.

Claire închise ușa camerei de probă și se schimbă în hainele ei. Mai petrecură o oră probând voaluri și pantofi. Când totul era pregătit, Meghann o luă pe Claire de braț și o conduse afară din butic.

Meghann parcă în fața restaurantului Wild Ginger, fugi înăuntru și ieși trei minute mai târziu cu o pungă de hârtie. O aruncă în poala lui Claire, sări la volan și apăsă pe accelerație.

O luară pe Pike Street și virară brusc la stânga, intrând într-o parcare subterană. Claire își urmă sora într-un ascensor, către apartamentul ei.

Priveliștea îți tăia respirația. Cerul de ametist care vestea venirea nopții umplea fiecare fereastră. Spre nord sclipea multicolor comunitatea adormită Queen Anne. Space Needle, decorat în culori de vară, umplea o fereastră întreagă. În rest, era Soundul de culoarea nopții, cu suprafața lui întunecată întreruptă doar de panglicile luminilor presărate de-a lungul malului.

– Uau, spuse Claire.

– Da. E o priveliște frumoasă, spuse Meghann și trânti punga de hârtie pe blatul din granit negru al bucătăriei.

Claire vedea perfecțiune oriunde se uita. Nici un tablou nu era strâmb pe pereții acoperiți cu mătase, nici o hârtie nu era împrăștiată pe masă. Bineînțeles că nu exista vreun fir de praf.

Merse către o măsuță în stil Biedermeier din colț. Pe suprafața ei lucioasă era o singură fotografie înrămată. Din câte își putea da seama, era singura din toată camera.

Era o fotografie cu Claire și Meghann, făcută cu mult timp în urmă. În ea erau copii… poate de șapte și paisprezece ani… șezând la capătul pontonului cu brațele una în jurul celeilalte. În colț se putea vedea capătul arzând al unei țigări, indicând că fotografia fusese făcută de mama.

Spre surprinderea ei, Claire realiză că era dureros să le vadă în felul acesta. Aruncă o privire spre Meg, care era ocupată să împartă mâncarea.

Puse fotografia la locul ei și continuă să umble prin apartamentul surorii ei. Văzu dormitorul în totalitate alb pe care l-ar alege doar o femeie fără animale sau copii și baia care conținea mai multe produse de frumusețe decât raionul de cosmetice din Rite Aid. În tot acest timp Claire simțea că ceva nu era în regulă.

Se întoarse în bucătărie. Meg îi întinse o margarita într-un pahar din sticlă mată.

– Fără gheață. Fără sare. E OK?

– Perfect. Casa ta e superbă.

– Casă. Meg râse. E amuzant. Nu am privit locul acesta niciodată ca „acasă“, dar, în fond, asta e ceea ce este. Mersi.

Asta era. Locul acesta nu era un cămin. Era un apartament de hotel foarte frumos. Cu siguranță de patru stele, dar rece. Impersonal.

– Tu l-ai decorat?

– Glumești? Ultimul lucru pe care l-am ales eu însămi a fost rochia de mireasă cu mâneci de parașute. Am angajat o decoratoare. O femeie din Germania care nu vorbea engleză.

Scoase farfuriile.

– Poftim. Haide să mâncăm pe terasă.

Își duse farfuria și băutura afară.

– Va trebui să stăm pe jos. Decoratoarea a ales cea mai inconfortabilă mobilă de aer liber din lume. Am returnat-o pe toată și nu am avut timp să cumpăr lucruri noi.

– De când locuiești aici?

– De șapte ani.

Claire o urmă afară. Era o seară frumoasă, plină de stele.

Se lăsă liniștea între ele în timp ce mâncară. Meg spuse câteva lucruri, ciudate și stângace, în mod evident gândite ca să spargă gheața, dar asemenea mareei, tăcerea se întorcea la ele mereu.

– Ți-am mulțumit pentru rochie?

– Da. Cu plăcere.

Meg își puse farfuria goală pe podea și se lăsă pe spate.

– E ciudat. E gălăgios pe timpul nopții… cu traficul și claxoanele feribotului și calea ferată, dar totuși, se simte… gol. Cam singuratic.

– Orașul poate fi singuratic uneori.

Claire se uită la Meghann și, o dată în viață, nu văzu o văzu pe sora mai mare cea dură, plină de prejudecăți, care avea mereu dreptate. Nu o văzu nici pe sora mai mare care o iubise cândva cu tot sufletul. Acum văzu o femeie palidă care zâmbea rar, care nu părea să aibă o viață în afara serviciului. O femeie singură căreia îi fusese frântă inima cu mult timp în urmă și care acum nu își mai dădea permisiunea să se îndrăgostească.

Nu se putu abține de la a-și aminti de zilele de demult, când fuseseră cele mai bune prietene. Pentru prima oară în ani întregi se întrebă dacă se putea întâmpla din nou. Una dintre ele trebuia să facă primul pas.

Claire riscă.

– Nu vrei să vii să stai la mine pentru câteva zile? În timp ce organizezi nunta.

– Serios?

Meghann ridică privirea, în mod evident surprinsă.

– Probabil ai prea multă treabă.

– De fapt nu am multă treabă. Sunt… între cazuri momentan. Și ar trebui să petrec niște timp în Hayden, să mă ocup de lucruri. Am o programare acolo mâine. Cu consultantul de nuntă. Dar nu vreau să te deranjez.

Mare greșeală, Claire. Mare cât Incredibilul Hulk.

– Ne-am înțeles atunci. O să stai câteva zile la mine.

Capitolul 14

Meghann parcă mașina și ieși în stradă. Își verifică din nou instrucțiunile, apoi se uită de-a lungul străzii.

Hayden sclipea sub razele calde și proaspete ale soarelui. De-a lungul străzii și trotuarelor se plimbau oameni care se adunau din când în când în grupuri pentru o bârfă, care își făceau unul altuia cu mâna din mers.

Pe cealaltă parte a străzii stătea singură o adolescentă cu păr roz strident, îmbrăcată în niște pantaloni care i-ar fi fost mari și lui Shaquille O'Neill.

Meghann știa cum se simțea fata, exclusă din acest orășel micuț și drăguț. Fata care nu se potrivea. Meghann învățase de mult că parcurile de rulote se aflau mereu în partea proastă a orașului, indiferent unde fuseseră construite. Și când haine tale erau proaste și adresa ta era chiar mai proastă, atunci erai tratată ca o curvă, indiferent dacă erai una sau nu. Mai devreme sau mai târziu – și pentru Meghann fusese mai devreme – renunțai și începeai să fii ceea ce credea toată lumea că erai.

Nu era de mirare că mama nu se oprise niciodată în orașe ca Hayden. O tavernă și patru biserici? „Cred că o să trecem pe lângă sătucul ăsta". Îi plăcea genul de loc unde nimeni nu îți știa numele… unde nimeni nu știa unde să te găsească când plecai pe furiș în timpul nopții cu trei luni de chirie neplătită.

Meghann merse de-a lungul a două străzi, apoi o luă la dreapta pe Azalea Street.

Destinația ei era imposibil de ratat: o casă îngustă victoriană vopsită în galben canar și cu margini mov. Un semn atârna strâmb pe gardul alb din față: Planificări de evenimente Royal. În jurul literelor roz erau trandafiri sclipicioși.

Meghann aproape merse mai departe. Era imposibil pentru cineva care picta cu vopsele sclipicioase să fie în stare să organizeze o nuntă elegantă.

– Mă asculți, Meg? Serios.

Claire o spusese de trei ori seara trecută și de două ori de dimineață.

– Ce, fără trupe de swing și sculpturi de gheață? o tachinase Meg.

– Sculpturi de gheață? Sper că glumești. Serios, Meg. Simplu e adjectivul pe care trebuie să îl ții minte. Nu avem nevoie nici de mâncare comandată. Toată lumea o să aducă ceva.

Meghann pusese piciorul în prag acolo.

– E o nuntă, nu o înmormântare, și, deși văd anumite similarități între cele două evenimente, nu, repet, nu o să te las să ai o nuntă cu bufet suedez.

– Dar…

– Hotdog în brânză Kraft și Jell-O roz în formă de verighete? O trecuse un fior de neplăcere. Nu cred.

– Meg, ești tu din nou, spusese Claire.

– OK, sunt avocată. Pot face un compromis. Mâncarea o să fie simplă.

– Și petrecerea afară.

– Afară. Unde plouă? Unde se înmulțesc gândacii? Acel afară?

Claire deja zâmbea.

– Afară în Hayden.

– Bine că ai adus vorba. Se poate să îți fi rezervat din greșeală Bloedel Reserve pe insula Bainbridge. E frumos acolo. Și nu e lung drumul, adăugase plină de speranță.

– Hayden.

– OK. Dar probabil că o să te trezești cu un găinaț în cap în timpul ceremoniei.

Claire râsese, apoi devenise din nou serioasă.

– Nu trebuie să faci asta, știi, nu? Serios. E multă muncă să organizezi o nuntă în nouă zile.

Meg știa că sora ei nu voia cu adevărat ca ea să organizeze nunta și o durea. Ca și cu orice fel de opoziție, o făcea mai hotărâtă să facă o treabă excelentă.

– Am o programare în oraș, așa că trebuie să fug.

Când Meg se pregătise să plece, Claire spusese:

– Nu uita de petrecerea de dinaintea nunții. Mâine-seară la Gina.

Meghann se forțase să zâmbească în continuare. O petrecere pentru cupluri. Ea avea să fie, cu siguranță, singura femeie singură în afară de Gina.

Ce distractiv!

Deschise poarta și intră într-o grădină care arăta ca un tărâm suprarealist al dulciurilor, de unde Meghann aproape că se aștepta să sară Pee-wee Herman cu prietenii săi de după un tufiș. O potecă din gazon artificial o conduse spre treptele verandei, care se lăsară sub greutatea ei. Bătu la ușa de culoarea somonului.

Ușa începu să se deschidă, apoi se lovi de ceva. O voce blestemă tare:

– Ușa naibii!

Ușa se deschise de data asta de tot.

O femeie bătrână cu păr roz stătea în ușă într-un scaun cu rotile motorizat, având lângă ea un tub de oxigen. În fiecare nară avea câte un tub transparent care șerpuia de-a lungul pomeților ei înalți și slabi și i se ascundea în spatele urechilor.

– Trebuie să ghicesc? întrebă încruntată.

– Poftim?

– Ce vrei, pentru numele lui Dumnezeu. Ai bătut la ușă, nu?

– Oh. Am venit să discut cu organizatorul de evenimente.

– Eu sunt. Ce vrei? Stripperi?

– Haide, bunico, veni din altă cameră o voce subțire de bărbat, știi că te-ai pensionat acum douăzeci de ani.

Femeia se dădu în spate, își roti scaunul cu rotile și se îndepărtă.

– Erica are probleme, trebuie să plec.

– Iertați-o pe buni, spuse bărbatul înalt care venise în ușă.

Avea bucle decolorate și un bronz californian. Avea pe față ochelari grei cu rame negre. Purta pantaloni mulați din piele neagră și un maiou turcoaz care îi lăsa la vedere brațele slabe ca niște bețe.

– Are pierderi de memorie din când în când. Trebuie să fii Meghann Dontess. Sunt Roy Royal.

Meghann încercă să nu zâmbească.

– Nu te sfii, râzi! Sunt doar norocos că numele meu mijlociu nu e Al.

Își împinse un șold înainte și își plantă o mână pe el.

– Ai o garderobă elegantă, doamnă Dontess. Nu vedem multe haine Marc Jacobs prin Hayden. Firmele noastre preferate sunt Levi's și Wrangler. Nu îmi pot imagina ce te aduce pe aici.

– Sunt sora lui Claire Cavenaugh. Am venit să îi organizez nunta.

Roy sări în sus și chiui:

– Claire! OK, scumpo! Păi haide să începem. Tot ce e mai bun pentru Claire.

O conduse în sufragerie, înspre o canapea din catifea roz.

– Ceremonia la Biserica Episcopală, bineînțeles. Petrecerea la Moose Lodge, mâncarea de la Chuck Wagon. Putem lua tone de flori din mătase de la Target care pot fi refolosite.

Meghann se gândi simplu și relaxat, simplu și relaxat.

Nu putea să o facă.

– Așteptați.

Roy se opri în mijlocul monologului.

– Da.

– Așa se fac nunțile în Hayden?

– Așa se fac cele mai bune nunți din Hayden. Doar a lui Missy Henshaw a fost mai grozavă, și ea a dat o grămadă de bani pe clubul de golf din Monroe.

Se aplecă spre ea.

– Au avut șampanie, nu doar bere.

– Și cât costă o nuntă pe aici?

– Nu una ca a lui Missy, ci un eveniment normal, bun… să zicem… două mii de dolari.

Se uită la ea.

– Poate mai puțin dacă unul din băieții de la colegiul comunitar face pozele.

Meg fu cea care se aplecă acum.

– Citești revista *People*, Roy? Sau *In Style*?

Roy râse.

– Glumești? Din scoarță în scoarță.

– Deci știi cum sunt nunțile celebrităților. Mai ales cele pe care le numesc „simple și elegante“.

Roy își flutură mâna în aer, pocni din degete.

– Glumești, scumpo? Nunta lui Denise Richards trebuia să fie simplă și a avut destule flori cât să acopere un car alegoric de la Rose Bowl. Simplu în Hollywood înseamnă doar o petrecere în aer liber foarte, foarte scumpă. Dar fără domnișoare de onoare.

– Poți păstra un secret, Roy?

– Am ascuns faptul că sunt homosexual în timpul perioadei Reagan. Crede-mă, scumpo, buzele mele știu când să stea închise.

– Vreau o nuntă cum nu s-a mai văzut în orașul acesta. Dar, și asta e foarte important, nimeni în afară de noi doi nu are voie să știe că e o chestie spectaculoasă. Trebuie să perfecționezi propoziția: „Era la reducere“. Ne-am înțeles?

– Absolut.

Zâmbi larg și bătu din palme.

– Care e bugetul?

– Perfecțiune. Visul oricărei fetițe.

– Cu alte cuvinte…

– Nu trebuie să ne facem griji în privința banilor.

Roy clătină din cap, încă zâmbind.

– Scumpo, asta e o propoziție pe care nu am mai auzit-o niciodată. Cred că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Se întinse spre măsuța de cafea și luă o revistă *Bride*.

– Ar trebui să începem cu rochia. E…

– Are rochie.

Roy ridică privirea.

– Vera Wang.

– Vera Wang, repetă el cu un ton reverențios și închise revista. OK, să trecem la treabă.

– Trebuie să fie afară.

– Ah. Un cort. Perfect. Ar trebui să începem cu luminile…

Meghann abia ascultă monologul lui Roy despre un milion de detalii. Lumini. Flori. Fețe de masă. Torturi pentru mire, pentru numele lui Dumnezeu.

Cu siguranță luase decizia corectă când venise aici. Tot ce trebuia să facă era să semneze cecurile.

Joe era ascuns până la coate sub un tractor vechi Kubota, schimbând uleiul, când auzi sunetul unei mașini. Se așteptă să audă vocea puternică a lui Smitty, mereu răsunătoare când saluta clienții, dar nu auzi nimic în afară de schelălăitul răgușit al unui cântec vechi de-al lui Hank Williams care venea de la radio.

– E cineva acolo? Smitty? strigă cineva.

Joe se rostogoli de sub tractor și se ridică în picioare. Tocmai își punea șapca, trăgându-și cozorocul peste ochi, când un bărbat corpolent și roșu la față intră în garaj.

Joe îl recunoscu. Era Reb Tribbs, un tăietor de lemne de modă veche care își pierduse un braț la muncă.

Joe își trase cozorocul mai jos și îi evită ochii.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Camioneta mea e iar pe moarte. Abia am adus-o pe afurisită la Smitty. A zis că a reparat-o. Bună treabă a mai făcut, ce să zic. Nu-l plătesc până nu merge.

– Va trebui să discuți asta cu Smitty. Dar dacă vrei să o aduci în garaj o să…

– Te cunosc? Reb se încruntă, își împinse pălăria de cowboy de pe față și se apropie. Nu uit fețe. Văd ca dracu', da' am un auz ca de lup.

Te cunosc? Era întrebarea pe care Joe o auzise în fiecare oraș din Washington.

– Am o față comună. Toată lumea crede că mă cunoaște. Deci, dacă aduci camioneta…

– Joe Wyatt. Dracu' să mă ia. Reb fluieră. Tu ești, așa-i?

Joe oftă învins.

– Bună, Reb.

Urmă o pauză lungă în care Reb îl studie pe Joe cu capul înclinat într-o parte ca și cum ar ar fi ascultat pe cineva.

– Ai tupeu să te-ntorci aici, băiete. Oamenii nu au uitat ce ai făcut. La naiba, am crezut că ești la închisoare.

– Nu.

Joe se luptă cu dorința de a pleca și rămase pe loc, ascultând. Merita fiecare cuvânt.

– Ar trebui să te cari. Tăticul ei nu trebuie să audă că te-ai întors în oraș.

– Nu l-am văzut pe tatăl ei.

– Sigur că nu. Un ratat laș ca tine n-are curajul. Ar trebui să pleci, Joe Wyatt. Orașul ăsta n-are nevoie de oameni ca tine.

– Ajunge, Reb!

Vocea lui Smitty. Stătea în ușa deschisă a garajului cu un sendviș pe jumătate mâncat într-o mână și o doză de cola în cealaltă.

– Nu-mi vine să cred că ai angajat așa un gunoi, spuse Reb.

– Am spus că ajunge.

– Nu-mi aduc camioneta aici dacă el o să lucreze la ea.

– Îmi imaginez că pot supraviețui fără tine, spuse Smitty.

Reb pufni, apoi se întoarse și ieși cu pași mari. Când intră în mașină urlă:

– O să regreți asta, Zeb Smith. Gunoaiele ca el nu au ce căuta în orașul ăsta.

Smitty îi puse lui Joe o mână pe umăr după ce Reb dispăru.

– E un gunoi de om, Joe. Mereu a fost. Rău ca un șarpe.

Joe se uită pe geam, văzu camioneta veche și roșie în josul străzii.

– O să pierzi clienți când o să audă lumea că sunt aici.

– Nu contează. Casa mea e plătită, proprietatea e plătită. Am o casă în oraș pe care o închiriez și care îmi aduce cinci sute de dolari pe lună. Eu și Helga avem amândoi asigurare. N-am nevoie de nici un client afurisit. De nici unul.

– Totuși. Reputația ta e importantă.

Smitty îi strânse umărul.

– Ultima oară când eu și Helga am auzit de Philly al nostru, locuia în Seattle. Sub Viaduct. Heroină. În fiecare zi mă rog ca cineva să îi dea o mână de ajutor.

Joe dădu din cap. Nu știa ce să zică.

În sfârșit Joe spuse:

– Trebuie să merg până la Costco. Crezi că te descurci cu garajul pentru următoarele două ore?

– Dacă ar fi să mă iau după reacția lui Reb, nu.

– Nu e cazul.

Smitty îi aruncă cheile.

– Închide când vrei.

Apoi plecă.

Joe termină ziua de muncă, dar nu putu să își scoată din minte incidentul cu Reb. Cuvintele bătrânului păreau să atârne în aerul garajului, otrăvindu-l.

Orașul ăsta n-are nevoie de oameni ca tine.

Când închise magazinul, se simți gol din nou. Distrus de către adevărul din cuvintele lui Reb. Apoi și-o aminti pe Gina. Avea o familie aici, nu trebuia să fie singur.

Intră în birou și o sună, dar răspunse căsuța vocală. Închise fără să lase vreun mesaj. În schimb, încuie. Se pregătea să meargă la cabană când

aruncă din întâmplare o privire în josul străzii.

Semnul fosforescent pe care scria Redhook din fereastra lui Mo îi atrase atenția.

Și brusc i se făcu sete. Voia să se furișeze în întunericul plin de fum și să bea până când durerea din pieptul lui dispărea.

Își trase cozorocul pe frunte și trecu strada. Se opri în fața barului suficient de mult cât să se roage ca nici un cunoscut de-al lui să nu fie înăuntru, apoi deschise ușa plină de zgârieturi.

Privi în jur, nu văzu nici o față familiară și respiră în sfârșit. Își croi drum spre o masă din spate, cea mai îndepărtată de luminile de pe tavan. Câteva minute mai târziu apăru o chelneriță obosită. Îi luă comanda pentru o carafă și plecă. În scurt timp apăru din nou cu berea lui.

Își turnă berea în pahar. Din păcate, cele trei scaune goale din jurul mesei îi aminteau de alte vremuri, chiar de altă viață. O viață în care nu obișnuise să bea niciodată singur.

Meghann nu mai fusese la o petrecere de dinaintea unei nunți de mai mult de zece ani. Prietenele și colegele ei locuiau ani întregi cu iubiții lor și apoi, uneori, se căsătoreau în liniște. Nu avea idee cum să se potrivească cu oamenii din acest orășel, cum să se adapteze la felul lor de a fi. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să iasă în evidență.

Ieri, după ce stătuse patru ore de povești cu Roy, Meghann își petrecuse încă o oră în Too Many Cooks. Deși nu era mare bucătăreasă, se pricepea la instrumente și aparate pentru gătit. Uneori când nu putea dormi se uita la emisiuni de gătit la televizor, deci știa de ce era nevoie în orice bucătărie. Îi cumpără lui Claire (și lui Bobby, deși nu îi privea cu adevărat ca pe un cuplu) un robot de bucătărie Cuisinart.

Fusese deja obosită când ajunsese înapoi la Claire și cina nu ajutase. Se simțise din ce în ce mai separată cu cât continua cina, o femeie care ieșea în evidență prin singurătatea sa chiar și în sânul așa-zisei familii.

Încercase să mențină o conversație în timpul mesei, dar fusese diferit. Claire și Bobby nu își prea luaseră ochii unul de la celălalt, iar Alison vorbise încontinuu, în general cu mama ei și cu Bobby. În rarele ocazii când Meghann reușise să scoată un cuvânt între monologurile copilului, aflase ce însemna liniștea de moarte.

„Ce?“ întrebase Bobby de două ori, clipind încet în timp ce își dezlipea privirea de pe Claire.

Meghann nu își mai putea aminti acum ce spusese. Tot ce știa cu siguranță era că totul fusese greșit. Era sigură că nu ar fi trebuit să menționeze munca. O remarcă nevinovată despre tați cărora nu le păsa de copii și Alison întrebase tare „Mami, tu și Bobby o să divorțați vreodată?“

Claire nu fusese amuzată.

– Nu, iubito. Nu o asculta pe mătușa Meg. E Anticristul când vine vorba de căsnicie.

– Anti… ce?

Bobby râsese atât de tare că își vărsase laptele, ceea ce o făcuse și pe Alison să râdă, apoi pe Claire. Era incredibil cât de alienant putea fi râsul altor oameni.

Meghann fusese singura care nu râsese în timp ce șterseseră laptele. Se prefăcuse repede că o durea capul și fugise în camera ei.

Dar acum, aproape o oră mai târziu, se simțea mai bine. Aruncă repede o privire asupra ceasului de pe noptieră și văzu că era 18.40.

Haide, Meg. E timpul… din nou… să sărbătorești decizia surorii tale de a se căsători cu un triplu ratat. Așteaptă! Dă-le cadouri! Parcurse coridorul și intră în baie, unde își învârti părul des și negru într-un coc și își aplică suficient machiaj ca să acopere cearcănele de nesomn din jurul ochilor. Apoi se întoarse în dormitor și deschise dulapul. Îi luă o vreme să se hotărască asupra hainelor. Din fericire împachetase o grămadă de opțiuni.

În sfârșit alese o rochie neagră simplă. Armani nu dădea greș niciodată. Adăugă ciorapi negri subțiri și o pereche de tocuri, apoi coborî.

Casa era tăcută.

– Claire?

Nici un răspuns.

Apoi văzu biletul de pe masa de bucătărie:

Dragă Meg,
Îmi pare rău că nu te simți bine. Stai acasă și odihnește-te,
Xxoo, C.

Plecaseră fără ea. Se uită la ceas. Era 19:00. Bineînțeles că plecaseră. Erau musafirii de onoare. Nu puteau întârzia.

– La naiba.

Se gândi să rămână acasă.

„Îmi pare rău, Claire.“

„M-am rătăcit.“

„M-am simțit rău după masă.“

„Nu am reușit să pornesc mașina.“

Fiecare scuză ar fi funcționat. În realitate, sigur Claire ar fi preferat ca Meg să se țină departe de petrecere. Și totuși, ar fi fost o nouă cărămidă așezată în zidul care le separa.

Erau deja destule cărămizi.

Căută prin poșetă după invitația de culoarea lavandei. Pe ea scria *Petrecere de cupluri pentru Claire și Bobby, 19.00*. Indicațiile erau pe spate.

Nu își putea aminti ultima dată când mersese atât de lent înspre mașina ei sau când se ținuse de limita de viteză cu atâta religiozitate. Chiar și așa, Hayden era un oraș mic și indicațiile de pe invitație erau ușor de urmat. Îi luă mai puțin de zece minute să găsească casa Ginei. Opri în spatele unei camionete roșii cu un compartiment pentru arme de foc în fereastra din spate și abțibild pe care scria *Dă-le dracu' pe bufnițe*.

În mod evident un membru Greenpeace.

Ieși din mașină și merse de-a lungul pantei din beton care ducea către o casă mare din lemn, înconjurată de verandă. Mușcate roșii aprins și lobelii mov curgeau din ghivecele atârnate pe pereți. Putea auzi zumzetul conversației prin fereastra deschisă. De undeva răsuna bubuitul unei piese vechi Queen, „Another One Bites the Dust“.

Alegerea piesei o făcu pe Meghann să zâmbească. Urcă treptele verandei și bătu la ușa din față, ținând cadoul strâns sub braț. Poți face asta. Te poți potrivi cu prietenii ei. Doar zâmbește și dă din cap și cere o carafă de margarita.

Se auzi zgomotul unor pași grăbiți, apoi se deschise ușa.

Gina se opri în fața ei cu fața schimonosită de râs. Până când o văzu pe Meghann.

– Oh.

Făcu un pas înapoi ca să îi permită să intre.

– Mă bucur că te simți mai bine.

Meghann se holbă la Gina, care era îmbrăcată într-o pereche de blugi trei sferturi și un tricou negru prea mare. Era desculță. Grozav.

– Sunt prea elegantă.

– Glumești? Dacă nu aș fi pus șapte kile pe mine de când m-a părăsit Rex, m-aș fi aranjat și eu. Haide. Ești perechea mea pentru seara asta. Gina zâmbi. Credeam că mi-ai tras clapa.

O luă pe Meghann de braț și o conduse de-a lungul unui coridor lung spre gălăgie. În sfârșit ajunseră în cameră, o combinație între living și sufragerie, din care aveai priveliște către grădina frumos amenajată din spate.

– Claire! Uite cine a ajuns, spuse Gina suficient de tare încât să se audă peste zgomot.

Toată lumea se opri din vorbit și se întoarse către ele. Lumea era o mare de tricouri și blugi.

În afară de Meghann, bineînțeles, care arăta gata pentru o noapte de dans la Space Needle.

Claire se desprinse de Băiatul cu Tentacule și veni grăbită spre ea. Arăta superb într-o pereche de pantaloni din bumbac albaștri și într-un pulover alb cu guler rotund. Părul ei lung și blond fusese tras de pe față și prins cu un elastic colorat. Zâmbi larg.

– Ce mă bucur că ai reușit să vii.! Credeam că ai o migrenă. Eu nu mă pot mișca ore întregi când mă doare capul.

Meghann se simțea ca Jackie O la o petrecere de studenți.

– Nu trebuia să vin. O să plec.

– Te rog nu pleca. Mă bucur că ești aici, serios, spuse sora ei.

Bobby își croi drum prin mulțime și veni lângă Claire, punând un braț în jurul șoldurilor ei. Meghann trebuia să recunoască faptul că arăta bine. Al naibii de bine. Nici nu avea să îi frângă inima lui Claire, avea, pur și simplu, să o spargă direct într-o mie de bucăți.

– Bună, Meghann, mă bucur că ai putut să vii, spuse cu un zâmbet larg.

O irită să i se ureze bun venit la petrecerea propriei ei surori de către băiatul de la țară. Se forță să zâmbească.

– Mersi, Bobby.

Se așternu o liniște neplăcută. Gina spuse în sfârșit:

– Pun pariu că ți-ar prinde bine ceva de băut.

Meghann dădu din cap.

– Absolut.

– Grăbește-te, ne pregăteam să începem jocurile, spuse Claire.

Meghann se împiedică.

Jocuri.

Acum chiar că avea dureri de cap.

Ședea pe marginea canapelei cu genunchii lipiți elegant unul de altul și cu o farfurie de hârtie plină cu fursecuri făcute în casă în poală. Restul invitaților (în perechi, de parcă erau pe arca lui Noe) stăteau tolăniți unul lângă altul într-un cerc pe podeaua din lemn. Toți vorbeau deodată, depănând amintiri și momente dintr-o viață pe care Meghann nu o cunoștea.

– *Mai țineți minte când Claire a căzut de pe trambulina cea mai înaltă de la Island Lake Camp…*

– *Sau când a ascuns rigla preferată a doamnei Testern…*

– *Când a sunat la Centrul de Toxicologir pentru că a prins-o pe Ali mâncând odorizantul de la coșul pentru scutece…*

Clasele a unsprezecea și a douăsprezecea, anii de distracție între fete, anii cu Alison. Toate erau un mister pentru Meghann. Avea și ea povești de spus, desigur, povești despre o fată care își tăiase odată tot părul ca să arate ca Buffy din *O afacere de familie*, care plânsese în fiecare noapte în care mama uitase să vină acasă și dormise ghemuită în brațele surorii ei într-un pat prea mic.

– Sora cea mare a lui Claire, spuse o femeie șatenă în blugi spălăciți și un tricou Old Navy.

Verigheta ei era decorată cu un diamant de mărimea unei gume de șters. Se trânti lângă Meghann.

– Sunt Karen, apropo. Ne-am întâlnit acum mulți ani. E frumoasă rochia ta.

– Mulțumesc.

– Am auzit că vrei ca sora ta să semneze un contract prenupțial.

– Nu prea te interesează pălăvrăgeala, nu-i așa?

– Ne place să avem grijă una de alta.

Dacă era sinceră, Meghann era recunoscătoare. Dumnezeu știa că nu se achitase prea grozav de sarcina de a avea grijă de Claire. De aceea stătea aici, prea elegantă și exclusă, prefăcându-se că adoră fursecurile.

– Ce frumos! E norocoasă că te are.

– Toate suntem norocoase. Nu o să semneze nimic, să știi. Și eu i-am dat același sfat.

– Serios?

Flutură degetele mâinii ei stângi.

– Am trecut prin războaiele divorțului. Tipul de acolo – ăla care molfăie ca o veveriță – e Harold.

– Poate ai putea să vorbești cu Claire. Nu e o idee bună să se bage în chestia asta neprotejată.

– Chestia asta e o căsnicie și ideea principală e încrederea. Sora ta e una dintre persoanele care cred în așa ceva. Nu îi lua asta.

– La Facultatea de Drept ți se îndepărtează încrederea prin metode chirurgicale.

– Presupunerea mea e că a ta s-a pierdut cu mult înainte. Nu trebuie să arăți așa șocată, nu pot citi minți sau așa ceva, dar ne spunem una alteia totul. Știu că ați avut o copilărie grea.

Meghann își schimbă poziția simțindu-se neplăcut. Nu era obișnuită ca alți oameni să știe atâtea despre ea. Nu prieteni, și cu siguranță nu străini. Copilăria ei era un subiect pe care nu îl abordase cu nici o prietenă, nici măcar cu Elizabeth. Își amintea cum se uitaseră oamenii la ea când fusese un copil, de parcă ar fi fost un gunoi. Nu își dorise ca prejudecățile să o urmărească și în viața ei de adult.

Karen părea să aștepte un răspuns. Momentul se prelungi între ele. Inima lui Meg începu să bată mai repede. Nu voia să continue conversația. Femeile Trupei de blues erau mult prea directe.

– OK, toată lumea, e timpul pentru jocuri, strigă Gina brusc și sări în picioare.

Meghann scoase un oftat ușurat.

– Gina iubește jocurile, spuse Karen, sper doar că nimeni nu trebuie să se umilească. Mi-a făcut plăcere să te văd din nou. Ar trebui să plec, Harold a început să o ia razna.

Și dispăru lângă soțul ei într-o clipire.

– Afară, spuse Gina bătând din nou din palme.

Îi îndrumă pe toți afară, unde era agățat pe o sârmă de haine lăsată un șir de gogoși cu zahăr pudră.

– Fiecare trebuie să aleagă o gogoașă și să stea în fața ei.

Invitații se aliniară repede. Meghann rămase în prag.

– Haide, Meg, e loc și pentru tine, spuse Gina.

Toată lumea se întoarse să se uite la ea.

Se grăbi să traverseze veranda și să pășească în grădină. Mirosul dulce al caprifoiului și al trandafirilor parfuma aerul serii. În apropiere trebuia să se afle un iaz pentru că auzea un cor de orăcăituri. Dădea serii o senzație bizară, suprarealistă… sau poate că senzația venea de la gogoșile atârnate pe sfoară.

– Când pornesc cronometrul, fiecare începe să lingă zahărul de pe gogoașă. Așa o să aflăm cine sărută cel mai bine.

Un bărbat râse, probabil soțul lui Charlotte.

– Dacă vreți să știți cine are cea mai bună limbă ar trebui să lingem…

– Să nu îndrăznești să termini propoziția aia, spuse Charlotte râzând.

– Start. Și nu aveți voie să vă folosiți mâinile.

Grupul se aruncă pe gogoși. După doar câteva secunde toată lumea începu să râdă.

Meghann încercă, chiar încercă, dar la prima încercare gogoașa o lovi peste nas și rochia neagră Armani i se umplu de zahăr alb.

– Gata! strigă Bobby.

Își aruncă mâinile în aer ca și cum tocmai ar fi dat lovitura câștigătoare. Claire îl cuprinse cu brațul.

– Vedeți, ăsta e adevăratul motiv pentru care mă căsătoresc cu el.

Meghann se îndepărtă de gogoașa care se legăna în fața ei. Din nou era singura care nu râdea, iar liniștea ei i se așternu pe piept ca A-ul stacojiu al lui Hester Prynne.

Gina îi dădu lui Bobby un CD.

– Ai câștigat. Și trebuie să recunosc că nici unul dintre noi nu te va mai privi vreodată la fel.

Se grăbi înapoi în casă, apoi ieși din nou cu un castron mare din porțelan alb.

– Următorul joc se cheamă Adevăr și M&M-uri. Luați câte vreți, apoi luați un loc.

Merse printre oameni împărțind bomboane.

Meghann își dădu seama că nu era singura persoană suspicioasă. Nimeni nu își luă un pumn de bomboane. Meg alese două, apoi se așeză pe treapta de sus a verandei. Toți ceilalți se așezară pe petice de iarbă.

– Pentru fiecare bomboană M&M trebuie să spuneți un lucru despre mireasă sau mire și să faceți o predicție despre viitor.

Mulțimea mormăi. Harold își dădu ochii peste cap; Karen îl împunse cu cotul.

– Încep eu, spuse Charlotte, am trei. Claire are un zâmbet frumos și prezic că Bobby îl va păstra pe fața ei. De asemenea, Claire gătește foarte bine, deci prezic că Bobby va fi gras la patruzeci de ani. Și în sfârșit, urăște să curețe rufele, așa că prezic că Bobby va începe să iubească stilul pătat și necălcat.

Claire râse cel mai tare.

– Rândul meu, spuse Karen, eu sunt la dietă, ca întotdeauna, așa că am ales doar una. Claire a început să… iubească anumite dispozitive electrice. Prezic că nu va mai avea nevoie de ele.

– Karen! strigă Claire înroșindu-se în timp ce râdea.

Continuară să meargă în cerc și cu fiecare comentariu. Meghann se simțea din ce în ce mai neliniștită. Chiar și soții de aici păreau să știe mai multe despre viața de zi cu zi a lui Claire decât Meghann și era speriată că avea să o ia gura pe dinainte și să zică: „Prezic că o să îi frângă inima, când va veni rândul ei“. Dădu pe gât ce mai rămăsese din a doua ei margarita.

– Meg? Meg? E rândul tău, spuse Gina.

Meg se uită în jos la palma ei. Transpirația îi transformase bomboanele în pete roșii.

– Am două. Încercă să zâmbească. Claire e… cea mai bună mamă pe care o știu, așa că prezic că o să mai aibă un copil.

Claire îi zâmbi și apoi se sprijini drăgăstos de Bobby, care îi șopti ceva în ureche.

– Încă una, Meg.

Meg dădu din cap.

– Claire știe să iubească bine, dar nu neapărat ușor, așa că prezic că asta e iubirea adevărată.

Când ridică privirea, Claire se încrunta. Meghann nu știa ce spusese greșit. Ei i se păruse o remarcă veselă și optimistă, chiar romantică. Dar Claire părea gata să izbucnească în lacrimi.

– Eu sunt ultima, sparse Gina liniștea bruscă, am doar una. Claire e complet afonă. Deci prezic că Bobby nu o să o lase niciodată să cânte cu el în concerte.

Toți începură din nou să râdă și să vorbească. Se ridicară în picioare și se înghesuiră în jurul lui Claire și al lui Bobby.

În mod absurd, Meghann simți usturimea lacrimilor. Se ridică cu stângăcie în picioare, realizând că băuturile fuseseră mai tari decât crezuse. Se întoarse cu spatele la petrecere. Să se îmbete ar fi fost ultima picătură. Se furișă în casă când nimeni nu se uita și fugi spre mașină.

Avusese de gând să meargă acasă, să o aștepte pe Claire și să își ceară scuze pentru orice spusese.

Apoi văzu taverna.

Capitolul 15

Meghann își ridică piciorul de pe accelerație. Porsche-ul încetini. Prin sticla fumurie a ferestrei tavernei putea vedea în umbra dinăuntru trupuri înghesuite de-a lungul barului.

Era ușor să te pierzi într-o mulțime ca asta, unde nimeni nu te întreabă cum te cheamă și de ce ești acolo. Știa că dacă intra și bea ceva, o băutură sau două sau trei, avea să se simtă mai bine.

Poate ar întâlni pe cineva care ar duce-o la el acasă și ar ajuta-o să uite. Ar ajuta-o să doarmă.

Experiența o învățase că într-o noapte ca asta, când defectele ei se simțeau la fel de ascuțite ca niște cioburi de sticlă înfipte în piele, ar sta întinsă în pat și s-ar holba la tavan, neputând să doarmă. De dimineață s-ar trezi cu fața ridată și s-ar uita în propriii ochi, triști și obosiți. Meghann apăsă pedala și mașina se trezi la viață. Goni de-a lungul a două străzi, apoi găsi un loc de parcare. Când opri motorul și ieși din mașină, observă cât de liniștită era noaptea. Carul mare era îndreptat spre râu.

Majoritatea magazinelor erau închise. Doar câteva aveau semne luminoase. La fiecare șase metri erau presărate felinare din fier forjat verde, care răspândeau lumină pe jos, creând un model dantelat de-a lungul trotuarului întunecat.

Meghann își fixă bareta pe umăr, își strânse cotul peste poșetă și porni spre bar. Nu ezită când ajunse la ușa deschisă, se întoarse pur și simplu și intră.

Era identic cu toate celelalte sute de baruri în care fusese. Fumul se aduna de-a lungul tavanului izolat fonic, întinzându-se ca niște brațe fantomatice sub luminile din tavan. Barul se întindea pe partea dreaptă dintr-un capăt al camerei în altul, o piesă uriașă din mahon care trebuie să fi avut vreo sută de ani. Oglinda din spatele lui era lungă de cel puțin doi metri, prinsă într-o ramă aurită și acoperită de patină. În ea, clienții arătau mai înalți și mai slabi, un truc vizual pentru oameni prea beți ca să observe.

Văzu oamenii adunați de-a lungul barului, așezați pe scaune din lemn. Carafele erau mai numeroase decât clienții și în fiecare mână era o țigară aprinsă.

Aceștia erau băutorii serioși, cei care se așezau în scaunele lor dimineața la 10.

În partea stângă a camerei erau împrăștiate mese rotunde, majoritatea pline. În fundalul încețoșat văzu conturul șters al unei mese de biliard, auzi pocniturile jocului. O piesă veche de-a lui Bruce Springsteen se auzea din tonomat. „Glory days".

Perfect. Probabil că fusese aleasă de tipul de la bar care purta o geaca de baseball roșu cu alb. Îi căzuse părul cu mult timp în urmă.

Meghann se mișcă de parcă era în transă. Îi bătea inima mai tare. Fumul și anticiparea îi făceau ochii să lăcrimeze. Merse spre cel mai apropiat loc liber de la bar, unde un bărbat cu un aer obosit era ocupat să șteargă o băutură vărsată. Când apăru Meg, bărbatul oftă și ridică privirea. Dacă era surprins – în fond, femeile ca ea nu își făceau prea des apariția singure în baruri slinoase – nu lăsă să se vadă.

– Ce vrei?

Aruncă cârpa și își luă țigara dintr-o scrumieră.

Meg zâmbi.

– Un Dirty Martini.

– Asta e o tavernă, doamnă. Nu vindem chestii de-astea.

– Era o glumă. Vreau un pahar de vin alb. Vouvray dacă aveți.

– Avem Inglenook și Gallo.

– Inglenook.

Barmanul se întoarse și merse în cealaltă direcție. După un moment se întoarse cu un pahar de vin. Meghann își trânti cardul de credit Platinum pe bar.

– Plătesc la sfârșit.

Tonomatul scoase un clic, apoi bâzâi. Începu o piesă veche de la Aerosmith. Meghann avu brusc o viziune a tinereții ei… momentul în care stătuse în primul rând în Kingdome, declamându-și tare iubirea pentru Steven Tyler.

Își luă cardul înapoi de la barman, îl strecură în poșetă și se îndreptă către cea mai apropiată masă, unde erau așezați trei bărbați care vorbeau tare între ei.

În mod normal ar fi găsit o masă goală, s-ar fi așezat și ar fi așteptat să vadă cine venea la ea, dar era agitată în seara asta, tensionată. Se săturase să se simtă singură.

– Bună, băieți, spuse în timp ce se strecura în spațiul liber dintre doi bărbați.

Conversația lor se opri. Liniștea bruscă îi dădu dureri de dinți. Atunci observă că toți trei aveau verighete.

Își păstră zâmbetul pe față, deși nu era ușor.

– Bună, spuse unul dintre bărbați și se fâțâi neliniștit pe scaun.

– Bună.

– Bună.

Toți repetară ce spusese primul. Nici unul nu o privi în ochi.

– Trebuie să plec, băieți, spuse primul ridicându-se de la masă.

– Și eu.

– Și eu.

Și așa dispărură cu toții.

Meghann le făcu cu mâna și spuse, veselă, în caz că cineva văzuse momentul umilitor:

– Ne vedem mai încolo. Conduceți cu grijă.

Numără în gând până la cinci, apoi se întoarse pe călcâie. Mai era o masă goală, nu prea departe. Doar un bărbat era așezat la ea. Scria într-un carnet liniat galben, luându-și în mod evident notițe dintr-un manual deschis. Se holba atât de intens la munca lui că nici nu observase scena penibilă de la masa celor trei bărbați.

Meghann merse către el.

– Pot să iau un loc?

Când băiatul ridică privirea, Meghann văzu că era tânăr. Poate douăzeci și unu sau douăzeci și doi de ani. Ochii îi erau plini de încredere, plini de speranța fără limite a tinereții. Se simți atrasă, încălzită de acel optimism.

– Mă scuzați, doamnă. Ce ați spus?

Doamnă.

– Spune-mi Meg.

Băiatul se încruntă.

– Îmi păreți cunoscută. Sunteți o prietenă de-a mamei? Sada Carlyle.

Meg se simți ca bătrâna din Titanic.

– Nu. Nu o cunosc. Și… am crezut că te cunosc pe tine, dar m-am înșelat. Îmi cer scuze.

Își strânse degetele pe paharul de vin. Disperarea îi atârna de umeri.

Adună-te.

Se îndreptă spre altă masă. O femeie se așeză pe scaunul gol și îl sărută pe bărbat chiar când se apropie Meghann.

O luă la stânga și se ciocni cu un tip neîngrijit și extenuat. În mod evident se întorcea de la bar.

– Scuze, ar fi trebuit să semnalizez înainte să iau o curbă din asta, spuse Meghann.

– Nu-i nimic.

Tipul se întoarse la masă și se așeză. Meghann observă că era puțin nesigur pe picioare.

Stătu singură în mijlocul barului aglomerat. Erau trei bărbați la masa de biliard. Doi dintre ei arătau periculos, îmbrăcați în piele neagră și lanțuri. Al treilea avea atâtea tatuaje pe capul său chel că arăta ca globul pământesc privit din spațiu.

Simți apăsarea disperării, dar nu avea sens. Asta nu era noaptea ei bună. Avea să se întoarcă în dormitorul pentru musafiri confortabil și primitor al lui Claire, să se urce în pat singură și să își petreacă noaptea foindu-se și întorcându-se de pe o parte pe alta și dorindu-și. Mai ales, dorindu-și.

Se uită la tipul neîngrijit. Era lat în umeri, tricoul negru îi era întins pe partea de sus a spatelui. Talia blugilor lui Levi's spălăciți și uzați era lăsată, ca și cum ar fi slăbit și nu s-ar fi obosit să cumpere blugi care să îi vină bine.

Era ori el, ori singurătatea…

Merse la masa lui și se opri lângă el.

– Pot să mă așez?

Tipul nu își ridică privirea din bere.

– Ce, sunt a cincea ta alegere norocoasă?

– Numeri?

– Nu-i greu, doamnă. Gonești oamenii mai repede decât un polițist la o petrecere de studenți.

Meghann trase un scaun și se așeză în fața lui. *Lookin' for Love* începu să cânte din tonomat. *In all the wrong places*…

Tipul își ridică în sfârșit privirea. De sub firele argintii de păr, care fuseseră probabil tunse cu un briceag, o priveau fix o pereche de ochi albaștri. O surprinse să descopere că nu era mult mai în vârstă decât ea și că era aproape chipeș, cu un aer de străin hoinar, ca Sam Elliott. Arăta ca genul de bărbat care bătuse oarece alei întunecate la viața lui.

– Nu o să găsești ce cauți aici, orice ar fi, spuse el.

Meghann dădu să flirteze, să spună ceva amuzant și impersonal, dar înainte să scoată primul cuvânt pe gură se opri. Era ceva la el…

– Ne cunoaștem? întrebă ea încruntându-se.

Se mândrea cu memoria ei. Rareori uita fețe. În afară de fețele care aparțineau bărbaților pe care îi agăța din când în când, pe acelea le uita imediat. Te rog, Doamne, spune-mi că nu mi-am tras-o cu el deja.

– Toată lumea îmi spune asta, oftă el, presupun că am doar o față comună.

Nu, nu era asta. Era sigură că îl mai văzuse, dar nu conta cu adevărat. Și în fond, anonimatul era țelul ei aici, nu încerca să își facă prieteni.

– Nu e deloc comună. Ești de pe aici?

– Acum sunt.

– Cu ce te ocupi?

– Arăt ca și cum m-aș ocupa cu ceva? Supraviețuiesc, asta e tot.

– Asta e ce facem cu toții.

– Ascultă, doamnă…

– Meghann. Prietenii îmi spun Meg.

– Meghann. Nu o să te duc acasă. E destul de clar pentru tine?

Asta o făcu să zâmbească.

– Nu îmi amintesc să te fi rugat să mă duci acasă. Te-am întrebat dacă pot să stau jos. Faci prezumții cam mari.

Tipul se trase în spate puțin, părând să se simtă inconfortabil.

– Scuze. Sunt… singur de o vreme. Singurătatea te face să nu fii o companie plăcută.

Companie plăcută. Suna educat.

Meghann se aplecă spre el, studiindu-l. Deși lumina era slabă și aerul era îmbâcsit de fum, îi plăcea fața lui. Cel puțin îi plăcea destul de mult pentru o noapte.

– Ce ai spune dacă aș vrea să merg acasă cu tine?

Meghann putea jura că tipul se albise la față când ridică privirea. Ochii îi erau albaștri, ca apa dintr-o piscină.

Îi luă o eternitate să răspundă.

– Aș spune că nu ar însemna nimic.

Vocea îi era încordată. Arăta speriat. Meghann se încruntă.

– Sexul?

Tipul dădu din cap. Meghann simți brusc fiorul vânătorii, accelerarea inimii. Întinse mâna, apăsă cu arătătorul pe spatele mâinii lui.

– Ce dacă aș spune că e OK? Că nu vreau să însemne nimic?

– Aș spune că asta e trist.

Își trase mâna, iritată de observație. Se simțea brusc transparentă, ca și cum acei ochi albaștri îi puteau privi direct în suflet.

– Vrei să te culci cu cineva sau nu? Fără obligații. Fără viitor. Doar azi. Niște timp petrecut împreună.

Își auzi vocea ridicându-se, un sunet mic, disperat. I se făcu rușine și tăcu abrupt.

Trecu o altă eternitate. În sfârșit răspunse:

– Nu cred că m-aș prea pricepe.

– Mă pricep eu.

Meghann își strânse buzele ca să nu spună ceva prostesc. Era ridicol, dar avea emoții. Își dorea ca el să o vrea, și-o dorea mai mult decât înțelegea. Nu era nimic, doar o altă verigă într-un lanț de bărbați indisponibili și până la urmă nememorabili cu care se culcase după divorț. Din câte își dădea seama, tipul acesta nu avea nimic care să îl scoată în evidență, nimic care să explice vibrațiile stranii din pieptul ei. Dar îi era teamă că avea să o refuze.

– Poate am putea doar să ne ajutăm unul pe altul să supraviețuim noaptea asta. Se ridică atât de repede că scaunul se clătină și aproape căzu pe jos. Locuiesc în capătul străzii.

Meghann nu îl atinse, nu îl luă de mână și nu făcu nici o altă mișcare posesivă. Nici una dintre iluziile obișnuite de afecțiune.

– O să te urmez, spuse scurt.

Joe o simți lângă el, căldura corpului ei, felul în care mâna ei îl atingea din când în când din greșeală.

„Oprește chestia asta acum“, se gândi. „Întoarce-te spre ea și spune-i că ai făcut o greșeală, și îți pare rău.“ Dar continuă să meargă, punând un picior în fața celuilalt.

Îi putea simți parfumul. Ceva care mirosea a mosc, dulce și sexy. Îi amintea de nopțile de vară din Sud. De flori parfumate și nopți fierbinți, întunecate.

Își pierdea mințile. Era mai beat decât crezuse.

Nu putea face asta. Nici măcar nu își mai amintea cum. (Nu partea cu sexul, pe aia și-o amintea; era tot restul care se pierduse, vorbitul, atinsul, timpul petrecut cu altă persoană).

Se trezi brusc în fața cabanei. Parcurseseră trei străzi și nu reușise să scoată nici măcar un cuvânt. Nici ea nu spusese nimic, și Joe nu știa dacă îi era recunoscător sau nu. Dacă ar fi povestit prostii irelevante, Joe ar fi avut puterea să îi întoarcă spatele, să își ceară scuze și să plece. Tăcerea ei era ceea ce îl trăgea în jos.

– Aici locuiesc acum, spuse el ca un prost când se opriră la ușa de intrare.

– Acum, eh?

Îl surprinse. Meghann fusese atentă la singura parte a propoziției care dezvăluia ceva. Trebuia să fie atent în preajmaei.

Deschise ușa și se dădu într-o parte ca să o lase să intre. Meghann se încruntă scurt, apoi trecu pe lângă el și se îndreptă spre întuneric.

Joe o urmă, lăsând intenționat lumina stinsă. Erau poze cu Diana peste tot. Nu voia să explice de ce trăia așa, nu acestei femei cu rochia ei de designer și cu bijuteriile ei din aur și platină. De fapt, nu voia să vorbească deloc.

Intră în bucătărie și luă niște lumânări. Erau o grămadă, păstrate pentru viscolele de iarnă în timpul cărora se lua curentul. Fără să spună nimic, le duse în dormitor și le așeză oriunde găsea spațiu. Apoi le aprinse una câte una. Când termină se întoarse și o văzu stând la capătul patului, ținându-și strâns poșeta de parcă îi era teamă că avea să i-o fure.

Joe răsuflă. Era frumoasă. Păr negru ca tăciunele, piele palidă, ochi verzi migdalați, buze care ezitau să zâmbească. Ce Dumnezeu căuta aici cu el? Și ce căuta el aici cu ea? Nu mai fusese cu nici o femeie de la Diana încoace.

Meghann căută ceva în poșetă…

Un prezervativ. Oh, Doamne.

Apoi își lăsă poșeta să cadă pe jos. Își desfăcu rochia în timp ce venea înspre el legănându-și șoldurile. Rochia îi căzu până la talie, dezvelind un sutien din dantelă neagră și un decolteu superb.

Voia să spună „Pleacă“, dar în schimb se întinse către ea, o trase aproape de el. Trupul lui Meghann se lipi de al lui și începu să se miște încet, încet.

Joe tremura când găsi puterea să se tragă în spate.

– Ești OK? întrebă ea.

Joe nu se gândi, nu vorbi, o ridică doar în brațe și o duse către pat. Căzură împreună pe așternuturile dezordonate, el deasupra ei. Corpul lui se întindea posesiv peste al ei, și era atât de bine. Șoldurile ei se ridicară și se întâlniră cu ale lui.

Joe se aplecă să o sărute cu un oftat. Atingerea moale, suplă a buzelor ei îl readuse în prezent.

„Diana."

– Ce ai spus?

Se retrase, o privi.

Meghann.

De data asta își ținu ochii deschiși când o sărută. Meghann îl sărută cu o ferocitate care îi tăie respirația.

Meghann își vârî mâinile sub tricoul lui. Vârfurile degetelor îi atinseră sfârcurile.

– Dă-ți jos pantalonii. Vreau să te ating.

Vocea ei era aspră.

Se despărțiră. Joe se ridică din pat și se dezbrăcă, cu degetele tremurând prea tare ca să poată desface nasturii blugilor din prima încercare. Apoi se lăsară din nou pe pat, dezbrăcați. Joe își frecă erecția de ea, sărutând-o pe gura deschisă, pe bărbie, pe ochii închiși. Meghann își înfășură picioarele în jurul piciorului său și se lipi de el. Simți pe coapsă cât de udă era.

Apoi își întinse mâna și îl atinse, își înfășură degetele strâns în jurul lui. În sus și în jos. În sus și în jos. O simți punându-i prezervativul cu o mișcare sigură pe ea.

Joe gemu în timp ce o pătrunse, simțind o plăcere dulce, dureroasă, apoi se retrase înainte să fie prea târziu. Alunecă pe corpul ei, sărutând-o pe bărbie, pe gât, pe sâni. Îi luă unul dintre sfârcuri în gură și se înfruptă din dulceața lui. Mâinile îi desfăcură picioarele și își coborî fața, sărutându-i buricul, părul pubian.

Meghann încercă să îi împingă capul.

Joe o imobiliză, își presără săruturile tot mai jos până când era în ea. Meghann îi prinse, gemând, capul cu mâna și își desfăcu picioarele mai larg. Limba lui o exploră, o gustă, alunecă în sus și în jos și înăuntru și în afară.

– Oh, Doamne, acum! spuse ea tremurând.

Joe o trase spre el și o pătrunse dintr-o mișcare agilă. Meghann îl prinse strâns, se arcui către el, ținând pasul cu fiecare dintre mișcările lui.

Orgasmul lui Joe fu mai intens decât orice simțise până atunci.

– Pfiu, spuse ea în timp ce își împingea părul umed la o parte de pe față, asta chiar a fost o tură sălbatică.

Joe se lăsă pe spate pe tăblia șubredă a patului. Întregul corp îi era slăbit, tremura. Meghann ridică privirea spre el, zâmbind larg și respirând încă greu.

– Cum te cheamă?

– Joe.

– Ei bine, Joe. A fost super.

După un minut lung îndrăzni să își petreacă brațul în jurul ei, să o tragă mai aproape. Închise ochii cu ea în brațe. Pentru prima oară după ani buni, adormi îmbrățișând o femeie.

Când se trezi, era din nou singur.

Capitolul 16

– Pfiu!

Claire se trânti din nou pe pernă.

– Nu îmi amintesc ultima oară când am făcut sex de dimineață.

Își trase părul din ochi și îi zâmbi lui Bobby.

– Chiar trebuie să mă iubești dacă mă săruți înainte să mă spăl pe dinți.

Bobby se rostogoli pe o parte. Fața lui chipeșă era acoperită de liniuțe roz de la pernă.

– Încă te îndoiești, nu-i așa?

– Nu, spuse ea prea repede.

Bobby îi atinse obrazul, o mângâiere atât de delicată că o făcu să suspine.

– Te iubesc, Claire Cavenaugh. Aș vrea să îi dau un șut bărbatului care te-a făcut să îți fie frică să mă crezi.

Claire știa că zâmbetul ei era trist. Nu putea face nimic în privința asta.

– Dar nu le pot bate pe mama și pe sora ta.

Claire râse.

– Doar dovedește-i lui Meg că nu are dreptate. Nimic nu o să o enerveze mai tare.

– Se străduiește, știi, nu?

Claire se ridică în capul oaselor.

– Da. Am observat. A făcut gluma aia despre cum nu știu să iubesc, apoi a plecat de la petrecere prea devreme.

– Ți-a și cumpărat o rochie care costă mai mult decât mașina mea.

– Banii sunt floare la ureche pentru Meg. Are o grămadă, doar întreab-o.

Bobby se sprijini de tăblie. Păturile îi alunecară de pe pieptul dezgolit și îi căzură în poală.

– Și ea a crescut cu mama voastră și nici ea nu a avut un tată care să o ajute. Sunt sigur că i-a fost greu să te crească toți anii ăia și apoi să stea și să-l privească pe Sam luându-i locul.

– Nu pot să cred că îi iei apărarea. Mi-a spus că sunt o proastă dacă mă căsătoresc cu tine.

Bobby îi oferi zâmbetul lui leneș care o topea de fiecare dată.

– Iubito, nu îi poți lua asta în nume de rău. Încearcă doar să te protejeze.

– Mai bine zis să mă controleze.

– Vino încoace, șopti Bobby.

Claire se aplecă spre el. Sânii ei goi îl mângâiară pe piept în timp ce se sărutară. Bobby îi puse mâna pe ceafă și o ținu în loc, sărutând-o până uită întreaga conversație. Când se retrase în sfârșit, Claire era ametită și respira cu dificultate.

– Încep să te cunosc, Claire Cavenaughm, în curând Austin, îi șopti el cu buzele pe ale ei, ai avut dureri de cap după dezastrul cu rochiile de mireasă și din nou aseară. Când Meghann te rănește, spui că nu îți pasă și începi să bagi aspirine. Am fost acolo, iubito. Știu că ceea ce contează e că e sora ta. Singura pe care o ai.

Claire voia să îl contrazică, dar știa că nu avea sens. Voia să se apropie din nou de Meg. În ultimele zile începuse să își amintească din ce în ce mai mult de vechea Meg. De felul în care se iubiseră una pe alta.

– M-am săturat de felul în care ne purtăm una cu alta, recunoscu ea.

– Da?

– Nimeni nu mă scoate din minți ca Meghann. Are un real talent de a spune exact ce nu trebuie.

– Da. Așa era și tatăl meu. Niciodată nu am reușit să ne înțelegem unul cu altul. Acum că nu mai e, îmi doresc să fi încercat mai tare.

– OK, Sigmund Freud. O să încerc să vorbesc cu ea. Din nou.

– Gata cu aspirina.

Claire îi mai dădu un sărut lung, insistent, apoi merse dezbrăcată în baie. Bobby dispăru înainte ca ea să termine cu dușul și să se schimbe.

Făcu patul și traversă coridorul către camera lui Ali. Fiica ei era întinsă în pat, ascunsă sub un teanc albastru și verde de pături și plăpumi cu Mica Sirenă.

– Hei, scumpo, e timpul să ne trezim, spuse Claire și se așeză pe marginea patului.

Alison se întinse și se rostogoli pe spate.

– Am primit un pisoi?

– Nu, de ce?

– Mi s-a părut că am auzit un mieunat de pisoi de dimineață.

Claire își mușcă buza ca să nu zâmbească. Ține minte, fă liniște în timpul sexului.

– Nț, nici un pisoi. Probabil ai visat.

– Și-am auzit pe cineva pe scări.

– Am… ăăă… coborât să fac cafea.

– Aha. În fine, putem să ne luăm un cățeluș? Amy Schmidt are unul și mama ei e alergică la câini.

– Ce zici de un peștișor de aur?

– Maa-maa. Ultimul peștișor a sfârșit în toaletă.

– O să mă mai gândesc, OK? Acum grăbește-te jos. Fac clătite cu afine pentru micul dejun.

Claire coborî să facă cafeaua. Termină cu ouăle și clătitele înainte ca Ali să intre în bucătărie, trăgându-și păpușa Groovy Girl după ea.

Alison se urcă pe scaunul ei, își așeză păpușa în poală și începu să toarne sirop.

– Gata cu siropul, spuse Claire în timp ce întorcea o altă clătită în tigaia teflonată.

– Tu și Bobby și mătușa Meghann ați făcut ieri un duș împreună. Cum ați încăput cu toții?

Claire râse.

– Nu era un duș, era o dușcă. La o petrecere pentru oameni care se căsătoresc. Ca o petrecere de zi de naștere.

– Ați jucat jocuri?

– Normal.

– Ați primit cadouri?

– Poți să pui pariu.

– De exemplu ce?

Chiloți tanga. Vopsea de corp din ciocolată. O cutie imensă de prezervative.

– Mătușa Meghann ne-a dat un Cuisinart. Când Ali o privi confuză, adăugă: E un robot de bucătărie super șmecher.

– Aha. Bunicul mă duce azi la pescuit. Sus la Tidwell Pond.

– Distractiv.

– A zis că ai de făcut rahaturi pentru nuntă.

– Alison Katherine. Știi că nu ai voie să repeți cuvintele urâte ale bunicului.

– Ups!

Alison se aplecă și începu să își lingă siropul din farfurie, curățând-o în doi timpi și trei mișcări.

– Știai că dacă tai o râmă în jumătate, crește înapoi?

– Da, știam.

Ali se ridică din scaun.

– Dar Lily France și-a tăiat o dată degetul și n-a crescut înapoi. Se încruntă. Cred că lui Dumnezeu îi place de râme mai mult decât îi place de Lily. Pentru că se bagă în față la prânz.

– Ei, nu…

– Pa, mami!

Alison îi trimise o bezea și o luă la fugă, trântind ușa după ea. Un moment mai târziu Claire îi auzi vocea pițigăiată strigând:

– Am venit, bunicule. M-ai căutat?

Claire zâmbi și închise focul, apoi își turnă o a doua cană de cafea și ieși pe veranda din spate. Balansoarul metalic era confortabil. Se așeză pe el, legănându-se încet, uitându-se la bucla argintie a apei care marca granița din spate a proprietății ei. Casa era la o distanță sigură de râu, dar într-o zi ca asta, cu cerul albastru ca florile de nu-mă-uita și cu iarba aurită de săptămâna neașteptat de însorită, era aproape imposibil să îți amintești cât de periculos putea să fie râul.

Ușa din plasă se deschise cu un scârțâit și se trânti din nou. Meghann ieși pe verandă. Purta o ie neagră cu franjuri și blugi evazați, iar părul lăsat liber îi cădea pe spate într-o cascadă de bucle. Era frumoasă.

– Neața.

Claire își strânse pătura din lână în jurul picioarelor, ascunzând pantalonii de trening rupți și ponosiți pe care îi purta.

– Vrei niște clătite?

Meg se așeză pe scaunul Adirondack din lemn care se afla în fața balansoarului.

– Nu, mersi. Încă încerc să metabolizez tortul de azi-noapte.

– Ai plecat devreme de la petrecere.

Claire spera că vocea ei era relaxată și că nu se auzea durerea din ea.

– A fost o petrecere drăguță. Prietena ta Gina are un simț al umorului grozav.

– Da, asta așa e.

– Trebuie să fie greu pentru ea… să privească nunta ta așa devreme după propriul ei divorț.

Claire dădu din cap.

– Trece printr-o perioadă foarte dificilă.

– E mereu greu să realizezi că te-ai căsătorit cu bărbatul greșit.

– Au fost căsătoriți cincisprezece ani. Doar pentru că au divorțat nu înseamnă că s-a căsătorit cu bărbatul greșit.

Meg se uită la ea.

– Eu aș zice că exact aia înseamnă.

– Eric chiar te-a afectat, nu-i așa?

– Presupun că da.

Claire luă o gură de cafea. Se gândi să renunțe la toată chestia, să facă ceea ce făcea mereu în preajma lui Meg… să tacă din gură și să pretindă că nu durea. Apoi își aminti de conversația ei cu Bobby. Spuse încet:

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ai plecat devreme de la petrecere?

– Nu era așa devreme. Cum sunt cadourile?

– Grozave. Mulțumesc pentru Cuisinart, apropo. Acum: de ce ai plecat devreme?

Meg închise ochii, apoi îi deschise din nou încet. Părea… speriată. Claire era atât de șocată că își îndreptă umerii.

– Meg?

– A fost jocul cu M&M. Am încercat să fiu de gașcă și să mă joc, dar abia te cunosc, așa că am spus ceva ce nu trebuia. Încă nu știu ce naiba a fost, răspunse ea.

– Ai spus că iubesc bine, dar nu ușor.

– Da.

– Nu cred că e adevărat, asta e tot, mi-ai rănit sentimentele.

– E adevărat pentru mine, spuse Meg.

Claire se aplecă. În sfârșit vorbeau despre ceva care conta.

– Uneori ești greu de iubit, Meg.

– Crede-mă că știu.

Râse, dar era un sunet amar, răgușit.

– Judeci oamenii – pe mine – atât de dur. Opiniile tale sunt ca un bici, fiecare lasă o urmă sângeroasă.

– Oamenii, da. Dar pe tine? Nu te judec pe tine.

– Am fost dată afară de la facultate. Am renunțat la școala de cosmetică. Nu am plecat niciodată din Hayden. Mă îmbrac prost. Am făcut, necăsătorită, un copil cu un bărbat despre care am aflat că era deja căsătorit. Acum mă mărit cu un triplu ratat și sunt prea proastă ca să mă protejez cu un contract prenupțial. Oprește-mă când începe să-ți sune cunoscut.

Meg se încruntă.

– Ți-am pus eu toate astea în cârcă?

– Ca pe o povară. Nu pot să vorbesc cu tine fără să mă simt ca o ratată sărăntoacă. Și normal că tu ești bogată și perfectă.

– Asta e adevărat. Meg văzu că încercarea ei de a glumi eșuase. Terapeuta mea crede că am probleme de control.

– Păi, da. Semeni foarte tare cu mama, știi? Amândouă aveți nevoie să controlați totul.

– Diferența e că ea e psihotică. Eu sunt nevrotică. Dar Dumnezeu știe că de la ea am moștenit ghinionul la bărbați. Meghann o privi. Ai rupt blestemul?

Nu mai devreme de ieri, pe Claire ar fi înfuriat-o întrebarea . Acum o înțelegea. Claire moștenise de la mama credința că mai devreme sau mai târziu iubirea te lăsa cu ochii în soare. Meg moștenise cu totul altceva: nu credea în iubire deloc.

– Chiar l-am rupt, Meg. Sincer.

Meg zâmbi, dar ochii îi erau triști.

– Mi-aș dori să am și eu încrederea ta.

O dată în viață Claire simți că era sora mai puternică.

– Știu că iubirea e adevărată. E în fiecare moment pe care îl petrec cu Ali și cu tata. Poate… dacă ai fi avut un tată, ai fi putut să crezi și tu în ea.

Claire văzu cum sora ei se albi la față, știu că mersese prea departe.

– Ești norocoasă că îl ai pe Sam, spuse Meg încet.

Claire nu putu să nu se gândească la vara în care tata încercase să îi fie alături lui Meg. Fusese un coșmar. Meg și Sam țipaseră și urlaseră, certându-se în legătură cu cine o iubea pe Claire mai mult, cine știa ce era mai bine pentru ea. Fusese Claire însăși care pusese capăt celor mai rele lupte. Îi strigase lui Meg: „Nu mai țipa la tăticul meu“. Fusese prima oară

când o văzuse pe sora ei plângând. O zi mai târziu plecase. După ani întregi, o sunase pe Claire în sfârșit. Pe atunci Meg era la facultate și avea propria ei viață.

– A vrut să fie acolo și pentru tine, spuse Claire cu blândețe.

– Nu era tatăl meu.

Tăcură după ultima replică. Liniștea o deranja pe Claire, o făcea să vrea să înalțe turnuri din cuvinte între ele, dar nu știa ce să zică.

O salvă telefonul. Sări în picioare și fugi în casă când sună.

– Alo?

– Așteptați pentru Eliana Sullivan, vă rog.

Claire o auzi pe Meg venind în spatele ei și șopti:

– Mama.

– Asta o să fie interesant, spuse Meg în timp ce își turna cafea.

– Alo? Alo? spuse mama.

– Bună, mamă, sunt eu, Claire.

Mama râse, acel râs răgușit, sexy și controlat pe care îl cultivase de-a lungul anilor.

– Sunt sigură că știu pe care din fiicele mele am sunat-o, Claire.

– Desigur, răspunse Claire, deși mama le încurca tot timpul.

Amintirile ei erau complet interșanjabile. Dacă cineva îi făcea observație, mama spunea indiferentă: „Totuna, erați prietene la cataramă pe atunci. Cum să țin minte fiecare detaliu mărunt?“

– Ei, scumpo, dă-i drumul. Băiatul meu mi-a zis că ai lăsat un mesaj. Ce se petrece?

Claire îi ura accentul prefăcut de Sud. Fiecare vocală lungită îi amintea de faptul că pentru mama ea era „publicul“.

– Te-am sunat ca să îți spun că mă căsătoresc.

– Ei, da! Eram sigură că o să mori fată bătrână.

– Mersi, mamă.

– Deci? Cine e?

– O să îl adori, mamă. E un băiat bun din Texas.

– Băiat? Credeam că ăia îi plac surorii tale.

Asta chiar o făcu pe Claire să râdă.

– E un bărbat, mamă. Treizeci și șapte de ani.

– Câți bani face?

– Aia nu contează pentru mine.

– Deci e falit, nu-i așa? Păi, o să îți dau cel mai bun sfat al meu, scumpo. E mai ușor să te căsătorești cu unul bogat, dar ce naiba. Felicitări! Când e nunta?

– În douăzeci și trei, e o sâmbătă.

– Iunie? Vrei să zici ca e sâmbăta asta care vine?

– Exact asta vreau să zic. Ai fi avut destul timp dacă m-ai fi sunat înapoi.

– Jucam Shakespeare în parc. Cu Charlie Sheen, apropo.

– Toată noaptea?

– Haide, scumpo. Știi că trebuie să mă ocup de fani, ei sunt viața mea. Mi-ai văzut poza în *People*, apropo? Doar eu și Jules Asner, povestind ca între fete.

– Am ratat-o, scuze.

– Ți-am dat un abonament. Ce tot faci, îl lași să stea degeaba?

– Am fost ocupată cu planurile pentru nuntă.

– Oh. Da. Ei, sâmbăta e dificil pentru mine, scumpo. Ce zici de primul weekend din august?

Claire își dădu ochii peste cap.

– Oricât de interesată aș fi de programul tău, mama, invitațiile au fost deja trimise. Meg e ocupată cu organizarea. E prea târziu să schimb data.

Mama râse.

– Meg îți organizează nunta? Scumpo, asta e ca și cum l-ai fi rugat pe papă să organizeze un bar mitzvah.

– Nunta e sâmbătă. Sper să poți veni.

Iat-o din nou, încordată și oficială, reacția ei naturală la stres.

Meghann îi dădu o aspirină. Claire nu putu să nu zâmbească.

– Și mie îmi dă o migrenă de fiecare dată. Încă trăncănește? întrebă Meg.

Claire dădu din cap și șopti:

– Cred că am auzit numele Anna Nicole Smith.

Meg zâmbi larg.

– Altă fată bună din Sud, cu probleme de intimitate.

– Claire? Mă asculți? întrebă mama tăios.

– Normal, mamă. Fiecare cuvânt al tău e o perlă.

– Sâmbătă la ce oră? Te-am întrebat de două ori.

– Ceremonia e seara la șapte. Petrecerea după aia.

Mama oftă.

– Sâmbătă. Am așteptat trei luni după o programare la coafor cu José. Sper că mă poate reprograma mai devreme.

Claire nu mai putea suporta.

– Trebuie să fug, mamă. O să fiu la Biserica Episcopală Hayden, sâmbătă, la șapte. Sper să poți veni, dar o să înțeleg dacă ești prea ocupată.

– Sunt ocupată. Dar cât de des se căsătorește o fiică de-a mea?

– În familia noastră nu foarte des.

– Spune-mi sincer, scumpo. Crezi că ăsta o să țină? N-aș vrea să renunț la programarea la coafor pentru…

– Trebuie să închid, mamă. Pa.

– OK, scumpo. Și eu. Și felicitări! Sunt foarte fericită pentru tine.

– Mersi, mamă. Pa.

Claire ridică privirea către Meg și încercă să zâmbească.

– Sâmbăta e o zi proastă pentru ea.

– Ce? Dă probă pentru *Piramida* de 25.000$?

– Are programare la coafor cu José.

– Ar fi trebuit să îi trimitem invitația după nuntă.

– Nu știu de ce continui să mă aștept la altceva de la ea.

Meg scutură din cap.

– Da, știu. Chiar și mama aligator rămâne cu ouăle după naștere.

– Mama și-ar face o omletă.

Amândouă râseră.

Claire se uită pe fereastră. Razele soarelui se revărsau în grădină, făceau florile să strălucească. Priveliștea îi dădea lui Claire un sentiment de pace, îi amintea de toate lucrurile frumoase din lume. Cel mai bine era să uite de mama.

– Haide să vorbim despre planurile de nuntă, spuse în sfârșit.

– Perfect. Poate am putea să ne ocupăm de meniu.

Claire își îndreptă spatele.

– Sigur. Mă gândeam la sendvișurile alea lungi în franzelă. Unul hrănește o grămadă de oameni și bărbații le adoră. Salata de cartofi a Ginei e garnitura perfectă.

Meghann se holbă la ea.

– Salată de cartofi și sendvișuri. Ar fi… Făcu o pauză. Delicios.

– Ai făcut o pauză.

– Da? Cred că a fost doar o pauză de respirație.

– Cunosc pauza aia. E o critică.

– Nu. Nu. Dar tocmai vorbisem cu o prietenă de a mea. Carla. E bucătăreasă fără prea mult succes…proaspătă absolventă… și e falită, nu își poate plăti chiria. S-a oferit să facă niște antreuri pentru un preț micuț. Are nevoie de recomandări, știi și tu cum e. Dar nu îți face griji. Merg fără probleme la Safeway pentru mâncare dacă asta preferi.

Claire se încruntă.

– Ești sigură că ar ajuta-o pe prietena ta? Să se ocupe de mâncarea pentru petrecere?

– Ar ajuta-o, dar nu asta contează. Pentru mine e important să primești nunta pe care tu ți-o dorești.

– Cât ar costa?

– La fel de mult ca și sendvișurile și salata de cartofi.

– Serios? Păi. Presupun că ar fi în regulă. Atâta timp cât include hotdog în aluat. Bobby îi adoră.

– Hot dog în aluat. Desigur. Sunt sigură că m-aș fi gândit și eu la asta.

Lui Claire i se păru că sora ei făcu din nou o pauză, dar nu putu fi sigură.

Meg zâmbi doar puțin forțat.

– Apoi, vei fi surprinsă, dar cunosc și un cofetar șomer care ar putea face un tort pe patru etaje cu flori naturale. Recomandă violete, dar e alegerea ta, desigur.

– Știi, Meg, ești un ghimpe în coastă incredibil.

– Știu. Neiertătoare și plină de prejudecăți.

– Clar. Dar te pricepi la a prelua conducerea.

Zâmbetul lui Meghann pieri. Claire știa că sora ei se gândea la vara aceea, cu atâția ani în urmă, când Meg preluase conducerea și le schimbase viețile.

– Nu am vrut să spun nimic rău, spuse Claire cu blândețe.

– Relația noastră e așa un câmp minat…

– Știu.

– Acum, tortul…

Capitolul 17

– Am făcut rost de autorizație pentru parc și am rezervat cortul de la magazinul de închirieri pentru petreceri. O să discut ultimele detalii cu ei când merg la Costco. Asta e tot.

Roy se lăsă pe spate în scaun cu o mișcare amplă a mâinilor.

– Și luminile? întrebă Meghann, tăind cortul de pe lista ei.

– Zece mii de luminițe albe de Crăciun, patruzeci și două de lampioane chinezești și douăzeci de lămpi care atârnă. Rezolvate.

Meghann le tăie de pe listă. Asta era tot. Fiecare rubrică din listă fusese rezolvată. În ultimele două zile muncise neîncetat, verificând și reverificând fiecare detaliu. Se ocupase de fiecare lucru pe care îl dorise Roy, care declarase de cel puțin trei ori în fiecare zi că aceasta urma să fie cea mai bună nuntă care avusese vreodată loc în Hayden.

Meghann nu credea că asta spunea multe, dar învăța să își păstreze gândurile cinice pentru ea. Muncea atât de intens, că începuse chiar să doarmă noaptea. Acum singura problemă erau visele pe care le avea.

Toate păreau să fie despre Joe. Când închidea ochii, își amintea fiecare detaliu a acelei nopți. Acei ochi albaștri atât de triști… felul în care șoptise ceva, poate un nume, în timp ce făcuseră dragoste.

Dragoste.

Niciodată nu privise actul așa.

– Meghann? Iarăși ai expresia aia sentimentală pe față. Te gândești la antreuri?

Îi zâmbi lui Roy.

– Trebuia să îi fi văzut fața Carlei când i-am spus că va trebui să facă o tavă de hotdog în aluat.

– Urăsc să recunosc, dar… sunt gustoși, să știi. Cu puțin ketchup. Chiar mai buni dacă pui niște fasole frecată pe ei. Probabil că o să dispară cu mult înaintea brânzei Brie și a pateurilor. Roy îi atinse brațul. Scumpo, ești gata.

Tot ce trebuie să faci e să vii la masa de diseară și să îți faci somnul de frumusețe.

– Mersi, Roy. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

– Crede-mă, a fost o plăcere neașteptată să lucrez la nunta asta. Următorul meu eveniment o să fie o petrecere cu bere și bufet comun la baza piscicolă a familiei Clausen pentru a sărbători admiterea micului Todd la Colegiul comunitar.

După întâlnirea cu Roy, Meghann se întoarse la mașină. Parcurse mai multe străzi înainte să realizeze că mergea în direcția greșită. Era pe cale să se întoarcă când observă garajul. Acolo, pitită într-un desiș printre tufișuri neîngrijite, era cabana lui Joe.

Simți brusc dorința să meargă la ușă, să spună: „Hey, Joe“ și să îl urmeze în dormitor. Sexul fusese grozav. La dracu', fusese mai mult decât grozav. Atât de bun că plecase pe furiș în toiul nopții. Întotdeauna se pricepuse mai bine să spună la revedere decât bună dimineața.

În bucătărie se aprinse lumina. Meghann văzu o umbră trecând prin fața ferestrei, o sclipire de păr argintiu.

Aproape că se duse la el.

Aproape.

Singurul lucru pe care îl știa cu siguranță, pe care îl învățase din ani de experiență, era că sexul anonim era tot ce putea duce.

Se întoarse și merse înapoi la mașină.

Joe stătea la chiuveta din bucătărie, ascultând cum curgea apa, bolborosind în interiorul țevilor ruginite. Ar trebui să spele vasele de la prânz – în fond, de aceea venise aici – dar nu își putea mișca mâinile.

Meghann stătea pe cealaltă parte a străzii, uitându-se la casa lui. „Meghann. Prietenii îmi spun Meg.“

Stătea complet nemișcată, cu brațele încrucișate, cu bărbia ascuțită ușor ridicată. Niște flori roșii dintr-un ghiveci uriaș îi mângâiau partea superioară a brațului. Meghann nu părea să le fi observat. Probabil că nu le observase nici parfumul. Nu dădea impresia că era o femeie romantică.

– Meghann.

Îi spuse numele cu blândețe, surprins de valul neașteptat de dor care i se auzi în voce. Se gândise prea mult la ea în orele care trecuseră de la întâlnirea lor.

Își spuse că nu însemna nimic, că era doar excesul de hormoni într-un trup care fusese rece ani buni. Dar acum, uitându-se la ea, dorind-o din nou, știa că se mințea singur.

Pe cealaltă parte a străzii, Meghann făcu un pas către el.

Inima începu să îi bată mai tare, mâinile i se strânseră.

Apoi Meghann se întoarse și plecă repede.

– Mulțumescu-ți, Doamne, spuse Joe dorindu-și să se simtă cu adevărat ușurat.

Închise apa și își șterse mâinile. Merse la polița șemineului și se opri în fața unei fotografii cu Diana. Stătea la baza Arcului de Triumf din Paris, făcându-i cu mâna. Avea un zâmbet larg pe față.

– Îmi pare rău, șopti în timp ce atinse sticla.

Tresări când sună telefonul. Știa cine era, desigur.

– Bună, Gina, răspunse în timp ce se întindea după mănușile lui de lucru.

– Bună, frățioare. Știu că e târziu să te anunț, dar e o cină înainte de nuntă în seara asta. M-am gândit că poate ai vrea să vii.

Cina dinaintea nunții. Preludiul nunții.

– Îmi pare rău, nu.

– E pentru Claire Cavenaugh. Se căsătorește în sfârșit.

Joe închise ochii, amintindu-și de Claire.

– Îmi pare rău, Gigi, nu pot să o fac, spuse în sfârșit.

Singurul lucru mai rău decât sărbătorirea unei nunți ar fi să pășească într-un spital.

– Înțeleg, Joey. Serios. Te sun săptămâna viitoare.

Claire era așezată în sala de așteptare a doctorului, citind ultimul număr din revista *People*. Iat-o, o poză cu mama ei într-un parc, înconjurată de fani îmbrăcați în costume science– fiction elaborate. Sub fotografie scria: Eliana Sullivan copleșită de fani în timpul celei de-a douăzeci și cincea aniversări a primului episod din *Baza Spațială IV*.

– Oh, te rog. Aveam costume de Halloween mai bune în clasa a doua.

– Ce ai zis, mami?

Claire îi zâmbi fiicei ei, care ședea turcește pe covorul bej, jucându-se cu o jucărie Cat in the Hat.

– Nimic, iubito.

– Oh. Cât mai durează? Mi-e foame.

– Nu mai durează mult. Dr. Roloff e ocupat cu oameni care sunt foarte bolnavi. L-ai văzut pe Sammy Chan intrând… și-a rupt mâna.

Alison se încruntă.

– Nu ești bolnavă, nu?

– Bineînțeles că nu. Acesta e controlul meu anual. Mereu vii cu mine.

– Da.

Ali se întoarse la joacă.

Câteva minute mai târziu intră în sala de așteptare recepționera, Monica Lundberg. Ca întotdeauna arăta superb, de data asta într-o rochie de vară de culoarea frunzelor de țelină.

Claire se uită la Alison.

– Stai aici, iubito. Vin imediat.

– Am eu grijă de ea, tu du-te în camera patru, spuse Monica.

– Mersi.

Claire merse de-a lungul coridorului și intră în ultima cameră de pe stânga.

– Bună, Claire, cum merg planurile pentru nuntă?

Claire îi zâmbi lui Bess, asistenta care lucra cu dr. Roloff de la începuturile timpului.

– Grozav. Facem ceva simplu.

– Normal că asta faceți.

Bess îi luă tensiunea și temperatura.

– Tensiunea e bună, puștoaico. Înseamnă că trăiești cum trebuie.

Luă rapid o mostră de sânge, apoi cotrobăi prin dulapul de deasupra chiuvetei și scoase un recipient pentru recoltarea probelor de urină.

– Știi cum merge. Lasă mostra la ușa toaletei. Doctorul va veni cât de repede poate.

– Mersi, Bess.

Bess îi făcu cu ochiul.

– Ne vedem mâine. Pa.

Și dispăru.

Claire traversă în grabă coridorul, lăsă mostra în baie, apoi se întoarse în cameră, se îmbrăcă repede în halatul de spital și se urcă pe masa de examinare acoperită cu hârtie.

Dr. Roloff intră după câteva momente. Era un bărbat înalt, cu păr gri, ochi severi și un zâmbet entuziasmat. Fusese doctorul lui Claire pe parcursul

întregii ei vieți. Avusese grijă de ea când avusese infecții la urechi, acnee, când fusese însărcinată. Acum era doctorul lui Alison. Și al lui Sam.

Doctorul se așează pe un taburet cu rotițe și se apropie de ea.

– Cum merge cu planurile de nuntă?

– Perfect. Tu și Tina veți putea veni?

– Nu aș rata nunta ta pentru nimic în lume.

Făcu o pauză și își plecă privirea pentru câteva clipe. Claire știa că se gândea la fiica pe care o pierduse.

– Diana ar fi adorat nunta.

Claire înghiți cu dificultate. Era adevărat. Una din cele mai grele părți ale nunții era faptul că trebuia să o facă fără Diana. Fetele din Trupa de blues făcuseră mereu totul împreună.

– Mereu spunea că aștept să mă căsătoresc cu un prinț.

Doctorul ridică din nou privirea. Zâmbetul îi era obosit și uzat.

– Ai auzit de Joe? S-a întors în oraș.

– Știu. Ce mai face?

Henry oftă prelung.

– Nu știu. Nu a venit să ne vadă pe mine și pe Tina.

Era evident cât îl rănea.

– Sunt sigură că o să vină.

– Da, sigur.

Dr. Roloff își împinse ochelarii mai sus pe nas și își îndreptă umerii.

– În fine, să nu mai vorbim despre asta.

Deschise carnetul medical și îl studie.

– E totul în ordine?

– Da.

– Trebuia să vii să mă vezi abia peste două luni. De ce ai venit așa devreme, Claire? De obicei trebuie să îți trimit trei avertizări și să te sun ca să te fac să vii aici.

– Pilule contraceptive, spuse Claire simțind cum îi luau obrajii foc. Era ridicol, avea treizeci și cinci de ani. Nu avea nici un motiv să îi fie rușine. Dar îi era. Vrem să așteptăm un pic înainte să facem un copil.

Doctorul studie carnetul din nou, apoi dădu din cap.

– Nu vreau să fii pe anticoncepționale prea mulți ani, dar pe moment ești în regulă. Începem cu pilulele mini.

– Perfect.

Dr. Roloff puse carnetul deoparte.

– Hai să facem testul Papanicolau.

Claire se ridică după ce doctorul termină.

– Tatăl tău mi-a zis că ai avut dureri de cap săptămâna trecută, spuse el scoțându-și mănușile. Și că ți-ai sucit glezna stângă.

Viața într-un oraș mic. Claire oftă. De când își putea aminti, tatăl ei fugise la doctor de fiecare dată când i se rupsese o unghie sau i se mișcase un dinte.

– Anul trecut a crezut că aveam vertij pentru că o tură în carusel m-a făcut să amețesc.

Doctorul îi zâmbi.

– E adevărat că Sam e foarte vigilent în ceea ce privește sănătatea. Trebuia să îl fi văzut când erai mică. Mă suna de trei ori pe săptămână ca să mă întrebe dacă fiecare chestie micuță e normală. Îl alarmau chestii ca trei strănuturi unul după altul. Dar totuși, asta nu înseamnă că e ridicol. Ți se pare că durerile de cap sunt cauzate de ciclu?

– Am treizeci și cinci de ani. Am senzația că ori sunt în ovulație, ori îmi curge sânge constant, spuse Claire râzând.

– Ai făcut vreodată sport?

– Vreodată? Clasa a noua a fost un an bun pentru mine. Am alergat și am jucat volei.

Notă ceva în carnet. Probabil leneșă.

– Dormi bine?

– Ca un bebeluș. De când l-am cunoscut pe Bobby… Ei bine, știi tu. Dorm grozav.

Claire se înroși din nou.

– Mă bucur să aud asta. Stres?

– Sunt o mamă singură care se pregătește să se căsătorească pentru prima oară. Sora pe care abia o cunosc îmi organizează nunta și mama amenință că vine. Deci da, sunt puțin stresată.

– OK. Spune-i tatălui tău că totul e în regulă. Nu vă faceți griji. Dar fă niște mișcare. E cel mai bun tratament pentru stres. Pe lângă asta, ești din nou puțin anemică. Și asta poate fi o cauză a durerilor de cap. Deci să începi să iei niște fier, OK?

– Am înțeles.

– Acum du-ți scumpetea aia de fetiță acasă și apucă-te de treburile alea de femei care se pregătesc pentru nuntă. Ai pus tot orașul pe jar.

– Asta pățești când aștepți cincisprezece ani, după toți ceilalți din clasă.

– Mai aveai un pic și deveneai fata bătrână a orașului. Nu știu pentru cine o să își mai facă Bess și Tina griji acum.

Ochii doctorului îi sclipiră în spatele ochelarilor mici și rotunzi.

– Mersi, doctore.

O bătu pe umăr.

– Mă bucur pentru tine, Claire. Cu toții ne bucurăm.

Capitolul 18

După-amiaza deveni cenușie și rece; ploaia cădea intermitent, cu picături abia vizibile.

Claire își petrecu restul zilei prefăcându-se că lucra.

– Du-te acasă, Claire, spuse tatăl ei când intră în birou și o văzu.

– Am treabă, veni răspunsul ei obișnuit.

Sam râdea de fiecare dată când o auzea.

– Da, ești un mare ajutor azi. Du-te și fă o baie. Fă-ți unghiile.

Claire era prea agitată ca să facă o baie sau ca să își facă unghiile. La treizeci și cinci de ani era prea bătrână ca să se căsătorească pentru prima dată. Era sigură că făcea ceva greșit.

Dar de fiecare dată când grijile amenințau să o copleșească, intra într-o cameră sau deschidea o ușă și îl vedea pe Bobby. Prima dată când îl văzuse, vopsea gardul din jurul spălătoriei, a doua oară curăța canoele.

Ridicase privirea către ea în ambele dăți. „Hei, puiule“, spusese zâmbind. „Te iubesc.“

Doar atât, acele câteva cuvinte prețioase, iar Claire putuse din nou să respire pentru o oră sau două, până când îndoielile își făcuseră din nou apariția.

În sfârșit, în jurul orei trei după-amiază renunță și merse pe jos acasă. În grădina din față erau împrăștiate jucării: o Barbie pe jumătate îmbrăcată, o găletușă cu lopățică roz, o fermă roșie de la Fisher-Price, cu animale cu tot. Le adună și intră în casă.

– Ai venit, spuse Meghann când intră.

– Bună, spuse Claire și oftă în timp ce mergea la cutia de jucării și arunca totul în ea.

– Ești OK?

– Sunt bine.

În mod sigur nu voia să discute despre emoțiile ei cu domnișoara Contract Prenupțial. Meghann se ridică și Claire îi simțea privirea intensă

și serioasă de avocat. Nu era deloc privirea unei surori.

– Mă pregăteam să beau niște ceai cu gheață. Vrei și tu unul?

– O margarita ar fi mai bună.

– Sigur. Stai jos.

Claire se tolăni pe canapea și își puse picioarele pe măsuța de cafea acoperită cu reviste.

Meg se întoarse într-o clipită cu două pahare în mână.

– Poftim.

Claire luă paharul și gustă margarita.

– E bun. Mersi.

Meg se așeză pe balansoarul din lemn de lângă șemineu.

– Ești speriată, spuse ea cu blândețe.

Claire sări de parcă fusese certată.

– Oricine ar fi.

Mai luă o gură, având grijă să nu o privească în ochi. Se simțea ca o veveriță în preajma unei cobre.

Meg se apropie de canapea și se așeză lângă Claire.

– E normal, crede-mă. Ți-aș lua pulsul dacă nu ai fi speriată.

– Crezi că ar trebui să fiu speriată?

– Îmi amintesc când s-au căsătorit Elizabeth și Jack. Erau îndrăgostiți până peste cap. Și Elizabeth tot a avut nevoie de două martini ca să poată păși în fața altarului. Doar proștii nu sunt speriați, Claire. Poate de aia se fac nunțile în biserici… pentru că fiecare nuntă e un act al încrederii.

– Îl iubesc.

– Știu.

– Dar ar trebui totuși să semnez un contract prenupțial ca să îmi protejez activele în cazul în care divorțăm.

– Sunt avocată. Mă ocup cu protecția oamenilor.

– Protejezi străini. Membrii familiei sunt altceva.

Meghann se uită în jos la băutura ei, apoi spuse cu blândețe:

– Presupun că ai dreptate.

Claire își dori să își retragă cuvintele răutăcioase. Ce parte a trecutului lor le făcea să se rănească una pe alta atât de des?

– Știu că încerci să mă ajuți, dar cum ai putea să o faci? Nu crezi în iubire. Nici în căsătorie.

Trecu un moment până când îi răspunse Meg, și când o făcu, vocea ei era blândă.

– Nu am văzut niciodată un pui de cioară.

– Ce?

– Pe drum înspre serviciu văd ciori adunate pe liniile de telefon din parc. Așa că știu că în fiecare primăvară sunt cuiburi pe undeva, pline cu ciori micuțe proaspăt ieșite din ou.

– Meg, ai luat-o razna?

– Ideea este asta: Știu că există lucruri pe care nu le văd niciodată. Iubirea trebuie să fie unul dintre ele. Încerc să cred în ea de dragul tău.

Claire știa cât de greu era pentru sora ei să spună așa ceva. Nimeni care crescuse în umbra mamei nu putea crede în iubire. Faptul că Meghann încerca să o facă pentru Claire chiar însemna ceva.

– Mulțumesc. Și mulțumesc că organizezi nunta. Chiar dacă ții fiecare detaliu secret.

– E mai distractiv decât ai crede. E un pic ca atunci când ești în comitetul pentru banchet la liceu… nu că aș fi fost vreodată.

– Eu am fost Regina Balului. Nu glumesc. Și Prințesa Rododendronilor, de Zilele Alpinismului, spuse Claire cu un zâmbet larg.

Meghann râse. Era, în mod evident, ușurată că se întorseseră la o conversație superficială.

– Ce face o prințesă a rododendronilor?

– Stă în spatele unei camionete Ford 1953, într-o rochie roz strident, și face cu mâna mulțimii. Ploua atât de tare că începusem să arăt ca Tim Curry în finalul filmului *Rocky Horror Show*. Tata a făcut vreo sută de poze și le-a pus pe toate într-un album.

Meghann se uită din nou în jos la băutură. Trecu un moment până când vorbi.

– Asta e o amintire frumoasă.

Claire își regretă remarca imediat. Nu făcuse decât să scoată în evidență lipsa unui tată pentru Meghann.

– Îmi pare rău.

– Ești norocoasă că îl ai pe Sam. Și Ali e norocoasă că te are pe tine. Ești o mamă grozavă.

– Regreți? spuse Claire. Le surprinse pe amândouă cu o asemenea întrebare intimă. Faptul că nu ai copii, vreau să zic.

– Faptul că sunt avocată pentru divorțuri m-a făcut sterilă.

– Meghann, spuse Claire calmă.

Meg se uită în sfârșit la ea.

– Nu cred că m-aș pricepe. Haide să o lăsăm așa.

– Ai fost o mamă bună pentru mine. Pentru o vreme.

– „Pentru o vreme“ e partea importantă.

Claire se aplecă spre sora ei.

– Aș vrea să ai grijă de Ali săptămâna viitoare. Până venim eu și Bobby din luna de miere.

– Credeam că nu plecați în luna de miere.

– Tata a insistat. Cadoul lui de nuntă a fost o săptămână în Kauai.

– Și vrei ca eu să fiu baby-sitter?

Claire zâmbi.

– Ar însemna mult pentru mine. Ali trebuie să te cunoască mai bine.

Meghann răsuflă greu. Părea emoționată.

– Ai avea încredere în mine?

– Desigur.

Meghann se lăsă pe spate. Un zâmbet nesigur îi arcui buzele.

– OK.

Claire zâmbi larg.

– Nu o duci la poligonul de tragere și nu o înveți să facă bungee-jumping.

– Deci parașutismul nu e permis. Pot să o duc să se plimbe cu poneiul?

Încă râdeau când tata deschise ușa și intră în sufragerie. Era deja îmbrăcat pentru cină, în pantaloni negri, proaspăt călcați, și o cămașă de blugi deschisă la culoare cu logoul River’s Edge pe buzunar. Părul lui șaten fusese tuns de curând și dat pe spate. Dacă nu l-ar fi cunoscut, Claire ar fi crezut că se dăduse cu gel.

– Hei, tata. Arăți super.

– Mersi.

Îi oferi lui Meg un zâmbet inconfortabil.

– Meg.

– Sam, spuse Meg bățos și se ridică în picioare, trebuie să mă îmbrac. Pa.

Sam oftă și scuturără din cap după ce Meghann dispăru sus.

– Mă simt minuscul de fiecare dată când se uită la mine.

– Știu cum e. Ce se petrece, tata? Trebuie să mă îmbrac. Se uită după el. Credeam că joci table cu Ali?

– Bobby încearcă să îi împletească părul în stil franțuzesc.

Claire râse și începu să urce scările.

– O să îl refac eu înainte să plecăm. Vii să mă iei în patruzeci și cinci de minute?

– Trebuie să vorbesc cu tine întâi. Doar un minut. Nu știu dacă ar trebui să vorbesc și cu Bobby în același timp…

Claire zâmbi.

– Sper că asta nu e conversația mult întârziată despre sex.

– Am vorbit cu tine despre sex.

– „Nu face sex“ nu e o conversație.

– Tare deșteaptă te crezi. Tata făcu un semn către canapea. Stai jos. Și nu face pe deșteapta. O să dureze doar o secundă.Sam se așeză pe măsuța de cafea. Margarita? Deja? spuse privind paharul lui Meg.

– Eram puțin emoționată.

– Mă duce cu gândul la ziua în care m-am căsătorit cu mama ta.

– Lasă-mă să ghicesc, a dat alcool pe gât toată ziua.

– Amândoi am băut toată ziua.

Zâmbi, dar era un zâmbet puțin trist care o făcu pe Claire să se simtă cumva exclusă. După o scurtă pauză își băgă mâna în buzunar și deschise o cutie micuță, neagră.

Înăuntru era un diamant galben cu tăietură Marquise așezat pe un inel lat din platină.

– E diamantul bunicii tale, Myrtle. Și-a dorit să fie al tău.

Inelul trezi în ea zeci de amintiri dulci. Împrăștia reflexii mici și colorate pe pereți de fiecare dată când bunica împărțea cărțile de joc.

Tata se întinse și îi luă mâna.

– Nu îmi pot lăsa fetița să se căsătorească cu un inel din folie de aluminiu.

Claire probă inelul. Se potrivea de parcă ar fi fost făcut pentru ea. Se aplecă și îl strânse pe Sam în brațe.

– Mulțumesc, tata.

Sam mirosea a lemn ars și a aftershave cu iz de rom, așa cum mirosise toată viața ei, și în acel moment în care îl strângea, cu fața lipită de obrazul lui, își aminti zeci de momente de când fusese copil și adolescentă. Seri în care fuseseră la bowling și luaseră cina la Zeke’s Drive-in… felul în care lumina de pe verandă clipise la zece secunde după ce ea și iubitul ei

intraseră cu mașina în curte… poveștile pe care i le spusese înainte de culcare, când îi fusese frică și dor de sora ei mai mare.

De a doua zi încolo urma să fie o femeie căsătorită. Un alt bărbat urma să fie centrul vieții ei, un alt braț urma să o țină în siguranță. Urma să fie soția lui Bobby de acum încolo, nu fetița lui Sam Cavenaugh. Când tatăl se trase înapoi, avea lacrimi în ochi și Claire știu că se gândea la același lucru.

– Mereu, șopti ea.

Sam dădu din cap, plin de înțelegere.

– Mereu.

Capitolul 19

Meghann își dorea din tot sufletul să nu o fi lăsat niciodată pe Gina să găzduiască și să organizeze cina. Fiecare moment era iadul pe pământ.

„Ești singură aici?“

„Unde e soțul tău?“

„Nu ai copii? Ei! Ești norocoasă, uneori îmi doresc să îi dau pe ai mei.“Replica asta era mereu urmată de un râs inconfortabil.

„Nici soț, așa-i? Trebuie să fie grozav să fii așa independentă.“ Asta era urmată de sprâncene încruntate.

Meghann știa că prietenii lui Claire încercau să o includă în discuții, dar, pur și simplu, nu știau ce să spună. De unde să știe? Acesta era un grup de femei care vorbeau la infinit despre familiile lor. Începutul taberei de vară era un mare subiect de conversație, precum și stațiunile bune pentru copii de la lacul Chelan și de-a lungul coastei Oregon. Meghann nici măcar nu avea idee ce însemna mâncare bună pentru copii. Poate faptul că serveau fiecare masă însoțită de ketchup.

Încercau să o includă, mai ales Trupa de blues, dar cu cât încercau mai tare să o facă parte din grup, cu atât se simțea mai exclusă. Putea vorbi despre o grămadă de lucruri… politica internațională, situația din Estul Mijlociu, unde puteai găsi cele mai bune prețuri la haine de designer, piața imobiliară și Wall Street. Dar nu putea vorbi despre lucruri de familie. Despre copii.

Meghann stătea lângă șemineul din casa frumos decorată a Ginei, sorbind din a doua ei margarita. Ca și prima băutură, se termină prea repede. Erau grupuri de oameni peste tot – pe verandă, în sufragerie, așezați la masă – vorbind și râzând unii cu alții. În cealaltă parte a camerei era Claire, în picioare la tejgheaua din bucătărie, mâncând chipsuri și râzând cu Gina. Meghann privi cum apăru Bobby în spatele lui Claire și îi șopti ceva în ureche. Claire se învârti imediat în brațele lui. Se potriviră perfect, ca două piese de puzzle. Fața lui Claire străluci când se uită la Bobby.

Iubire.

Iat-o, în toată gloria ei orbitoare.

„Te rog, Doamne“, se trezi rugându-se pentru prima oară în ani de zile, „te rog să fie reală“.

– OK, toată lumea, acum e timpul pentru a doua parte a serii, spuse Gina intrând în cameră.

Se făcu liniște, toată lumea ridică privirea.

Gina zâmbi.

– Hector deschide pista de bowling doar pentru noi. Plecăm în cincisprezece minute.

Bowling. Pantofi închiriați. Tricouri din poliester. Echipe.

Meg se desprinse de perete. Realiză că își terminase cocktailul când dădu să ia o gură.

– Fir-ar!

– Nu am făcut cunoștință. Sunt Harold Banner. Soțul lui Karen.

Meghann tresări la apariția bărbatului. Nu îl auzise venind.

– Bună, Harold.

Era un bărbat înalt și slab, cu sprâncene negre și dese și un zâmbet reținut, ca și cum ar fi avut prea mulți dinți în gură.

– Am auzit că ești avocată.

– Da.

– Atunci permite-mi să te întreb…

Meghann încercă să nu ofteze.

Harold lătră un râs strident.

– Glumesc. Sunt medic. Aud același lucru de fiecare dată. Fiecare persoană pe care o cunosc menționează o durere sau alta.

O durere în cur, poate. Meghann dădu din cap și se uită din nou în paharul ei gol.

– Presupun că ți-ai lăsat soțul acasă, nu? Norocosul. Karen mă pune să vin peste tot.

– Nu sunt căsătorită.

Încercă să nu scrâșnească din dinți, dar asta era probabil a zecea oară când trebuia să menționeze că era singură.

– Ah. Liberă ca pasărea cerului. Norocoaso. Copii?

Meghann știa că Harold era doar de treabă, încerca să găsească un subiect comun pentru discuție, dar nu îi păsa. Seara aceasta fusese brutală. Dacă i

se mai reamintea o singură dată că era o femeie singură pe lume avea să țipe. De obicei era mândră de independența ei, dar gașca asta de oraș mic o făcea să se simtă de parcă îi lipsea ceva important.

– Scuză-mă, Harold. Trebuie să plec.

– Nu vii la bowling?

– Nu joc bowling.

Meg traversă sufrageria și veni lângă sora ei, punându-i cu blândețe mâna pe umăr.

Claire se întoarse către ea. Arăta atât de fericită că îi tăie respirația lui Meghann. Claire râse când o văzu.

– Lasă-mă să ghicesc, nu joci bowling.

– Oh, iubesc bowlingul. Serios, adăugă când văzu privirea sceptică a lui Claire, am propria mea bilă.

Își dădu imediat seama că mersese prea departe.

– Propria bilă, zici?

Claire se sprijini de Bobby, care vorbea vesel cu soțul lui Charlotte.

– Din păcate sunt câteva ultime detalii de care trebuie să mă ocup pentru mâine. Trebuie să mă trezesc devreme.

Claire dădu din cap.

– Înțeleg, Meg. Chiar înțeleg.

– Mă gândeam să o sun pe mama din nou.

Expresia fericită de pe fața lui Claire pieri.

– Crezi că o să vină?

Meghann își dori să o poată proteja pe Claire de mama.

– O să fac tot ce pot ca să vină.

Claire dădu din cap.

– Ei bine. Pa. O să îi spun Ginei că plec.

Cincisprezece minute mai târziu, Meghann era în mașină, gonind de-a lungul drumului de țară înspre Hayden. Plafonul era coborât și aerul rece al nopții îi juca prin păr.

Încercă să uite de cină, să își scoată amintirile dureroase din cap, dar nu reuși. Prietenii bine intenționați ai surorii ei reușiseră să scoată în evidență pustietatea vieții ei.

Văzu semnul pentru Mo' Fireside Tavern și apăsă cu forță pe frână.

Era o idee proastă să intre, știa asta. Înăuntru o așteptau doar probleme. Și totuși…

Parcă pe stradă și intră în barul plin de fum. Era plin.

Bineînțeles că era plin. Era vineri.

Pe fiecare scaun de bar, la fiecare masă, erau bărbați. Erau și câteva femei împrăștiate prin mulțime, dar al naibii de puține.

Își croi drum prin local, măsurând fiecare bărbat din cap până în picioare cu îndrăzneală. Primi destule zâmbete ca să știe că putea găsi cu siguranță pe cineva în seara asta.

Făcuse un tur complet al localului și își croise drumul înapoi către ușa din față când realiză de ce venise de fapt.

– Joe, spuse cu o voce slabă, surprinsă.

Sincer, chiar nu știuse că îl dorea. Nu era de bine.

Ieși din bar. Pe stradă trase aerul de munte adânc în piept. Nu se culca niciodată de două ori cu același bărbat. După cum observase odată prietena ei Elizabeth, Meghann își propunea uneori de Anul Nou să nu le-o mai tragă puștilor de facultate și să nu mai iasă cu tipi fără păr pentru o săptămână sau două, dar cam acolo se termina așa-zisa ei viață amoroasă.

Ce nu îi venea să creadă era că nu voia să caute printre opțiunile din bar și să meargă acasă cu un străin.

Voia…

Îl dorea pe Joe.

Se opri la mașina ei, uitându-se în josul străzii spre cabana micuță. În ferestre strălucea lumina.

– Nu, spuse cu voce tare.

Nu era o idee bună, dar începu să meargă oricum, trecu strada și intră în curtea lui, care mirosea a caprifoi și a iasomie. Se opri la ușă, întrebându-se ce naiba făcea.

Apoi bătu. Urmă o liniște prelungă. Nu răspunse nimeni.

Meghann trase de clanță și intră. Cabana era întunecată și tăcută. O singură lampă emana o lumină delicată și în șemineu ardea focul.

– Joe?

Înaintă cu precauție.

Nici un răspuns.

O trecură fiori pe șira spinării. Simțea că Joe era acolo, în apropiere, ascuns în întuneric ca un animal rănit, privind-o.

Ce idee ridicolă. Pur și simplu nu era acasă. Și ea nici nu avea ce căuta acolo.

Începu să se întoarcă spre ușă când văzu fotografiile. Erau peste tot – pe măsuța de cafea, pe noptiere, pe pervazuri, pe polița șemineului. Străbătu încruntată camera, uitându-se la fotografii. Toate erau cu aceeași femeie, o blondă frumoasă cu eleganța lui Grace Kelly. Era ceva cunoscut la ea. Meghann ridică una dintre ele și își trecu degetul peste rama ieftină din plexiglas. În poză, femeia încerca în mod evident să facă aluat de plăcintă. Era făină peste tot și purta un șorț pe care scria „Dă-i un sărut bucătăresei". Zâmbetul ei era contagios. Meghann nu putu să nu zâmbească și ea.

– Intri de obicei prin efracție în casele oamenilor ca să le umbli printre lucruri?

Meghann tresări. Nu își putu controla degetele preț de o secundă, dar fu suficient. Fotografia căzu cu un zăngănit pe jos. Se întoarse, căutându-l.

– Joe? Sunt eu, Meghann.

– Știu că ești tu.

Era trântit în colțul camerei, cu un picior îndoit și cu celălalt întins. Lumina focului îi strălucea pe părul argintiu și pe jumătate din față. Meghann nu știa dacă era din cauza luminii difuze, dar observă ridurile din jurul ochilor lui. Emana tristețe, o făcu să se întrebe dacă plânsese.

– Nu ar fi trebuit să intru. Sau să vin aici în primul rând. Îmi pare rău, spuse ea simțindu-se inconfortabil.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Bea ceva cu mine.

Meghann răsuflă, realizând cât de tare își dorise ca el să o roage să rămână. Se întoarse încet către el.

– Cu ce te pot servi?

– Martini?

Joe râse, un sunet uscat, aspru, care nu semăna deloc cu un râs adevărat.

– Am whisky. Și whisky.

Meghann se strecură pe lângă măsuța de cafea și se așeză pe canapeaua uzată din piele.

– Beau un whisky.

Joe se ridică, traversă camera. Meghann își dădu acum seama de ce fusese atât de invizibil. Purta o pereche uzată de blugi negri și un tricou negru.

Auzi sunetul alcoolului turnat într-un pahar, clinchetul cuburilor de gheață. Se uită prin cameră în timp ce el îi turna băutura. Toate pozele cu femeia care arăta ca Grace Kelly o făceau să se simtă ciudat. Pozele nu erau

decorațiuni, erau o obsesie, necenzurată și lipsită de orice rușine. Încercă să își dea seama unde o mai văzuse pe femeie înainte, dar nu reuși.

– Poftim.

Meg ridică privirea.

Joe stătea în fața ei. Primii doi nasturi ai blugilor lui Levi's erau descheiați și tricoul era rupt la guler, dezvelind un petic întunecat de păr.

– Mulțumesc, spuse ea.

Joe luă o gură direct din sticlă, apoi își șterse gura cu mâna.

– Pentru puțin.

Nu se îndepărtă, doar stătu acolo, uitându-se fix la ea. Era nesigur pe picioare.

– Ești beat, se prinse ea în sfârșit.

– Este douăzeci și doi iunie.

Joe zâmbi, sau încercă să zâmbească, dar era imposibil din cauza tristeții din ochii lui.

– Ai ceva împotriva datei de douăzeci și doi?

Privirea lui se aținti asupra măsuței de lângă ea. Asupra grupului de fotografii. Se uită din nou repede la ea.

– Ai fost aici ieri. Nu ai intrat.

Deci o văzuse stând pe stradă după masă, uitându-se la casa lui. Meghann nu știa cum să răspundă, așa că bău doar.

Joe se așeză lângă ea. Meghann se întoarse cu fața la el, realizând prea târziu cât de aproape erau unul de altul. Îi putea simți respirația pe buze. Încercă să se dea la o parte.

Joe se întinse, o prinse de încheietură.

– Nu pleca.

– Nu voiam să plec. Dar poate că ar trebui să o fac.

Îi dădu brusc drumul.

– Poate că ar trebui să o faci.

Mai luă o gură din sticlă.

– Cine e, Joe?

Vocea ei era blândă, dar în liniștea camerei părea prea tare, prea intimă. Meghann tresări, dorindu-și să nu fi întrebat, surprinsă de faptul că îi păsa.

– Soția mea. Diana.

– Ești căsătorit?

– Nu mai sunt. Ea… m-a părăsit.

– Pe douăzeci și doi iunie.

– De unde știi?

– Știu totul despre divorțuri. De obicei, aniversările sunt iadul.

Meghann se uită în ochii lui atât de triști și încercă să nu simtă nimic. Era mai bine așa, mai sigur. Dar stând aici lângă el, suficient de aproape încât să i se poată ghemui în brațe, simțea… o nevoie… Poate chiar disperare. Brusc își dorea ceva de la Joe, ceva mai mult decât sexul.

– Poate că ar trebui să plec. Pari că vrei să fii singur.

– Am fost singur până acum.

Meghann se simți atrasă de durerea singurătății din vocea lui.

– Și eu.

Joe întinse mâna, îi atinse fața.

– Nu îți pot oferi nimic, Meghann.

Când îi spuse numele, trist și prelung și încet, îi dădu fiori pe șira spinării. Voia să îi spună că nu voia nimic de la el în afară de o noapte în pat, dar, în mod bizar, nu putu forma cuvintele.

– E OK.

– Ar trebui să îți dorești mai mult.

– La fel și tu.

Se simți brusc fragilă, ca și cum acest bărbat pe care nu îl cunoștea deloc avea puterea să îi frângă inima.

– Vorbim prea mult, Joe. Sărută-mă.

Un buștean căzu cu un trosnet în șemineu. Scânteile inundară camera. Joe o trase în brațe cu un oftat.

Capitolul 20

Vremea din Hayden era perfectă în dimineața următoare. Un soare vesel se urcase pe cerul limpede de culoarea albăstrelelor. O briză lină, răcoroasă foșnea printre copaci, făcând frunzele verzi de arțar să cânte. Când veni ora cinci, Claire era gata să se îmbrace. Problema era că nu se putea mișca.

În spatele ei se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse ea, recunoscătoare că ceva îi distrăgea atenția.

Meghann stătea în prag cu un teanc de rochii învelite în plastic în brațe. Părea agitată, necaracteristic de nesigură.

– M-am gândit că poate vrei să ne îmbrăcăm împreună. Când Claire nu răspunse imediat, Meghann spuse: Probabil crezi că e o idee stupidă.

– Stop. Mi-ar plăcea mult.

– Da?

– Da. Trebuie doar să fac duș.

– Și eu. Ne întâlnim aici în zece minute.

Meghann își ținu promisiunea și se întoarse după zece minute cu un prosop în jurul corpului gol. Odată ce intră în cameră, se îmbrăcă în sutien și chiloți, își uscă părul și îl prinse într-un coc franțuzesc superb.

– Arată grozav, spuse Claire.

– Pot să îți fac și ție părul dacă vrei.

– Serios?

– Sigur. O făceam tot timpul când erai mică.

Claire nu își amintea asta, dar totuși traversă camera și îngenunche automat în fața patului. Meghann se așeză în spatele ei, începu să îi perie părul. Fredona încet în timp ce lucra.

Claire închise ochii. Era așa plăcut să îi perie cineva părul.

O amintire pluti atunci către ea, purtată pe cântecul de leagăn fredonat de sora ei.

– O să fii cea mai frumoasă fetiță din toată grădinița Barstow, ursulețule. O să îți pun panglica asta roz în codițe și o să te protejeze.

– Ca o panglică magică?

– Da. Exact ca o panglică magică. Acum așază-te și lasă-mă să termin.

– Chiar îmi făceai părul când eram mică.

Peria se opri, apoi începu să îi mângâie părul din nou.

– Da.

– Îmi doresc să îmi amintesc toți anii ăia.

– Îmi doresc să îmi amintesc mai puțin.

Claire nu știu ce să spună, așa că schimbă subiectul.

– Ai aflat ceva de mama?

– Nu. I-am lăsat trei mesaje ieri. Valetul ei mi-a spus că o să mă sune când o să poată.

– Nu are sens să te superi pe ea. E ceea ce e.

– Da. O actriță ratată și o mamă care nu a fost niciodată o mamă.

Claire râse.

– Te-ar contrazice când vine vorba de partea cu „actriță ratată".

– Adevărat. În fond, a jucat Shakespeare în Cleveland. Gata. Am terminat.

Claire se ridică în picioare și se îndreptă spre baie.

– Stai.

Meghann o trase înapoi pe pat.

– Stai jos. Nici o mireasă nu ar trebui să își facă propriul machiaj de nuntă.

Meg se ridică, fugi în baia ei și se întoarse după un moment cu o cutie suficient de mare încât să poată conține un set complet de unelte de pescuit.

Claire se încruntă în timp ce se așeza.

– Nu prea mult. Nu vreau să arăt ca Tammy Faye.

– Serios? Eram sigură că fix așa vrei să arăți.

Meghann deschise cutia de pescuit. Înăuntru erau zeci de truse negre strălucitoare decorate cu C-urile interconectate de la Chanel.

Claire zâmbi.

– Cred că îți petreci prea mult timp în Nordstrom.

– Închide ochii.

Claire făcu ce i se cerea. Pensule delicate ca o șoaptă îi mângâiară pleoapele și pomeții.

– Sărutări de zâne, așa le numesc eu.

Halloween. Anul în care locuiseră în Medford, Oregon. Mama fusese chelneriță în timpul zilei și stripteuză în timpul nopții.

– Poți să mă faci să arăt ca o prințesă, Meggy, întrebase Claire, uitându-se la trusa de machiaj interzisă.

– Normal că pot, prostuțo. Acum închide ochii.

– OK. Ești gata.

Lui Claire îi tremurau picioarele când se ridică. Se uită la Meghann, în genunchi cu cutia de farduri deschisă lângă ea și, pentru o fracțiune de secundă, Claire era din nou prințesa de șase ani, ținându-și sora mare de mână în noaptea de Halloween.

– Du-te și uită-te.

Claire merse în baie și se uită în oglindă.

Părul blond îi fusese pieptănat lejer pe spate și învârtit într-un coc elegant. Coafura îi scotea în evidență pometii și îi făcea ochii să arate uriași. Nu fusese niciodată așa frumoasă. Niciodată.

– Oh, spuse.

– Nu-ți place. Pot să îl schimb, haide aici.

Claire se întoarse spre sora ei. Mereu își făceau asta una alteia, își interpretau cuvintele greșit, presupuneau ce era mai rău. Nu era de mirare că fiecare conversație o rănea pe una sau pe cealaltă.

– Ador totul, spuse ea.

Zâmbetul lui Meghann era orbitor.

– Serios?

Claire făcu un pas spre ea.

– Ce s-a întâmplat cu noi, Meg?

Zâmbetul lui Meghann pieri.

– Știi ce s-a întâmplat. Te rog, haide să nu vorbim despre asta acum. Nu astăzi.

– Spunem „nu astăzi“ de ani de zile. Nu cred că strategia asta a funcționat pentru noi, ce zici?

Meghann oftă din rărunchi.

– Unele lucruri sunt prea dureroase ca să vorbim despre ele.

Claire știa totul despre asta. Era principiul care le ghidase întreaga relație. Din păcate le făcuse să fie străine una față de cealaltă.

– Uneori tăcerea e cea mai dureroasă.

Își auzi durerea din voce, era imposibil de ascuns.

– Presupun că suntem dovada vie.

Se uitară una la alta.

Brusc se deschise ușa larg.

– Mami!

Ali fugi în cameră, îmbrăcată deja în rochia ei frumoasă de domnișoară de onoare din mătase albastră.

– Grăbește-te, mami, hai să vezi!

O prinse pe Claire de mână și o trase spre ușă.

– O secundă, iubito.

Claire îi aruncă lui Meghann un halat, apoi își trase o cămașă de noapte peste cap și o urmă pe Ali în jos. Afară, tata, Bobby și Alison erau adunați în jurul unei decapotabile roșii.

Claire se apropie de ei încruntându-se. Atunci observă funda roz de pe capotă.

– Ce Dumnezeu?

Tata îi întinse un bilet, pe care scria:

Dragii mei Claire și Bobby,
Multă baftă pentru ziua cea mare.
Încă sper să pot veni.
Pupici,
Mama

Claire stătu pe loc pentru mult timp, holbându-se la mașină. Știa ce însemna: mama nu avea să vină la nuntă. Probabil se hotărâse să meargă la programarea ei importantă de la coafor.

Meg veni lângă ea, îi puse o mână pe umăr.

– Lasă-mă să ghicesc: cadoul de nuntă al mamei.

Claire oftă.

– Normal că mama mi-a dat o mașină cu două locuri. Se presupune că Ali o să fugă după noi?

Apoi râse. Ce altceva putea face?

Claire stătea în garderoba din bisericuța episcopală de pe Front Street. Ultima oră fusese acțiune neîntreruptă. Ea și Meghann nu găsiseră nici cinci minute ca să vorbească.

Trupa de blues intrase și ieșise din cameră la fiecare câteva minute, minunându-se de rochie, și Meghann fusese ocupată să verifice detaliile cu

carnetul în mână. Ali întrebase de cel puțin zece ori pe ce treaptă trebuia să stea.

Dar acum camera era binecuvântat de liniștită. Claire stătea în fața oglinzii înalte, neputând să creadă că femeia din reflexie era ea. Rochia i se potrivea perfect, plutind către podea într-o cascadă de mătase albă, iar voalul o făcea să arate ca o prințesă.

Ziua nunții ei.

Abia îi venea să creadă. În fiecare noapte de când îl cunoscuse pe Bobby se culcase întrebându-se dacă avea să mai fie acolo de dimineață. Când ieșea soarele era uimită să descopere că era încă acolo.

Probabil că era o altă moștenire grozavă din copilărie..

Dar în curând avea să fie doamna Robert Jackson Austin.

Se auzi o bătaie în ușă. Era Meghann.

– Biserica e plină ochi. Ești gata?

Claire înghiți cu dificultate.

– Da.

Meghann își luă sora de braț și o conduse către micul hol din spatele ușilor închise ale bisericii. Tata era deja acolo, așteptând cu Ali.

– Oh, pisoiaș, arăți ca o prințesă, spuse Claire.

Se lăsă în genunchi ca să își sărute fiica.

Alison chicoti, făcu o piruetă.

– Ador rochia asta, mami.

În spatele ușilor începu muzica. Era timpul.

Meghann se aplecă spre Alison.

– Ești gata, scumpo? Să mergi încet… cum am exersat, OK?

Ali țopăia peste tot.

– Sunt gata.

Meghann crăpă ușa. Ali se strecură înăuntru și dispăru. Tata se întoarse către Claire. Ochii i se umplură încet de lacrimi.

– Presupun că nu mai ești fetița mea acum.

– Pregătiți-vă, spuse Meghann.

O secundă mai târziu orga începu să cânte marșul nupțial și Meghann deschise ușile.

Claire luă brațul lui Sam și cei doi merseră încet înspre altar. La capătul drumului aștepta Bobby, îmbrăcat într-un smoching negru. Lângă el stătea fratele lui, Tommy Clinton. Amândoi zâmbeau larg.

Tata se opri, se întoarse spre Claire. Îi ridică voalul și o pupă pe obraz, apoi se îndepărtă și brusc apăru Bobby lângă ea, luând-o de braț, conducând-o spre altar.

Claire ridică privirea spre el, iubindu-l cu o intensitate care o speria. Era periculos să iubești pe cineva așa mult…

– Nu-ți fie frică, șopti Bobby, strângând-o de mâini.

Claire se concentră pe senzația mâinilor lui în ale ei, pe stabilitatea confortabilă a prezenței sale.

Părintele Tim vorbi încontinuu, dar Claire nu putea auzi nimic în afară de bătăile inimii ei. Când veni momentul replicilor ei, se panică la gândul că nu avea să îl audă pe preot sau că avea să uite ce trebuia să spună.

Dar își aminti. Când spuse: „Da“, avu senzația că inima îi crescu în piept. În acel moment, înconjurată de prieteni și familie și uitându-se în ochii albaștri ai lui Bobby, începu să plângă.

Părintele Tim le zâmbi și spuse:

– Vă declar soț și…

Ușile bisericii se dădură de perete.

O femeie stătea în ușă cu brațele întinse și cu o țigară într-o mână. Purta o rochie din lamé argintiu care îi accentua formele. În spatele ei erau cel puțin o duzină de oameni: bodyguarzi, reporteri și fotografi.

– Nu pot să cred c-ați început fără mine!

Un freamăt se întinse prin mulțime. Cineva șopti „E ea“. Bobby se încruntă.

Claire oftă și se șterse la ochi. Trebuia să se fi așteptat.

– Bobby, ești pe cale să o cunoști pe mama.

– O omor!

Meghann își șterse lacrimile neașteptate de la ochi și sări în picioare. Se strecură afară din strană și păși pe culoar murmurându-le: „Mă scuzați“ invitaților șocați de lângă ea.

– Uite-mi a doua fată.

Mama își deschise larg brațele. Aparatele de fotografiat erupseră din nou în spasme de lumini sclipitoare.

Meghann își prinse mama de braț și o trase afară prin ușile deschise. Paparazzi le urmară, vorbind unii peste alții. Preț de un moment îngrozitor, mama ei se clătină pe tocurile ei ridicole și ea se temu că urmau să cadă

claie peste grămadă pe covorul roșu de pe culoarul bisericii, dar o strânse cu putere și reuși să o redreseze.

Prin ușile acum închise îl auzi pe părintele Tim împleticindu-se în a doua încercare de a-i declara pe Bobby și Claire soț și soție. După un moment erupseră aplauzele.

Meghann o trase pe mama în debara și închise ușa în urma lor.

– Ce? se plânse mama.

Era evident că voia să se încrunte, dar nu putea. Prea mult Botox, cu siguranță.

Un câine lătră. Mama se uită în jos la geanta mică cu broderie de mărgele St. John din brațele ei.

– E OK, iubire. Meggy face din țânțar armăsar.

– Ți-ai adus câinele?

Mama își apăsă o mână pe pieptul amplu.

– Știi că Elvis urăște să fie lăsat singur.

– Mama, nu ai fost singură de ani buni. Uită de orice biet fraier cu care te culci momentan, ai angajat trei grădinari, două menajere, un asistent personal și un valet. Sunt sigură că unul dintre ei putea să aibă grijă de câine.

– Nu trebuie să îmi discut stilul de viață cu tine, domnișoară Meggy. Acum de ce dracu' m-ai dat afară de la nunta propriei mele fiice?

Meghann simți un val de furie neputincioasă. Era ca și cum ai vorbi cu un copil. Nu era nici o cale de o face pe mama să înțeleagă ce greșise.

– Ai întârziat.

Mama flutură o mână.

– Scumpo, sunt o celebritate. Mereu întârziem.

– Astăzi era ziua în care Claire trebuia să fie o vedetă. Poți înțelege asta, mama? Ziua ei. Ai dat buzna direct în momentul ei de glorie și ai atras atenția asupra ta. Ce făceai? Așteptai momentul perfect ca să îți faci intrarea?

Mama se uită în altă parte pentru o fracțiune de secundă, dar fu suficient ca să îi confirme suspiciunea lui Meghann. Mama ei își organizase, pe bune, intrarea ca să fie cât mai de efect.

– Oh, mama, spuse clătinând din cap, asta e penibil. Chiar și pentru tine. Și cine sunt toți oamenii ăștia? Crezi că ai nevoie de bodyguarzi la o nuntă din Hayden?

– Tot timpul îți bați joc de cariera mea, dar fanii mei sunt peste tot. Mă sperie câteodată. Meghann râse.

– Păstrează-ți replicile pentru revista *People*, mamă.

– Ai văzut articolul? Am arătat bine, nu-i așa?

Mama se duse imediat la oglindă și începu să își verifice machiajul.

– În secunda în care se golește biserica, mă duc să vorbesc cu anturajul tău. Au ajuns aici în mașini, pot sta în ele până e timpul să plece. Te protejez eu de hoardele de fani.

– La naiba, Meggy. Cine o să îmi facă poze la nuntă? O femeie de vârsta mea are nevoie de filtre.

Mama își băgă mâna în poșeta ei de seară cu cristale și scoase un tub negru de ruj. Se aplecă mai aproape de oglindă.

– Mamă, Claire a așteptat ziua asta mult timp, spuse Meghann încet.

– Poți să știi. Începusem să cred că ea și prietenele alea ale ei sunt lesbiene.

Mama închise tubul de ruj și îi zâmbi reflexiei.

– Ideea e că trebuie să ne concentrăm pe ea astăzi. Pe nevoile ei.

Mama se învârti către ea.

– Asta a durut. Când mi-am pus eu vreodată nevoile în fața nevoilor copiilor mei?

Meghann rămase mută. Cea mai fantastică parte a acestui moment rupt dintr-un film science-fiction era faptul că mama ei chiar credea ceea ce spusese. Meghann se forță să zâmbească.

– Ascultă, mama, nu vreau să mă cert cu tine în această zi specială. Tu și cu mine o să mergem la petrecere și o să îi spunem lui Claire cât de fericite suntem pentru ea.

– Sunt fericită pentru ea. Să fii căsătorită e cel mai minunat sentiment din lume. Vai, țin minte când m-am căsătorit cu tatăl ei, m-a dat pe spate.

Ești dată pe spate mai des decât dansatoarele de tango. Meghann își ținu gura închisă și zâmbetul lipit pe față. Nu îi aminti mamei că mariajul ei cu Sam durase mai puțin de șase luni, sau că mama fugise de acasă în mijlocul nopții după ce îl trimisese pe Sam la magazin după tampoane. Ani întregi, Meghann păstrase în minte imaginea lui Sam, întorcându-se în parcul pentru rulote Chief Sealth din Concrete, Washington în acea noapte ploioasă, stând în parcul gol cu o cutie de tampoane în mână. Timp de zece

ani – până când îl sunase Meghann – nu aflase că mariajul produsese o fiică.

– Foarte bine, mamă. Exagerează cât vrei.

Se apropie de ea, îi privi fața care fusese scăpată de riduri prin metode chirurgicale.

– Ai voie să aduci un fotograf. Unul singur. Nici un boydguard și nici un câine. Regulile nu se negociază.

– Ești o pacoste, Meghann, spuse mama.

Accentul ei era așa puternic că o puteai înțelege doar dacă aveai urechea formată.

– Nu-i de mirare că nu poți păstra nici un bărbat.

– Asta vine de la femeia care s-a căsătorit de… cât… de șase ori? În curând va trebui să începi să faci schimb de soți cu Elizabeth Taylor sau o să rămâi fără.

– Nu ai nici un pic de romantism în suflet.

– Nu îmi pot imagina de ce, având în vedere că am crescut cu atâta iubire.

Stăteau cu fețele aproape lipite, uitându-se una la cealaltă cu priviri fixe.

Apoi mama râse. Râsul ei real de data asta, nu râsul de pisicuță sexy pe care îl folosea în Hollywood, ci sunetul răgușit, de bar, cu care se născuse.

– Meggy, scumpo, mereu mi-ai dat șuturi în cur. Mi-ai arătat degetul mijlociu când aveai opt luni… ți-am povestit vreodată?

Meghann zâmbi fără să vrea. Mereu era așa între ele. Cum puteai rămâne supărată pe o femeie atât de superficială ca mama? Până la urmă, uneori nu aveai ce face decât să râzi și să treci peste.

– Nu cred, mamă.

Mama o cuprinse cu brațul și o trase către ea. Îi aminti lui Meghann de atâtea momente din copilărie și din adolescență. Ea și mama se certaseră mereu ca pisica și câinele și apoi începuseră să râdă. Probabil pentru că ambele preferau să râdă decât să plângă.

– Nu. Te-ai uitat direct în sus, ai zâmbit și mi-ai ridicat degetul mijlociu. A fost cea mai al naibii de amuzantă chestie din lume.

– Am mai făcut-o de câteva ori de atunci.

– Sunt sigură. E riscul meseriei. Ai știi dacă ai avea copii.

– Nu începe, mama.

– Oh, bla, bla. Nu-mi spui tu mie ce să fac, domnișoară. Ai nevoie de curaj ca să fii mamă. Și tu pur și simplu nu îl ai, asta-i tot. Uită-te cum te-ai

descotorosit de sora ta. Nu-i ceva de care ar trebui să-ți fie rușine.

– Mamă, nu cred că tu ar trebui să îmi spui de ce ai nevoie ca să fii mamă. S-ar putea să trebuiască să îți reamintesc de niște lucruri de care te prefaci că ai uitat. De exemplu, de faptul că era treaba ta să o crești pe Claire, nu a mea.

– Deci mergem la petrecerea asta sau nu? Zbor acasă la miezul nopții. Dar nu îți face griji, vedetele ca mine nu trebuie să își bată capul cu regulile alea prostești de ajuns la aeroport cu două ore înainte. Trebuie să fiu la SeaTac la unsprezece.

– Aia înseamnă că trebuie să pleci de aici pe la opt și jumătate. Deci haide să mergem. Și vorbesc serios, mama, poartă-te frumos.

– Ei, scumpo, știi că noi, fetele din Sud, am fost crescute cu maniere.

– Oh, te rog. Te tragi din Sud la fel de mult ca un mafiot din New York.

Mama își trase nasul.

– Jur, trebuia să te fi lăsat pe marginea drumului în Wheeling, Virginia.

– Acolo m-ai și lăsat.

– Mereu ai fost o persoană dură și neiertătoare. E un defect, Meggy. Chiar e. Mi-am numărat greșit copiii, și ce dacă? Greșeala mea a fost că m-am întors să te iau.

Meghann oftă. Nu avea nici un sens să încerce să o convingă pe mama.

– Haide, mama. Claire probabil crede că te-am omorât.

Capitolul 21

Claire refuză să se gândească la dezastrul cu mama. Se lipi de brațul lui Bobby și se lăsă dusă de val. Era în centrul unei mulțimi care râdea, vorbea, o felicita. Nu se mai simțise niciodată atât de specială, atât de iubită din toată inima. Aproape tot orașul apăruse la nuntă și toată lumea o oprise ca să îi spună că era cea mai frumoasă mireasă din lume.

Genul acesta de lucruri ți se urcau direct la cap. În mijlocul vieții agitate de mamă singură, uitai uneori cum era să fii centrul atenției.

Bobby își strânse brațul din jurul taliei ei, o trase mai aproape.

– Ți-am spus cât de frumoasă ești?

Claire se opri și se întoarse spre el, lăsându-și corpul să se topească lângă al lui. Invitații treceau pe lângă ei, înghiontindu-i.

– Mi-ai spus.

– Când ai venit înspre altar mi-ai tăiat respirația. Te iubesc, doamnă Austin.

Claire simți că începea din nou să plângă. Nu era surprinsă, fusese în pragul lacrimilor toată ziua. Își păstrară brațele unul în jurul celuilalt și urmară mulțimea, mergând încet de data asta.

– Nu înțeleg de ce toată lumea a trebuit să parcheze la parcul Riverfront. De obicei e destul loc la biserică. Putem merge toți împreună la camping.

Bobby ridică din umeri.

– Eu urmez doar mulțimea. Gina a spus că limuzina ne așteaptă în parc.

Claire râse.

– Normal că Meghann a închiriat o limuzină ca să ne ducă zece kilometri.

Dar nu putea nega că era încântată. Nu fusese niciodată într-o limuzină.

– Haideți, strigă Gina și le făcu semn să înainteze.

Claire luă mâna lui Bobby și îl trase în față. Invitații aplaudau și chiuiau în jurul lor. O ploaie de orez păru să cadă din cer, mângâindu-le fețele.

Ajunseră la capătul mulțimii.

– Nu pot să cred.

Claire se întoarse, o căută pe Meghann prin mulțime, dar nu o găsi pe sora ei nicăieri.

Nu își putea crede ochilor. Parcul Riverfront, locul în care își petrecuse copilăria, unde își rupsese glezna jucându-se Țară, țară, vrem ostași, unde simțise primul ei sărut, fusese transformat.

Noaptea pictase gazonul des într-un negru intens. În dreapta lor râul liniștit era o panglică din argint vechi care atrăgea și reflecta lumina lunii.

Un cort alb uriaș fusese ridicat în parc. Mii de luminițe de Crăciun fuseseră prinse de stâlpi și de tavanul improvizat. Chiar și de acolo de unde se afla, Claire putea vedea mesele montate în interior. Fețe de masă argintii și sclipitoare fuseseră întinse peste fiecare din ele. Lampioanele chinezești acopereau podelele și pereții cu forme de lumină… stele și semiluni.

Claire înaintă. Parfumul trandafirilor umplea aerul serii, îl îndulcea. Observă că fiecare masă avea un aranjament floral pe mijloc, un bol simplu din sticlă plin cu trandafiri albi proaspeți. O masă lungă, acoperită cu material argintiu, se întindea pe o parte a cortului, suprafața ei era plină de recipiente elegante din argint și tăvi de mâncare din cositor. În colț era un trio de bărbați în smochinguri albe care cântau un cântec de dragoste din timpul celui de-al Doilea Război Mondial cu voci delicate, superbe.

– Uau, spuse Bobby de lângă ea.

Trupa se lansă într-o versiunea frumoasă a piesei „Isn't It Romantic?"

– Dorești să dansezi, doamnă Austin?

Claire îl lăsă să o ia în brațe și să o conducă spre ringul de dans. Acolo, în văzul prietenilor și al familiei, dansă cu soțul ei.

Claire își văzu în sfârșit sora când melodia se termină. Mergea după mama, care avea în mod evident chef să stea la taclale.

– Haide, Bobby, spuse Claire luându-l de mână și trăgându-l de pe ringul de dans.

Avu senzația că îi luă ore întregi să treacă printre toți oamenii care voiau să îi felicite și care aveau toți câte ceva de spus. Dar în sfârșit se apropiară de bar, unde mama oferea unei mulțimi fascinate povești despre viața la bordul navei *USS Star Seeker*.

Mama o văzu apropiindu-se și se opri din vorbit în mijlocul propoziției. Un zâmbet real i se arcui pe buze.

– Claire, spuse ea și întinse ambele brațe către ea, îmi cer scuze că am întârziat, scumpo. Viața unei vedete e la cheremul altora. Dar ai fost cea

mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o vreodată.Vocea i se frânse uşor. Serios, Claire, mă faci aşa mândră, spuse mai încet, doar pentru Claire.

Li se întâlniră privirile. Claire văzu fericire reală în ochii întunecaţi ai mamei ei şi fu mişcată.

– Acum, spuse mama repede şi zâmbi din nou, unde e noul meu ginere?

– Chiar aici, doamnă Sullivan.

– Spune-mi Ellie. Toată familia mea aşa îmi spune. Se apropie de el fluierând încet. Eşti suficient de chipeş pentru Hollywood.

Acesta era cel mai mare compliment al mamei.

– Mulţumesc, doamnă.

O expresie iritată trecu peste faţa mamei, dar dispăru într-o secundă.

– Serios, spune-mi Ellie. Am auzit că eşti cântăreţ. Meggy nu ştie dacă te pricepi.

– Mă pricep.

Mama îl luă de mână.

– Dacă cânţi măcar pe jumătate la fel de bine pe cum arăţi, o să fii la radio cât ai zice peşte. Haide. Povesteşte-mi despre cariera ta în timp ce dansăm.

– Aş fi onorat să dansez cu noua mea soacră.

Bobby îi aruncă lui Claire un zâmbet rapid şi apoi dispăru.

Claire se întoarse în sfârşit spre Meghann, care nu spusese nimic în timpul întregii discuţii.

– Eşti bine?

– Mama şi-a adus câinele. Ca să nu mai zic că a adus o întreagă şleahtă de bodyguarzi.

– Ar fi putut fi copleşită de hoardele ei de fani în orice clipă, spuse Claire cu cea mai bună imitaţie a unui accent din Sud.

Meghann râse, apoi redeveni serioasă.

– Trebuie să plece la opt şi jumătate.

– Manichiura cu Rollo?

– Probabil. Orice o fi, cred că ar trebui să îi mulţumim lui Dumnezeu.

Trupa începu să cânte o versiune dulce, sentimentală a piesei „As Time Goes By“.

Claire se uită la sora ei, încercând să găsească cuvintele care să îi exprime emoţiile.

– Nunta asta, începu ea, dar i se stinse vocea.

Înghiţi cu dificultate.

– Am făcut ceva greșit, nu-i așa?

În acel moment Claire se gândi cu durere la relația lor, la anii care fuseseră pierduți și la anii care nu fuseseră niciodată.

– Ai cheltuit o avere, spuse Claire.

– Nu.

Meghann clătină din cap.

– Aproape totul a fost la reducere. Astea sunt luminițele mele de Crăciun. Cortul…

Claire îi atinse buzele, o făcu să tacă.

– Încerc să îți mulțumesc.

– Oh.

– Îmi doresc…

Nici nu știa cum să îl exprime, acest dor pe care îl simțea brusc. Părea prea monumental ca să fie susținut de ceva atât de fragil precum cuvintele.

– Știu, spuse Meghann cu blândețe, poate că lucrurile pot fi diferite acum. Timpul petrecut împreună… m-a făcut să îmi amintesc cum erau lucrurile între noi mai demult.

– Erai prietena mea cea mai bună, spuse Claire în timp ce își șterge ochii cu grijă ca să nu își întindă machiajul.

– Mi-a fost dor de asta când ai…

Plecat. Nu putea spune un cuvânt așa dur, nu acum.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

– Mami! Mami! Haide să dansezi cu noi.

Claire se întoarse și îi văzu pe tatăl ei și pe Alison, stând la câțiva pași de ea.

– Cred că e tradiție ca mireasa să danseze cu tatăl ei, spuse Sam și îi întinse cu un zâmbet mâna bătătorită.

– Și cu fiica ei! Bunicul o să mă țină în brațe.

Alison țopăia de entuziasm.

Claire îi dădu paharul cu șampanie lui Meghann, care șopti: „Du-te“. Se lăsă trasă pe ringul de dans. În timp ce își croiră drum prin mulțime, tata îi șopti în ureche „Ali o să se căsătorească într-o zi și o să știi cum se simte“. E ca și cum ai simți toate sentimentele din lume în același timp.

– Ridică-mă, bunicule!

Sam se aplecă și o ridică pe Alison. Cei trei se ținură strâns unul de altul, legănându-se pe ritmul piesei „The Very Thought Of You“.

Claire se uită repede în altă parte, înainte ca Ali să poată întreba de ce plângea mama ei. În stânga lor, mama îl învârtea pe bietul Bobby ca pe un titirez. Claire râse tare și înțelese exact ce voise să spună tatăl ei.

Toate sentimentele.

Asta era seara cea mai importantă. Toată viața ei avea să se gândească la noaptea asta și să își amintească cât de frumoasă fusese viața ei, cât de mult iubise și fusese iubită.

Asta era ceea ce îi dăruise Meghann.

Meghann privea pajiștea de catifea neagră a parcului Edgar Peabody. Pe cealaltă parte a străzii era Quonsetul, scăldat de lumina lunii. Trupa își dezasambla echipamentul în spatele ei. Mai rămăseseră doar câțiva invitați zeloși. Mama plecase cu ore în urmă, ca și Sam și Ali. Toți ceilalți, inclusiv mirele și mireasa, dispăruseră în jurul miezului nopții. Ea rămăsese până târziu ca să supravegheze curățenia, dar acum treaba asta se terminase.

Meghann sorbi din șampanie și se uită din nou pe cealaltă parte a străzii. Mașina ei era parcată în fața casei lui Joe. Meghann se întreba acum dacă fusese o decizie conștientă.

Probabil că Joe dormea.

Meghann știa că era ridicol să meargă la el, poate chiar absurd, dar era ceva în aer. O combinație seducătoare de romantism și magie. Mirosea a trandafiri și le dădea femeilor senzația că orice era posibil. Cel puțin pentru o seară.

Meghann nu își dădu voie să se gândească. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi spus că era o proastă și ar fi stat la locul ei. Așa că fredonă în ton cu muzica și porni de-a lungul drumului din pietriș. O luă la dreapta când ajunse la panglica neagră din asfalt.

Se opri în fața porții lui. Luminile erau aprinse.

Asta era atât de atipic pentru ea.

Izgoni gândul și merse spre ușa lui.

Acolo se mai gândi un minut sau două, apoi bătu.

Joe deschise ușa câteva momente mai târziu. Părul îi era ciufulit ca și cum ar fi dormit, tot ce avea pe el era o pereche de blugi negri. Așteptă ca Meghann să spună ceva, dar vocea ei își dăduse duhul. Stătea doar acolo ca o idioată, holbându-se la pieptul lui dezbrăcat.

– Ai de gând să stai doar acolo?

Meghann ridică mâna dreaptă, arătându-i sticla de șampanie pe care o adusese cu ea.

Joe se uită la ea fără să spună nimic. Când liniștea deveni neplăcută, luă un tricou negru de pe canapea și îl trase pe el, apoi se întoarse la ușă.

– Presupun că ai chef să ți-o tragi. De aia ai venit, nu?

Meghann tresări. Se gândi să își umfle pieptul, să îl plesnească, dar ar fi fost doar o prefăcătorie. O femeie care făcea sex cu străini își pierduse de mult acel drept. Joe era sincer, dar mai era ceva acolo. Era ca și cum era furios pe ea. Meghann nu își putea da seama de ce. Chiar mai tulburătoare era conștientizarea că îi păsa.

– Nu. M-am gândit că am putea ieși.

– Vrei să ieșim la o întâlnire? Noi? La unu noaptea?

– Sigur. De ce nu?

– O întrebare mai bună e de ce.

Meghann ridică privirea către el. Își simți pulsul luând-o razna când li se întâlniră privirile. Nu putea găsi cuvintele potrivite pentru a răspunde. Nu îndrăznea să-și studieze cu atenție propriile intenții.

– Ascultă, Joe. Eram binedispusă. Poate că am băut prea mult. Disperarea o făcu să se împleticească în cuvinte. Închise ochii umilită. Nu ar fi trebuit să vin. Îmi pare rău.

Când deschise ochii, văzu că Joe se apropiase de ea. Mai avea nevoie de o mișcare minusculă ca să o sărute.

– Nu prea sunt genul care iese în oraș.

– Oh.

– Dar nu m-ar deranja dacă ai vrea să intri.

Meghann simți începutul unui zâmbet.

– Super.

– Ce mă deranjează e să mă trezesc singur. E OK dacă nu vrei să rămâi peste noapte, dar nu ieși pe furiș ca o prostituată, spuse el.

Deci de asta era supărat.

– Îmi pare rău.

Joe zâmbi. I se lumină toată fața, făcându-l să arate cu zece ani mai tânăr.

– OK. Haide înăuntru.

Meghann îi atinse brațul.

– Asta e prima oară când te-am văzut zâmbind.

– Da, n-am mai zâmbit de ceva vreme, spuse el cu blândețe, poate chiar cu tristețe.

Meghann dormi toată noaptea. Când lumina răsăritului se strecură în cabana micuță și întunecoasă, se trezi cu un tresărit. În loc să se simtă agitată și morocănoasă – dispoziția ei obișnuită după o noapte nedormită – se simțea odihnită și relaxată. Nu își putea aminti ultima oară când o dimineață fusese atât de dulce.

Simțea greutatea piciorului gol al lui Joe lângă al ei. Brațul lui era în jurul ei, ancorând-o în loc. Arătătorul lui o mângâia posesiv pe piele chiar și în somn.

Ar fi trebuit să se tragă la o parte. Era o manevră pe care o perfecționase de-a lungul anilor… rostogolitul pe o parte pentru a evita intimitatea, atingerea tăcută a podelei, îmbrăcatul fără sunete și ieșitul nevăzut de nimeni.

„Ce mă deranjează e să mă trezesc singur“, spusese aseară.

Meghann nu putea pleca pe furiș.

Partea surprinzătoare era că nu voia să o facă, nu voia cu adevărat. Nevoia primitivă de autoconservare îi spunea că ar trebui să o facă, dar în realitate îi prindea bine să fie din nou în brațele unui bărbat. În timp ce stătea întinsă în pat, ascultându-i respirația uniformă și lentă, simțindu-i brațul în jurul trupului, nu putu să nu realizeze cât de puțină intimitate cunoscuse de-a lungul vieții. Era mereu atât de stăpână pe situație, înainta mereu pe drumul pe care îl alesese. Niciodată nu încetinea suficient încât să simtă ceva. Intimitatea pe care o simțea cu Joe nu era reală, firește că nu. Nu se cunoșteau unul pe altul și nu țineau profund unul la altul, dar pentru Meghann chiar și această aproximare a sentimentelor era mai mult decât simțise ani de zile.

Sexul fusese de asemenea diferit azi-noapte. Mai blând, mai tandru. De obicei se grăbeau de parcă erau într-un concurs, dar aseară se comportaseră de parcă aveau tot timpul din lume. Săruturile lui lungi și lente o înnebuniseră de dorință. Nu era doar nevoie fizică, sau cel puțin la asta se gândise în timp ce el o dăduse pe spate. I se păruse că era ceva mai mult între ei.

O îngrijora. Nevoia era ceva ce înțelegea, accepta. Nevoia era neagră ca tăciunele într-o lume cenușie.

Sentimentele erau complet altceva. Chiar și dacă nu erau un precursor al iubirii, tot erau problematice. Ultimul lucru pe care și-l dorea Meghann era să țină la cineva.

Și totuși…

Nu fusese niciodată genul de persoană care să se mintă singură și acum, dezbrăcată în brațele lui, trebuia să recunoască faptul că era ceva mai mult între ei. Nu iubire, desigur, dar ceva. Când o săruta se simțea ca și cum nu mai fusese sărutată niciodată.

Iată-l, limpede ca razele soarelui: preludiul unei inimi frânte.

Începutul.

O luase prin surprindere. Deschisese o ușă numită sex anonim și se trezise într-o cameră plină de posibilități neașteptate.

Posibilități care îți puteau frânge inima.

Dacă îl lăsa în urmă, Joe ar păli până ar rămâne doar o amintire frumoasă. Poate că ar fi o amintire dureroasă, dar durerea ar fi dulce amară, aproape plăcută. Cu siguranță preferabilă față de genul de durere care urma cu siguranță dacă ar încerca să creadă în ceva mai mult decât sexul.

Trebuia să încheie lucrurile acum, înainte să lase cicatrici.

Realizarea o întristă, o făcu să se simtă chiar mai singură.

Nu se putu abține, se aplecă și îl sărută. Voia să îi șoptească: Fă dragoste cu mine, dar știa că vocea ar trăda-o.

Așa că închise ochii și se prefăcu că dormea. Nu ajută. Se putea gândi doar la mai târziu, la momentul când avea să îl părăsească.

Știa că nu avea să își ia la revedere.

Joe se trezi cu Meghann în brațe, corpurile lor goale încolăcite unul în jurul celuilalt. Amintirile nopții precedente îl copleșiră, îl făcură să se simtă ciudat de amețit. Cel mai mult își amintea sunetul răgușit, disperat al vocii ei când îi gemuse numele.

Se mișcă încet, suficient încât să se poată uita la ea de sus. Părul ei negru era încâlcit și dezordonat; Joe își aminti cum își înfipsese mâinile în el în focul pasiunii, apoi cum îl mângâiase înainte să adoarmă. Obrajii ei palizi păreau și mai albi pe perna din bumbac cenușie. Chiar și în somn putea vedea un aer de tristețe în jurul ochilor și al gurii ei, ca și cum problemele și grijile o urmăreau și ziua, și noaptea.

Ce pereche mai erau! Își petrecuseră deja trei nopți împreună și nu schimbaseră aproape nici un secret unul cu altul.

Partea incredibilă era că o dorea din nou. Și nici nu îi dorea doar corpul. Voia să o cunoască, și doar asta, faptul că o dorea, părea să îl schimbe. Era ca și cum s-ar fi aprins o lumină într-un loc care până atunci fusese rece și întunecat.

Și totuși, îl speria.

Vinovăția era o parte atât de mare din el. În ultimii câțiva ani îl învăluise, se lipise de fiecare os și tendon. Fusese sprijinul lui în timpul mai multor nopți decât își dorea să numere, fusese singurul lucru care îl ținuse în viață, primul lucru pe care și-l amintea de dimineață și ultimul lucru la care se gândea înainte să adoarmă.

Dacă renunța la vinovăție – nu de tot, desigur, dar suficient cât să atingă o viață diferită, o femeie diferită – ar pierde și amintirile? Devenise Diana atât de interconectată cu regretul lui că putea doar să le aibă pe amândouă deodată sau nici una? Și dacă era așa, putea cu adevărat să construiască o viață separată de femeia din viața lui, pe care o iubise atât de mult?

Nu știa.

Dar acum, uitându-se la Meghann, simțind șoaptele respirației ei pe piele, voia să încerce. Întinse o mână, trase o șuviță mătăsoasă de păr de pe fața ei. Era o atingere pe care nu o îndrăznise timp de ani buni.

Meghann clipi, trezindu-se.

– Neața, spuse cu o voce răgușită și aspră.

Joe o sărută cu tandrețe, șoptind:

– Bună dimineața.

Meghann se trase de lângă el prea repede, își întoarse fața.

– Trebuie să plec. Trebuie să îmi iau nepoata la nouă.

Aruncă plapuma de pe ea și ieși din pat. Trase o pernă ca să se acopere și intră grăbită în baie. Când ieși din baie, îmbrăcată din nou în rochia ei scumpă din mătase mov, Joe era îmbrăcat.

Meghann își ridică sandalele cu barete într-o mână și își atârnă ciorapii fini peste umăr.

– Chiar trebuie să plec.

Aruncă o privire spre ușa din față și se îndreptă spre ea.

Joe voia să o oprească, dar nu știa cum.

– Mă bucur că ai terminat repede azi-noapte.

Meghann râse.

– Și eu. De două ori chiar.

– Oprește-te, spuse el venind înspre ea.

Nu avea idee ce era între ei, dacă era ceva în primul rând, dar știa că nu era o glumă.

Meghann se uită din nou la ușă, apoi la el.

– Nu pot sta, Joe.

– Ne vedem mai târziu, atunci. Pa.

Joe așteptă ca Meghann să răspundă, dar nu o făcu. În schimb, îl sărută. Cu pasiune. Când îi dădu drumul, abia mai putea respira.

– Ești un om bun, Joe, șopti ea.

Apoi plecă.

Joe merse la fereastră și o privi plecând. Practic, fugi spre mașina ei, dar odată ce intră în ea se opri, uitându-se la casă. De la distanță arăta ciudat de tristă. Îl făcu să realizeze cât de puțin o cunoștea.

Voia să schimbe acest lucru, voia să creadă că totuși exista un viitor pentru el. Poate chiar un viitor cu ea.

Dar pentru asta trebuia să renunțe la trecut.

Nu știa cum să facă toate aceste lucruri, cum să înceapă o viață de la zero și să creadă într-un viitor diferit, dar știa care era primul pas. Mereu știuse.

Trebuia să vorbească cu părinții Dianei.

Capitolul 22

Meghann parcă mașina și ieși din ea. O privire rapidă asupra casei îi spuse că nimeni nu era acolo. Toate luminile erau stinse. Își îndesă ciorapii în poșetă și fugi desculță peste pajiște, apoi se strecură în liniște în casa întunecată.

După treizeci de minute era curată, îmbrăcată în tricou și blugi și cu bagajele făcute. Pe drum spre ieșire se opri ca să îi scrie lui Claire un bilet rapid, pe care îl lăsă pe masa din bucătărie.

Claire și Bobby
Bun venit acasă!
Cu dragoste, Meg.

Făcu un desen amuzant cu o pereche de pahare de Martini lângă numele ei, apoi se opri, aruncă o ultimă privire casei. Era un adevărat cămin. Era neașteptat de greu să plece. Apartamentul ei era atât de rece și de gol față de casa lui Claire.

În sfârșit merse la mașină și conduse încet prin camping.

Era liniște, devreme, într-o dimineață de duminică. Nu erau copii în piscină, nu erau oameni care se plimbau prin camping. O pereche singuratică de pescari… după cum arătau, tată și fiu… stăteau pe malul râului, aruncându-și undițele în apă. La granița proprietății o luă la dreapta pe un drum din pietriș plin de urme de roți. Aici copacii creșteau unul lângă altul, printre crengile lor impunătoare nu se ițeau decât cele mai insistente raze de soare. În sfârșit ajunse în grădina în formă de potcoavă, plină de rododendroni imenși și ferigi uriașe. O rulotă gri era așezată pe blocuri din ciment, în mijlocul grădinii, partea din față accentuată de o terasă drăguță din lemn de cedru. Peste tot erau ghivece cu mușcate roșii și petunii mov.

Meghann parcă mașina și ieși din ea. Ca întotdeauna, simți un nod în stomac când se gândi la o întâlnire cu Sam. Trebuia să depună un efort

concentrat ca să se uite la el și să nu își amintească de trecutul lor.

„Du-te. Pleacă de aici!“

„Ești exact ca maică-ta.“

Își strânse breteaua poșetei și merse pe drumul de pietriș către verandă care mirosea a caprifoi și a iasomie în dimineața de iunie.

Bătu la ușă, mai întâi cu delicatețe. Încercă din nou când nu răspunse nimeni, de data asta mai tare.

Ușa se deschise cu avânt și scârțâind din balamale. Iată-l, ocupând tot pragul, îmbrăcat într-o salopetă jerpelită și un tricou albastru-deschis cu inscripția River's Edge. Părul lui șaten era vâlvoi, ca al lui Albert Einstein.

– Meg, spuse el forțând un zâmbet.

Făcu un pas în spate.

– Intră.

Înaintă pe lângă el și se trezi într-o sufragerie surprinzător de comodă.

– Bună dimineața, Sam. Am venit să o iau pe Alison.

– Da. Sam se încruntă. Ești sigură că vrei să o iei săptămâna asta? M-aș bucura să o păstrez.

– Sunt sigură că te-ai bucura, răspunse Meghann rănită.

Discuția asta îi reamintea prea tare de cealaltă conversație a lor.

– Nu am vrut să insinuez nimic.

– Sigur că nu.

– Dar știu cât ești de ocupată.

Meghann se uită la el.

– Tot crezi că sunt o influență proastă, așa-i?

Sam făcu un pas spre ea, apoi se opri.

– Nu ar fi trebuit să cred așa niciodată. Claire mi-a spus cât de bine ai avut grijă de ea. Nu știam nimic despre copii pe atunci și poți să pui pariu că nu știam nimic despre adolescente care…

– Te rog. Nu termina propoziția aia. Ai vreo listă pentru mine? Alergii. Medicamente. E ceva ce ar trebui să știu?

– Se așază în pat la opt. Îi place când îi citești o poveste. *Mica Sirenă* e preferata ei.

– Grozav. Meg se uită în josul coridorului. E pregătită?

– Da. Își ia doar la revedere de la pisică.

Meg așteptă. Undeva în rulotă ticăia un ceas, trecu un minut, apoi altul.

– Merge la o zi de naștere sâmbătă. Dacă o aduci aici la amiază, o să ajungă la timp. Dacă facem așa, o să fie deja aici când se întorc Claire și Bobby duminică, spuse Sam în sfârșit.

Meghann știa care erau planurile.

– O să ajungă la timp. Trebuie să o duc să cumpere un cadou?

– Dacă poți.

– Pot.

– Nimic prea scump.

– Cred că mă descurc cu niște cumpărături, mulțumesc.

Se lăsă din nou liniștea, marcată de minutele care treceau pe ceas.

Meghann își scotocea creierii după ceva inofensiv de spus, când Alison veni în fugă pe coridor, ținând în brațe o pisică neagră al cărei trup se întindea aproape până la podea.

– Fulger vrea să vină cu mine, bunicule. A mieunat la mine. Pot să îl iau cu mine, mătușă Meg, pot?

Meg nu avea idee dacă în apartamentul ei avea voie cu pisici.

Înainte să poată răspunde, Sam se lăsă în genunchi în fața nepoatei ei și îi luă cu blândețe pisica din brațe.

– Fulger trebuie să rămână aici, iubito. Știi că îi place să se joace cu prietenii lui și să vâneze șoareci în pădure. E un motan de țară, nu i-ar plăcea în oraș.

Ochii lui Alison păreau uriași pe fața ei palidă în formă de inimă.

– Dar nici eu nu sunt o fată de oraș, spuse ea bosumflată.

– Nu, dar tu ești o aventurieră. Ca Mulan și prințesa Jasmine. Crezi că ele ar avea emoții din cauza unei excursii într-un oraș mare?

Ali scutură din cap.

Sam o trase în brațe și o strânse. Când îi dădu în sfârșit drumul, se ridică încet în picioare și se uită la Meghann.

– Ai grijă de nepoata mea.

Nu era foarte diferit de ceea ce îi spusese ea lui Sam cu atâția ani în urmă, chiar înainte să plece. Ai grijă de sora mea. Singura diferență era că atunci plânsese.

– O să am grijă.

Alison își înșfăcă rucsacul cu *Mica Sirenă* și valiza micuță.

– Sunt gata, mătușă Meg.

– OK, să mergem.

Meg luă valiza și se îndreptă spre ușă. Erau în mașină și înaintau pe drumul din pietriș când Alison strigă brusc:

– Stop!

Meg frână abrupt.

– Ce s-a întâmplat?

Alison coborî din mașină, deschise ușa și fugi înapoi în rulotă. După un moment se întoarse strângând o pătură roz și ponosită în brațe. În ochi îi sclipeau lacrimile.

– Nu pot să fiu o *venturieră* fără păturica mea.

Claire nu avea să uite niciodată momentul în care văzuse Kauai pentru prima oară.

Văzu apa turcoaz care împrejmuia plajele din nisip alb când avionul se înclină spre stânga și începu să coboare. Sub suprafața apei sclipeau recife de corali.

– Oh, Bobby, spuse întorcându-se spre el.

Voia să îi spună cât însemna momentul acesta pentru fata care crescuse în rulote și visase la palmieri. Dar nu găsea decât cuvinte prea mici, prea banale.

O oră mai târziu se aflau în mașina lor închiriată, un Mustang decapotabil, și conduceau înspre nord.

Era uimitor. Cu fiecare kilometru parcurs, insula devenea mai verde, mai luxuriantă. Când ajunseră la faimosul pod Hanalei, unde câmpuri uriașe și colorate de taro se întindeau în fața munților negri, erau în altă lume. Pe o parte a străzii cu două benzi erau fermieri localnici care stăteau în apă, îngrijindu-se de recoltele lor de taro. Nu era nici o casă și nici o stradă cât vedeai cu ochiul. Pe partea dreaptă era Hanalei River, mărginit de vegetație verde și înfloritoare, purtând domol caiaciști la vale. În depărtare, munții întunecați contrastau puternic cu cerul albastru. Câțiva nori diafani vesteau ploaia de mâine, dar momentan vremea era perfectă.

– Aici. Întoarce aici, spuse când trecură de o biserică.

Casele care se întindeau de-a lungul străzii de lângă plajă stăteau pe proprietăți uriașe cu vedere la apă. Claire se pregătise să vadă vile de tipul celor găsite în Bel Air. Nu ar fi trebuit să își bată capul. Majoritatea caselor erau de modă veche, nepretențioase. Virară din nou când ajunseră la parc și

o văzură: casa pe care o închiriase tatăl ei. Ar fi trebuit să pară banală, la doar o stradă depărtare de plajă și pitită într-o fundătură.

Dar nu era deloc banală. Vopsită într-un albastru tropical intens, cu o margine albă strălucitoare, casa arăta ca o bijuterie ascunsă într-un peisaj tropical. Un gard viu des și verde se întindea pe trei margini ale proprietății, ascunzând casele vecine.

Înăuntru, casa avea pereți albi, pardosea din lemn de pin și mobilă hawaiiană deschisă la culoare. Sus era un dormitor, vopsit în culori mai puternice, care dădea într-un balcon privat cu vedere asupra munților. Claire putea auzi valurile îndepărtate în timp ce stătea acolo uitându-se la muntele acoperit de cascade.

Bobby veni către ea din spate, își înfășură brațele în jurul ei.

– Poate că într-o zi o să devin bogat și o să locuim aici.

Claire se sprijini de el. Era același vis pe care îl avusese timp de ani întregi, dar acum nu se mai ținea atât de strâns de el.

– Nu îmi pasă dacă devii bogat și nu îmi pasă ce o să fie într-o bună zi, Bobby. Avem asta acum și, sincer, e mai mult decât am visat vreodată.

Bobby o întoarse cu fața la el. În ochii lui era o tristețe necaracteristică.

– Nu o să te părăsesc, Claire. Cum poți să nu știi asta?

Claire își dori să zâmbească, să izgonească cuvintele.

– Știu asta.

– Nu. Nu știi încă. Te iubesc, Claire. Presupun că tot ce pot face e să continui să o spun. Nu o să plec nicăieri.

– Ce zici să mergem la plajă?

Porniră de mână de-a lungul străzii care ducea spre plajă. În pavilion, unul dintre multiplele puncte de acces public, era un grup mare de hawaiieni care sărbătoreau o reuniune de familie. Copii cu păr întunecat și piele de culoarea cuprului, îmbrăcați în costume de baie colorate, fugeau și se jucau pe iarbă în timp ce adulții pregăteau un bufet înăuntru. Cineva cânta undeva la ukulele.

Hanalei Bay se desfășura în fața ei într-o parte și în alta, un kilometru și jumătate de plajă cu nisip alb în forma unei potcoave uriașe. În nord se ridicau munții, pictați roz de soarele care apunea.

Valuri mici, cu tivuri albe se rostogoleau înspre plajă, purtând copii care râdeau spre nisip. Un pic mai încolo erau niște adolescenți, întinși pe plăci

de surf supradimensionate. Instructorul lor, un bărbat chipeș cu pălărie de paie, îi înghiontea pe rând când apărea un val care părea promițător.

Își petrecură restul zilei pe nisipurile calde ale plajei Hanalei Bay, uitându-se la răsărit și vorbind. Când pe plajă se lăsă tăcerea și întunericul, când stelele începură să sclipească pe apa neagră, se întoarseră în sfârșit la casa lor. Pregătiră cina împreună și mâncară la o masă de picnic de pe veranda din spate, luminați de lampioane și lumânări împotriva țânțarilor. Când terminară cu cina și cu spălatul vaselor, nu își putură lua mâinile unul de pe celălalt.

Bobby o ridică pe Claire în brațe și o duse sus. Claire râse și se ținu strâns de el, dându-i drumul doar când o lăsă să cadă pe pat. Se ridică imediat în genunchi și se uită la el.

– Ești așa frumoasă, îi spuse el și își strecură un deget sub breteaua costumului ei de baie.

Claire simți căldura atingerii pe pielea ei rece și începu să gâfâie.

Bobby se aplecă și își dădu jos costumul de baie, apoi își îndreptă umerii. Trupul lui gol, tare și pregătit, îi dădu fiori și o făcu să se întindă după el.

Bobby veni pe pat. Claire îi putea simți tremurul nerăbdător în mâini când îi dădu jos costumul de baie și îi atinse sânii. În sfârșit o sărută… pe gură, pe pleoape, pe sfârcuri.

Claire își înfășură brațele în jurul lui și îl trase peste ea. Îi simți mâna strecurându-i-se între picioare, găsind locul în care era udă. I se deschise cu un geamăt. Când Bobby se urcă în sfârșit deasupra ei, Claire își îngropă degetele în spatele lui solid și se arcui înspre el. Atinseră apogeul în același timp, fiecare gemând numele celuilalt.

După aceea, Claire se ghemui lângă corpul fierbinte și asudat al soțului ei; adormi ascultând respirația lui liniștită și uniformă și zumzetul constant al ventilatorului de pe tavan.

Meg îi făcu lui Alison un tur distractiv al centrului orașului Seattle. Merseră la acvariu și se uitară cum se hrăneau vidrele și focile. Meg chiar îndrăzni să își suflece mânecile de designer și să își înfigă mâna în acvariul de explorare unde, deodată cu o mulțime de copii din afara orașului, ea și Alison atinseră anemone, midii și stele de mare.

După aceea își luară hotdog de la un stand și se plimbară de-a lungul cheiului. Văzură capete micșorate, mumii egiptene și suvenire ieftine în Ye

Olde Curiosity Shoppe. (Meg nu îi atrase atenția asupra penisului de balenă pietrificat lung de doi metri și jumătate care era atârnat de tavan; își putea doar imagina ce le-ar povesti Ali prietenilor ei.) Luară cina la Red Robin Hamburger Emporium și își încheiară ziua cu un film Disney la Pacific Place Theater.

Când ajunseră înapoi în apartament, Meg era extenuată.

Din păcate, Alison era plină de energie. Fugi dintr-o cameră în alta, luând lucruri în mână, uitându-se la ele, strigând „Uau!“ când vedea lucruri ca o periuță de dinți Sonicare.

Meg era pe canapea, tolănită cu picioarele pe masa de cafea când Alison țopăi în cameră cu bolul Lalique de la intrare în mână.

– Ai văzut, mătușă Meg? Fetele astea nu au haine pe ele.

Chicoti.

– Sunt îngeri.

– Sunt dezbrăcate. Billy a spus că tatăl lui are reviste cu fete dezbrăcate. Scârbos.

Meg se ridică și luă cu blândețe bolul din mâna lui Alison.

– Scârbos e ceva subiectiv.

Puse bolul la loc pe măsuța de la intrare. Când se întoarse în camera de zi, Alison se încrunta.

– Cum adică sub iectiv? Ce e un iectiv?

Meg era prea obosită ca să se poată gândi la un răspuns inteligent.

– Nu știu.

Se trânti din nou pe canapea. Cum făcuse asta când fusese adolescentă?

– Știai că bebelușii de vultur mănâncă voma tatălui lor?

– Glumești. Chiar și eu gătesc mai bine de atât.

Alison chicoti.

– Mami gătește bine.

Cum scoase cuvintele pe gură, începu să îi tremure buza de jos. Lacrimile îi sclipeau în ochii verzi și pentru o secundă, stând acolo gata să plângă, Alison semănă atât de tare cu Claire că lui Meghann i se tăie respirația. Fu aruncată înapoi în timp către toate nopțile în care își consolase surioara, o ținuse strâns, îi promisese că: „În curând, în curând o să fie mai bine… Și mama o să vină acasă“.

– Haide aici, Ali, spuse ea cu un nod în gât.

Alison ezită preț de un moment, doar un moment, dar pauza îi aminti lui Meghann cât de puțin se cunoșteau ea și nepoata ei una pe cealaltă.

Alison se așeză pe canapea, la oarecare distanță de Meghann.

– Vrei să vorbești cu mami? O să sune la șase, dar…

– Da, țipă Alison sărind în sus și în jos pe pernă.

Meghann plecă în căutarea telefonului. Îl găsi pe noptiera de lângă patul ei. După ce își consultă rapid agenda, formă numărul direct al casei din Kauai și îi întinse telefonul nepoatei ei.

– Mami? spuse Alison după câteva secunde. Apoi: Bună, mami. Sunt eu, pisoiașul.

Meg merse zâmbind în bucătărie și începu să despacheteze plasele cu alimente și alte bunătăți pe care le cumpărase. Lucruri pe care nu le mai cumpărase de ani buni: Frosted Flakes, Pop-Tarts, biscuiți Oreo… și lucruri pe care nu le mai văzuse niciodată, suc care venea în pungi argintii și iaurt în care puteai amesteca orice bomboane voiai. Cel mai important lucru pe care îl cumpărase era o carte cu activități pentru copii. Intenționa să îi ofere lui Alison o săptămână de neuitat.

– Vrea să vorbească cu tine, mătușă Meg, spuse Alison țopăind în bucătărie.

– Mersi.

Meg luă telefonul și spuse:

– Bună.

– Bună, soro, cum merge? S-a oprit în sfârșit din vorbit?

Meg râse.

– Nu tace nici măcar când mănâncă.

– Asta-i Ali a mea.

Alison o trase pe Meg de pantaloni.

– Mami a spus că nisipul e ca zahărul. Pot să mănânc biscuiți?

Meg îi întinse un Oreo.

– Doar unul înainte de culcare, îi indică nepoatei ei.

Lui Claire îi spuse:

– Am nevoie de o margarita.

– O să te descurci.

– Știu. Mă face să mă gândesc…

– La ce? întrebă Claire cu blândețe.

– La noi. La tine. Uneori mă uit la Ali și ne văd doar pe noi.

– Atunci o să te adore, Meg.

Meg închise ochii. Îi făcea bine să vorbească cu Claire așa, ca surori adevărate care aveau mai multe în comun decât doar o copilărie sordidă.

– Îi e dor de tine.

– S-ar putea să fie greu când o pui la culcare. Va trebui să îi citești o poveste. Claire râse. Te avertizez, are o capacitate de concentrare impresionantă.

– O să încerc *Moby Dick*. Trebuie să fii drogat să poți sta treaz la aia.

Alison o prinse din nou de pantaloni.

– Cred că o să…

Și vomită pe pantofii lui Meg.

– Trebuie să închid, Claire. Vacanță plăcută! Vorbim mâine.

Închise telefonul și îl puse pe suprafața de gătit din bucătărie.

Alison se uită în sus la ea și chicoti.

– Ups!

– Poate că acel desert cu banane a fost o idee proastă.

Își descălță pantofii, o ridică pe Alison în brațe și o duse în baie.

Alison arăta atât de micuță în cada mare din marmură.

– E ca o piscină, spuse ea.

Luă o gură mare de apă și o scuipă pe peretele din faianță.

– Haide să nu ne bem apa de baie, ce zici? E una din chestiile care ne diferențiază de maimuțele mai primitive. Ca de exemplu bărbații.

– Bunicul mă lasă.

– Exact ce ziceam. Acum haide aici, lasă-mă să te spăl pe cap.

Se întinse după șamponul nou-nouț pentru bebeluși. Mirosul o făcu să zâmbească.

– Cu șamponul acesta obișnuiam să îi spăl părul mamei tale.

– Mi-l bagi în ochi.

– Asta zicea și ea.

Meghann încă zâmbea când îi clăti părul lui Alison și o ajută să iasă din cadă. Uscă fetița, o îmbrăcă în pijamale roz din flanelă și o duse în camera pentru musafiri.

– Ce pat mare, spuse Alison încruntându-se.

– E doar pentru prințese.

– Sunt o prințesă?

– Ești.

Meghann făcu o plecăciune.

– Domniță, ce poruncă aveți pentru mine? întrebă cu o voce solemnă.

Alison chicoti și se băgă sub pături.

– Citește-mi o poveste. Vreau… *Profesorul Wormbog căutând Zipperumpazoo*.

Meg cotrobăi printre jucăriile și cărțile din valiză, găsi cartea corectă și începu să citească.

– Trebuie să te bagi în pat, spuse Alison.

– Oh.

Meghann se urcă pe pat și se așeză confortabil. Alison se ghemui imediat lângă ea, odihnindu-și obrazul pe păturica ei prețioasă.

Meg începu să citească din nou.

O oră și șase cărți mai târziu, Alison dormea în sfârșit. Meg o pupă pe obrazul ei adorabil și roz și ieși din cameră, atentă să lase ușa deschisă.

Nu îndrăzni să pornească televizorul sau radioul… nu voia să o trezească pe Alison… așa că încercă să citească o revistă. După câteva minute aproape adormi, drept pentru care merse în dormitorul ei, se schimbă într-un tricou de pijama Seahawks, se spălă pe dinți și se băgă în pat.

Se gândi la lucrurile pe care trebuia să le facă mâine în timp ce închise ochii. Era sigură că nu avea cum să adoarmă.

Grădina zoologică Woodland Park.

„Uriașul cel prietenos“ la Teatrul pentru Copii.

GameWorks.

Magazinul de jucării F.A.O Schwarz.

Parcul de distracții Pădurea Distractivă din Seattle Center.

Mintea ei sări de la Pădurea Distractivă la Pădurea Națională, la Hayden, la Joe.

Joe.

Îl sărutase de adio cu atâta tandrețe în acea ultimă dimineață pe care o petrecuseră împreună. O făcuse să se simtă inexplicabil de vulnerabilă.

Voia să îl vadă. Și nu doar pentru sex.

Atunci pentru ce?

Îl alesese în primul rând pentru indisponibilitatea lui. Care fuseseră primele lui cuvinte către ea, sau practic primele?

„Nu o să te duc acasă.“

Sau ceva de genul acela. Din start declarase că era indisponibil.

Așa că îl alesese pe el. Dar unde puteau merge în afara dormitorului? Era un mecanic dintr-un oraș mic care încă plângea după femeia de care divorțase.

Nu exista nici un viitor pentru ei.

Și totuși… când închidea ochii era acolo, așteptând să o sărute în întunericul propriei ei minți.

– Mătușă Meg?

Se ridică în capul oaselor, aprinse lumina.

– Ce e?

Alison stătea în fața ei strângându-și păturica. Fața îi era umedă de lacrimi, ochii îi erau roșii. Părea imposibil de micuță în prag.

– Nu pot să dorm.

Parcă ar fi fost Claire.

– Haide aici, iubito. Dormi cu mine. Te țin eu în siguranță.

Alison traversă în fugă camera și se urcă în pat, apoi se ghemui aproape de Meg, care o ținu strâns.

– Mămica ta dormea cu mine când îi era frică, știai?

Alison își băgă degetul mare în gură și închise ochii. Adormi aproape imediat.

Meghann adora mirosul ei, parfumul dulce al șamponului pentru bebeluși. Se cuibări mai aproape de nepoata ei și închise ochii, așteptându-se să înceapă să se gândească din nou la ziua de mâine.

În mod uimitor adormi.

Telefonul o trezi pe Claire. Se ridică repede în capul oaselor.

– Cât e ceasul?

Se uită în jurul ei după ceasul de pe noptieră, îl găsi. Cinci fără un sfert dimineața. Oh, Doamne.

– Bobby, telefonul…

Claire se aplecă peste el și ridică telefonul.

– Alo? Meghann? E totul în regulă cu Ali?

– Bună, scumpo, ce faci?

Claire răsuflă cu greutate și coborî din pat.

– Sunt bine, mamă. E cinci fără un sfert în Kauai.

– Serios? Credeam că aveți același fus orar ca în California.

– Suntem la jumătatea drumului către Asia, mamă.

– Mereu ai exagerat, Claire. Am un motiv pentru care te sun, să știi.

Claire își luă halatul din dulap, și-l trase pe ea și apoi ieși pe balcon. Afară cerul abia devenea roz. În grădina din spate se plimba un cocoș pe pajiște; găinile cotcodăceau în spatele lui. Dimineața mirosea a flori dulci tropicale și a sare de mare.

– Ce e?

– Știu că nu mă consideri o mamă grozavă.

– Nu e adevărat.

Claire căscă, întrebându-se dacă mai avea șanse să adoarmă din nou. Se uită pe fereastră la Bobby, care se ridicase în fund și se încrunta către ea.

– Ba e adevărat. Tu și domnișoara Perfecțiune îmi amintiți tot timpul c-am făcut o treabă proastă când v-am crescut. După părerea mea sunteți nerecunoscătoare, ca să nu spun mai multe, dar să fii mamă vine cu poveri, și povara mea este să fiu neînțeleasă.

– E cam devreme pentru drame, mamă. Poți să…

– Ideea e că fac unele lucruri prost și unele bine. În privința asta sunt ca oamenii normali.

Claire oftă.

– Da, mamă.

– Vreau doar să ții minte asta. Și să îi spui surorii tare cu gura ei mare. Indiferent ce vă amintiți, sau ce credeți că vă amintiți, adevărul e că vă iubesc. Mereu v-am iubit.

– Știu, mamă.

Îi zâmbi lui Bobby, șoptind: „Mama“, apoi: „cafea“.

– Acum dă-mi-l pe soțul tău la telefon.

– Poftim?

– Ai un bărbat în patul tău, nu-i așa?

Claire râse.

– Da.

– Lasă-mă să vorbesc cu el.

– De ce?

Mama oftă dramatic.

– O altă povară de-a mea e să am fiice suspicioase pe cap. E vorba de un cadou de nuntă dacă trebuie neapărat să știi. Am auzit că nu v-a plăcut mașina.

– Nu e loc pentru Alison.

– Trebuie să meargă peste tot cu voi?

– Mamă…

– Dă-mi-l pe Bobby. Cadoul e pentru el, având în vedere că tu ai fost atât de nerecunoscătoare.

– OK, mama. Cum vrei. Stai o secundă.

Se întoarse înăuntru.

– Vrea să vorbească cu tine.

Bobby se ridică. „Asta nu e de bine“, îi șopti în timp ce lua telefonul.

– Ce mai face cea mai sexy soacră din lume? După un moment îi pieri zâmbetul. Ce? Apoi: Glumești. Cum ai făcut-o?

Claire se apropie de el, îi puse o mână pe umăr.

– Ce se petrece?

Bobby scutură din cap.

– E incredibil, Ellie. Serios. Nu știu cum să îți mulțumesc. Când? Se încruntă. Știi că suntem aici… oh. Da. Înțeleg. La ghișeul pentru bilete. Da. OK. Sigur că o să sunăm imediat. Și mulțumesc. Nu pot să îți spun cât înseamnă asta. Da. Pa.

– Ce a făcut? întrebă Claire când Bobby închise telefonul.

Zâmbetul lui Bobby era atât de larg că îi încrețea toată fața.

– Mi-a făcut rost de o probă cu Kent Ames la Down Home Records. Nu pot să cred. Am cântat zece ani în baruri de țară de rahat așteptând o oportunitate din asta.

Claire se apropie de el, strângându-l în brațe. Își spuse că fusese ridicol să se teamă, să se îngrijoreze, dar mâinile încă îi tremurau. Presupunea că i se trăgea de la prea mulți ani proști cu mama. Mereu se aștepta la ce era mai rău.

– O să îi dai pe spate.

O învârti până începură amândoi să râdă.

– Asta e șansa mea, Claire.

Claire râdea încă atunci când Bobby o puse din nou cu picioarele pe pământ.

– Dar…, spuse el.

Nu mai zâmbea.

Grijile se întoarseră.

– Ce?

– Proba e joi. După aceea Kent pleacă pentru o lună.

– Joia asta?

– În Nashville.

Claire se uită la soțul ei, care își purta în acel moment toate sentimentele pe față. Știa că dacă ar spune nu, dacă ar spune: „Luna noastră de miere nu se termină până atunci“, Bobby ar săruta-o și ar spune: „OK, sun-o poate pe mama ta și vezi dacă putem muta proba pe luna viitoare“. Știind asta, răspunse cu ușurință:

– Mereu am vrut să văd parcul de distracții Opryland.

Bobby o trase în brațe, se uită de sus la ea.

– Renunțasem la visul ăsta, recunoscu încet.

– Atunci tratează chestia asta ca pe o lecție, răspunse Claire fericită, acum dă-mi telefonul. Ar trebui să le spun lui tata și lui Meghann că vacanța noastră o să se prelungească cu o zi sau două.

Zilele cu Alison se relaxaseră într-o rutină confortabilă. După a treia după-amiază, Meghann renunțase la nevoia ei obsesivă să îi arate nepoatei ei fiecare loc pentru copii din oraș. În loc de asta făceau lucruri simple. Închiriară filme și făcură fursecuri și se jucară Candy Land până când Meg ceru îndurare.

În fiecare noapte dormea cu Ali cuibărită în brațele ei și în fiecare dimineață se trezea cu un sentiment neașteptat de anticipare. Zâmbea mai ușor, râdea mai des. Uitase cât de bine era să ai grijă de altcineva.

Când Claire sună să extindă perioada lunii ei de miere, Meg știa că o șochează pe sora ei când se oferi – fericită – să o mai țină pe Alison pentru încă câteva zile. Din păcate, ziua de naștere atât de importantă ruină această opțiune.

Când veni în sfârșit duminica, Meghann fu surprinsă de intensitatea propriilor emoții. Trebui să se chinuie să zâmbească tot drumul spre Hayden în timp ce Ali pălăvrăgea întruna și țopăia în scaun. La casa lui Sam, Ali zbură în brațele bunicului ei și începu să îi povestească despre săptămâna ei. Meg își sărută nepoata de la revedere și ieși grăbită din rulotă. Abia dormi noaptea. Nu putea goni singurătatea.

Luni se întoarse la serviciu.

Orele se adunau una peste alta, mai grele decât de obicei. La ora trei era atât de obosită că abia mai putea funcționa.

Spera ca Harriet să nu observe.

O speranță deșartă, bineînțeles.

– Arăți rău, spuse când Meghann se așează în scaunul familiar.

– Mulțumesc.

– Cum a fost nunta?

– Drăguță, spuse Meg uitându-se în jos la mâinile ei, nici măcar mama nu a reușit să o ruineze. Ți-am urmat sfatul și am tăcut din gură. Eu și Claire… ne-am refăcut legătura. Ba chiar am avut grijă de nepoata mea în timpul lunii de miere. Dar acum…

– Acum ce?

Meg ridică din umeri.

– M-am întors în lumea reală. Ridică privirea. Apartamentul meu e liniștit. Nu am observat asta niciodată.

– Nepoata ta era gălăgioasă?

– Nu se oprea niciodată din vorbit. Doar când dormea.

Meg simți cum i se strânse pieptul. Avea să îi fie dor să doarmă cu Ali, să aibă grijă de o fetiță.

– Ți-a amintit de Claire.

– În ultima vreme totul îmi amintește de vremurile alea.

– De ce?

– Eram cele mai bune prietene, spuse Meg cu blândețe.

– Și acum?

Meghann oftă.

– E căsătorită. Are familia ei. E exact ca înainte. Probabil că nu o să mai aud de ea până la ziua mea.

– Telefonul funcționează în două sensuri.

– Da.

Meghann se uită în jos la ceas. Nu mai voia să vorbească despre asta. Era prea dureros.

– Trebuie să închid, Harriet. Pa.

Meghann se uită fix la clienta ei, sperând că zâmbetul pe care reușise să îl afișeze nu arăta la fel de artificial pe cât se simțea.

Robin O'Houlihan umbla dintr-o parte în alta în fața ferestrei. Era clișeul soției din Hollywood, slabă ca un băț și mai fardată decât Terence Stamp în *Priscilla, regina deșertului*. Prea slabă, prea lacomă, prea totul. Meg se întrebă de ce nici una dintre femeile astea nu observa că deveneau uscate.

Cu cât mai multă greutate pierdeau, cu atât mai neatrăgătoare deveneau fețele lor. Iar părul lui Robin fusese vopsit și revopsit blond atât de des și de mult încât acum arăta ca o perucă din paie.

– Nu e destul. Punct. Nu mai discut.

– Robin, spuse Meg încercând să mențină o voce calmă și uniformă, îți oferă douăzeci de mii de dolari pe lună, casa de la Lake Washington și apartamentul din La Jolla. Sincer, pentru o căsnicie de nouă ani care nu a produs nici un copil, cred că…

– Am vrut copii. Robin aruncă cuvintele către Meg. El a fost acela care nu a vrut. Ar trebui să plătească și pentru aia. Mi-a răpit cei mai buni ani reproductivi din viață.

– Robin. Ai patruzeci și nouă de ani.

– Vrei să zici că sunt prea bătrână ca să am un copil?

„Păi, nu. Dar ai fost căsătorită de șase ori și, sincer, ai maturitatea mintală și emoțională a unui copil de doi ani. Crede-mă, copiii tăi inexistenți îți mulțumesc.“

– Bineînțeles că nu, Robin. Sugerez doar că strategia cu copiii nu o să ne ajute. Washington e un stat în care nu se cere motiv pentru divorț, dacă îți amintești. Motivele nu contează.

– Vreau câinii.

– Am discutat despre asta. Câinii erau ai lui înainte să vă căsătoriți. Pare rezonabil…

– Eu am fost cea care îi amintea lui Lupe să îi hrănească și să le dea apă. Fără mine, acei Lhasa Apso ar fi niște mortăciuni păroase. Morți pe marginea piscinei. Îi vreau. Și ar trebui să nu te mai certi cu mine. Ești avocata mea, nu a lui. Abia pot trăi cu douăzeci de mii pe lună. Râse cu amărăciune. El încă are avionul privat, casa din Aspen, casa pe plajă din Malibu și pe toți prietenii noștri.

Vocea i se frânse și, preț de o secundă, Meghann văzu rămășițele femeii care fusese cândva Robin O’Houlihan. O fată obișnuită din Snohomish, acum speriată, care crezuse că femeile pot urca pe scara socială prin căsătorie.

Meghann voia să fie blândă, să spună ceva care să o consoleze. Pe vremuri ar fi fost ușor. Dar zilele acelea trecuseră de mult, turtite într-un nimic noroios de către tocurile cui ale sutelor de soții furioase care nu voiau să lucreze și care nu aveau cum să trăiască din douăzeci de mii pe lună.

Își închise scurt ochii în încercarea de a-și limpezi mintea necooperantă. Dar în locul unui întuneric liniștit, mintea ei aduse la suprafață imaginea domnului O'Houlihan, șezând în liniște în sala de conferințe cu mâinile împreunate pe masă. Îi răspunsese la întrebări cu o sinceritate care o surprinsese.

„Nici un contract prenupțial. Am crezut că o să țină pentru totdeauna."

„Am iubit-o."

„Prima mea soție a murit. Am cunoscut-o pe Robin aproape zece ani mai târziu."

„O, da. Am vrut mai mulți copii. Robin nu a vrut."

Fusese unul din acele momente neplăcute care îi loveau câteodată pe avocați în moalele capului. Realizarea revoltătoare că erai căpitanul echipei greșite.

Pe scurt, îl crezuse. Și asta nu era bine.

– Aloo. Vorbesc cu tine.

Robin își scoase o țigară din poșeta Chanel matlasată. Și-o îndesă înapoi în poșetă când își aminti brusc că nu avea voie să fumeze acolo.

– Deci cum fac rost de casa din Aspen? Și de câini.

Meghann învârti pixul între arătător și degetul mare, gândindu-se. Din când în când pixul lovea dosarul deschis din fața ei. Suna vag ca ritmul unei tobe de război.

– O să îl sun pe Graham și o să facem un plan. Se pare că soțul tău e dispus să fie foarte generos, dar crede-mă, Robin, oamenii își pierd mințile pentru mai puțin decât un câine iubit. Dacă vrei să te lupți pentru Fluffy și Scruffy, pregătește-te să renunți la multe. Soțul tău ți-ar putea retrage casele de pe masă într-o secundă. Ai face bine să decizi cât de importanți sunt câinii ăia.

– Vreau doar să îl rănesc.

Meghann se gândi la bărbatul care depusese mărturie cu mai mult de o lună în urmă. Arătase trist… obosit chiar.

– Cred că deja l-ai rănit, dacă te consolează cu ceva.

Robin își bătu cu o unghie lungă și stacojie pe dinți în timp ce privea spre Bainbridge Island.

– Nu ar fi trebuit să mă culc cu tipul care curăță piscina.

„Sau cu tipul care livrează carnea sau cu dentistul care ți-a albit dinții."

– Suntem într-un stat care nu cere motiv pentru divorț, nu uita.

– Nu vorbesc despre divorț. Vorbesc despre căsnicie.

– Oh.

Iat-o din nou, sclipirea unei persoane reale ascunse sub masca de farduri scumpe.

– E ușor să îți vezi viața retrospectiv. Păcat că nu ne trăim viața invers. Cred că Kirkegaard a spus asta.

– Serios?

Era evident că Robin nu era interesată.

– O să mă gândesc la câini și o să te anunț.

– Grăbește-te. Graham a spus că oferta asta e valabilă treizeci și șase de ore. După aia începe lupta. Prima rundă.

Robin încuviință din cap.

– Pari groaznic de timidă pentru cineva numită Scorpia din Belltown.

– Nu timidă. Practică. Dar dacă preferi un alt reprezentant…

– Nu.

Robin își aruncă poșeta pe umăr și se îndreptă spre ușă. În timp ce o deschidea spuse:

– Te sun mâine.

Plecă fără să se uite înapoi. Ușa se închise cu un clic.

Meghann oftă din rărunchi. Se simțea bătută, cumva mai mică decât înainte.

Puse dosarul deoparte și se gândi la fața tristă a domnului O'Houlihan.

Nici un contract prenupțial, nu. Am crezut că o să țină pentru totdeauna.

Asta avea să îi smulgă inima din piept. Nu era de ajuns să îi frângă inima. Oh, nu. Meghann și Robin aveau să meargă mai departe și să îi arate adevăratul caracter al femeii cu care se căsătorise. Avea să i se pară aproape imposibil să mai aibă încredere în propria inimă data viitoare.

Meghann își verifică programul cu un oftat. Robin fusese ultima ei programare. Slavă Domnului. Nu credea că mai putea rezista la o altă poveste tristă despre iubiri eșuate. Își strânse hârtiile, își luă poșeta și servieta și părăsi biroul.

Afară domnea o seară răcoroasă de început de vară. Agitația orei de vârf bloca străzile. Turiștii erau încă înghesuiți pe lângă standurile cu pește din piață. Vânzători în șorțuri albe își aruncau unul altuia somoni de treizeci de livre; turiștii făceau fotografii la fiecare pas.

Meghann abia observă spectacolul familiar. Trecuse de piața de pește și aproape ajunsese la legume când realiză ce rută alesese.

Următoarea ușă era The Athenian.

Se opri afară, trăgând în piept mirosurile înțepătoare și familiare ale fumului de țigară și uleiului încins, ascultând zumzetul conversațiilor care erau mereu identice, toate ajungând în final la aceeași replică: „Ești singur?“

Singur.

Singurătatea era cu siguranță cel mai potrivit cuvânt care să îi descrie viața. Mai ales acum că Ali plecase. Era incredibil ce gol mare lăsase micuța nepoată în viața ei.

Nu voia să meargă în Athenian, să agațe un bărbat pe care nu îl cunoștea, să îl aducă în patul ei. Voia…

Îl voia pe Joe.

Numele aduse cu el un val de melancolie, o adâncire a singurătății.

Se desprinse de pragul barului și porni înspre casă.

În holul clădirii îi făcu cu mâna paznicului, care deschise gura să îi spună ceva. Îl ignoră și intră în lift. Clopoțelul sună la etajul apartamentului ei și Meghann ieși din lift.

Ușa apartamentului ei era deschisă.

Se încruntă, întrebându-se dacă o lăsase așa de dimineață.

Nu.

Era pe cale să se furișeze înapoi în lift când o mână își făcu apariția în pragul ușii, ținând o sticlă plină de tequila.

Elizabeth Shore păși în coridor.

– Ți-am auzit strigătul transatlantic după ajutor și am adus tranchilizantul favorit ale femeilor prea bătrâne și prea ușuratice.

Spre groaza ei, Meghann izbucni în lacrimi.

Capitolul 23

Joe aproape că își terminase ziua de lucru. Era bucuros pentru că avea lucruri de făcut și oameni de vizitat.

Îi făcea bine să aștepte ceva cu nerăbdare, chiar dacă acel ceva avea să îi cauzeze până la urmă durere. Fusese singur și în derivă atâta timp că doar faptul de a avea un program era ciudat de liniștitor.

Acum stătea întins pe spate, holbându-se la dedesubtul murdar al unei Impala vechi.

– Hei.

Joe se încruntă. I se păru că auzise ceva, dar era greu de zis. Radioul de pe masa de lucru era pornit la maximum. Willie Nelson le avertiza pe mame în legătură cu copiii lor care creșteau și nu trebuiau să devină cowboy.

Apoi cineva îi dădu un șut în cizmă.

Joe ieși rostogolindu-se de sub mașină.

Fața care se uita în jos la el era mică, pistruiată și zâmbitoare. Ochi verzi și sinceri se uitau fix la el. Fetița își miji ochii doar un pic, suficient încât să îl facă să se întrebe dacă avea nevoie de ochelari, apoi realiză că lanterna cu care lucra îi lumina în față. O stinse.

– Smitty e în birou, spuse el.

– Știu asta, prostuțule. E tot timpul acolo. Știai că nisipul din Hawaii e ca zahărul? Smitty mă lasă să mă joc cu sculele. Cine ești?

Joe se ridică, își șterse mâinile pe salopetă.

– Sunt Joe. Acum șterge-o.

– Eu sunt Alison. Mami îmi zice Ali de obicei. Ca aligatorul.

– Mă bucur să te cunosc, Ali.

Se uită la ceas. Era ora patru. Era timpul să plece.

– Brittani Henshaw îmi spune tot timpul: „Ne vedem mai târziu, Ali Gatorule“. Te-ai prins?

– Da. Acum…

– Mami spune că n-am voie să vorbesc cu străinii, dar tu ești Joe. Se strâmbă și se uită în sus la el. De ce ai părul așa lung? E ca al unei fete.

– Așa îmi place.

Se duse la chiuvetă și își clăti uleiul de pe mâini.

– Ghiozdanul meu o are pe Ariel pe el. Vrei să vezi?

Ieși în fugă din garaj fără să aștepte un răspuns.

– Nu pleca nicăieri, strigă în urmă.

Joe aproape că ajunsese la cabană când Alison veni țopăind lângă el.

– O vezi pe Ariel? E prințesă pe partea asta și sirenă pe partea cealaltă.

Joe rată un pas, dar merse mai departe.

– Merg la mine acasă. Ai face bine să pleci.

– Trebuie să faci caca?

Joe râse fără să vrea.

– Nu.

– Nu mi-ai zice oricum, nici dacă ar trebui.

– Cu siguranță nu ți-aș zice. Trebuie să mă pregătesc să merg undeva. Dar mă bucur că te-am cunoscut.

Nu încetini.

Alison merse lângă el, povestind vioaie despre o fată pe nume Mulan care își tăiase tot părul și se juca cu săbiile.

– Școlile au psihologi care se ocupă de genul acesta de comportament.

Alison chicoti și continuă să vorbească.

Joe urcă treptele verandei și deschise ușa.

– Ei bine, Alison aici…

Alison țâșni pe lângă el și intră.

– Alison, trebuie să pleci acum. Nu se cade să…

– Casa ta miroase puțin ciudat. Copila se așează pe canapea și se zgâlțâi în sus și în jos. Cine-i doamna din toate pozele?

Joe îi întoarse spatele pentru o secundă; când se uită din nou, Alison era la pervaz, umblând la poze.

– Pune-le jos, spuse Joe mai ascuțit decât ar fi fost necesar.

Fetița le puse la loc încruntându-se.

– Nici mie nu-mi place să-mi împart lucrurile cu altcineva.

Se uită la șirul de fotografii. De-a lungul ferestrei din sufragerie erau trei și pe polița șemineului două. Chiar și un copil recunoștea obsesia când o vedea.

– Femeia din poze e soția mea. Diana.

Încă era dureros să îi spună numele cu voce tare. Nu învățase încă să fie nonșalant când venea vorba de ea.

– E frumoasă.

Se uită la colajul mic de poze înrămat de pe masa de lângă el. Gina făcuse pozele la o petrecere de Anul Nou.

– Da.

Își drese vocea.

Era 16.15. Se făcea târziu.

– Nu trebuie să pleci undeva?

– Ba da. Trebuie să merg să îi dau lui Marybeth păpușa mea, Barbie. A mea, oftă ea dramatic.

– De ce?

– I-am rupt capul păpușii ei. Bunicul spune că trebuie să-mi cer scuze și să îi dau ei păpușa mea. Cică o să mă facă să mă simt mai bine.

Joe se lăsă pe vine ca să fie la același nivel cu ea.

– Ei bine, Ali Gatorule, presupun că avem totuși ceva în comun. Și eu am… stricat ceva foarte special, și acum trebuie să merg și să îmi cer scuze.

Alison oftă cu tristețe.

– Ce păcat.

Joe își puse mâinile pe coapse și sări în picioare.

– Deci chiar trebuie să plec.

– OK, Joe.

Alison merse la ușă și o deschise, apoi se uită în urmă spre el.

– Crezi că Marybeth o să se joace din nou cu mine după ce-mi cer scuze?

– Sper că da, spuse el.

– Pa, Joe.

– Ne vedem mai târziu, Ali Gatorule.

Alison chicoti, apoi dispăru.

Joe stătu pe loc timp de un minut, holbându-se la ușa închisă. În sfârșit se întoarse și se îndreptă spre coridor. Următoarea oră și-o petrecu încercând să compună șirul de propoziții necesar. Avea nevoie în timp ce se bărbierea, făcea duș și se îmbrăca în cele mai curate haine uzate pe care le avea. Încercă câteva cuvinte frumoase… „Moartea Dianei a distrus ceva din

interiorul meu“; cuvinte dure… „Am dat-o în bară“; cuvinte dureroase… „Nu am putut suporta să o văd murind“.

Dar nici unele dintre ele nu erau adevărul complet, nici unele nu exprimau adevărul sentimentelor lui.

Încă nu se hotărâse ce să spună când intră pe strada lor sau, câteva minute mai târziu, când ajunse la cutia lor poștală.

Dr. și doamna Henry Rolloff.

Joe nu se putu abține și o atinse, trecându-și vârfurile degetelor peste relieful auriu al literelor de pe latura cutiei poștale. În Bainbridge fusese o cutie poștală ca și aceasta; pe ea scrisese: *Dr. și doamna Joe Wyatt.*

În altă viață.

Se uită la casa socrilor lui. Arăta exact cum arătase într-o altă zi de iunie, cu atât de mult timp în urmă, când Joe și Di se căsătoriseră în grădina din spate, înconjurați de prieteni și de familie.

Aproape că lăsă panica să învingă, aproape că se întoarse.

Dar să fugă nu ajuta. Încercase acea rută și îl adusese din nou aici, la această casă, la acești oameni pe care cândva îi iubise cu atâta ardoare, ca să spună…

„Îmi pare rău“.

Doar atât.

Merse de-a lungul cărării cu modele complicate din cărămidă, către casa cu stâlpi albi pe care doamna Roloff o proiectase ca să arate ca Tara. De ambele părți ale cărării erau trandafiri și tufe tăiate, emanând un parfum dulceag și sufocant. De fiecare parte a ușii era un leu din fontă.

Joe nu își dădu voie să se oprească sau să se gândească. Întinse mâna și apăsă pe sonerie.

Ușa se deschise după câteva momente. Henry Roloff stătea în prag cu o pipă în mână, îmbrăcat în pantaloni kaki și într-o bluză bleumarin cu guler înalt.

– Pot să…

Zâmbetul îi pieri când îl văzu pe Joe.

– Joe, spuse el cu pipa zgâlțâindu-se în mâna tremurândă. Am auzit că te-ai întors în oraș.

Joe încercă din toate puterile să zâmbească.

– Cine e? strigă Tina de undeva din interiorul casei.

– Nu o să îți vină să crezi, spuse Henry.

Vocea lui nu era mai mult decât o șoaptă.

– Henry? Cine e? strigă Tina din nou.

Henry făcu un pas în spate. Un zâmbet emoționat i se răspândi pe față, îi încreți obrajii.

– A venit acasă, mamă, strigă el. Apoi, cu blândețe, cu lacrimi în ochi, o spuse din nou. A venit acasă.

– Ești sigură că asta e tequila? Are gust de benzină.

Meghann auzi cât de nedeslușită și incoerentă îi era vocea. Trecuse de amețită, se îndrepta cu mare viteză spre beată turtă și se simțea bine.

– E tequila scumpă. Doar ce-i mai bun pentru prietena mea.

Elizabeth se întinse pe o parte după o felie de pizza. Brânza și legumele alunecară de pe felie când o trase spre ea, aterizând într-un morman lipicios pe cimentul balconului.

– Ups.

– Nu-ți face griji.

Meghann ridică mizeria și o aruncă peste balustradă.

– Pro'abil că tocmai am omorât un turist.

– Glumești? E ora zece. Orașul e gol.

– Asta așa-i.

Elizabeth mușcă din coajă.

– Deci care-i problema, puștoaico? Mesajele tale din ultima vreme au sunat deprimant. Și de obicei nu plângi când apar aici.

– Stai să văd, îmi urăsc slujba. Soțul clientei mele a încercat să mă împuște după ce l-am ruinat. Sora mea s-a căsătorit cu un cântăreț de country care se întâmplă să fie infractor.

Ridică privirea.

– Să continui?

– Te rog.

– Am avut grijă de nepoata mea cât timp Claire a fost în luna ei de miere și acum casa mea e obscen de tăcută. Și am întâlnit un tip…

Elizabeth puse încet felia de pizza jos.

Meghann își privi cea mai bună prietenă, simțind un val subit de neajutorare. Încet, îndrăzni să spună:

– E ceva în neregulă cu mine, Birdie. Uneori mă trezesc în mijlocul nopții și am obrajii uzi. Nici nu știu de ce plâng.

– Ești în sfârșit singură?

– Ce vrei să zici, în sfârșit?

– Haide, Meg. Suntem prietene de mai bine de douăzeci de ani. Țin minte când erai o boboacă tăcută și mult prea tânără la UW. Unul dintre acei copii geniali despre care toți cred că ori o să se sinucidă, ori o să vindece cancerul. Pe atunci obișnuiai să plângi în fiecare noapte. Patul meu era lângă al tău, ții minte? Îmi frângea inima, cât de încet plângeai.

– De aia ai început să mergi la cursuri cu mine?

– Voiam să am grijă de tine… e ceea ce facem noi, femeile din Sud, nu știai? Am așteptat ani întregi ca să îmi spui de ce plângeai.

– Când am încetat să plâng?

– În anul trei. Atunci era deja prea târziu să întreb. Când te-ai căsătorit cu Eric, am crezut, am sperat, că o să fii în sfârșit fericită.

– Asta a fost cu mult timp în urmă.

– Am așteptat să cunoști pe cineva nou, să încerci din nou.

Meghann mai turnă două shoturi. Se sprijini de balustradă dându-l pe al ei pe gât. Aerul rece al nopții i se jucă printre firele fine de păr care îi înconjurau fața. Zgomotele traficului se învârteau împrejurul ei.

– Am făcut-o… am cunoscut pe cineva.

– Cum îl cheamă?

– Joe. Nici nu știu care e numele lui de familie. Cât de jalnic e?

– Credeam că îți place sexul cu străinii.

Meghann știa că Elizabeth încerca să nu o judece.

– Îmi place să controlez situația și să mă trezesc singură și să am viața exact așa cum vreau să o am.

– Deci care e problema?

Meghann simți valul din nou, senzația că era trasă în jos de un curent puternic.

– Că stăpânesc situația… și că mă trezesc singură și că am viața exact așa cum vreau să o am.

– Deci acest Joe te-a făcut să simți ceva.

– Poate.

– Presupun că nu l-ai mai văzut de când ai realizat asta.

– Sunt așa previzibilă?

Elizabeth râse.

– Doar puțin. Acest Joe te-a speriat, așa că ai fugit. Spune-mi că greșesc.

– Ești o scorpie, ce zici de asta?

– O scorpie care a pus punctul pe „i“.

– Da. Genul acela de scorpie. Cea mai rea.

– Îți amintești ziua mea de anul trecut?

– Totul până la al treilea martini. După aia e începțoșat.

– Ți-am zis că nu știam dacă îl mai iubeam pe Jack. Tu mi-ai zis să rămân cu el. Ai spus ceva despre cum eu o să pierd totul și el o să se căsătorească cu fata de la bufetul de salate din Hooters.

Meghann își dădu ochii peste cap.

– Alt exemplu sclipitor a umanității mele. Tu vorbești despre iubire, eu răspund cu înțelegeri pentru divorț. Sunt așa mândră.

– Ideea e că muream în căsnicia mea. Toate minciunile pe care mi le spusesem timp de ani întregi se tociseră. Totul înțepa și mă durea.

– Dar v-ați descurcat. Tu și Jack sunteți ca proaspăt căsătoriți. Sincer, e dezgustător.

– Știi cum m-am reîndrăgostit de el?

– Medicamente?

– Am făcut chestia care mă speria cel mai tare. Nu locuisem niciodată singură, Meg. Niciodată. Eram atât de speriată de ideea că nu îl voi mai avea pe Jack, că nu puteam respira la început. Dar am făcut-o… și tu mi-ai fost alături. Mi-ai salvat cu adevărat viața în noaptea în care ai venit la casa de pe plajă.

– Ai fost mereu mai puternică decât credeai.

Elizabeth îi aruncă o privire prin care îi întorcea complimentul.

– Trebuie să încetezi să îți fie teamă de iubire. Poate că acest Joe e punctul de pornire.

– Nu e deloc potrivit pentru mine. Nu fac niciodată dragoste cu bărbați care au ceva de oferit.

– Tu nu „faci dragoste“ cu bărbați niciodată.

– S-a întors scorpia.

– De ce e așa nepotrivit?

– E un mecanic într-un oraș mic. Locuiește în cabana dărăpănată care vine cu slujba. Se tunde cu un cuțit de buzunar. Ce crezi? Oh, și deși nu e pasionat de decorațiuni, a reușit să își umple casa cu poze ale soției care a divorțat de el.

Elizabeth o privi fără să spună nimic.

– OK, deci nu îmi prea pasă de chestiile astea. Adică, da, pozele sunt sinistre, dar nu îmi pasă de slujba lui. Și îmi place destul de mult în Hayden. E un oraș drăguț, dar…

– Dar?

Pe Meghann privirea încurajatoare a lui Elizabeth o făcu să se simtă mai bine.

– Am plecat din oraș fără un cuvânt. Nici măcar un adio. Nu poți repara asta așa ușor.

– Nu ai fost niciodată genul de persoană care să caute drumul ușor.

– În afară de sex.

– Eu nu am crezut niciodată că sexul cu străini va fi ușor.

– Nu e, spuse Meg încet.

– Deci sună-l. Prefă-te că a trebuit să pleci din cauza serviciului.

– Nu am numărul lui.

– Garajul?

– Să îl sun la serviciu? Nu știu. Pare cam personal.

– O să presupun că i-ai dat tipului sex oral, dar un apel telefonic e prea personal?

Meghann râse. Trebuia să admită că era foarte ciudat.

– Parcă-s nebună.

– Da. OK, Meghann. Uite ce o să facem. Și vorbesc serios. Tu și cu mine o să mergem la Salish Lodge mâine, unde am programat niște tratamente de spa pentru noi două. O să povestim, o să bem, o să râdem și o să facem un plan de atac. Înainte să te plângi, permite-mi să îți spun că am sunat-o deja pe Julie și i-am spus că nu o să fii la birou. Când plec, o să mă lași la aeroport și apoi o să conduci spre nord. Nu o să te oprești până nu ajungi la ușa lui Joe. M-ai înțeles?

– Nu știu dacă am curajul.

– Vrei să vin cu tine? Dumnezeu să mă ajute, o să o fac.

– De asta le numesc oamenii pe femeile din Sud magnolii de oțel.

Elizabeth râse.

– Scumpo, poți să pui pariu. Să nu îi zici unei fete din Sud niciodată că nu o să vânezi un bărbat chipeș.

– Te iubesc, știi, nu?

Elizabeth se întinse după pizza.

– Ține minte propoziția aia, Meg. Mai devreme sau mai târziu o să ai din nou nevoie de ea. Acum spune-mi despre nunta lui Claire. Nu îmi vine să cred că te-a lăsat pe tine să o organizezi.

Capitolul 24

– Acesta e clubul în care a fost descoperit Garth Brooks.

Claire îi zâmbi lui Kent Ames, marele guru al casei de discuri Down Home Records din Nashville, și asistentului lui, Ryan Turner. Amândoi îi oferiseră această minunăție de informație de trei ori în decursul ultimei ore. Claire nu era sigură dacă aveau memoria unor muște sau dacă o considerau prea proastă ca să le înțeleagă cuvintele din prima.

Ea și Bobby erau în Nashville de două zile. Ar fi trebuit să fie perfect. Camera lor din hotelul Loews era de o frumusețe răpitoare. Se răsfățaseră cu cine romantice în restaurant și luaseră micul dejun în pat. Făcuseră un tur prin Opryland și vizitaseră Country Music Hall of Fame. Cel mai important era faptul că Bobby trecuse cu brio de probele lui. Toate cele patru. Prima fusese într-un birou întunecos, fără ferestre și singurul care îl ascultase fusese un funcționar oarecare. Bobby se întorsese acasă deprimat, plângându-se că șansa lui cea mare fusese auzită de un puști cu acnee și fără simțul stilului. În acea noapte băuseră șampanie și încercaseră să pretindă că nu conta. Claire îl strânsese în brațe și îi spusese cât de mult îl iubea.

Îl sunaseră din nou următoarea dimineață la 8.45 și de atunci Bobby se îmbarcase într-un carusel al oportunităților. Le cântase unui șir de directori, până când se trezise într-un birou mare de pe colț cu priveliște asupra străzii visurilor muzicii country: Music Row. Fiecare nou director îl prezentase superiorului său ca fiind descoperirea sa.

Viețile lor se schimbaseră în ultimele douăzeci și patru de ore. Bobby era „cineva“. Un tip care „va ajunge departe“.

Acum stăteau la o masă dintr-un club mic, modest, ea și directorii și soțul ei. Bobby trebuia să se urce pe scenă în mai puțin de o oră. Era șansa lui de a le arăta directorilor „ce putea să facă pe o scenă“.

Lui Bobby nu îi era greu să vorbească cu bărbații. Între ei se lăsau rar pauze. Vorbeau despre oameni și lucruri despre care Claire nu știa nimic…

înregistrări de demonstrație și timp de studio și rate de redevență și prevederi ale contractelor.

Voia să înțeleagă totul. În fanteziile ei era nu doar soția lui Bobby, ci și partenera lui, dar nu părea să se poată concentra. Zborul infinit de lung din Kauai în Oahu și în Seattle și în Memphis și în Nashville își lăsase urmele în forma unei dureri de cap mocnită care refuza să dispară. Și își tot amintea cât de dezamăgită fusese Ali că mami nu se întorcea acasă la timp.

Fumul din club nu ajuta. Nu ajutau nici muzica bubuitoare sau conversația urlată. Se ținu strâns de mâna lui Bobby, dând din cap când unul dintre directori vorbi cu ea, sperând că zâmbetul ei nu era atât de fragil pe cât se simțea.

Kent Ames îi zâmbi.

– Bobby începe în patruzeci și cinci de minute. De obicei ai nevoie de ani întregi ca să prinzi un loc pe scena asta.

Claire dădu din cap, își lărgi zâmbetul.

– Aici a fost descoperit Garth Brooks, să știi. Nu de mie, dracu' să-l ia.

Claire simți o furnicătură ciudată în mâna dreaptă. Îi trebuiră două încercări să se întindă după margarita ei. Când reuși să o apuce, o bău pe toată în speranța că i-ar putea ameliora durerea de cap.

Nu ameliră nimic, în schimb îi făcu greață. Alunecă de pe scaunul de bar și stătu pe loc, realizând surprinsă că se clătina pe picioare. Trebuia să fi băut prea mult.

– Îmi cer scuze.

Când bărbații ridicară privirea, realiză că întrerupsese o conversație.

– Claire?

Bobby se ridică în picioare. Claire își așternu un zâmbet pe față. Era cam slab, doar dintr-un colț al gurii.

– Îmi pare rău, Bobby. Durerea mea de cap s-a înrăutățit. Cred că trebuie să mă întind. Îl sărută pe obraz, șopti: Dă-i pe spate, iubitule.

Bobby o înconjură cu brațul și o strânse cu putere.

– Te conduc înapoi la hotel.

Ryan se încruntă.

– Dar concertul…

– A trebuit să cer o favoare ca să fac rost de oportunitatea asta, spuse Kent serios.

– Mă întorc într-o clipă, spuse Bobby.

O scoase din club pe strada gălăgioasă și aglomerată, ținând-o în continuare strâns.

– Nu trebuie să mă conduci, Bobby. Serios.

– Nimic nu e mai important decât tine. Nimic. Tipii ăștia ar face bine să știe care îmi sunt prioritățile din start.

– Devii cam tupeist.

Claire se sprijini de el în timp ce merseră de-a lungul străzii.

– Am avut noroc în ultima vreme. De când am urcat pe scenă la Cowboy Bob's.

Trecură grăbiți prin coridorul hotelului și urcară cu liftul la etajul lor. În camera lor, Bobby o dezbrăcă cu tandrețe și o puse în pat, asigurându-se că avea apă și aspirină pe noptieră.

– Culcă-te, dragostea mea, îi șopti și o sărută pe frunte.

– Baftă, scumpule! Te iubesc.

– Acesta e exact motivul pentru care nu am nevoie de noroc.

Claire știu când plecă. Se auzi clicul ușii și camera se simți mai rece, mai goală. Claire se dezmetici suficient încât să sune acasă. Încercă să sune vioaie când le povesti lui Ali și lui Sam despre ziua ei distractivă și când le aminti că se întorcea în două zile. După ce închise telefonul, oftă din rărunchi și își închise ochii.

Durerea de cap dispăruse când Claire se trezi dimineața următoare. Se simțea lentă și obosită, dar îi fu ușor să zâmbească atunci când Bobby îi povesti cum mersese.

– I-am dat pe spate, Claire. Nu glumesc. Kent Ames saliva la gândul viitorului meu. Ne-a oferit un contract. Îți vine să crezi?

Erau ghemuiți în locul de la fereastră, amândoi îmbrăcați în halatele extrem de moi ale hotelului. Lumina puternică a soarelui de dimineață intra prin fereastră. Bobby arăta atât de chipeș că lui Claire i se tăie respirația.

– Normal că îmi vine să cred. Te-am auzit cântând, meriți să fii un superstar. Cum o să funcționeze?

– Mi s-a spus că o să dureze cam o lună în Nashville. Până găsim material, până formăm o trupă, genul ăsta de chestii. Kent a spus că uneori treci prin trei mii de piese până o găsești pe cea bună. După ce facem înregistrarea de demonstrație, o să înceapă să mă promoveze. Vor să fac un turneu în septembrie și octombrie. Alan Jackson are nevoie de un artist care

să îi cânte în deschidere. Auzi tu, Alan Jackson! Dar nu îți face griji. Le-am spus că va trebui să facem un program care să fie bun pentru familie.

În acel moment Claire îl iubi mai mult decât își imaginase vreodată că era posibil. Îl prinse de halat și îl trase către ea.

– O să ai doar bărbați și femei urâte în autocarul tău. Am văzut filme despre turneele astea.

Bobby o sărută, lung și încet și cu ardoare. Claire ameți când Bobby se dezlipi de ea.

– Ce am făcut vreodată să te merit, Claire?

– M-ai iubit, răspunse ea, întinzând o mână spre halatul lui.

– Acum du-mă în pat și mai iubește-mă o dată.

Ziua la spa nu o relaxase pe Meghann deloc. Ea și Elizabeth vorbiseră încontinuu în timpul masajelor, a tratamentelor faciale, a băilor în jacuzzi. Indiferent cât de des încerca Meghann să controleze direcția discuțiilor lor, același subiect continua să reapară.

Joe.

Elizabeth fusese nemiloasă. Pentru prima oară, Meghann înțelese cum era să fii acaparată de opiniile altcuiva.

„Sună-l. Nu mai fi așa fricoasă.“ Sfatul venise în sute de propoziții diferite, dar toate duceau la aceeași concluzie:

„Caută-l.“

Sincer, Meghann se bucura să își ducă prietena la aeroport. Liniștea era o ușurare dulce. Apoi Meghann se întoarse în apartamentul ei tăcut și realiză că Elizabeth își lăsase vocea în urmă, așa că își găsi de lucru ca să rămână ocupată. La cină își cumpără o felie de pizza și se plimbă de-a lungul cheiului, uitându-se la vitrine împreună cu valul constant de turiști care coborau de pe feriboturi și se revărsau în străzile deluroase ale pieței publice.

Era 20.30 când ajunse acasă.

Liniștea apartamentului era din nou singurul salut care o întâmpină.

– Trebuie să îmi iau o pisică, spuse ea cu voce tare în timp ce își trântea poșeta pe canapea.

Se uită la *Totul despre Sex*, apoi la o reluare a unui episod din *Cabinetul de avocatură* (Bobby Donnell plângea din nou). Îl închise dezgustată.

Da. Avocații apărării de sex masculin sunt o gașcă de plângăcioși. Se așează în pat. Și stătu întinsă acolo, cu ochii largi deschiși, toată noaptea.

„Sună-l, fricoaso!“

Dimineața la 6.30 se rostogoli din pat, făcu un duș și se îmbrăcă într-un costum simplu, negru și o cămașă din mătase de culoarea lavandei.

O privire aruncată în oglindă îi aminti de faptul că nu dormise mai mult de două ore în noaptea precedentă. De parcă trebuia să își observe ridurile ca să își amintească asta.

Era la birou la 7.30, subliniind propoziții în depoziția Pernod.

La fiecare cincisprezece minute se uita la telefon.

Sună-l.

În sfârșit, la zece fix renunță și își sună secretara.

– Da, doamnă Dontess?

– Am nevoie de numărul unui garaj din Hayden, Washington.

– Ce garaj?

– Nu știu numele sau adresa. Dar e pe cealaltă parte de parc. Pe Front Street.

– O să am nevoie…

– Să fii descurcăreață. E un oraș mic, toată lumea cunoaște pe toată lumea.

– Dar…

– Mersi.

Meghann închise.

Trecură zece minute lungi. În sfârșit sună Rhona pe linia unu.

– Acesta e numărul. Se cheamă Smitty’s Garage.

Meghann notă numărul și se holbă la el. Inima îi bătea repede.

– Ce ridicol!

Ridică telefonul și formă numărul. Când telefonul sună, se lupta să nu închidă.

– Smitty’s..

Meghann înghiți în gol.

– Joe e acolo?

– O secundă. Joe!

Telefonul căzu cu un țăcănit, apoi fu ridicat din nou.

– Alo?

– Joe? Sunt Meghann.

Urmă o pauză lungă.

– Credeam că am scăpat de tine.

– Presupun că nu o să fie așa ușor.

Gluma ei fu întâmpinată cu liniște.

– Am… ăă… Am o depoziție în Snohomish County vineri după-amiază. Sunt sigură că nu o să vrei să… Nu ar fi trebuit să sun, dar am crezut că poate vrei să ne întâlnim să luăm cina.

Joe nu răspunse.

– Poți să uiți. Sunt o proastă. O să închid.

– Aș putea cumpăra câteva cotlete și pot să împrumut grătarul lui Smitty.

– Vorbești serios?

Joe râse încet. Sunetul îi dizolvă tensiunea dureroasă din gât.

– De ce nu?

– O să fiu acolo pe la șase. E OK?

– Perfect.

– Aduc vin și desert.

Meghann zâmbi când închise telefonul. Rhona o sună din nou după zece minute.

– Doamnă Dontess, sora dumneavoastră e pe linia doi. Spune că e urgent.

– Mersi.

Meg își puse căștile și apăsă butonul.

– Bună, Claire. Bun venit înapoi! Văd că zborul tău nu a întârziat, incredibil. Cum a fost…

– Sunt la aeroport. Nu am știut pe cine altcineva să sun.

Vocea lui Claire tremura, suna aproape de plâns.

– Ce se întâmplă, Claire?

– Nu îmi amintesc zborul din Nashville. Nu îmi amintesc nici când mi-am luat bagajul, dar e chiar aici. Nu îmi amintesc să îmi fi luat cheile sau să fi mers prin garaj, dar stau în mașină.

– Nu înțeleg.

– Nici eu, la naiba. Nu îmi amintesc cum să ajung acasă, țipă Claire.

Apoi începu să plângă.

– Dumnezeule.

În loc să intre în panică, Meghann preluă conducerea.

– Ai o hârtie?

– Da. Chiar aici.

– Un pix?

– Da.

Suspinele ei scăzură în intensitate.

– Mi-e frică, Meg.

– Notează-ți. Post Alley opt douăzeci și nouă. Ai reușit?

– Țin hârtia în mână.

– Continuă să o ții. Acum ieși din mașină și du-te înspre terminal.

– Mi-e frică.

– O să stau la telefon cu tine.

O auzi pe Claire trântind ușa mașinii. Urmă bubuitul bagajelor.

– Așteaptă. Nu știu pe unde…

– E un coridor acoperit în fața ta, cu o listă a liniilor aeriene deasupra?

– Da. Scrie Alaska și Horizon.

– Ia-o pe acolo. Sunt chiar aici, Claire. Nu plec nicăieri. Coboară cu liftul un etaj. Îl vezi?

– Da.

Meghann era îngrozită de cât de firavă era vocea lui Claire.

– Ieși. Ridică telefonul pe care scrie Taxi. Care e numărul de deasupra ușii prin care tocmai ai ieșit?

– Doisprezece.

– Spune-i taximetristului să te ia de la ușa doisprezece și că mergi în centru.

– Așteaptă.

Meghann o auzi vorbind. Apoi Claire spuse:

– OK.

Plângea din nou.

– Sunt aici, Claire. Totul o să fie în regulă.

– Cine ești?

Meghann simți un val de frică, rece ca gheața.

– Sunt Meghann. Sora ta.

– Nu îmi amintesc să te fi sunat.

Oh, Dumnezeule. Meghann închise ochii. Avu nevoie de un act de voință să își găsească vocea.

– E un taxi în fața ta?

– Da. De ce e aici?

– E acolo pentru tine. Așază-te pe bancheta din spate. Dă-i bucata de hârtie pe care o ai în mână.

– Oh, Doamne, Meg. De unde știai că am hârtia? Ce se întâmplă cu mine?

– E OK, Claire. Sunt aici. Intră în taxi. O să te lase la clădirea mea. Te aștept.

Taxiul intră pe stradă și se opri. Înainte să poată mulțumi, se deschise portiera din dreapta din față. Meghann îi aruncă șoferului un teanc de bancnote și trânti ușa.

Se deschise și portierea lui Claire. Meghann se duse lângă ea.

– Hei, Claire, haide afară din mașină.

Claire își înșfăcă poșeta și ieși din mașină. Se simțea nesigură, confuză.

– Unde îți sunt bagajele?

Claire se uită în jur.

– Trebuie să le fi lăsat în mașină la aeroport.

Chiar și ea auzi cât de slab îi sună râsul.

– Ascultă, Meg, mă simt mult mai bine acum. Nu știu… Am luat-o razna pentru un minut. Zborul a fost groaznic și practic mi-au făcut percheziție corporală în Memphis. Mi-e dor de Bobby deja și o să fie acolo pentru următoarele câteva săptămâni. Presupun că am avut un atac de panică sau ceva. Du-mă doar la un restaurant liniștit ca să beau o cafea. Probabil că doar am nevoie de somn.

Meg se uită la ea ca la un experiment științific eșuat.

– Glumești? Un atac de panică? Crede-mă, Claire, știu cum e să ai un atac de panică. Nu te face să uiți cum să ajungi acasă.

– Da. Și tu știi totul.

Stresul… chestiei ei… dispăru brusc, lăsând-o extenuată.

– Nu vreau să mă cert cu tine.

– Nu o să te certi cu mine. Ne băgăm în mașină și mergem la spital.

– Sunt bine acum. Serios. Probabil că mă paște o infecție la sinusuri. O să merg la doctor când ajung acasă.

Meghann făcu un pas spre ea.

– Există două posibilități. Poți să te urci cuminte în mașină și să plecăm. Sau pot face scandal. Știi că pot.

– Bine. Du-mă la spital, ne putem petrece o zi întreagă acolo și putem cheltui două sute de dolari ca să aflăm că am o infecție la sinusuri care a

fost provocată de zbor.

Meg o luă de braț și o conduse spre interiorul confortabil și negru a unei mașini Lincoln Town.

– O limuzină către urgență. Foarte șic.

– Nu e o limuzină. Meg o studie. Ești bine acum? Serios.

Claire auzi îngrijorarea din vocea surorii ei și o emoționă. Își aminti brusc că Meg devenea mereu gălăgioasă și furioasă când era speriată. Așa era din copilărie.

– Îmi pare rău că te-am speriat.

Meg zâmbi în sfârșit. Se lăsă pe spate și spuse încet:

– Chiar m-ai speriat.

Schimbară o privire și Claire se relaxă.

– Bobby a trecut cu brio de probe. I-au oferit un contract mare și gras.

– Nu o să îl semneze până nu mă uit peste el, nu?

– Răspunsul standard este: Felicitări!

Meghann avu bunul-simț să se înroșească.

– Felicitări! Asta chiar e ceva.

– Cred că apare în Ripley: Nu o să-ți vină să crezi! sub titlul Eliana Sullivan face o faptă bună.

– O faptă bună din care tot ea are de câștigat. Un ginere celebru atrage atenție și asupra ei, să știi. Doar gândește-te la toate interviurile de tipul l-am descoperit și i-am schimbat viața pe care o să le dea.

Meg își duse mâna la piept și spuse cu un accent moale din Sud:

– Am așa o inimă mare când vine vorba de familie.

Claire începu să râdă. Apoi observă că se întorseseră furnicăturile din mâna dreaptă. Degetele i se încleștară ca un cârlig în timp ce se uita la ele. Pentru o fracțiune de secundă nu putu să le descleșteze. Intră în panică. Te rog, Doamne…

Spasmul se termină.

Mașina se opri în fața spitalului și Claire și Meghann coborâră.

O tânără solidă, cu păr verde și un inel în nas, ridică privirea spre ele de la masa din recepția Secției de Urgențe.

– Vă pot ajuta?

– Am venit să văd un doctor.

– Care e problema?

– Am o durere de cap cumplită.

Meghann se aplecă peste masă.

– Scrieți următoarele: Durere de cap severă. Pierderi de memorie pe termen scurt.

– Da. Am uitat.

Claire zâmbi slab.

Recepționera se încruntă și împinse un carnet deasupra mesei.

– Completați asta și dați-mi cardul dumneavoastră de asigurare.

Claire își scoase cardul din portofel și i-l întinse.

– Doctorul meu de familie crede că trebuie să fac mai multă mișcare.

– Toți spun asta, spuse recepționera și râse ușor, luați un loc până vă chemăm.

Încă așteptau o oră mai târziu. Meghann o luase razna. Urlase la recepționeră de trei ori și aruncase în toate părțile cuvântul judecată în ultimele douăzeci de minute.

– Au o groază de tupeu să numească asta urgență.

– Privește partea bună. Probabil nu cred că sunt foarte bolnavă.

– Lasă tu durerea de cap. O să fim moarte amândouă de bătrânețe până se uită la tine. La naiba!

Meghann sări în picioare și începu să umble dintr-o parte în alta. Claire se gândi să încerce să o calmeze, dar efortul era prea mare. Durerea de cap se înrăutățise, ceea ce în mod sigur nu avea de gând să îi spună lui Meghann.

– Claire Austin, strigă o asistentă în uniformă albastră.

– Era și timpul, să-mi bag picioarele!

Meghann se opri din umblat suficient încât să o ajute pe Claire să se ridice în picioare.

– Ești un adevărat sprijin, Meg, spuse Claire în timp ce se sprijinea de sora ei.

– E un dar de la Dumnezeu, spuse Meg.

O conduse spre asistenta micuță, care semăna cu o pasăre și care stătea în fața ușii albe duble de la Urgențe.

Femeia pasăre ridică privirea.

– Claire Austin?

– Eu sunt.

Către Meg spuse:

– Puteți aștepta aici.

– Nu.

– Mă scuzați?

– Vin cu sora mea. Dacă doctorul mă roagă să ies pentru examinare, o să o fac.

Claire știa că ar fi trebuit să fie furioasă. Meg era ea însăși… împingea acolo unde nu era locul ei… dar ca să fie sinceră, Claire nu voia să fie singură.

– Foarte bine.

Claire se ținu strâns de mâna surorii ei în timp ce treceau prin ușile duble într-o lume albă și înfricoșătoare, cu miros de dezinfectant. În camera mică de examinare, Claire se schimbă într-un halat de spital subțire, îi răspunse asistentei la câteva întrebări, își întinse brațul pentru un test de tensiune și un test de sânge.

Apoi așteptară din nou.

– Dacă eram foarte bolnavă, s-ar fi grăbit să aibă grijă de mine. Deci faptul că așteptăm atâta e probabil un lucru bun, spuse Claire după o vreme.

Meghann stătea cu spatele la perete. Își încrucișase brațele strâns, de parcă i-ar fi fost teamă că ar fi lovit ceva dacă se mișca.

– Ai dreptate. Pe sub mustață spuse: Idioții.

– Te-ai gândit vreodată la o carieră în îngrijire medicală? Ai o prezență foarte relaxantă. Dumnezeu știe că sunt mai calmă acum.

– Îmi pare rău. Știm amândouă cât de răbdătoare sunt.

Claire se lăsă pe spate pe masa de examinare acoperită cu hârtie și se uită la tavanul izolat fonic.

În sfârșit, ciocăni cineva și ușa se deschise. Intră un adolescent în haină albă.

– Sunt dr. Lannigan. Care e problema?

Meghann oftă. Claire se ridică în picioare.

– Bună ziua, domnule doctor. Chiar nu e nevoie să fiu aici, sunt sigură de asta. Am o durere de cap și sora mea crede că pentru o migrenă merită să merg la Urgențe. După un zbor lung am avut un fel de atac de panică.

– Care a făcut-o să uite cum să ajungă acasă, adăugă Meghann.

Doctorul nu se uită la Meghann. Nu se uită nici la Claire. În schimb studie fișa pe care o ținea în mână. Apoi o rugă să demonstreze câteva funcții motorii… să ridice un braț, apoi pe celălalt, să își întoarcă capul, să clipească… și să răspundă la câteva întrebări simple… ce an e, cine e președintele. Genul acela de lucruri. Când termină, o întrebă:

– Aveți des dureri de cap?

– Da, când sunt stresată. În ultima vreme mai des, totuși, fu nevoită să recunoască.

– Ați făcut schimbări mari în viața dumneavoastră în ultima vreme?

Claire râse.

– O grămadă. Tocmai m-am căsătorit pentru prima dată. Soțul meu o să fie plecat timp de o lună. E în Nashville, înregistrează un disc.

– Ah. Doctorul zâmbi. Ei bine, doamnă Austin. Analiza de sânge e normală, la fel și pulsul, tensiunea și temperatura. Sunt sigur că totul e din cauza stresului. Aș putea face niște teste scumpe, dar nu cred că e necesar. O să vă scriu o rețetă pentru un medicament de migrene. Când simțiți o migrenă incipientă, luați două tablete cu multă apă. Zâmbi din nou. Dar dacă durerile persistă, vă recomand să mergeți la un neurolog.

Claire zâmbi și ea, ușurată.

– Mulțumesc, domnule doctor.

– Oh, nu. În nici un caz.

Meghann se dezlipi de perete și se apropie de doctor.

– Nu e suficient.

Doctorul clipi către ea, pășind înapoi în timp ce Meghann îi invada spațiul personal.

– Mă uit la *Spitalul de Urgență*. Are nevoie de o tomografie, cel puțin. Sau de o tomografie prin rezonanță magnetică sau de o electrocardiogramă. Vreun rahat de test inițial. Măcar un consult neurologic o să facă.

Doctorul se încruntă.

– Astea sunt teste scumpe. Nu putem face tomografii fiecărui pacient care se plânge de o durere de cap, dar dacă doriți, vă pot recomanda un neurolog. Puteți face o programare ca să îl vedeți.

– De cât timp sunteți doctor?

– Sunt în primul an de rezidențiat.

– Ați dori să faceți un al doilea an?

– Bineînțeles. Nu văd ce…

– Aduceți-vă superiorul aici. Acum. Nu ne-am petrecut trei ore aici ca un aproape doctor să-mi spună că sora mea e stresată. Eu sunt stresată, dumneavoastră sunteți stresat. Reușim să ne amintim drumul către casă. Aduceți un doctor real, un neurolog. Nu facem nici o programare. Vom vorbi cu un specialist acum.

– Vă fac rost de un consult.

Doctorul își strânse carnetul și ieși în grabă.

Claire oftă.

– Iar începi cu ale tale? E din cauza stresului.

– Sper și eu că e, dar nu o să mă bazez pe ce a zis puștiul acela de liceu.

Asistenta se întoarse după câteva minute. Zâmbetul ei arăta forțat de data asta.

– Dr. Kensington s-a uitat la materialul dumneavoastră pentru domnul Lannigan. Dumneaei ar dori să faceți o tomografie.

– Dumneaei. Slavă Domnului, spuse Meghann.

Asistenta dădu din cap.

– Puteți veni cu mine, îi spuse lui Claire.

Claire se uită la Meghann, care zâmbi și o luă de braț.

– Prefă-te că suntem gemene siameze.

Asistenta ieși din cameră.

Claire se ținu strâns de mâna lui Meghann. Drumul păru să dureze o veșnicie, de-a lungul unui coridor și apoi al altuia, în lift și pe alt coridor, până când ajunseră la Centrul pentru Medicină Nucleară.

Nucleară. Claire simți cum își strânse Meg brațul în jurul ei.

– Am ajuns.

Asistenta se opri în fața unei alte uși închise. Se întoarse spre Meghann.

– E un scaun chiar acolo. Nu puteți intra, dar o să am grijă de ea, în regulă?

Meghann ezită, apoi încuviință încet.

– O să fiu aici, Claire.

Claire urmă asistenta printr-o ușă, apoi pe un alt coridor scurt și într-o cameră dominată de o mașinărie imensă care arăta ca o gogoașă albă. Claire se lăsă poziționată pe patul îngust care se intersecta cu gaura gogoșii.

Acolo așteptă. Și așteptă. Din când în când asistenta se întorcea, mormăia ceva despre doctor și dispărea din nou.

Lui Claire începu să îi fie frig. Frica pe care se chinuise atâta să o alunge se furișase înapoi. Era imposibil să nu îți fie frică de tot ce era mai rău aici.

În sfârșit se deschise ușa și un bărbat în haină albă păși în cameră.

– Îmi pare rău că ați așteptat atâta. A intervenit ceva. Sunt Dr. Cole, radiologul dumneavoastră. Întindeți-vă complet nemișcată și vă vom scoate de aici cât ați bate din palme.

Claire se forță să zâmbească. Refuză să se gândească la faptul că toți ceilalți purtau șorțuri din plumb în cameră, în timp ce pe ea o proteja doar un strat subțire de bumbac.

– Ați terminat. Bună treabă, spuse el când totul fu gata în sfârșit.

Claire era atât de recunoscătoare că aproape uită de durerea de cap care se intensificase încet dar sigur în timp ce stătuse întinsă în aparat.

Meghann arăta furioasă în hol.

– Ce s-a întâmplat? Au zis că o să dureze o oră.

– O oră a și durat, odată ce au convins un doctor să vină.

– Tâmpiții.

Claire râse. Se simțea deja mai bine acum că se terminase.

– Așa niște cuvinte precise vă învață la Facultatea de Drept?

– Nu vrei să auzi precis ce cred despre locul ăsta.

Urmară o asistentă spre altă sală de examinare.

– Să mă îmbrac? întrebă Claire.

– Nu încă. Doctorul va fi aici imediat.

– Pun pariu, murmură Meghann în barbă.

Asistenta se întoarse după zece minute.

– Doctorul a cerut un alt test. Un RMN. Urmați-mă.

– Ce e un RMN? întrebă Claire, simțindu-se din nou agitată.

– Imagistică prin rezonanță magnetică nucleară. E o imagine mai clară a ceea ce se întâmplă. Nu e nimic neobișnuit.

Un alt coridor, un alt drum lung către o ușă închisă. Din nou, Meg așteptă afară.

Claire trebui de data asta să își dea jos verigheta, cerceii, colierul, chiar și agrafa. Tehnicianul o întrebă dacă avea vreun fel de capse chirurgicale sau vreun stimulator cardiac. Când spuse nu și întrebă de ce, spuse:

– Păi, nu am vrea să le vedem zburând din dumneavoastră odată ce pornește chestia asta.

– Ce imagine frumoasă. Sper că plombele mele sunt în siguranță, mormăi Claire.

Tehnicianul râse în timp ce o ajută să intre într-o mașinărie care arăta ca un sicriu. Deveni dificil să respire uniform. Patul era rece și tare, se arcuia inconfortabil și o ciupea de spate. Tehnicianul o prinse cu o centură.

– Trebuie să stați complet nemișcată.

Claire închise ochii. Camera era rece și îi era foarte frig, dar stătu nemișcată.

Când porni mașinăria, sună ca un ciocan pneumatic pe străzile orașului.

Liniște, Claire. Nemișcată. Complet nemișcată. Închise ochii și abia respiră. Nu realiză că plângea până când simți umezeala scurgându-i-se pe tâmple.

Testul de o oră dură două ore. La jumătatea drumului se opriră și instalară o perfuzie. Acul o ciupi de braț; colorantul i se împrăștie prin vene, rece ca gheața. Jură că îl putea simți curgându-i în creier. În sfârșit îi dădură drumul. Ea și Meghann se întoarseră în sala de examinare din aripa de Medicină Nucleară, unde atârnau în cuier hainele lui Claire. Apoi merseră în altă sală de așteptare.

– Bineînțeles, mormăi Meghann.

Așteptară acolo încă o oră. În sfârșit, intră o femeie înaltă cu un aer extenuat.

– Claire Austin?

Claire se ridică în picioare. Se mișcă atât de brusc că aproape căzu pe jos. Meg o sprijini.

Femeia zâmbi.

– Sunt dr. Sheri Kensington, șefa Neurologiei.

– Claire Austin. Aceasta e sora mea, Meghann.

– Mă bucur să vă cunosc. Urmați-mă.

Dr. Kensington le conduse pe un coridor scurt într-un birou care era plin de cărți, diplome și desene de copii. În spatele ei strălucea un set de radiografii pe un monitor mare și alb.

Claire se uită la ele, întrebându-se ce se presupunea că trebuia să vadă.

Doctorița se așeză la birou și le indică lui Claire și lui Meghann să se așeze în fața ei.

– Îmi pare rău că ați avut probleme cu dr. Lannigan. Acesta este, după cum știți, un spital universitar, iar rezidenții noștri nu sunt mereu atât de meticuloși pe cât ne-am dori. Cererea dumneavoastră pentru un nivel mai înalt de atenție a fost un semnal de alarmă binemeritat pentru dr. Lannigan.

Claire dădu din cap.

– Meghann se pricepe la a primi ceea ce vrea. Am o infecție la sinusuri?

– Nu, Claire. Ai o tumoare pe creier.

– Ce?

– Ai o tumoare. Pe creier.

Dr. Kensington se ridică încet și se duse la radiografii, arătând spre o pată albă.

– Pare să fie de dimensiunile unei mingi de golf și se află în lobul frontal drept, depășind linia mediană.

Tumoare.

Claire se simți de parcă tocmai fusese împinsă dintr-un avion. Nu putea respira, podeaua se apropia vertiginos de ea.

– Îmi pare rău să vă spun asta, dar m-am consultat cu un neurochirurg și suntem de părere că este inoperabilă. Veți dori și alte opinii, desigur. Trebuie de asemenea să vorbiți cu un oncolog, continuă dr. Kensington.

Poc.

Meghann era în picioare, lipită de masă de parcă era gata să o prindă pe doctoriță de gât.

– Spuneți că are o tumoare pe creier?

– Da.

Doamna doctor se întoarse la masă și se așeză.

– Și că nu puteți face nimic în privința asta?

– Suntem de părere că e inoperabilă, da, dar nu am spus că nu putem face nimic.

– Meg, te rog.

Claire era, în mod absurd, speriată că sora ei avea să înrăutățească situația. Se uită imploratoare la doctor.

– Spuneți că… aș putea muri?

– Vom avea nevoie de mai multe teste ca să determinăm natura exactă a tumorii dumneavoastră, dar, având în vedere mărimea și poziția ei, nu arată bine.

– Inoperabil înseamnă că dumneavoastră nu veți opera, spuse Meg cu o voce amenințătoare care era aproape un țipăt.

Dr. Kensington păru surprinsă.

– Cred că nimeni nu va opera. M-am consultat cu cel mai bun neurochirurg al nostru. E de acord cu diagnosticul meu. Procedura ar fi prea periculoasă.

– Oh, serios? Ar putea să o omoare, nu? Meg arăta dezgustată.Cine face genul acesta de operație?

– Nimeni din acest spital.

Meg își luă poșeta de pe podea.

– Haide, Claire. Suntem în spitalul greșit.

Claire se uită neajutorată de la dr. Kensington la sora ei.

– Meg, nu știi totul. Te rog…, se rugă ea.

Meg merse la ea, se lăsă în genunchi în fața ei.

– Știu că nu știu totul, Claire, și știu că sunt arogantă. Știu chiar și că te-am dezamăgit în trecut, dar nimic din toate astea nu contează acum. Din secunda asta, tot ce contează e viața ta.

Claire știa că începea să plângă. Ura cât de fragilă se simțea, dar așa era. Parcă ar fi fost deodată pe moarte.

– Sprijină-te de mine, Claire.

Claire se uită în ochii surorii ei și își aminti cum Meg fusese cândva întreaga ei lume. Dădu încet din cap. Avea din nou nevoie de sora ei mai mare.

Meghann o ajută să se ridice în picioare, apoi se întoarse spre doctor.

– Nu aveți decât să mergeți și să îl învățați pe dr. Lannigan cum să citească un termometru. Noi vom căuta un doctor care îi poate salva viața!

Capitolul 25

Cu câțiva ani în urmă, Claire trecuse printr-o fază a filmelor străine. În fiecare duminică seară i-o înmânase pe Alison tatei, se urcase în mașină și mersese la un cinematograf micuț și frumos decorat, unde se pierduse în imaginile cenușii și negre de pe ecran.

Așa se simțea acum, ca un personaj fără culori, mergând printr-o lume nefamiliară și gri. Sunetele orașului păreau înăbușite și îndepărtate; tot ce putea auzi cu adevărat era bubuitul uniform al inimii ei.

Cum putea așa ceva să i se întâmple ei?

Viața reală o lovi din plin când ieșiră din spital. Sirene și claxoane și scârțâitul frânelor. Se luptă cu instinctul de a-și acoperi urechile.

Meghann o ajută să se urce în mașină. Liniștea binecuvântată o făcu să ofteze.

– Ești OK? întrebă Meghann.

Claire avu senzația că sora ei îi pusese această întrebare de mai multe ori. Vocea ei era stridentă și agitată.

Se uită la Meg.

– Am cancer? Asta înseamnă o tumoare?

– Nu știm încă ce naiba ai. Tâmpiții ăia de doctori cu siguranță nu știu.

– Ai văzut umbra de pe radiografie, Meg? Era uriașă.

Claire se simți brusc obosită. Voia să își închidă ochii și să doarmă. Poate că lucrurile aveau să arate diferit de dimineață. Poate avea să afle că totul fusese o greșeală.

Meghann o prinse, o scutură cu putere.

– Ascultă-mă, la naiba! Trebuie să fii tare acum. Nu să te descurci, nu să te lași. Asta nu e școala de cosmetică sau facultatea, nu poți să iei calea ușoară și să pleci.

– Am o tumoare pe creier și tu îmi arunci în față faptul că m-am lăsat de facultate. Ești incredibilă. Claire voia să fie furioasă, dar emoțiile ei erau

distante. Îi era greu să gândească. Nici măcar nu mă simt bolnavă. Toată lumea are dureri de cap, nu?

– Mâine începem să căutăm alte opinii. Întâi mergem la Johns Hopkins. Apoi încercăm la Sloan-Kettering în New York. Trebuie să existe chirurgi care să aibă curaj.

Ochii lui Meghann se umplură de lacrimi, vocea i se frânse.

Cumva asta o sperie pe Claire chiar mai tare, să o vadă pe Meghann cedând.

– O să fie OK, spuse ea automat.

Să le ofere confort altora era mai ușor decât să gândească.

– O să vezi. Trebuie doar să păstrăm o atitudine optimistă.

– Credință. Da, spuse Meghann după o lungă pauză, tu păstrează-ți credința și eu o să încep să caut toate informațiie despre afecțiunea ta. Așa o să fim asigurate din toate părțile. Dumnezeu și știință.

– Vrei să zici că o să fim o echipă?

– Cineva trebuie să îți fie alături în perioada asta.

– Dar… tu?

Toată copilăria lor era brusc între ele, toate momentele bune și mai ales cele rele.

Claire se uită țintă la sora ei.

– Dacă începi chestia asta cu mine, atunci trebuie să rămâi când lucrurile devin urâte.

Meg se uită pe fereastră la un motociclist.

– Poți conta pe mine.

Claire atinse bărbia surorii ei, o făcu să se întoarcă spre ea ca sî o privească în ochi.

– Uită-te la mine când spui asta.

Meg se uită la ea.

– Ai încredere în mine.

– Trebuie să fiu aproape de moarte dacă accept asta. Dumnezeu să mă ajute.

Claire se încruntă.

– Nu vreau să spun nimănui.

– De ce am spune ceva înainte să fim sigure?

– L-ar îngrijora doar pe tata și l-ar face pe Bobby să vină acasă. Claire făcu o pauză, înghiți cu dificultate. Nici nu vreau să mă gândesc la a-i

spune lui Ali.

– O să le spunem tuturor că te duc la o săptămână de spa. O să creadă asta?

– Bobby o să creadă. Și Ali. Tata… nu știu. Poate dacă îi spun că avem nevoie de timp împreună. Vrea să ne împăcăm de ani întregi. Da. O să creadă asta.

Joe citise odată despre o specie de broască ce trăia în Parcul Național Serengeti în Africa. Se părea că aceste broaște își depuneau ouăle pe malurile mâloase ale râului în timpul sezonului musonic, când pământul era negru și încărcat de umezeală. Dar sezonul umed devenea arid odată cu trecerea timpului, iar o secetă putea dura la nesfârșit în Serengeti. Ouăle puteau rămâne blocate în pământul arid și dur timp de ani buni. În mod uimitor, când ploile se întorceau în sfârșit, mormolocii ieșeau la suprafață de sub noroi și mergeau în căutarea perechilor ca să reînceapă ciclul vieții.

Atunci se gândise că era imposibil ca viața să se adapteze la asemenea condiții.

Și totuși, se simțea puțin ca acele broaște acum. Întâlnirea cu părinții Dianei eliberaseră ceva înăuntrul lui. Nu vinovăția, sau în mod sigur nu toată, dar iertarea lor, înțelegerea lor, îi ușurase povara. Pentru prima dată de la moartea soției sale putea sta drept din nou. Putea crede că exista o cale de ieșire pentru el. Nu medicina. Nu putea trece prin asta din nou, nu putea să mai privească moartea de aproape. Dar ceva…

Și apoi era Meghann. Nu îi venea să creadă că sunase. Îl invitase la o întâlnire. Prima lui întâlnire reală cu o femeie în peste cincisprezece ani.

Nici măcar nu era sigur că știa cum să se pregătească.

Meghann nu era ca Diana. Nu exista blândețe în Meghann. Nici un moment cu ea nu promitea ceva… cu atât mai puțin un alt moment. Chiar și când erau în cele mai intime momente ale lor, când el era înăuntrul ei, Meghann își întorcea uneori fața.

Știa că ar fi fost inteligent să uite de ea și de dorințele pe care le reaprinsese. Inteligent, dar imposibil. Ar fi fost ca și cum te-ai fi așteptat ca acele broaște să simtă apa dulce de ploaie și să rămână ascunse în siguranța malului lor. Mii de ani de evoluție perfecționaseră anumite instincte până în punctul în care nu puteau fi ignorate.

Meghann, poate chiar mai mult decât iertarea familiei Roloff, îl readusese pe Joe la viață. Nu îi putea întoarce spatele acum.

Datorită ei îndrăznise, în sfârșit, să meargă în oraș. În timpul pauzei lui de masă merse pe Main Street, cu capul jos și cu fața acoperită parțial de o șapcă de baseball. Trecu pe lângă doi bătrâni așezați în fața magazinului Loose Screw, pe lângă o femeie care trăgea doi copii mici dintr-un magazin de înghețată. Era conștient că oamenii arătau cu degetul înspre el și șușoteau. Continuă să meargă.

În sfârșit intră în vechea frizerie și se urcă pe scaunul liber.

– Mi-ar prinde bine o tunsoare, spuse.

Nu îl privi în ochi pe Frank Hill, care îi tunsese părul lui Joe pentru prima dată pentru fotografia de grup din clasa a patra.

– Poți să fii sigur că ți-ar prinde bine.

Frank termină de măturat podeaua, apoi luă un pieptăn și o foarfecă. După ce îi prinse pelerina, începu să îi pieptene părul.

– Capul sus.

Joe ridică încet capul. În cealaltă parte a camerei își vedea reflexia într-o oglindă. Văzu amprenta ultimilor câțiva ani. Tristețea și vinovăția lăsaseră urme în jurul ochilor și în argintul din părul lui. Stătu nemișcat următoarele treizeci de minute, cu un nod în stomac, cu pumnii strânși, așteptând ca Frank să îl recunoască.

Când se termină și plăti pentru tunsoare, se îndreptă spre ușă. Tocmai o deschidea când Frank spuse:

– Vino în vizită oricând vrei, Joe. Încă ai prieteni în orașul acesta.

Acel bun venit îi dădu lui Joe curajul să meargă la Swain's Mercantile, unde cumpără haine noi. Mai mulți vechi cunoscuți îi zâmbiră.

Ajunse înapoi la garaj la 13.00 și munci pentru tot restul zilei.

– E cam a zecea oară când te-ai uitat la ceas în ultima jumătate de oră, spuse Smitty la 16.30.

Stătea la masa de lucru, asamblând un skateboard pentru ziua de naștere a nepotului său.

– Trebuie… ăă… să merg undeva, spuse Joe.

Smitty se întinse după o cheie.

– Hai, nu zău.

Joe trânti capota camionetei.

– M-am gândit că aș putea pleca mai devreme cu câteva minute.

– N-ai decât, nu o să plâng după tine.

– Mersi.

Joe se uită în jos la mâinile sale; erau negre de la ulei. Nu se putea vedea atingând-o pe Meghann cu mâinile acestea, deși uleiul de sub unghiile lui nu o deranjaseră în trecut. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea. Femeile pe care le cunoscuse în viața sa de dinainte disprețuiau bărbații ca el.

– Ce faci?… dacă nu te deranjează că întreb, spuse Smitty în timp ce se apropia de el.

– O prietenă vine la cină.

– Prietena asta conduce cumva un Porsche?

– Da.

Smitty zâmbi.

– Poate vrei să împrumuți grătarul. Să tai niște flori din grădina Helgăi?

– Voiam să te întreb, dar nu știam cum.

– La naiba, Joe, doar întreabă. Deschide gura și spune „te rog“. Asta face parte din a fi vecini și colegi de lucru.

– Mulțumesc.

– Helga a făcut plăcintă cu brânză aseară. Pun pariu că are câteva felii în plus.

– Prietena mea aduce desert.

– Ah. Fiecare aduce ceva, ei? Nu așa se făcea pe vremea mea. Desigur, pe vremea mea, noi, bărbații, nu găteam nimic.

Îi făcu cu ochiul.

– Cel puțin nimic pe aragaz. O zi bună să ai, Joe!

Se îndreptă spre masa de lucru, fredonând o melodie veselă.

Joe îndesă cârpa uleioasă în buzunarul din spate și ieși din magazin. Pe drum înspre cabană se opri la casa lui Smitty, vorbi câteva minute cu Helga și plecă cu un Hibachi micuț în brațe. Montă grătarul pe veranda din față, umplând gaura neagră cu cărbune pe care îl cumpărase de dimineață de la Swain’s.

Aruncă o privire prin casă, făcând o listă de lucruri care trebuiau îndeplinite.

„Dă cartofii cu ulei, acoperă-i și înțeapă-i.“

„Curăță porumbul.“

„Pune condimente pe carne.“

„Pune masa.“

Se uită la ceas.

Trebuia să ajungă în treizeci de minute.

Făcu duș și se bărbieri, apoi se îmbrăcă în hainele lui noi și se îndreptă spre bucătărie.

În cursul următoarei ore trecu de la o sarcină la alta, până când cartofii erau în cuptor, porumbul era pe aragaz, florile erau pe masă și lumânările erau aprinse.

În sfârșit termină totul. Își turnă un pahar de vin roșu și merse în sufragerie ca să aștepte.

Diana îi zâmbea din locul ei de pe poliță.

Simți un junghi de vinovăție, ca și cum făcuse ceva greșit. Era o prostie; nu fusese infidel.

Totuși…

Își așeză paharul pe măsuța de cafea și merse la ea.

– Bună, Di, îi șopti și se întinse după fotografie.

Era una dintre favoritele lui, făcută de revelion la Whistler Mountain. Diana purta o pălărie albă de blană și o jachetă argintie. Arăta imposibil de tânără și de frumoasă.

Timp de trei ani își dezgolise inima în fața ei, îi spusese totul; brusc nu se putea gândi la nimic de spus. În spatele lui sclipeau lumânările de pe masa pusă pentru două persoane.

Atinse poza. Sticla era rece și alunecoasă.

– O să te iubesc pentru totdeauna.

Era adevărat. Diana avea să fie mereu prima… și poate că cea mai bună… iubire a lui.

Dar trebuia să încerce din nou.

Adună fotografiile, una câte una, lăsând o singură poză înrămată pe o masă. Doar una. Pe toate celelalte le duse în dormitor și le puse deoparte cu grijă. Mai târziu avea să returneze câteva la casa surorii lui.

Când se întoarse în camera de zi și se așeză, zâmbi, gândindu-se la Meghann. Aștептă seara.

La 21.30 îi pieri zâmbetul.

Stătea singur pe canapea, acum pe jumătate beat și cu o sticlă goală de vin lângă el. Cartofii se dezintegraseră de mult în oală, iar lumânările arseseră

până nu mai rămăsese nimic din ele. Ușa din față era deschisă, primitoare, dar strada din fața ei era goală.

La miezul nopții se puse în pat singur.

Meghann și Claire se întâlniseră cu numeroși specialiști în ultimele nouă zile. Era incredibil cât de repede te primeau doctorii dacă aveai o tumoare pe creier și o grămadă de bani. Neurologi. Neurochirurgi. Specialiști în neuro-oncologie. Radiologi. Merseseră de la Johns Hopkins la Sloan-Kettering la Scripps. Când nu erau în avioane, erau în sălile de așteptare ale spitalelor sau în birourile doctorilor. Învățară zeci de cuvinte noi și înfricoșătoare. Glioblastom. Astrocitom anaplazic. Craniotomie. Unii dintre medici erau atenți și plini de compasiune; majoritatea erau reci și distanți și prea ocupați ca să vorbească pentru mult timp. Descriau modele de tratament care erau deprimant de asemănătoare și le puneau față în față cu statistici care ofereau prea puțină speranță.

Toți spuneau același lucru: inoperabil. Nu conta dacă tumoarea lui Claire era malignă sau benignă; în ambele situații putea fi letală. Majoritatea specialiștilor considerau că tumoarea lui Claire era un glioblastom multiform. Un tip de tumoare numit „Terminatorul“. Ha, ha.

De fiecare dată când plecau dintr-un oraș, Meghann își punea speranțele în următoarea lor destinație.

Până când o luase deoparte un neurolog din Scripps.

– Ascultați, pierdeți timp valoros. Radioterapia e cea mai bună speranță a surorii dumneavoastră în momentul de față. Douăzeci și cinci la sută dintre tumorile cerebrale reacționează pozitiv la tratament. Dacă se micșorează suficient de mult, s-ar putea să devină operabilă. Duceți-o acasă. Încetați să vă luptați cu diagnosticul și începeți să vă luptați cu tumoarea, îi spusese doctorul.

Claire fusese de acord, așa că se duseseră acasă. Ziua următoare, Meghann o dusese pe sora ei la Spitalul Suedez, unde un alt specialist în neuro-oncologie îi spusese același lucru, iar opinia lui fusese susținută de un alt radiolog. Căzuseră de acord să înceapă tratamentul de radioterapie în ziua următoare.

O dată pe zi pentru timp de patru săptămâni.

– Va trebui să stau aici pentru tratament, spuse Claire de pe șemineul rece din piatră din apartamentul lui Meghann, Hayden e prea departe.

– Desigur. O să o sun pe Julie și o să îmi iau mai mult timp liber de la serviciu.

– Nu trebuie să faci asta. Pot lua autobuzul până la spital.

– Nici nu o să mă obosesc să răspund la asta. Nici măcar eu nu sunt așa o scorpie.

Claire se uită pe fereastră.

– Am o prietenă care a făcut chimioterapie și radioterapie…

Se uită țintă la orașul sclipitor, dar o putea vedea doar pe Diana ofilindu-se, pierzându-și sufletul deodată cu părul. Până la urmă nici unul dintre tratamente nu ajutase deloc.

– Nu vreau ca Ali să mă vadă așa. Poate sta cu tata. O să mergem în vizită în fiecare weekend.

– O să închiriez o mașină pentru Bobby. Așa puteți merge dintr-o parte în alta.

– Nu o să îi spun lui Bobby… încă.

Meghann se încruntă.

– Ce?

– Nu o să îmi sun soțul ca să îi spun că am o tumoare pe creier. O să vină acasă și nu aș putea suporta asta.

Claire se uită la ea.

– A așteptat toată viața lui pentru șansa asta. Nu vreau să i-o distrug.

– Dar dacă te iubește…

– Mă iubește. Asta e ideea. Și eu îl iubesc pe el. Vreau să aibă oportunitatea asta. În plus, nu poate decât să mă țină de mână, răspunse ea cu ferocitate.

– Credeam că ideea iubirii e să vă susțineți unul pe altul în timpul vremurilor grele.

– Asta și fac.

– Serios? Mie mi se pare că ți-e teamă că nu o să vrea să vină.

– Taci din gură.

Atunci Meghann merse la sora ei, se așeză lângă ea.

– Știu că îți e frică, Claire. Și știu că eu și mama te-am părăsit cu mult timp în urmă. Știu că… te-am rănit. Dar trebuie să îi dai lui Bobby șansa să…

– Asta nu e despre trecut.

– Psihoterapeuta mea spune că totul e despre trecut și încep să fiu de acord cu ea. Ideea e că…

– Nu îmi spune care e ideea propriei mele vieți. Te rog.

Vocea lui Claire tremură.

– Eu sunt cea cu tumoarea. Eu. Nu ai dreptul să îmi organizezi și să îmi critici deciziile, bine? Îl iubesc pe Bobby și nu o să îi cer să sacrifice totul pentru mine.

Claire se ridică în picioare.

– Să pornim. Trebuie să îi spun tatei ce se petrece.

– Și mama?

– Ce-i cu ea?

– Vrei să o suni?

– Și să aud că e prea ocupată să aleagă materiale pentru canapea ca să își viziteze fiica bolnavă? Nu mulțumesc. O să o sun dacă se înrăutățește situația. Știi cât de tare urăște circul inutil. Acum hai să mergem.

Două ore mai târziu, Meg vira pe River Road și ajunseră la casa lui Claire. Razele soarelui după-amiezii târzii se revărsau deasupra pereților din lemn galben și florile de trandafir roz băteau în portocaliu. Grădina era o explozie de culori. O bicicletă mică cu roți ajutătoare era trântită în iarba prea înaltă.

Claire șopti:

– Oh, la naiba…

– Poți să o faci. Radioterapia te poate salva. Exact cum am vorbit. O să te ajut, spuse Meg.

Zâmbetul lui Claire era nesigur.

– Trebuie să fac asta singură.

Meg înțelese. Era familia lui Claire, nu a ei.

– OK.

Claire ieși din mașină și merse cu pași domoli de-a lungul potecii. Meg i se alătură, oferindu-i un braț puternic pentru sprijin.

La ușa din față, Claire se opri, trase adânc aer în piept.

– Pot să o fac. Mama e bolnavă.

– Și doctorii o să o facă mai bine.

Se uită neajutorată la Meghann.

– Cum îi promit asta? Dacă…

– Am vorbit despre asta, Claire. Îi promiți. Ne ocupăm de „dacă“ mai târziu.

Claire dădu din cap.

– Ai dreptate.

Zâmbi forțat și deschise ușa. Sam stătea pe canapea purtând o salopetă spălăcită și zâmbind.

– Bună, fetelor, ați întârziat. Cum a fost săptămâna de spa?

La jumătatea propoziției îi pieri zâmbetul de pe față. Se uită la Claire, apoi la Meghann. Se ridică încet în picioare.

– Ce se întâmplă?

Alison era pe jos, jucându-se cu un set de fermă Fisher-Price.

– Mami! spuse, ridicându-se repede în picioare și fugind către ele.

Claire se lăsă în genunchi și o ridică pe Alison în brațe.

Meghann văzu cum tremura sora ei și își dori să se întindă după ea, să o îmbrățișeze așa cum făcuse când fuseseră copii. Simți un val proaspăt de furie. Cum putea asta să se i se întâmple lui Claire? Cum putea sora ei să se uite în ochii fiicei ei și să spună: „Sunt bolnavă“ fără să se destrame ca zahărul în apă?

– Mami, mă strivești, spuse Alison în sfârșit. Se strecură afară din brațele mamei ei. Mi-ai adus un cadou? Putem merge în Hawaii de Crăciun? Bunicul a spus…

Claire se ridică. Se uită agitată la Meghann.

– Ia-mă la șase, OK?

Apoi, zâmbind, se întoarse spre tatăl și fiica ei.

– Trebuie să vorbesc cu voi.

Meghann nu mai văzuse asemenea curaj niciodată.

„Trebuie să fac asta singură.“

Ieși pe ușă, fugi spre siguranța mașinii ei și se puse în mișcare.

Nici nu știu unde mergea până când ajunse acolo.

Cabana părea întunecată, nelocuită.

Parcă în față și opri motorul. Își lăsă poșeta în mașină, traversă strada și merse la ușa din casă. Bătu la ușă. Joe deschise ușa.

– Spune-mi că glumești.

Atunci își aminti de întâlnirea lor. Vinerea trecută. Ea fusese responsabilă pentru vin și desert. Parcă trecuseră zeci de ani de atunci. Se uită pe lângă el, văzu un buchet de flori ofilite pe măsuța de cafea și speră că nu le

cumpărase pentru întâlnirea lor. Dar bineînțeles că asta făcuse. Se întrebă cât de mult așteptase până când luase cina singur.

– Îmi pare rău. Am uitat.

– Dă-mi un motiv bun ca să nu îți trântesc ușa în nas.

Ridică privirea către el, simțindu-se atât de fragilă că abia putea respira.

– Sora mea are o tumoare pe creier.

Expresia lui se schimbă încet. Ceva i se așternu în ochi, un fel de înțelegere sfâșietoare care o făcu să se gândească la drumurile întunecate pe care mersese de-a lungul vieții lui.

– Oh, Dumnezeule.

Joe își deschise brațele și Meghann se lăsă îmbrățișată. Pentru prima oară își permise să plângă cu adevărat.

Joe stătea pe verandă, privind cum se lăsa seara. În parcul de peste drum se juca un meci de baseball. Liniștea era ocazional întreruptă de urletele mulțimii. În afară de asta nu se auzea decât briza răcoroasă care foșnea în frunzele caprifoiului.

Acum înțelegea că fusese mai bine să fie furios pe Meghann, să o dea dracului pentru că nu venise la întâlnire. Când se adâncise în brațele lui și se uitase la el cu lacrimi în ochi, își dorise cu disperare să o ajute.

„Sora mea are o tumoare pe creier.“

Închise ochii, nedorindu-și să își amintească, nedorindu-și să se simtă cum se simțise atunci.

O ținuse pe Meghann în brațe timp de aproape o oră. Ea plânsese până când rămăsese fără lacrimi, apoi căzuse pradă unui somn agitat. Joe se gândise că fusese prima dată când dormise timp de zile întregi.

Știa cum era. După un asemenea diagnostic, ori venea prea mult somn, ori nu venea deloc.

Nu vorbiseră despre nimic care conta. Pur și simplu îi mângâiase părul și îi sărutase fruntea și o lăsase să îi plângă în brațe.

Nu se putea gândi la asta fără să îi fie rușine.

În spatele lui se deschise ușa din plasă cu un scârțâit și apoi se trânti. Joe încremeni, incapabil să se întoarcă și să se uite la ea. Când o făcu, văzu că Meghann era jenată.

Obrajii îi erau roz și frumusețea ei de păr era un dezastru încâlcit. Meghann încercă să zâmbească și încercarea îi frânse inima lui Joe.

– O să cer o decorație Purple Heart pentru tine.

Joe își dori să o ia din nou în brațe, dar nu îndrăzni. Lucrurile erau altfel între ei acum, deși Meghann nu o știa. Spitale. Tumori. Moarte și muribunzi și boală.

Nu putea lua parte la toate astea din nou. Abia începuse să supraviețuiască după ultima lui rundă.

– Nu e nimic în neregulă cu plânsul.

– Presupun că nu. Nu prea ajută, totuși.

Meghann veni spre el; Joe se întrebă dacă știa că își frământa mâinile.

Avu senzația că timpul petrecut în brațele lui o alinase și o tulburase în egală măsură. Ca și cum poate ura să admită că avea nevoie de ceva. Fusese singur suficient timp încât să înțeleagă.

– Vreau să îți mulțumesc pentru… nu știu. Pentru că ai fost aici. Nu ar fi trebuit să dau buzna peste tine.

Joe știa că aștepta să o contrazică, aștepta ca el să spună: „Mă bucur că ești aici“.

Meghann făcu un pas în spate, încruntându-se, când el tăcu din gură.

– Prea mult și prea repede, presupun. Înțeleg în totalitate. Și eu urăsc oamenii disperați. Ei bine, ar trebui să plec. Claire începe radioterapia mâine.

Joe nu se putu abține.

– Unde?

Meghann se opri, se întoarse din nou spre el.

– Spitalul Suedez.

– Ai cerut alte opinii?

– Glumești? Am primit opinii de la cei mai buni oameni din țară. Nu au căzut de acord asupra tuturor detaliilor, dar inoperabil a fost cuvântul favorit al tuturor.

– E un tip. Un neurochirurg la UCLA. Stu Weissman. E bun.

Meghann se uită la el.

– Toți sunt buni. Și toți sunt de acord. De unde îl cunoști pe Weissman?

– Am mers la facultate cu el.

– Facultate?

– Nu fi așa surprinsă. Doar pentru că trăiesc așa acum nu înseamnă că am făcut-o întotdeauna. Am o diplomă în literatură americană.

– Nu știm nimic unul despre altul.

– Poate că e mai bine așa.

– În mod normal aș avea o replică amuzantă, dar sunt puțin înceată azi. Se mai întâmplă când ai o soră cu o tumoare pe creier. Prefă-te că am fost amuzantă.

Vocea ei tremură ușor. Se întoarse pe călcâie și plecă.

Cu fiecare pas, Joe își dori să meargă după ea, să își ceară scuze și să îi spună adevărul, cine era și prin ce trecuse. Să o facă să înțeleagă de ce existau locuri în care nu putea merge. Dar nu se mișcă.

Când se întoarse în casă, văzu ultima poză rămasă cu Diana, uitându-se țintă la el de pe poliță. Pentru prima oară observă sclipirea de reproș din ochii ei.

– Ce? Nu pot face nimic, spuse el.

Alison ascultă cu atenție explicația lui Claire despre un „au“ de mărimea unei mingi de golf din creierul ei.

– O minge de golf e mică, spuse ea în sfârșit.

Claire dădu din cap zâmbind.

– Da. Da, e mică.

– Și un pistol special o să tragă cu raze magice în ea până dispare? Ca atunci când freci lampa lui Aladin?

– Exact așa.

– De ce *trebe* să locuiești cu mătușa Meg?

– E un drum lung până la spital. Nu pot să merg dintr-o parte în alta în fiecare zi.

În sfârșit Ali spuse:

– OK. Apoi sări în picioare și fugi sus. Mă întorc imediat, mami! strigă ea.

– Nu te-ai uitat la mine, spuse tata când dispăru Ali.

– Știu.

Sam se ridică și traversă camera, apoi se așeză lângă ea. Claire îi simți căldura reconfortantă, familiară când își puse brațul în jurul ei și o îmbrățișă. Își odihni capul pe suprafața mare a umărului lui. Simți cum îi căzură lacrimi pe față și știu că tata plângea.

– Te-aș duce dintr-o parte în alta, să știi, spuse el cu blândețe și Claire îl iubi pentru că o spusese.

Dar nu voia să devină din ce în ce mai slabă în fața lui. Ea și Meghann citiseră despre radioterapie; când era concentrată pe creier te slăbea incredibil de tare. Urma să aibă nevoie de toate puterile ca să reziste în timpul tratamentelor. Nu putea veni acasă în fiecare seară și să se vadă prin ochii tatălui ei.

– Știu asta. Mereu mi-ai fost alături.

Tata oftă adânc și se șterse la ochi.

– I-ai spus lui Bobby?

– Nu încă.

– Dar o să o faci?

– Desigur. De cum termină în Nashville…

– Nu.

Claire îl privi, derutată din cauza asprimii subite din vocea lui.

– Ce?

– Nu am știut că mama ta era însărcinată, ți-am spus asta vreodată?

– Mi-ai spus.

– Am plecat într-o seară la magazin și când m-am întors, mă părăsise. Am încercat să dau de ea, dar știi cum e Ellie, când pleacă atunci chiar pleacă. M-am întors la slujba mea de la fabrica de hârtie și am încercat să uit de ea. Mi-a luat mult timp să o fac.

Claire își puse mâna peste a lui.

– Știu toate astea.

– Nu știi totul. Când Meg m-a sunat să vin după tine, am trecut de la a fi singur pe lume la a fi tatăl unui copil de nouă ani în decursul unui apel telefonic. Am urât-o pe Ellie atât de tare că nici nu îți poți închipui. Mi-a luat ani până am încetat să o urăsc pentru că îmi luase șansa de a fi acolo în timpul copilăriei tale. Am ratat totul… nașterea ta, primele tale cuvinte, primii tăi pași. Nu te-am cunoscut niciodată în întregime.

– Ce are asta de-a face cu Bobby?

– Nu poți lua decizii pentru alți oameni, Claire, mai ales nu pentru oamenii care te iubesc.

– Dar poți face sacrificii pentru ei. Nu e asta iubirea?

– Vezi asta ca pe un sacrificiu? Dar dacă el o vede ca pe egoism? Dacă… se întâmplă ce-i mai rău, atunci i-ai luat singurul lucru care contează. Timpul.

Claire se uită la el.

– Nu îi pot spune, tata. Nu pot.

– Aș putea să o omor pentru ce v-a făcut ție și lui Meg.

– Nu e vorba de faptul că mama ne-a părăsit. E vorba de cât de mult îl iubesc pe Bobby. Nu o să îl fac să renunțe la marea lui oportunitate pentru mine, spuse Claire cu încredere.

Alison se întoarse țopăind în cameră înainte ca tata să poată spune altceva. Trăgea după ea păturica ei de bebeluș, uzată și pătată, cea cu care dormise în fiecare noapte a vieții ei.

– Poftim, mami, poți lua păturica mea până te faci bine, spuse ea.

Claire luă în mâini pătura roz care devenise aproape cenușie. Nu se putu abține, o ridică spre față și mirosi parfumul dulce de fetiță.

– Mersi, Ali, spuse răgușită.

Alison se repezi în brațele ei și o îmbrățișă.

– E OK, mami. Nu plânge. Sunt o fată mare. Pot dormi fără păturică.

Capitolul 26

Meghann stătea în sala de așteptare încercând să citească ultimul număr din revista *People*. Era numărul cu „Cei mai bine îmbrăcați și cei mai prost îmbrăcați“. Oricât se străduia, nu vedea diferența. În sfârșit aruncă revista pe masa ieftină de lemn de lângă ea. Pe ceasul de pe perete mai trecu un minut.

Se duse din nou la birou.

– A trecut mai mult de o oră. Sunteți sigură că e totul în regulă cu sora mea? Claire…

– Austin. Știu. Am vorbit cu radiologul acum cinci minute. E aproape gata.

Meghann se abținu să remarce faptul că primise același răspuns cu cincisprezece minute în urmă. Oftă din rărunchi și se întoarse în scaunul ei. Singura revistă care mai rămăsese era *Field & Lake*. O ignoră.

În sfârșit ieși Claire.

Meghann se ridică încet în picioare. Pe partea dreaptă a capului surorii ei era o zonă mică care fusese rasă.

– Cum a fost?

Claire își atinse zona cheală, pipăind-o.

– M-au tatuat. Mă simt ca Damien… copilul acela din *Profeția*.

Meg se uită la punctele mici și negre de pe pielea palidă, lipsită de păr.

– Ți-aș putea aranja părul încât nici să nu vezi… știi tu.

– Peticul chel? Ar fi grozav.

Se uitară una la alta preț de un minut sau cam așa.

– Ei bine, să mergem atunci, spuse Meghann în sfârșit.

Ieșiră din spital în parcare.

Meghann încercă să caute ceva de spus pe parcursul drumului scurt până acasă. Trebuia să aibă grijă de acum încolo, trebuia să spună cuvintele corecte. Care or mai fi și alea.

– Nu a durut, spuse Claire.

– Serios? Asta e bine.

– Dar a fost greu să stau nemișcată, totuși.

– Oh… da. Trebuie să fie greu.

– Mi-am închis ochii și mi-am imaginat că razele erau razele soarelui, vindecându-mă. Ca în articolul acela pe care mi l-ai dat.

Meg îi dăduse surorii ei un teanc de literatură despre gândirea pozitivă și vizualizare. Nu știuse că sora eile citise deja.

– Mă bucur că te-a ajutat. Femeia de la Fred Hutch îmi mai trimite o cutie cu chestii.

Claire se lăsă pe spate în scaun și se uită pe geam.

Din partea asta arăta perfect normal. Meghann își dori să poată spune ceva care conta; existau atâtea lucruri nespuse între ele.

Cu un oftat, intră în parcarea subterană și parcă în spațiul ei.

Urcară, încă în tăcere. În apartament, Meghann se întoarse spre Claire. Se uită la peticul chel un pic prea mult.

– Vrei ceva de mâncare?

– Nu.

Claire o atinse scurt, degetele ei erau reci ca gheața.

– Mersi că ai venit cu mine. M-a ajutat faptul că nu am fost singură.

Li se întâlniră privirile. Meghann simți din nou greutatea distanței dintre ele.

– Cred că o să mă întind. Nu am dormit bine azi-noapte.

Deci amândouă fuseseră treze, holbându-se la tavanele lor separate din camerele lor separate. Meghann își dori să se fi dus la Claire azi-noapte, să fi stat pe patul ei și să fi vorbit despre lucrurile care contau.

– Nici eu.

Claire dădu din cap. Mai așteptă un moment, apoi se întoarse și se îndreptă spre dormitor.

Meghann privi ușa închizându-se încet între ele. Rămase acolo ascultând pașii târșâiți ai surorii ei de dincolo de ușă. Se întrebă dacă Claire se mișca mai încet acolo, dacă teama îi încețoșa privirea. Sau dacă se holba la acel petic mic, tatuat, de piele roz în oglindă. Se destrămase oare fațada curajoasă a lui Claire în intimitatea acelei camere?

Meg se rugă să nu se fi destrămat și merse în al treilea dormitor al apartamentului, pe care îl amenajase ca pe un birou. Cândva, masa de sticlă fusese acoperită de dosare și fișiere și depoziții. Acum erau îngropate sub

cărți medicale, memorii, articole JAMA și literatură despre studii clinice. În fiecare zi ajungeau cutii de la Barnes & Noble.com și de la Amazon.

Meghann se așeză la birou. Citea o carte despre cum era să ai cancer. Era deschisă la un capitol intitulat „Nu te opri din vorbit chiar când ai nevoie să începi".

Citi: „Această perioadă a tragediei poate fi și o oportunitate pentru dezvoltare și creștere. Nu doar pentru pacient, ci și pentru familie. Poate fi o perioadă care te apropie de cei iubiți".

Meghann închise cartea și se întinse după un articol JAMA despre beneficiile potențiale ale Tamoxifenului în reducerea tumorilor.

Deschise un carnet galben și începu să își ia notițe. Munci din greu, scriind, tot scriind. Câteva ore mai târziu, când ridică privirea, o văzu pe Claire în tocul ușii, zâmbindu-i.

– De ce am senzația că plănuiești să faci operația cu mâinile tale?

– Deja știu mai multe despre afecțiunea ta decât primul idiot cu care am vorbit.

Claire intră în cameră, pășind cu grijă peste cutiile goale de la Amazon și peste revistele care fuseseră aruncate. Se uită la carnetele pline și la pixurile fără pastă.

– Nu e de mirare că ești cel mai bun avocat din oraș.

– Mă pricep la cercetare. Chiar încep să înțeleg afecțiunea ta. Am făcut un fel de abstract… un rezumat al tuturor lucrurilor pe care le-am citit.

– Cred că ar trebui să citesc toate lucrurile astea cu ochii mei, nu crezi?

– Unele sunt… greu de citit.

Claire se întinse după dosarul care stătea în picioare pe partea stângă a biroului. Pe dosar era o etichetă zimțată pe care era scris cuvântul *Speranță* cu cerneală roșie. Îl ridică.

– Nu îl deschide, abia am început, spuse Meg.

Claire deschise dosarul. Era gol. Se uită la Meghann.

– Asta intră acolo, spuse Meg repede. Rupse mai multe pagini din carnet. Tamoxifen.

– Un medicament?

– Trebuie să existe oameni care au învins tumorile cerebrale. O să îl găsesc pe fiecare în parte și o să îi pun povestea aici. Pentru asta e dosarul acesta, spuse Meg cu înverșunare.

Claire se aplecă, ridică o bucată goală de hârtie. Pe ea își scrise numele, apoi puse hârtia în dosar și puse dosarul înapoi în suportul lui.

Meg se uită la sora ei cu admirație.

– Chiar ești incredibilă. Știi asta?

– Noi, fetele Sullivan, suntem dure.

– A trebuit să fim. Meg zâmbi. Pentru prima oară de când începuse ziua se simțea ca și cum putea respira cu ușurință. Vrei să ne uităm la un film?

– Orice în afară de *Love Story*.

Meg dădu să se ridice.

Se auzi soneria.

Meg se încruntă.

– Cine ar putea fi?

– Te comporți de parcă nu te vizitează nimeni niciodată.

Meghann se strecură pe lângă Claire și merse la ușă. Până când ajunse, soneria se mai auzi de încă opt ori.

– Portar bun de nimic, mormăi în timp ce deschidea ușa.

Gina, Charlotte și Karen stăteau claie peste grămadă în fața ei.

– Unde-i fata noastră? exclamă Karen.

Claire își făcu apariția și începu zbieratul. Karen și Charlotte se aruncară înainte, murmurându-i un salut lui Meghann, apoi o luară pe Claire în brațe.

– Sam ne-a sunat, spuse Gina când rămase singură cu Meghann în coridor.

– Cum se simte?

– OK, presupun. Radioterapia a mers bine, cred. Se duce în fiecare zi timp de patru săptămâni. Când văzu privirea speriată a Ginei, Meghann adăugă: Nu a vrut să vă sperie.

– Da, vezi-ți de treabă. Nu poate fi singură pentru așa ceva.

– Eu sunt aici, răspunse Meghann rănită.

Gina îi strânse brațul.

– O să aibă nevoie de noi toate.

Meghann dădu din cap. Apoi ea și Gina se uitară una la alta.

– Sună-mă. Oricând, spuse Gina încet.

– Mersi.

Gina își croi apoi drum pe lângă Meg și intră în sufragerie spunând cu voce tare:

– OK, avem spa la găleată, bile lipicioase de popcorn, filme de tot râsul și, desigur, jocuri. Cu ce să începem?

Meghann privi cum interacționau cele patru prietene cele mai bune; toate vorbeau deodată. Nu se apropie de ele și nici ele nu o chemară.

În sfârșit se întoarse în birou și închise ușa. Auzi sunetul înalt și limpede al surorii ei râzând în timp ce citea cea mai actuală literatură despre chimioterapie și despre bariera hematoencefalică.

Ridică telefonul și o sună pe Elizabeth.

– Hei, spuse Meg cu blândețe când prietena ei răspunse.

– Ce e? Ești prea tăcută, spuse Elizabeth.

– Claire...

Atât putu spune înainte să izbucnească în lacrimi.

Joe era tolănit pe canapea, bând o bere. A treia. În realitate încerca să nu se gândească.

Șansa efemeră a izbăvirii… cea care cu doar o săptămână în urmă sclipise în fața lui ca o oază a deșertului lângă un drum lung și fierbinte… dispăruse. Ar fi trebuit să știe că fusese un miraj.

Nu avea să existe un nou început. Nu avea curajul pentru așa ceva. Crezuse, sperase, că avea să fie mai puternic cu Meg.

– Meg.

Îi rosti numele cu blândețe, închise ochii. Spuse o rugăciune pentru ea și sora ei. Era tot ce putea face acum.

Meg.

Meg nu voia să îi dispară din minte. Se tot gândea la ea, amintindu-și, dorindu-și. Asta îl trimisese în căutarea sticlelor de bere.

Nu putea să-i fie dor de ea. La naiba, nici măcar nu îi știa numele de familie. Nu știa unde locuia sau ce făcea în timpul ei liber.

În realitate suferea după ideea de ea. Timp de câteva momente, neașteptate și dulci, îndrăznise să pășească pe vechi drumuri. Își permisese să dorească pe cineva, să creadă într-un nou viitor.

Luă o gură mare de bere. Nu ajută.

În bucătărie sună telefonul. Se ridică încet în picioare și porni spre el. Probabil că era Gina, sunând să se asigure că era bine. Nu avea idee ce să îi spună.

Dar nu era Gina. Era Henry Roloff. Suna grăbit.

– Joe? Ne putem întâlni la o cafea? Într-o oră, să zicem?

– E totul OK?

– Ce zici de Whitewater Diner? La trei?

Joe spera că putea merge în linie dreaptă.

– Sigur.

Închise telefonul și se îndreptă spre duș.

O oră mai târziu era îmbrăcat în hainele lui noi și mergea pe Main Street. Se simțea încă ușor amețit de la bere, dar asta era probabil un lucru bun. Deja simțea cum se uitau oamenii după el, șușotind pe la spatele lui.

Fu nevoie de un act de voință ca să poată zâmbi când chelnerița, o femeie pe care nu o cunoștea, slavă Domnului, îl conduse spre un separeu. Henry era deja acolo.

– Bună, Joe. Mersi că ai venit așa repede.

– Nu e ca și cum eram ocupat. E sâmbătă. Garajul e închis.

Se strecură în separeu.

Henry povesti câteva minute despre grădina Tinei și despre vacanța pe care o făcuseră în St. Croix iarna trecută, dar Joe știa că toate astea duceau undeva. Își îndreptă umerii tensionat.

În sfârșit nu mai putu rezista.

– Ce e, Henry? întrebă.

Henry se opri în mijlocul propoziției și ridică privirea.

– Vreau să îți cer o favoare.

– Aș face orice pentru tine, Henry. Știi asta. De ce ai nevoie?

Henry întinse un braț sub masă și scoase un dosar mare.

Joe știa ce era. Se lăsă pe spate, își puse mâinile în fața lui, ca și cum ar fi încercat să pareze o lovitură.

– Orice în afară de asta, Henry. Nu mă pot întoarce la asta, spuse el.

– Vreau doar să te uiți la asta. Pacienta e… Pagerul lui Henry scoase un bip. Doar o secundă.

Henry își scoase telefonul mobil și tastă un număr.

Joe se uită la dosar. Fișele medicale ale cuiva. Evidența durerii și a suferinței.

Nu se putea întoarce în acea lume. În nici un caz. Când un om își pierdea speranța și încrederea într-un mod atât de profund cum o făcuse Joe, nu mai exista cale de întoarcere. Pe lângă asta nu mai putea practica medicina. Își lăsase licența medicală să expire.

Se ridică în picioare.

– Îmi pare rău, Henry, zilele mele de consultări s-au încheiat, spuse el întrerupându-i apelul telefonic.

– Așteaptă, spuse Henry și ridică o mână.

Joe se îndepărtă de masă, apoi se întoarse și ieși din restaurant.

Deși ședințele de radioterapie durau doar câteva minute pe zi, îi monopolizau lui Claire întreaga viață. În ziua a patra era deja obosită și îi era greață. Dar efectele secundare nu erau nici măcar pe jumătate la fel de grele ca apelurile telefonice.

În fiecare zi suna acasă fix la ora prânzului. Ali răspundea mereu și întreba dacă „au-ul“ era mai bine, apoi tata venea la telefon și punea aceeași întrebare în alt mod. Puterea de care avea nevoie ca să se prefacă scădea deja.

Meghann stătea lângă ea în timpul fiecărei conversații. Abia mai mergea la birou. Poate pentru trei ore pe zi, cel mult. Restul timpului și-l petrecea aplecată peste cărți și articole, sau lipită de internet. Ataca problema tumorii cu aceeași înverșunare cu care obișnuia să atace tații de doi bani în trecut.

Claire aprecia asta; citea tot ce îi dădea Meghann. Chiar acceptase să bea cocktailul pentru tumori cerebrale, pe care îl inventase Meghann pe baza cercetărilor ei și care conținea tot felul de vitamine și minerale.

Vorbeau zilnic despre tratamente și prognoze și teste. Nu vorbeau despre viitor. Claire nu putea găsi curajul să spună: „Mi-e frică“, iar Meg nu o întreba niciodată.

Singura dată când Meg părea dispusă să o șteargă era la ora 14.00. Momentul desemnat ca *Ora pentru apelul lui Bobby*.

Acum Claire era singură în camera de zi. Alarma de la 14.00 suna în bucătărie. Ca de obicei, Meg o auzise și găsise o scuză ca să părăsească încăperea.

Claire ridică telefonul și formă numărul noului telefon mobil al lui Bobby. Acesta răspunse din prima.

– Bună, iubito, ai întârziat două minute, spuse el.

Vocea lui i se răspândi prin corpul rece ca gheața, încălzind-o.

Claire se lăsă pe spate pe pernele pufoase ale canapelei.

– Povestește-mi despre ziua ta.

Descoperise că era mai ușor să asculte decât să vorbească. La început putuse să râdă la poveștile lui și să inventeze minciuni frumoase. Dar în ultima vreme, mintea ei era puțin încețoșată, iar extenuarea era aproape de nesuportat. Se întreba cât avea să mai dureze până când Bobby va observa că își petrecea conversațiile ascultându-l, sau că vocea ei se frângea aproape de fiecare dată când spunea: „Te iubesc“.

– L-am întâlnit pe George Strait azi. Îți vine să crezi? A refuzat un cântec… unul numit „Dark Country Corners“… și apoi a menționat că s-ar potrivi bine cu vocea mea. Am ascultat cântecul și a fost grozav.

Începu să îi cânte.

Lui Claire i se opri un suspin în gât. Fu nevoită să îl oprească înainte să izbucnească în lacrimi.

– E frumos. Top 10 cu siguranță.

– Ești OK, iubito?

– Sunt bine. Toți suntem bine. Eu și Meg petrecem mult timp împreună; ai fi surprins. Și Ali și Sam îți transmit iubirea lor.

– Transmite-le iubirea mea înapoi. Mi-e dor de tine, Claire.

– Și mie îmi e dor de tine. Dar mai sunt doar câteva săptămâni.

– Kent crede că până săptămâna viitoare o să terminăm cu alesul pieselor. Apoi intrăm în studio. Crezi că poți să vii aici pentru asta? Mi-ar plăcea să îți cânt piesele.

– Poate, spuse ea și se întrebă ce minciună avea să inventeze când avea să vină momentul.

Era prea extenuată ca să se gândească la una acum.

– Adori fiecare moment acolo?

– Ador totul pe cât pot adora ceva fără tine. Dar, da.

Claire făcuse alegerea corectă. Serios.

– Ei, iubitule, trebuie să plec. Meg mă scoate la prânz. Apoi ne facem manichiura la Gene Juarez Spa.

– Credeam că v-ați făcut manichiura ieri?

Claire se strâmbă.

– Ăă. Aia a fost pedichiura. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, Claire. E… e totul în regulă?

Claire simți din nou usturimea lacrimilor.

– Totul e perfect.

– Am pregătit un picnic pentru noi, spuse Meghann dimineața următoare după o altă sesiune de tratament.

– Nu mi-e foarte foame, răspunse Claire.

– Știu. M-am gândit doar…

Claire se forță să găsească voința de a se gândi la altcineva. Din păcate și asta devenea dificil.

– Ai dreptate. E o zi frumoasă.

Meghann o conduse spre mașină. După câteva minute ajunseră pe autostradă. La stânga lor sclipea lacul Union în lumina soarelui. Trecură pe lângă clădirile gotice din cărămidă ale Universității din Washington, apoi goniră peste podul suspendat.

Lacul Washington era aglomerat. Bărci țâșneau dintr-o parte în alta, trăgând după ele schiori.

Meghann ieși de pe autostradă pe Mercer Island și intră pe un drum îngust și mărginit de copaci. Parcă lângă o casă frumoasă din șindrilă gri.

– Asta e casa partenerei mele de la biroul de avocatură. Ne-a invitat să petrecem după-amiaza aici.

– Mă mir că nu te-a dat afară, cu tot timpul liber pe care ți l-ai luat în ultima vreme.

Meghann o ajută pe Claire să iasă din mașină și să meargă de-a lungul pajiștii către docul din lemn argintiu care pătrundea în apă.

– Îți amintești de lacul Winobee? spuse în timp ce o conducea pe Claire către capătul docului și o ajuta să se așeze fără să cadă.

– Vara în care am primit costumul acela de baie roz?

Meghann puse coșul de picnic pe jos, apoi se așeză lângă sora ei. Amândouă își bălăngăniră picioarele deasupra marginii. Apa se lovea de piloni. O barcă din lemn lăcuit cu pânze se legăna ușor dintr-o parte în alta lângă ele, scârțâind cu fiecare mișcare.

– Am furat costumul acela de baie, spuse Meghann, de la Fred Meyer. Când am ajuns acasă, am fost atât de speriată că am vomitat. Mamei nu i-a păsat; și-a ridicat doar privirea din *Variety* și a zis: „Fetițele care fură intră în belele“.

Claire se întoarse către sora ei, studiindu-i profilul.

– Am așteptat să te întorci acasă, știi? Tata spunea mereu: „Nu-ți face griji, ursulețule, e sora ta, o să se întoarcă“. Am așteptat și am așteptat. Ce s-a întâmplat?

Meghann oftă din adâncul sufletului, ca și cum știuse că această conversație nu mai putea fi evitată.

– Mai ții minte când mama a plecat ca să dea probă pentru *Baza Spațială IV*?

– Da.

– Nu s-a mai întors. Eram obișnuită când era plecată pentru o zi sau două, dar după cinci zile sau așa am început să intru în panică. Nu mai aveam bani. Ne era foame. Apoi Serviciile Sociale au început să își bage nasul. Îmi era teamă că o să ne bage în sistem, așa că l-am sunat pe Sam.

– Știu toate astea, Meg.

Meghann nu părea să o fi auzit.

– A zis că ne ia pe amândouă.

– Și asta a și făcut.

– Dar nu era tatăl meu. Am încercat să mă adaptez la Hayden; ce glumă! Am intrat într-un anturaj prost și am început să o dau în bară. Un terapeut ar spune că mă dădeam în spectacol. Încercam să atrag atenția. De fiecare dată când mă uitam la tine și la Sam împreună… Ridică din umeri. Mă simțeam lăsată pe dinafară, presupun. Erai tot ce aveam, și apoi nu te-am mai avut. Într-o noapte am venit beată acasă și Sam a explodat. M-a numit o soră mai mare de doi bani și mi-a zis să mă adun sau să mă car.

– Și te-ai cărat. Unde ai mers?

– Am umblat prin Seattle o vreme, plângându-mi de milă. Am dormit în praguri și în clădiri goale, am făcut chestii de care nu sunt mândră. Nu a durat mult până am ajuns jos de tot. Apoi, într-o zi, mi-am amintit de un profesor care își dăduse silința cu mine, domnul Earhart. El a fost cel care m-a băgat într-o clasă mai mare când locuiam încă în Barstow. M-a convins că educația era ieșirea din viața de sărăntoc din rulotă a mamei. De aia luam tot timpul doar zece pe linie. În fine, l-am sunat… slavă Domnului că mai era la aceeași școală. A făcut în așa fel încât am reușit să termin liceul mai repede și să îmi dau examenele, pe care le-am trecut cu brio. Punctaj perfect. Universitatea din Washington mi-a oferit o bursă completă. Restul îl știi.

– Sora mea genială, spuse Claire.

O dată în viață avea mândrie în voce în loc de amărăciune.

– Mi-am spus că era cel mai bine pentru tine, că nu mai aveai nevoie de sora ta mai mare. Dar… știam cât de mult te rănisem. Era mai ușor să

păstrez distanța, presupun. Credeam că nu o să mă ierți niciodată. Așa că nu ți-am dat șansa.

Meg se uită în sfârșit la ea. Îi oferi un zâmbet slab.

– Va trebui să îi spun psihologului meu că în sfârșit au meritat banii. M-a costat cam zece mii de dolari să fiu în stare să îți zic chestia asta.

– Singura greșeală pe care ai făcut-o a fost faptul că te-ai ținut departe, spuse Claire cu blândețe.

– Sunt aici acum.

– Știu.

Claire se uită la sclipirea apei albastre.

– Nu aș fi putut să fac toate astea fără tine.

– Nu e adevărat. Ești cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc.

– Nu sunt așa curajoasă, crede-mă.

Meghann se lăsă pe spate ca să deschidă coșul de picnic.

– Am așteptat un moment potrivit ca să îți dau asta. Scoase un dosar și i-l înmână lui Claire. Poftim.

– Nu acum, Meg. Sunt obosită.

– Te rog, deschide-l.

Claire luă dosarul cu un oftat. Era cel etichetat *Speranță*. Îi aruncă lui Meg o privire tăioasă, dar nu spuse nimic. Mâinile îi tremurară când deschise dosarul.

În el erau aproape o duzină de mărturii personale ale unor oameni care avuseseră glioblastom multiform. Fiecărei persoane i se dăduse mai puțin de un an de viață, cu cel puțin șapte ani în urmă.

Claire strânse ochii, dar lacrimile începură să curgă oricum.

– Aveam nevoie de asta azi.

– Mă gândeam eu.

Claire înghiți cu greu, apoi îndrăzni să se uite la sora ei.

– Mi-e așa frică.

Se simțea bine să o recunoască în sfârșit.

– Și mie, răspunse Meg încet.

Apoi se aplecă și o luă pe Claire în brațe.

Pentru prima oară de când fusese copil, Claire se lăsă ținută în brațe de sora ei mai mare. Meghann îi mângâie părul, cum o făcuse când Claire fusese mică.

Un smoc de păr căzu la atingerea lui Meghann, plutind între ele. Claire se trase înapoi, văzu grămăjoara de păr blond în mâna lui Meghann. Șuvițe cădeau spre apă, unde nu mai arătau a nimic. Se uită la părul purtat de curenți.

– Nu am vrut să îți spun că îmi cade. În fiecare dimineață mă trezesc pe o pernă plină de păr.

– Poate că ar trebui să mergem acasă, spuse Meg în sfârșit.

– Sunt obosită.

Meghann o ajută pe Claire să se ridice. Își croiră încet drum spre mașină. Pașii lui Claire erau târșâiți și nesiguri acum și își sprijinea aproape toată greutatea pe brațul lui Meg.

Claire se uită pe geam tot drumul spre casă.

Când ajunseră înapoi în apartament, Meghann o ajută pe Claire să se schimbe în pijamalele ei din flanelă și să se urce în pat.

– E doar păr, spuse Claire în timp ce se sprijinea pe un teanc de perne.

Meghann așează dosarul cu *Speranță* pe noptieră.

– O să crească la loc.

– Da.

Claire oftă și închise ochii.

Meghann ieși din cameră. Se opri în prag.

Sora ei era întinsă acolo, arătând ca și cum abia respira, cu ochii închiși. Șuvițe de păr îi erau răsfirate pe pernă. Foarte încet, fără să deschidă ochii, Claire își ridică mâinile și începu să își atingă verigheta. Lacrimile îi curseră de pe față, lăsând pete mici și gri pe pernă.

Și Meghann știu ce trebuia să facă.

Închise ușa și merse la telefon. Toate numerele de urgență ale lui Claire erau în carnetul de lângă telefon. Inclusiv al lui Bobby.

Meghann formă numărul lui Bobby și așteptă nerăbdătoare să răspundă.

În ultimele douăzeci și patru de ore, Claire își pierduse aproape jumătate din păr. Pielea goală care se vedea era de un stacojiu intens, solzos. De dimineață, când se pregătise pentru programare, își petrecuse aproape treizeci de minute înfășurându-și o eșarfă de mătase în jurul capului.

– Nu mai umbla la ea, spuse Meghann când ajunseră în sala de așteptare de la Medicina Nucleară, arăți bine.

– Arăt ca o țigancă ghicitoare. Și nu știu de ce m-ai făcut să mă machiez. Pielea mea e așa roșie că arăt ca Martha Phillips.

– Cine-i aia?

– Din clasa a opta. A adormit la solar. I-am zis Față de Tomată timp de două săptămâni.

– Copiii sunt așa buni la inimă.

Claire plecă la tratament și se întoarse în sala de așteptare treizeci de minute mai târziu. Nu se obosi să își pună eșarfa la loc. Avea scalpul sensibil.

– Haide să mergem la o cafea, spuse când Meghann se ridică să o salute.

– Cafeaua te face să vomiți.

– Ce nu mă face să vomit? Haide să mergem oricum.

– Trebuie să merg la birou azi. Am o depoziție programată.

– Oh.

Claire o urmă pe Meghann de-a lungul coridorului de spital, încercând să țină pasul cu ea. În ultima vreme era atât de obosită că era greu să nu se târască ca o babă. Practic adormi în mașină.

Meghann se opri la ușa apartamentului, cu cheia în mână, și se uită la ea.

– Încerc doar să fac ce e bine pentru tine.

– Știu asta.

– Uneori o dau în bară. Tind să cred că le știu pe toate.

Claire zâmbi.

– Aștepți să te contrazic?

– Vreau doar să ții minte asta. Încerc să fac ce trebuie.

– OK, Meg. O să țin minte. Acum du-te la serviciu. Nu vreau să ratez episodul din *Judecătoarea Judy*. Îmi amintește de tine.

– Nu fi obraznică.

Meg se uită la ea încă un moment, apoi deschise ușa apartamentului.

– Pa.

– Ăsta e cel mai lung adio din istorie. Pa, Meg. Du-te la serviciu.

Meghann dădu din cap și plecă.

Când Claire auzi bipul liftului, intră în apartament și închise ușa după ea.

Înăuntru era pornit radioul. „Pocket of a Clown“ al lui Dwight Yoakam bubuia din difuzoare.

După colț, Claire îl văzu.

Bobby.

Mâna îi zbură la peticul chel.

Fugi în baie, deschise capacul toaletei și vomită.

Bobby era în spatele ei, ținând ce mai rămăsese din părul ei, spunându-i că era bine.

– Sunt aici, Claire. Sunt aici.

Claire închise ochii, chinuindu-se să țină în frâu lacrimile de umilire cu fiecare gură de aer pe care o lua.

Bobby îi masă spatele.

În sfârșit merse la chiuvetă și se spălă pe dinți. Când se întoarse către el, încercă să zâmbească.

– Bun venit în coșmarul meu.

Bobby veni spre ea și iubirea din ochii lui o făcu să vrea să plângă.

– Coșmarul nostru, Claire.

Claire nu știu ce să spună. Îi era teamă că ar fi izbucnit în lacrimi dacă deschidea gura și își dorea să pară puternică pentru Bobby.

– Nu aveai nici un drept să îmi ascunzi asta.

– Nu am vrut să distrug totul. Și am crezut… că o să mă fac mai bine. Ți-ai dorit să cânți așa mult timp.

– Mi-am dorit să fiu o vedetă, da. Îmi place să cânt, dar pe tine te iubesc. Nu pot să cred că ai ascuns asta de mine. Ce se întâmpla dacă…

Claire își mușcă buza.

– Îmi pare rău.

– Nu ai avut încredere în mine. Știi cum se simte asta?

Vocea lui era tensionată, nu suna deloc ca vocea lui.

– Încercam doar să te iubesc.

– Mă întreb dacă știi măcar ce e iubirea. „Sunt în spital în fiecare zi luptându-mă pentru viață, iubitule, dar nu îți face tu griji, doar cântă-ți cântecele stupide“. Ce fel de bărbat crezi că sunt?

– Îmi pare rău, Bobby. Pur și simplu…

Se uită la el, clătinând din cap. Bobby o prinse și o trase spre el, ținând-o atât de strâns că o făcu să icnească.

– Te iubesc, Claire. Te iubesc. Când o să îți intre asta în cap? spuse el cu înverșunare.

Claire își înfășură brațele în jurul lui, se ținu de el de parcă ar fi căzut fără sprijinul lui.

– Cred că tumoarea mi-a stat în drum. Dar înțeleg acum, Bobby. Înțeleg.

După câteva ore, când Meghann se întoarse la apartament, luminile erau stinse. Merse pe vârfuri prin întuneric.

Când ajunse în camera de zi se aprinse o lumină.

Claire și Bobby erau întinși împreună pe canapea cu corpurile înlănțuite. Bobby sforăia încet.

– Te-am așteptat, spuse Claire.

Meghann își aruncă servieta pe scaun.

– A trebuit să îl sun, Claire.

– De unde ai știut ce o să facă?

Meghann se uită în jos la Bobby.

– Era în studioul de înregistrări când am sunat. În mijlocul înregistrării unui cântec. Sincer, nu am crezut că o să vină.

Claire îi aruncă o privire soțului ei adormit, apoi lui Meg. În privirea pe care o schimbară cele două surori se afla amintirea tristă a copilăriei lor.

– Da, nici eu nu am crezut, spuse Claire cu tandrețe.

– Nu a ezitat nici o secundă, Claire. Nici o secundă. A spus… citez: „Îmi bag picioarele în el de cântec. Vin mâine“.

– Asta e a doua oară când ai chemat un bărbat să vină să mă salveze.

– Ești norocoasă că ești așa iubită.

Privirea lui Claire era fermă.

– Da, sunt, spuse zâmbindu-i surorii ei.

Capitolul 27

Joe stătea pe canapea, uitându-se țintă la televizorul mic alb-negru. Era atât de absorbit de emisiune că îi luă un moment să observe pașii de afară. Se încordă și se îndreptă pe canapea.

O cheie zdrăngăni în ușă, apoi ușa se dădu de perete. Gina stătea în pragul ușii cu mâinile în șolduri.

– Hei, frate. Fainã metodă de a suna oamenii mai ai.

Joe oftă.

– Smitty ți-a dat o cheie.

– Ne făceam griji pentru tine.

– Am fost ocupat.

Gina se uită la turnurile din doze de bere și cutii de pizza și zâmbi sumbru.

– Haide. Vii acasă cu mine. Am o friptură în cuptor și am închiriat *Noroc criminal*. O să bem vin și o să râdem.

Vocea i se îmblânzi.

– Nu mi-ar strica o băutură.

Ceva din felul în care o spusese îl făcu să îi fie rușine. Uitase de problemele ei. Fusese prea ocupat să se bălăcească în mlaștina propriilor probleme.

– Ești OK?

– Haide, spuse Gina evitând întrebarea, Smitty mi-a spus să te fac să îți cari fundul nenorocit de aici… sunt cuvintele lui. Fix asta am de gând să fac.

Joe știa că nu avea nici un sens să se certe cu ea… avea privirea aceea pe față… și, sincer, nici nu voia să o facă. Obosise să fie singur.

– OK.

O urmă la mașină; după câteva minute intrară în bucătăria ei luminoasă și spațioasă.

Gina îi întinse un pahar de Merlot.

În timp ce ungea friptura și întorcea cartofii, Joe se plimbă prin sufragerie. În colț găsi o mașină de cusut. Lângă ea era un morman de materiale frumoase și îndrăznețe. Ridică obiectul de îmbrăcăminte pe care îl făcuse Gina, pregătit să o complimenteze, când realiză ce era. Nu aveai cum să confunzi fanta din spate.

– E o cămașă de spital, spuse Gina când veni spre el, ar fi trebuit să pun chestiile alea deoparte. Am uitat. Îmi pare rău.

Joe își aminti de ziua în care Gina venise acasă la el cu cămăși de spital frumoase de designer exact ca aceasta.

Nu ar trebui să arăți ca toți ceilalți, îi spusese Dianei, care plânsese la vederea cadoului.

Acele cămăși însemnaseră atât de mult pentru Diana. Nu părea mare lucru… doar o schimbare de material… dar îi readusese la viață zâmbetul.

– Pentru cine sunt?

– Claire. Face radioterapie.

– Claire, îi rosti numele cu tandrețe, simțindu-se rău.

Viața era atât de nedreaptă uneori.

– Tocmai s-a căsătorit.

– Nu ți-am spus pentru că… ei bine… știam că o să îți trezească amintiri.

– Unde face tratamentul?

– La Spitalul Suedez.

– Acela e cel mai bun loc pentru ea. Bine.

Radiații. Își amintea tot… aspectul ars de soare și umflat al pielii, felul în care părul Dianei începuse să cadă. Întâi în șuvițe, apoi în smocuri întregi.

El și Gina își petrecuseră o grămadă de timp în preajma cancerului. Nu își putea imagina cum Gina putea face față aceluiași lucru a doua oară.

– Claire a zburat prin toată țara ca să vorbească cu cei mai buni doctori. Știu că se va face mai bine. Nu o să fie ca… știi tu.

– Ca Diana, spuse Joe în tăcerea inconfortabilă.

Gina veni în spatele lui, îi atinse umărul.

– Am încercat să te protejez de asta. Îmi pare rău.

Joe se uită pe fereastră la grădina amenajată pentru copii. Cândva, el și Diana visaseră să își aducă copiii acolo la joacă.

– Poate ai vrea să o vezi pe Claire.

– Nu, spuse foarte repede.

Știa că Gina înțelegea.

– Vremurile mele în spital s-au încheiat.

– OK, acum haide să ne uităm la un film amuzant, spuse Gina.

Joe își puse brațul în jurul ei și o trase mai aproape.

– Mi-ar prinde bine să râd puțin.

Meghann stătea în scaunul care cândva i se păruse incomod și se uita țintă la dr. Bloom.

– Au fost o porcărie, spuse cu amărăciune, toate ședințele mele cu tine. Au fost doar modul unei femei obsedate de sine însăși de a se plânge de greșelile pe care le-a făcut în viață. De ce nu mi-ai spus niciodată că nimic nu contează?

– Pentru că, de fapt, contează.

– Nu. Aveam șaisprezece ani când s-au întâmplat toate lucrurile astea. Șaisprezece. Nimic nu contează… teama mea, vinovăția mea, resentimentele ei. Cui îi pasă?

– De ce nu mai contează?

Meghann închise ochii, căutând o amărăciune care dispăruse. Se simțea doar obosită, pierdută.

– E bolnavă.

– Of. Îmi pare rău.

– Mi-e frică, Harriet, recunoscu Meghann în sfârșit, dacă… nu pot să o fac?

– Să faci ce?

– Să stau la patul ei și să o țin de mână și să mă uit cum moare? Îmi e groază că o să o dezamăgesc din nou.

– Nu o să o faci.

– De unde știi?

– Of, Meghann. Singura persoană pe care ai dezamăgit-o vreodată ești tu însăți. O să fii alături de Claire. Mereu ai fost.

Nu era cu totul adevărat. Își dorea să fi fost. Își dorea să fie genul de persoană pe care te puteai baza.

– Dacă aș fi eu bolnavă, nu ar fi nimeni pe care mi l-aș dori alături mai mult decât pe tine, Meghann. Ești atât de ocupată să înoți prin suferințe vechi că nu te-ai obosit să ieși la suprafață ca să iei aer. Te-ai împăcat cu Claire, indiferent dacă ați spus cuvintele sau nu. Ești sora ei din nou. Iartă-te și mergi mai departe.

Meghann se gândi la sfat. Apoi, încet, zâmbi. Era adevărat. Acum nu era momentul pentru frică și regrete; își pierduse deja prea mulți ani cu așa ceva. Acestea erau zilele care cereau speranță și, o dată în viață, avea să fie suficient de puternică încât să creadă într-un sfârșit fericit pentru Claire. Nu mai avea de gând să fugă de posibila durere. Aceasta era greșeala pe care o făcuse Meg în căsnicia ei. Îi fusese atât de frică de o inima frântă încât nu îi dăduse lui Eric niciodată toată iubirea ei.

– Mersi, Harriet. Mi-aș fi putut cumpăra un Mercedes de banii pe care mi i-ai cerut, dar m-ai ajutat, spuse ea în sfârșit.

Harriet zâmbi. O surprinse pe Meg, o făcu să realizeze că nu își văzuse terapeutul zâmbind niciodată.

– Cu plăcere.

Meghann se ridică în picioare.

– Deci. Ne vedem săptămâna viitoare, la aceeași oră?

– Normal.

Plecă din birou, coborî cu liftul și ieși în lumina soarelui de iulie. Se îndreptă spre casă aruncându-și poșeta pe umăr.

Aproape ajunsese acasă când ridică ochii din întâmplare. De cealaltă parte a străzii, parcul mic de lângă piața publică era plin : studenți jucându-se cu mingea, turiști hrănind pescărușii care plonjau după mâncare, oameni făcând o pauză de la cumpărături.

Apoi îl văzu la balustradă. Stătea cu spatele la ea, dar îi recunoscu blugii spălăciți și cămașa albastră. Probabil că era singurul bărbat din centrul orașului Seattle care purta o pălărie de cowboy într-o zi însorită.

Meghann trecu strada și se duse la el.

– Bună, Bobby.

Nu se uită la ea.

– Meg.

– Ce faci aici?

– Claire doarme. În sfârșit se întoarse la ea. Ochii îi erau umezi și roșii. A vomitat aproape o oră întreagă. Chiar și când nu a mai rămas nimic de vomitat. Nu-ți face griji, am curățat.

– Nu îmi făceam griji, spuse Meg.

– Arată rău azi.

– Unele zile sunt mai rele decât altele. Pun pariu că Nashville pare foarte atractiv momentan, spuse Meg încercând să îl bine dispună.

– Ar trebui să râd? Soția mea vomită și îi cade părul. Crezi că îmi fac griji pentru cariera mea?

– Îmi pare rău. Îl atinse. Mereu am fost la fel de sensibilă ca un uciga**ș** în serie.

Bobby oftă.

– Nu, mie îmi pare rău. Aveam nevoie să țip la cineva.

– O să îți dau mereu un motiv, nu te îngrijora.

Bobby zâmbi, dar era un zâmbet obosit și mâhnit.

– Sunt doar… mort de frică, asta e tot. Și nu vreau ca ea să știe.

– Știu.

Meghann îi zâmbi. Sora ei era norocoasă să fie iubită de un asemenea bărbat. Dintr-un motiv sau altul o făcu să se gândească la Joe, la ziua în care îl găsise plângând din cauza divorțului său. Și Joe era genul de bărbat care știa cum să iubească.

– Ești un om bun, Bobby Jack Tom Dick. M-am înșelat în privința ta.

Bobby râse.

– Și tu nu ești nici pe departe scorpia care am crezut că ești.

Meghann își puse brațul în jurul lui.

– O să mă prefac că acela a fost un compliment.

– A fost.

– Bine. Acum haide să o facem pe Claire să zâmbească.

Zilele treceau încet; Claire întâmpina fiecare dimineață puțin mai obosită decât fusese în noaptea precedentă. Se străduia să mențină o atitudine pozitivă, dar sănătatea ei se deteriora rapid. Vizualiza raze de soare în locul radiației. Medita o oră pe zi, își imagina că era într-o pădure frumoasă sau că era așezată lângă râul ei mult iubit. Urma dieta macrobiotică despre care Meghann jura că avea să o ajute să își vindece corpul.

Trupa de blues venea des, separat sau împreună, făcând tot ce puteau ca să o păstreze pe Claire într-o dispoziție bună. Chiar și prietena lui Meg, Elizabeth, venise pentru câteva zile, iar vizita ei fusese un ajutor enorm pentru sora ei. Cele mai grele erau weekendurile în care mergeau în Hayden, când Claire încerca să pretindă că totul era bine de dragul lui Ali.

În timpul serilor erau doar ei trei, Claire, Meg și Bobby, în acel apartament prea tăcut. De obicei se uitau împreună la filme. La început, după ce venise Bobby, încercaseră să își petreacă serile povestind sau jucând cărți, dar asta se dovedise a fi prea dificil. Existau prea multe

subiecte periculoase. Nici unul dintre ei nu putea menționa viitorul fără să tresară, fără să se gândească: Vom avea un Crăciun împreună? O Zi a Recunoștinței? O vară viitoare? Prin urmare, căzuseră tacit de acord să lase televizorul să devină coloana sonoră a serilor lor. Claire era recunoscătoare; îi oferea câteva ore în care putea doar sta în liniște, fără să trebuiască să se prefacă.

În sfârșit se termină radioterapia.

Claire se trezi devreme dimineața următoare. Se îmbrăcă și făcu duș și își bău cafeaua pe balconul cu priveliște asupra Soundului. O uimea câți oameni erau deja treji, văzându-și de treabă în această zi care avea să îi definească viitorul.

– Astăzi e ziua cea mare, spuse Meg pășind pe balcon.

Claire se forță să zâmbească.

– Da.

– Ești în regulă?

Doamne, cât începuse să urască această întrebare.

– Îmi merge perfect.

– Ai dormit azi-noapte? întrebă Meg venind lângă ea.

– Nu. Tu?

– Nu.

Meg o înconjură cu brațul, o strânse.

Claire se încordă, așteptând discursul motivațional, dar sora ei nu spuse nimic.

În spatele lor se deschise ușa de sticlă.

– Bună dimineața, doamnelor.

Bobby veni spre Claire, își înfășură brațele în jurul ei și o sărută pe ceafă.

Mai stătură acolo preț de un minut fără să vorbească, apoi se întoarseră împreună și părăsiră apartamentul.

Ajunseră la Spitalul Suedez într-o clipă. Când intrară în sala de așteptare a Secției de Medicină Nucleară, Claire observă ceilalți pacienți cu pălării și eșarfe. Schimbară o privire de înțelegere tristă. Erau membri ai unui club din care nu îți doreai să faci parte. Claire își dorea acum să nu se fi obosit cu eșarfa. Să fii chel demonstra un fel de îndrăzneală pe care își dorea să o poată îmbrățișa.

Nu trebuia să aștepte astăzi, în această zi care avea să îi răspundă la toate întrebările. Își anunță sosirea și merse direct către RMN. După câteva

momente, fu umplută de colorant și introdusă în mașinăria zgomotoasă.

Când termină, se întoarse în sala de așteptare și se așeză între Meghann și Bobby, care întinseră amândoi mâinile spre ea. Claire îi ținu pe amândoi de mână.

În sfârșit îi strigară numele.

Claire se ridică în picioare.

Bobby o sprijini.

– Sunt aici, iubito.

Toți trei porniră lungul drum dintr-un coridor în altul, ajungând în sfârșit în biroul doctorului Sussman. Pe plăcuța de pe ușă scria: *Șef de secție – Neurologie*. Dr. McGrail, șeful Radiologiei, era și el acolo.

– Bună, Claire. Meghann. Bobby, spuse dr. Sussman.

– Deci? întrebă Meghann.

– Tumoarea a reacționat la radiație. E cu aproximativ doisprezece la sută mai mică, anunță dr. McGrail.

– Grozav, spuse Meg.

Doctorii schimbară o privire. Apoi Dr. Sussman merse spre monitor, îl porni și cei trei văzură imaginile în alb-negru ale creierului lui Claire. Văzură și pata. Dr. Sussman se întoarse în sfârșit spre Claire.

– Reducerea tumorii v-a dat niște timp. Din păcate este în continuare inoperabilă. Îmi pare rău.

„Îmi pare rău.“

Claire se așeză în scaunul de piele. Nu credea că o mai țineau picioarele.

– Dar a funcționat, spuse Meg, a funcționat, nu-i așa? Poate încă puțină radiație. Sau o tură de chimioterapie. Am citit că unele tratamente depășesc bariera hematoencefalică…

– Gata, spuse Claire. Intenționase să o spună cu blândețe, dar vocea ei ieși puternică. Se uită la neurolog. Cât timp mai am?

Vocea doctorului Sussman era blândă.

– Mă tem că rata de supraviețuire nu e bună cu o tumoare de dimensiunea și localizarea asta. Unii pacienți trăiesc până la un an. Poate puțin mai mult.

– Și restul?

– Șase până la nouă luni.

Claire se holbă la verigheta ei nou-nouță, inelul pe care îl purtase bunica Myrtle timp de șaizeci de ani.

Meghann se duse atunci la Claire, se lăsă în genunchi în fața ei.

– Nu o să credem așa ceva. Dosarele…

– Oprește-te, spuse Claire cu blândețe clătinând din cap.

Se gândea la Ali. Văzu ochii fetiței ei, zâmbetul însorit căruia îi lipseau dinții din față, o auzi spunând: „Poți să dormi cu păturica mea, mami“, și gândurile acestea o distruseră. Lacrimile începură să îi curgă pe obraji. Îl simți pe Bobby lângă ea, simți cum i se încleștau degetele pe mâna ei și știu că și el plângea. Claire se șterse la ochi și ridică privirea către doctor.

– Acum ce?

Meghann sări în picioare și începu să umble dintr-o parte în alta a camerei, studiind fotografiile și diplomele de pe pereți. Claire știa că sora ei era speriată și, prin urmare, furioasă.

Dr. Sussman scoase un scaun și se așeză în fața lui Claire.

– Avem câteva opțiuni. Nici unele nu sunt prea bune, din păcate, dar…

– Cine sunt ăștia?

Era vocea lui Meghann, dar suna stridentă și disperată. Ținea în mână o fotografie înrămată pe care o dăduse jos de pe perete.

Dr. Sussman se încruntă.

– E o fotografie de grup de la Facultatea de Medicină.

Se întoarse din nou spre Claire.

Meghann trânti fotografia pe masă atât de tare că se crăpă sticla.

– Cine-i individul ăsta?

Dr. Sussman se aplecă.

– Joe Wyatt.

– E doctor?

Claire se uită la sora ei.

– Îl cunoști pe Joe?

– Tu îl cunoști pe Joe? întrebă Meghann tăios.

– E radiolog.

Dr. McGrail fu cel care răspunse.

– Unul din cei mai buni din țară. Sau cel puțin era. Era o legendă cu RMN-urile. Vedea lucruri… posibilități… pe care nimeni altcineva nu le vedea.

Claire se încruntă.

– Meghann, las-o baltă. Nu mai avem de mult nevoie de un radiolog. Și crede-mă, Joe nu e persoana potrivită căreia să îi ceri ajutorul. Ceea ce îmi trebuie mie e un miracol.

Meghann se uită direct la dr. McGrail. Nici măcar nu o ascultă pe Claire.
– Ce vreți să spuneți, era cel mai bun?
– S-a lăsat. A dispărut, de fapt.
– De ce?
– Și-a ucis soția.

Capitolul 28

Drumul spre casă păru să dureze o eternitate. Nimeni nu vorbi. Când ajunseră înapoi la apartament, Bobby o ținu pe Claire atât de strâns în brațe că nu putu respira, apoi se retrase împleticindu-se.

– Trebuie să fac un duș, spuse cu o voce distrusă.

Claire îi dădu drumul știind de ce avea nevoie. Și ea vărsase câteva lacrimi în dușul scump din sticlă al lui Meghann.

Se duse la canapea și se trânti pe ea. Era obosită și amețită. Urechile îi țiuiau și avea furnicături în mâna dreaptă, dar nu îi putea recunoaște asta lui Meghann, care avea privirea aceea de buldog care nu renunță.

Meg se așeză pe măsuța de cafea cu fața spre ea.

– Există tot felul de studii clinice. E un doctor în Houston…

– Cel pe care guvernul a încercat să îl dea în judecată?

– Nu înseamnă că e un escroc. Pacienții lui…

Claire ridică o mână ca să se facă liniște.

– Putem să fim sincere un minut?

Meghann avea o expresie atât de șocată că lui Claire îi veni să râdă.

– Ce? întrebă Meg.

– Când eram mică visam să am o boală rară care v-ar aduce pe tine și pe mama la patul meu. Îmi imaginam cum plângeați din cauza morții mele.

– Te rog, nu…

Claire își privi sora, atât de palidă și de nesigură.

– Nu vreau să plângi.

Meg se ridică atât de repede că își lovi tibia de masă și înjură cu asprime.

– Nu… pot vorbi despre moartea ta. Nu pot.

Se grăbi să iasă din cameră.

– Dar am nevoie să nu plângi, îi spuse Claire camerei goale.

O durere de cap îi înflori din nou în spatele ochilor. Stătuse la pândă aproape toată ziua.

Dădu să se lase pe spate pe canapea când o lovi durerea. Gemu, încercă să strige. Capul ei se simțea gata să explodeze.

Nu se putea mișca, nu putea respira. Încercă să strige numele surorii ei.

Dar radioul cânta „Thunder Road“ și muzica acoperi vocea ei firavă.

Alison, se gândi.

Apoi totul se întunecă.

Meghann stătea la patul surorii ei, ținându-se de cadrul din metal.

– Ajută medicamentele?

Claire părea micuță în patul de spital, delicată, cu pielea ei extrem de palidă și smocurile de păr lipsă. Încercarea ei de zâmbet era sfâșietoare.

– Da. O criză tonico-clonică. Bun venit în noua mea lume. Presupun că vestea bună e că nu am avut și un atac de cord. Cât o să stau aici?

– Câteva zile.

– E timpul să o sunăm pe mama.

Meghann tresări. Îi tremură gura.

– OK.

– Spune-i tatei și lui Ali și fetelor că pot veni aici să mă vadă și ele. Gina știe mereu cum să mă facă să râd.

Meghann auzi resemnarea din vocea surorii ei; chiar mai rea era acceptarea. Voia să o contrazică, să o facă suficient de furioasă încât să se certe, dar vocea o abandonase. Clătină din cap.

– Da, Meg, spuse Claire cu o hotărâre în voce care o surprinse pe Meg, și acum o să mă culc. Sunt obosită.

– E de la medicamente.

– Chiar așa? Claire zâmbi cu o expresie binevoitoare. Noapte bună. Să ai grijă de Bobby în seara asta, bine? Nu îl evita. Nu e atât de puternic pe cât arată.

Apoi închise ochii.

Meghann întinse o mână. O ținu pe Claire de mână cu atenție ca să nu deranjeze tubul pentru perfuzii.

– O să fii bine.

Spuse același lucru de cel puțin zece ori; de fiecare dată așteptă un răspuns care nu veni niciodată. Bobby intră în cameră câteva minute mai târziu, tras la față. Ochii îi erau roșii și umflați.

– S-a trezit. Și a adormit din nou, spuse Meghann cu blândețe.

– Fir-ar.

Luă mâna lui Claire în a lui și o strânse.

– Hei, iubito. M-am întors. Am fost doar să iau o cafea. Oftă, apoi spuse încet: Renunță la luptă.

– Știu. Vrea să sun pe toată lumea, să îi chem să o vadă. Cum îi spunem asta lui Ali?

O usturau ochii de lacrimi când se uită la Bobby.

– O să îi spun eu, spuse Claire încet în timp ce deschidea ochii.

Îi zâmbi obosită soțului ei.

– Bobby, șopti întinzându-se după el, te iubesc.

Meghann nu mai putea sta acolo nici o secundă. Fiecare suflare a surorii ei părea să șoptească adio.

– Trebuie să vorbesc la telefon. Pa.

Fugi din cameră.

Orice era mai bine decât să stea acolo, încercând să zâmbească când se simțea ca și cum cineva îi smulgea inima din piept. Chiar și să o sune pe mama.

Era târziu acum; începuse tura de noapte și coridoarele erau liniștite. Se duse la șirul de telefoane publice și tastă numărul mamei.

Mama răspunse ea însăși, cu o voce stridentă și alcoolizată.

– Alo, Frank?

– Sunt eu, mamă. Meghann.

– Meggy? Credeam că stai la pândă prin baruri la ora asta.

– Claire e bolnavă.

– Claire e în luna ei de miere.

– Aia a fost acum o lună, mama. Acum e la spital.

– Asta ar face bine să nu fie una din prostiile tale, Meggy. Ca atunci când m-ai sunat la serviciu pentru căderea din pat a lui Claire, când ai crezut că era paralizată. Am pierdut bacșiș în valoare de patruzeci de dolari ca să aflu că dormea.

– Aveam unșpe ani când s-a întâmplat aia!

– Totuși.

– Are o tumoare pe creier, mama. Tratamentele cu radiație nu au funcționat și nimeni nu are curajul să o opereze.

Urmă o pauză lungă, apoi:

– O să fie bine?

– Da, spuse Meghann pentru că nu își putea imagina alt răspuns. Apoi, cât de blând putea, spuse: Poate că nu. Ar trebui să vii să o vezi.

– Am un eveniment pentru *Baza Spațială IV* la două și un…

– Vino mâine sau sun la revista *People* și le spun că nu ți-ai vizitat copilul care are o tumoare pe creier.

Trecu un moment lung înainte ca mama să spună:

– Nu mă pricep la genul acesta de chestii.

– Nici unul dintre noi nu se pricepe la așa ceva, mamă.

Încheie apelul fără să își ia la revedere, apoi formă numărul cu 800 de pe cartela ei telefonică și îl sună pe Sam. Telefonul sună o dată și Meghann își pierdu curajul. Nu îi putea spune lui Sam așa ceva la telefon.

Trânti receptorul în furcă și se întoarse în camera surorii ei.

Bobby stătea lângă pat cântându-i încet lui Claire, care sforăia ușor. Lui Meghann i se tăie respirația. Bobby se uită la ea. Pe obraji îi sclipeau lacrimile.

– N-a mai deschis ochii.

– O să o facă. Continuă să cânți, sunt sigură că îi place.

– Da.

Vocea lui Bobby se frânse.

Meghann nu văzuse niciodată un bărbat atât de îndurerat; știa că expresia din ochii lui Bobby era identică cu a ei.

– Mă duc să îi spun lui Sam față în față. Nu pot să îi dau vestea asta la telefon. Dacă se trezește Claire… Meghann se corectă. Când se trezește, spune-i că o iubesc și că o să mă întorc în curând. Ai chei de la apartamentul meu?

– O să dorm aici azi.

– OK.

Meghann voia să spună ceva, dar nu știa ce, așa că părăsi camera. Practic fugi spre mașină. Odată ce intră în ea, apăsă pe accelerație și porni spre nord.

Nouăzeci de minute mai târziu ajunse în Hayden. Încetini în oraș, se opri la semafor.

Și iat-o: rulota Quonset argintie. Joe Wyatt.

E radiolog. Probabil unul dintre cei mai buni din țară. Își aminti totul acum, informația șocantă care se pierduse pe undeva, îngropată sub un strat gros de suferință.

Dr. Joseph Wyatt. Bineînțeles. Nu era de mirare că i se păruse cunoscut. Procesul lui apăruse pe prima pagină a ziarelor. Meghann și colegele ei își dăduseră cu părerea asupra sorții lui, când ieșiseră la o bere. Ea fusese ferm de partea lui, sigură că avea să fie declarat nevinovat. Nu se gândise niciodată să se întrebe ce se întâmplase cu el după proces.

Acum știa. Fugise, se ascunsese. Dar era în continuare unul dintre cei mai buni radiologi din țară. Vedea lucruri… posibilități… pe care nimeni altcineva nu le vedea.

Și totuși, când venise la el plângând din cauza surorii ei bolnave, el nu făcuse nimic. Nimic.

Și o cunoștea pe Claire.

– Nenorocitul.

Meghann aruncă o privire în stânga ei. Dosarul de la spital era pe locul din dreapta.

Întoarse volanul cu putere și își trânti piciorul pe frână, parcând lângă trotuar. Apoi înșfăcă plicul și merse hotărâtă la cabană.

Lovi în ușă urlând până când auzi pași venind din interior.

Când Joe deschise ușa, o văzu și spuse: „Ce?“, îl împinse în piept atât de tare că Joe se împletici și aproape căzu pe spate.

– Bună, Joe. Invită-mă înăuntru.

Închise ușa cu un șut.

– E aproape miezul nopții.

– Într-adevăr, domnule doctor Wyatt.

Joe se trânti pe canapea și se uită la ea.

– M-ai ținut. M-ai lăsat să-ți plâng în brațe. Îi tremură vocea; durerea din inimă o înfuria doar mai tare. Și tu mi-ai dat o recomandare. Ce fel de bărbat ești?

– Un bărbat care știe că zilele lui de eroism s-au încheiat. Dacă știi cine sunt, știi și ce am făcut.

– Ți-ai ucis soția. Când Joe tresări, Meghann continuă: Dacă ți-aș fi știut numele de familie, mi-aș fi amintit. Procesul tău a fost un mare subiect de discuție în Seattle. Procesul doctorului care și-a eutanasiat soția muribundă.

– Eutanasie e un cuvânt mai frumos decât omucidere.

O parte din furia ei se evaporă când auzi tristețea delicată din vocea lui. În decursul ultimei luni învățase multe despre acel tip de suferință.

– Ascultă, Joe. Într-o situație normală aș vorbi cu tine despre ceea ce ai făcut. Poate chiar te-aș lua în brațe și ți-aș spune că înțeleg, că orice om cu un dram de compasiune în suflet ar fi făcut același lucru. Asta e ceea ce a însemnat achitarea ta. Poate chiar te-aș întreba de drumul pe care l-ai parcurs, de drumul care l-a condus pe unul dintre cei mai buni radiologi din țară aici. Dar nu e o situație normală pentru mine în momentul acesta. Sora mea e pe moarte. Se împletici când rosti ultimul cuvânt, simți usturimea lacrimilor. Aruncă dosarul mare pe măsuța de cafea din fața lui. Astea sunt radiografiile ei. Poate că o poți ajuta.

– Mi-am lăsat licența să expire. Nu mai pot practica medicina. Îmi pare rău.

– Îți pare rău? Îți pare rău? Ai puterea de a salva viețile oamenilor și te ascunzi în jegul ăsta de cabană, bând whisky ieftin și plângându-ți de milă? Nenorocit egoist ce ești! Se uită la el de sus, dorindu-și să îl urască, să îl rănească, dar nu își putea închipui cum putea face așa ceva. Am ținut la tine.

– Îmi pare rău, spuse el din nou.

– O să îți trimit o invitație pentru înmormântare.

Se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Ia asta cu tine.

Meghann se opri în sfârșit, îi aruncă o ultimă privire nimicitoare.

– Nu, Joe. Va trebui să le atingi. Să le arunci la gunoi cu mâna ta. Să te văd cum te poți uita în oglindă după aia.

Apoi plecă. Reuși să ajungă la mașină înainte să înceapă să plângă.

Meg stătea în mașină în fața rulotei încercând să se adune. De fiecare dată când își deschidea pudriera ca să își ajusteze machiajul, își vedea ochii umezi și îi venea să plângă din nou.

Nu era sigură cât timp stătu acolo, dar la un moment dat începu să plouă. Picăturile răsunau pe capota moale a mașinii și băteau pe parbriz.

În sfârșit ieși din mașină și merse spre rulotă.

Sam deschise ușa înainte să bată. Stătea în prag; ochii îi erau deja umezi.

– Mă întrebam cât aveai de gând să mai stai acolo.

– Am crezut că nu știi că eram acolo.

Sam încercă să zâmbească.

– Tot timpul ai crezut că ești mai deșteaptă decât mine.

– Nu doar decât tine, Sam. Sunt mai deșteaptă decât toată lumea.

Își dorea să zâmbească, dar nu putea.

– Cât de rău e?

– Rău.

Când o spuse, se întoarseră lacrimile. Le șterse de pe față.

– Vino aici, spuse Sam cu blândețe și își deschise brațele.

Meg ezită.

– Haide.

Meg țâșni înainte, îl lăsă să o țină în brațe. Nu părea să se poată opri din plâns. Și el începu să plângă.

Când se retraseră în sfârșit, se priviră unul pe altul. Meg nu avea idee ce să spună.

Brusc se auziră pași în coridor. Ali veni în fugă în pijamale cu șosete roz, cărându-și păpușa Groovy Girl. Se uită la Meg.

– Mergem să o vedem pe mami azi? S-a făcut bine?

Meg se lăsă în genunchi și își trase nepoata în brațe, ținând-o strâns.

– Da, poți să o vezi pe mami mâine, spuse răgușită.

Meghann se foi și se răsuci toată noaptea în pat, căzând în sfârșit pradă unui somn agitat pe la răsărit. Când se trezi din nou, cu ochii cârpiți și extenuată, văzu cu surprindere că era 9.30. O privire rapidă prin apartament îi arătă că Sam și Ali plecaseră deja la spital. Bobby nu venise acasă în noaptea precedentă. Se forță să se ridice din pat și se împletici spre duș. Când ajunse la spital și era aproape de 10.00.

Sala de așteptare era deja plină.

Gina stătea în scaunul de la geamuri, tricotând o pătură roz, delicată. Lângă ea, Karen și Charlotte jucau cribbage. Bobby stătea în picioare uitându-se pe geam. Ridică privirea când intră Meghann. I se putea citi în priviri că soția lui avusese o noapte proastă. Ali colora la picioarele lui.

– Mătușă Meg, strigă fetița și sări în picioare.

Meghann își ridică nepoata în brațe și o ținu strâns.

– Bunicul e cu mami. Pot merge acum? Pot?

Meg se uită la Bobby, care oftă și ridică din umeri, în semn de: „Nu pot să fac asta“.

– Sigur, spuse Meg.

O duse încet pe Alison de-a lungul coridorului, fiecare pas plin de groază.

Se opri în fața ușii închise, afișă un zâmbet larg și intră.

Sam stătea la patul lui Claire. Plângea și o ținea de mână.

Ali se desprinse din brațele lui Meghann. Merse imediat la bunicul ei, care o luă în brațe.

– Ce s-a întâmplat, bunicule? Ai ceva în ochi? Pe Sammy Chan l-a înțepat cineva în ochi odată și Eliot Zane l-a făcut plângăcios după aia.

Meghann și Claire schimbară o privire.

– Dă-mi bebelușul, spuse Claire deschizând brațele.

Ali nu observă felul în care mama ei tresărea la fiecare mișcare, fiecare atingere.

Sam se șterse la ochi și reuși să zâmbească.

– Ar trebui să merg să sun instalatorul. Filtrul acela de la piscină sună cam rău.

Ali dădu din cap.

– Ca dracu'.

Claire zâmbi. În ochi îi sclipeau lacrimi.

– Alison Katherine, ți-am spus să nu imiți cuvintele urâte ale bunicului.

– Ups, rânji Ali.

Sam și Meg se uitară unul la altul și între ei plutea o întrebare, limpede ca lumina soarelui. Cine îi va spune lui Ali așa ceva…?

Meg ieși din cameră, îi lăsă pe cei trei singuri. Se întoarse în sala de așteptare și frunzări o revistă.

O oră mai târziu îi fu atrasă atenția de către agitația din hol. Ridică privirea. Ajunsese mama.

Intră, îmbrăcată în negru elegant și vaporos, cărând un cățel mic într-o geantă de transport acoperită cu mărgele. În spatele ei era o adunare de oameni; unul dintre ei făcea poze.

Mama intră în sala de așteptare și se uită în jur. Când o văzu pe Meghann, izbucni în lacrimi.

– Cum îi merge fetei noastre?

Își trase o batistă de mătase din mânecă și își tamponă ochii.

Un fotograf făcu o poză.

Mama oferi un zâmbet curajos.

– Cealaltă fiică a mea, Meghann Dontess. D-O-N-T-E-S-S. Are douăzeci și nouă de ani.

Meghann numără în minte până la zece. Apoi spuse cu o voce calmă:

– Câinii nu au voie în spital.

– Știu. A trebuit să îl bag înăuntru pe furiș. Îl știi pe Elvis, nu…

– Elvis o să fie la fel de mort ca omonimul lui în zece secunde.

Când mama icni ofensată, Meghann se uită la bărbatul care stătea puțin mai departe de grup.

Hainele negre și lipsa gâtului îl făceau să arate ca un luptător de wrestling.

– Tu. Domnul bodyguard. Du câinele la mașină.

– La hotel, spuse mama cu un oftat dramatic, plin de suferință, în hotel e destul loc.

– Da, doamnă.

Bărbatul fără gât luă geanta de câine și plecă.

Mai rămaseră mama, fotograful și un bărbat slab cu față de șoarece care ținea în mână un magnetofon. Reporterul.

– Mă scuzați, le spuse Meghann în timp ce o prindea pe mama de braț și o trăgea într-un colț liniștit.

– Ce ai făcut, ai adus un reporter?

Mama își îndreptă umerii și își trase nasul.

– Vorbeam cu ea pe cealaltă linie când ai sunat. Ce era să îi spun? Doar nu e vina mea că revista *Us* a vrut să scrie despre vizita mea la patul fetei mele foarte bolnave. În fond, tot ceea ce fac e o știre. Faima poate fi o adevărată povară.

Meghann se încruntă. Ar fi trebuit să fie furioasă ca naiba în momentul acela, gata să o prăjească pe mama în ulei încins. Dar când se uită în ochii fardați ai mamei ei văzu ceva ce o surprinse.

– Ți-e frică. De aia ți-ai adus anturajul. Ca să devină un spectacol, spuse ea cu blândețe.

Mama își dădu ochii peste cap.

– Nu mi-e frică de nimic. E doar… doar…

– Ce?

– E Claire, răspunse mama în sfârșit și se uită în altă parte.

– Claire.

Vocea ei se îngroșă, iar Meghann văzu pentru prima oară ceva sincer.

– Pot să o văd?

– Nu dacă aduci tot circul cu tine.

Mama spuse încet:

– Vii cu mine?

O surprinse pe Meghann. Mereu își imaginase că mama era la fel de superficială ca o tavă de plăcintă și tare ca piatra, o femeie care știa ce voia de la viață și mergea țintă în acea direcție, genul de femeie care ar trece peste banda de delimitare și ar păși peste un cadavru dacă i-ar sta în cale. Acum se întrebă dacă se înșelase, dacă mama fusese mereu atât de slabă și de speriată.

Se întrebă dacă totul era prefăcătorie. Frica era ceva ce Meghann putea înțelege. Mai ales atunci când se năștea din vinovăție.

– Normal că vin cu tine.

Se îndreptară spre oamenii de la revistă. Mama făcu o pledoarie înlăcrimată pentru intimitate în asemenea momente dificile, apoi recomandă un restaurant de pe cealaltă parte a străzii pentru restul interviului.

Tocurile ei înalte țăcăneau pe linoleum. Sunetul părea să fi fost gândit pentru a atrage atenția, dar nimeni nu o observă.

Meghann se opri în fața camerei lui Claire.

– Ești gata?

Mama afișă un zâmbet, dădu din cap și dădu buzna în cameră ca mătușa Mamie, cu mânecile lungi și negre fluturând în urma ei.

– Claire, scumpo, sunt eu, mama.

Claire încercă să zâmbească, dar arăta extenuată și imposibil de palidă pe teancul de perne și pături cenușii. Peticul chel îi dădea un aspect ciudat, asimetric.

– Bună, mamă. Tocmai i-ai ratat pe Sam și pe Ali. S-au dus jos la cantină.

Mama se împletici, cu mâinile în jos. Îi aruncă o privire lui Meghann.

– Știu că arăt ca naiba, mamă, spuse Claire în încercarea de a o face să râdă.

Mama se mișcă încet de data asta.

– Ei, scumpo, nu-i adevărat deloc. Ești minunată. Trase un scaun și se așeză lângă pat. Vai, păi îmi amintesc un episod din *Baza Spațială IV*. Se chema „Atacul Bufetului“, mai ții minte? Am mâncat niște mâncare spațială nasoală și mi-a căzut tot părul. Zâmbi. Le-am trimis episodul votanților de la premiile Emmy. Normal că n-a funcționat. Prea multă politică. Parcă mi-a plăcut libertatea de a nu avea păr.

– Era o cască de cauciuc, mamă.

– Nu contează. Face ca ochii unei femei să arate superb. Îmi pare rău că nu mi-am adus fardurile, totuși. Ți-ar prinde bine niște fard de obraz, poate chiar niște creion dermatograf. Meghann ar fi trebuit să îmi spună. Și o să îți aduc o cămașă drăguță de noapte. Poate ceva cu blăniță la guler. Îmi amintesc de o rochie pe care am purtat-o odată la…

– Mama. Claire încercă să se aplece spre ea. Evident că era dificil pentru ea. Am o tumoare care îmi mănâncă creierul.

Zâmbetul mamei tremură.

– Foarte vulgar din partea ta, scumpo. Noi, femeile din Sud…

– Te rog, mamă. Te rog.

Mama se adânci în scaun. Păru să se reducă în dimensiune cumva, să devină mai mică, banală, până când hainele ei negre și vaporoase o înghițiră, lăsând în urmă o femeie slabă, prea fardată, care își făcuse prea multe operații estetice.

– Nu știu ce vrei de la mine.

Era prima oară în douăzeci de ani când Meghann auzea vocea reală a mamei ei. În loc de melodia dulce a Sudului, era plată și ascuțită, cum se vorbea în Midwest.

– Oh, mamă, spuse Claire, normal că nu știi. Nu ți-ai dorit niciodată copii. Ți-ai dorit un public. Îmi pare rău. Sunt prea obosită ca să fiu politicoasă. Vreau să știi că te iubesc, mamă. Te-am iubit mereu. Chiar și când… te-ai uitat în altă parte.

„Te-ai uitat în altă parte.“

Asta obișnuise mama să spună mereu: „Stăteam acolo într-o zi, îngrijindu-mă de copilașii mei. Când m-am uitat o secundă în altă parte, dispăruseră amândouă“.

Fusese mai ușor, se gândi Meghann, decât să se confrunte cu faptul că mama renunțase pur și simplu la Claire.

– Sam era un bărbat bun, spuse mama atât de încet încât trebuiră să se străduiască să o audă. Singurul bărbat bun pe care l-am găsit vreodată.

– Da, fu Claire de acord.

Mama flutură nepăsătoare din mână.

– Dar știți voi cum sunt. Nu sunt genul care să scotocească prin trecut. Accentul se întorsese. Merg mai departe. Acesta a fost mereu stilul meu.

O pierduseră pe mama; orice oportunitate fusese deschisă de către boala lui Claire se închisese din nou. Mama își adunase puterile. Se ridică în

picioare.

– Nu vreau să te obosesc. O să dau o fugă până la Nordstrom și o să-ți cumpăr niște farduri. Te deranjează dacă un prieten de-al meu ne face o poză?

– Mama, o avertiză Meghann.

– Sigur, spuse Claire și se lăsă din nou să cadă între perne, Meghann, îi chemi te rog pe Bobby și pe Ali? Vreau să îi sărut înainte să mă culc din nou.

Mama se aplecă și îi sărută fruntea lui Claire, apoi goni afară din cameră. Meghann aproape că se ciocni de ea când plecă. Se oprise în hol.

– Farduri, mamă? Serios?

– Nu-mi pasă dacă e pe moarte sau nu, n-are nici un motiv să nu-i mai pese de cum arată.

Fața da mamei se crăpă. Meghann întinse o mână.

– Nu îndrăzni să mă atingi, Meggy. N-aș putea să rezist.

Se întoarse și plecă cu fustele fluturând în urma ei, tocurile țăcănind pe podea.

Toată lumea se uită la ea când trecu pe lângă ei.

Claire slăbise. În timpul celei de-a doua zile în spital voia doar să doarmă.

Prietenii și familia începuseră să o extenueze. Veneau cu religiozitate. Toți. Trupa de blues se aruncase în cămăruța ei de spital, aducând cu ele viață și râsete, flori, mâncare grasă și filmele preferate ale lui Claire. Vorbeau și făceau glume și depănau amintiri din vremurile bune. Doar Gina avusese curajul să înfrunte peisajul dur și înghețat al fricii lui Claire.

– O să fiu mereu alături de Ali, să știi, spuse ea când toată lumea plecase la cantină.

Claire nu își iubise prietena niciodată atât de tare ca în acel moment. Nici un război nu necesitase vreodată atâta curaj.

– Mulțumesc, spuse scurt, apoi continuă încet: Încă nu am fost în stare să îi zic.

– Cum ai putea?

Ochii Ginei îi întâlniră pe ai ei, umplându-i-se încet de lacrimi. Amândouă se întrebau cum își lua o femeie adio de la fetița ei de cinci ani. Gina zâmbi după o lungă pauză.

– Deci. Ce facem cu părul tău?

– Mă gândeam să îl tai. Poate vopsesc ce mai rămâne blond platinat.

– Foarte șic. O să arătăm toate ca niște gospodine bătrâne pe lângă tine.

– Acesta e visul meu acum, să devin o gospodină bătrână, spuse Claire.

Nu putuse să se abțină.

În final, oricât de mult îi plăcea să își vadă prietenele, fu fericită când plecară acasă. Mai târziu, în întunericul tăcut, se lăsă în voia medicamentelor și adormi.

Se trezi brusc. Inima îi palpita, bătând neregulat. Nu putea să respire, nu se putea ridica în capul oaselor. Ceva era în neregulă.

– Claire, ești bine?

Era Bobby. Ședea lângă patul ei. În mod evident adormise. Se ridică frecându-se la ochi și veni la patul ei. Preț de o secundă se gândi că era o halucinație, că tumoarea ei îi mâncase părțile bune ale creierului și o făcuse nebună. Apoi Bobby se apropie de pat și auzi zornăitul cheilor.

– Bobby, șopti încercând în van să își ridice brațele grele.

– Sunt aici, iubito.

Avu nevoie de un efort dureros, dar se întinse și îi atinse obrazul umed.

– Te iubesc, Robert Jackson Austin. Mai mult decât orice pe lumea asta, în afară de Ali Gatorul meu. Haide, așază-te în pat lângă mine.

Bobby se uită la mașinării, la perfuzii, la tuburi și la cabluri.

– Of, iubito…

Se aplecă și o sărută.

Presiunea dulce a buzelor lui era atât de bine-venită. Claire închise ochii, simțind cum se adâncea între perne.

– Ali, am nevoie de fetița mea, șopti ea.

În spatele ochiului drept simți o explozie de durere. Lângă patul ei țiui o alarmă.

Nu există durere. Nici suferință. Întinde mâna către peticul uscat și iritat de piele de pe cap și își simte în schimb părul lung și frumos.

Se ridică în capul oaselor. Tuburile care o conectează la aparate au dispărut. Vrea să strige că se simte mai bine, dar sunt oameni în camera ei. Prea mulți, toți îmbrăcați în alb. Se înghesuie în jurul ei, vorbind unii peste alții. Nu înțelege nimic.

Realizează brusc că se privește pe sine de sus… de undeva din aer… și privește cum doctorii lucrează pe corpul ei. I-au rupt cămașa și îi apasă

ceva pe piept.

– Unu, doi, trei! strigă unul.

E așa o ușurare să fie aici, deasupra lor, unde nu există nici un fel de durere…

– Unu, doi, trei.

Apoi se gândi la fiica ei, la fetița ei prețioasă pe care nu a strâns-o în brațe pentru ultima dată.

Fetița ei care va trebui să afle că mami a plecat.

Doctorul făcu un pas în spate.

– S-a terminat.

Meghann fugi la pat urlând.

– Nu, Claire! Întoarce-te! Întoarce-te, la naiba!

Cineva încercă să o tragă înapoi. Meghann îi dădu un cot cu putere.

– Vorbesc serios, Claire. Întoarce-te. Alison e în sala de așteptare. Nu poți să o părăsești așa. Nu ți-ai luat la revedere. Merită asta, fir-ar! Întoarce-te.

O prinse pe Claire de umeri, o scutură tare.

– Să nu îndrăznești să ne faci asta mie și lui Alison.

– Avem o bătaie de inimă, strigă cineva.

Meghann fu împinsă deoparte. Se împletici înapoi în colțul camerei, rugându-se și uitându-se cum o stabilizau pe sora ei.

Doctorii plecară în sfârșit, luând defibrilatorul cu ei. Camera era tăcută în afară de bâzâitul și bipăitul aparatelor.

Se holbă la pieptul lui Claire, privind cum se ridica și cobora. Trecu un moment până realiză că respira demonstrativ, încercând să își convingă sora prin puterea minții să țină pasul cu ritmul ei.

– Te-am auzit, să știi.

Meg se dezlipi de perete și se apropie de pat când auzi vocea surorii ei.

Iat-o pe Claire, pe jumătate cheală, albă ca varul, zâmbindu-i.

– M-am gândit: Dumnezeule, sunt moartă și Meg tot urlă la mine.

Capitolul 29

Joe încercase să arunce dosarul blestemat de cel puțin zece ori. Problema era că nu se putea convinge să îl atingă.

„Lașule!“

Auzi cuvântul atât de clar că ridică privirea. Cabana era goală. Se holbă la Diana, care îi întorcea privirea din locul ei de pe poliță.

Închise ochii, dorindu-și ca Diana să se întoarcă la el, poate să se așeze lângă el pe pat și să șoptească: „Îmi frângi inima, Joey“, cum obișnuise să o facă.

Dar nu mai venise la el de atât de mult timp că uitase cum se simțeau acele halucinații. Deși nu avea nevoie să invoce imaginea ei ca să știe ce cuvinte i-ar adresa în acel moment.

I-ar fi rușine de el, la fel de rușine cum îi era și lui. I-ar aminti că făcuse cândva un jurământ să ajute oamenii.

Și nu doar pe oricine. Acesta era Claire Cavenaugh, femeia care stătuse la patul Dianei oră de oră când fusese bolnavă, jucând Scrabble porcos și uitându-se la telenovele. Joe își amintea mai ales o noapte. Lucrase toată ziua, apoi se îndreptase către camera de spital a Dianei, extenuat la ideea unei alte seri petrecute cu soția lui muribundă. Când deschisese ușa, Claire era în cameră, dansând îmbrăcată doar în sutien și chiloți. Diana, care nu zâmbise de săptămâni întregi, râdea atât de tare că avea lacrimi pe obraji.

„În nici un caz nu o să îți spunem ce făceam“, râsese Claire când întrebase ce se petrecea. „Fiecare femeie trebuie să aibă câteva secrete, chiar și față de iubirea vieții ei“, spusese Diana, .

Acum Claire era într-un pat ca acela, într-o cameră care mirosea a disperare și avea priveliște asupra cerurilor cenușii chiar și în apogeul verii.

Probabil că nu putea face nimic pentru ea, dar cum avea să trăiască cu el însuși dacă nu încerca? Poate că acesta era modul lui Dumnezeu de a-i

reaminti că oamenii nu puteau păstra vechile frici dacă voiau să o ia de la capăt.

Dacă Diana ar fi fost aici, i-ar fi zis că nu puteai primi șanse mai clare de atât. Una era să fugi de nimic. Dar era complet altceva să întorci spatele unui set de radiografii cu numele unei prietene în colț.

O ucizi și de data nu o să se potrivească nici un cuvânt frumos ca „eutanasie“.

Răsuflă cu dificultate și întinse mâna, prefăcându-se că nu observa felul în care îi tremurau mâinile și faptul că simțea brusc nevoia unei băuturi.

Scoase radiografiile și le duse în bucătărie, unde se revărsau razele bogate de soare prin fereastra de deasupra chiuvetei.

O studie pe prima, apoi se uită printre celelalte. Adrenalina îi făcu inima să bată mai repede.

Știa de ce toată lumea diagnosticase tumoarea ca fiind inoperabilă. Priceperea necesară pentru a face operația era aproape neauzită. Ar fi nevoie de un neurochirurg cu mâinile unui zeu și cu un ego pe măsură. Unul care nu se temea de eșec.

Dar cu o rezecție făcută cu atenție… putea exista o șansă. Era posibil… doar posibil… ca această umbră subțire să nu fie tumoare, ci țesut care reacționa la tumoare.

Era clar ce trebuia să facă.

Făcu un duș lung și fierbinte, apoi se îmbrăcă în cămașa albastră pe care o cumpărase de curând și în blugii noi, dorindu-și să fi avut haine mai bune, acceptând că nu avea. Apoi luă radiografiile, le puse înapoi în dosar și merse la casa lui Smitty. Helga era în bucătărie, pregătind masa de prânz. Smitty era în sufragerie, uitându-se la *Judecătoarea Judy*. Ridică privirea când Joe bătu la ușă.

– Bună, Joe.

– Știu că e ieșit din comun, dar pot împrumuta camioneta? Trebuie să merg în Seattle. S-ar putea să trebuiască să stau peste noapte.

Smitty își scotoci în buzunar după chei, apoi i le aruncă.

– Mersi.

Joe merse spre Fordul 73 vechi și ruginit și urcă în mașină. Portiera se închise cu un zăngănit. Privi bordul. Trecuseră ani întregi de când stătuse în locul șoferului. Porni motorul și apăsă pe accelerație.

Două ore mai târziu, opri în parcarea subterană dintre Madison și Broadway și intră în coridorul vechii sale vieți.

Pictura lui Elmer Nordstrom era încă acolo, tronând peste zgârie-norul elegant și negru care îi purta numele de familie.

Joe își ținu capul plecat în timp ce merse spre lift. Acolo apăsă butonul pe care scria SUS, evitând ochii tuturor, cu inima zvâcnindu-i în piept.

Păși în lift când se deschiseră ușile. Doi oameni în halate albe se înghesuiră lângă el. Vorbeau despre rezultate de laborator. Coborâră la etajul trei… etajul care ducea către pasarela care conecta această clădire administrativă cu Spitalul Suedez.

Nu putu să nu își amintească de momentele în care mersese prin această clădire cu capul ridicat; un bărbat care știa care era locul lui în lume.

Ușile se deschiseră la etajul al paisprezecelea.

Stătu acolo o fracțiune de secundă prea mult, uitându-se la literele negre de pe ușile de sticlă de vizavi.

Medicină Nucleară Seattle. Întreprinderea pe care o fondase de unul singur. Pe ușă erau enumerați șapte sau opt doctori. Numele lui Joe nu era acolo.

Bineînțeles că nu era.

În ultima secundă, chiar când ușile se închideau, ieși din lift și traversă coridorul. În sala de așteptare erau mai mulți pacienți, nu îl cunoștea pe nici unul, slavă Domnului, și două femei care lucrau la recepție. Amândouă erau noi.

Se gândi să meargă direct la biroul lui Li, dar nu avea curajul, așa că se duse la recepție.

Femeia, Imogene, conform ecusonului, ridică privirea.

– Vă pot ajuta?

– Aș vrea să vorbesc cu dr. Li Chinn.

– Care e numele dumneavoastră?

– Spuneți-i că un doctor din afara orașului a venit pentru un consult de urgență. Am venit de departe ca să îl văd.

Imogene îl studie pe Joe, observând fără îndoială hainele lui ieftine și tunsoarea lui de provincie. Încruntându-se, sună în biroul lui Li și îi transmise mesajul. După un moment închise telefonul.

– Vă așteaptă în cincisprezece minute. Luați loc.

Joe merse la unul dintre scaunele din sala de așteptare, amintindu-și că Diana alesese materialele și culorile pentru birou. Existase o vreme când casa lor fusese plină de mostre.

„Vreau să fie perfect“, spusese când Joe se amuzase pe seama ei. „Meseria ta e singurul lucru pe care îl iubești mai mult decât pe mine.“

Își dori să poată zâmbi la această amintire; era dintre cele bune.

– Domnule doctor? Domnule doctor?

Ridică privirea, surprins. Acesta era un cuvânt care nu îi mai fusese adresat de mult timp.

– Da?

Se ridică.

– Dr. Chinn vă așteaptă. Mergeți de-a lungul coridorului și luați-o la dreapta…

– Știu unde e biroul lui.

Se opri la ușă, încercând să respire regulat. Transpira și mâinile îi erau umede. Lăsase amprente pe tot dosarul.

– Domnule doctor? Sunteți bine?

Oftă adânc și deschise ușa.

Coridoarele și birourile din interior erau pline de fețe cunoscute. Asistente, medici adjuncți, tehnicieni radiologi.

Se forță să ridice capul.

Unul câte unul, oamenii pe care îi cunoscuse făceau contact vizual, îl recunoșteau și se uitau repede în altă parte. Câțiva dintre ei zâmbiră inconfortabil sau îi făcură cu mâna, dar nimeni nu vorbi cu el. Nimeni nu voia să admită că îl văzuse.

Unele priviri erau pline de reproș; aceea era privirea pe care și-o amintea, cea care îl făcuse să fugă în primul rând. Alții, totuși, păreau jenați să fie prinși uitându-se la el, derutați de apariția lui subită. Ce îi spuneai unui bărbat pe care obișnuiai să îl admiri și care fusese judecat pentru că își ucisese soția ca apoi să dispară pentru trei ani?

Trecu pe lângă un șir de femei în cămăși de spital care așteptau să intre la mamografie, trecu de a doua sală de așteptare, apoi intră într-un alt coridor, mai liniștit. În capăt ajunse la o ușă închisă. Trase adânc aer în piept și bătu.

– Da, spuse o voce familiară.

Joe intră în biroul mare de pe colț care fusese cândva al lui. Ferestrele uriașe înrămau priveliștea plină de zgârie-nori a orașului.

Li Chinn era la birou, citind. Ridică privirea când intră Joe. Fața lui, în mod normal impasibilă, se strâmbă într-o expresie de mirare aproape comică.

– Nu îmi vine să cred, spuse el fără să se ridice.

– Bună, Li.

Li arăta jenat, nesigur cum să procedeze, ce să spună.

– A trecut mult timp, Joe.

– Trei ani.

– Unde ai fost?

– Contează? Am vrut să vin și să îți spun că plec. Dar… Oftă, auzind cât de jalnic suna. Nu am avut curajul.

– Ți-am păstrat numele pe ușă timp de aproape un an.

– Îmi pare rău, Li. Probabil că ar fi dat rău.

Li dădu din cap; de data asta ochii îi erau triști.

– Da.

– Am niște radiografii la care aș vrea să te uiți.

Când Li încuviință din cap, Joe merse la ecran și montă radiografiile pe el. Li veni mai aproape, studiindu-le. Preț de un moment lung nu spuse nimic. Apoi:

– Vezi ceva ce eu nu văd?

Joe arătă cu degetul.

– Acolo.

Li își puse mâinile în sân, încruntându-se.

– Nu mulți chirurgi ar încerca o asemenea operație. Riscurile sunt imense.

– O să moară fără operație.

– S-ar putea să moară din cauza operației.

– Crezi că merită încercat?

Li se uită la el, încruntându-se mai tare.

– Vechiul Joe Wyatt nu ar fi cerut opinia altora.

– Lucrurile se schimbă, spuse el pur și simplu.

– Cunoști vreun chirurg care ar face-o? Care ar putea să o facă?

– Stu Weissman de la UCLA.

– Ah. Cowboy-ul. Da, poate.

– Nu pot practica. Mi-am lăsat licența să expire. I-ai putea trimite lui Stu radiografiile? Îl sun eu.

Li stinse lumina. Tăcerea se răspândi ca o pată între ei.

– Ei bine. Ar trebui să merg să îl sun pe Stu.

Dădu să plece.

– Așteaptă.

Joe se întoarse.

– A vorbit vreun angajat cu tine?

– Nu. E greu să găsești ceva de vorbit cu un ucigaș.

Li se apropie de el.

– Unii cred asta despre tine, da. Majoritatea… dintre noi… pur și simplu nu știu ce să spună. În privat, mulți dintre noi ar fi vrut să facă același lucru. Diana avea dureri îngrozitoare, toată lumea știa asta, și nu exista speranță. Îi mulțumim lui Dumnezeu că nu am fost în situația ta.

Joe nu știa ce să răspundă.

– Ai un dar, Joe, spuse Li încet, să renunți la el ar fi, de asemenea. o crimă. Când ești pregătit, dacă ești vreodată pregătit, vino înapoi să mă vezi. Locul acesta se ocupă cu salvatul vieților, nu cu bârfe vechi.

– Mulțumesc.

Era un cuvânt mic, prea mic ca să exprime recunoștința lui. Joe murmură din nou o mulțumire, stânjenit de profunzimea emoțiilor lui, și părăsi biroul.

În holul de jos găsi o cabină de telefon public și îl sună pe Stu Weissman.

– Joe Wyatt, spuse Stu tare, ce naiba mai faci? Am crezut că ai dispărut de pe fața pământului. Mare păcat, ce ți s-a întâmplat.

Joe nu voia să piardă timp cu discuțiile despre unde fusese și ce făcuse. Urmau să aibă timp pentru asta când venea Stu. Așa că spuse:

– Am o operație pe care vreau să o faci. E al naibii de riscantă. Ești singurul om pe care îl cunosc care e suficient de bun.

Stu iubea complimentele.

– Explică-mi.

Joe îi explică ce știa despre situația lui Claire, îi spuse care era diagnosticul actual și descrise ce văzuse pe radiografii.

– Și crezi că pot face ceva.

– Doar tu.

– Ei bine, Joe. Ai cel mai bun ochi din branșă. Trimite-mi radiografiile. Dacă văd și eu ce ai văzut tu vin cu următorul avion. Dar asigură-te că pacienta înțelege riscurile. Nu vreau să ajung acolo și să trebuiască să mă întorc.

– S-a făcut. Mersi, Stu.

– Mă bucur că am vorbit, spuse Stu înainte să închidă.

Joe puse receptorul în furcă. Acum tot ce trebuia să facă era să vorbească cu Claire.

Se întoarse la lifturi, apoi traversă pasarela și se îndreptă spre Spitalul Suedez. Își păstră privirea lipită de podea. Câțiva oameni se încruntară când îl recunoscură, alții șușotiră pe la spatele lui. Îi ignoră și merse mai departe. Nimeni nu avu suficient curaj să vorbească cu el sau să îl întrebe de ce se întorsese, până când ajunse la Secția de Terapie Intensivă.

Acolo cineva spuse:

– Dr. Wyatt?

Se întoarse încet. Era Trish Bey, asistenta-șefă de la Terapie Intensivă. Lucraseră împreună timp de ani buni. Ea și Diana deveniseră prietene apropiate în final.

– Bună, Trish.

Trish zâmbi.

– Mă bucur să te văd aici. Ne-a fost dor de tine.

Umerii i se relaxară. Aproape că zâmbi și el.

– Mersi.

Rămaseră față în față, uitându-se unul la altul timp de un moment stângaci, apoi el dădu din cap, își luă la revedere și se îndreptă spre camera lui Claire.

Bătu încet și deschise ușa.

Claire ședea în pat, adormită, cu capul înclinat într-o parte. Peticul chel o făcea să arate imposibil de tânără.

Joe se apropie de ea, încercând să nu își amintească de vremurile în care Diana arătase așa. Palidă și fragilă, cu părul atât de rar că semăna cu o păpușă veche care fusese iubită prea tare și apoi aruncată la gunoi.

Claire se trezi cu un clipit, se uită la el.

– Joey, șopti și zâmbi obosită, am auzit că te-ai întors acasă. Bun venit!

Joe trase un scaun și se așeză lângă pat.

– Bună, Claire.

– Știu. Nu arăt grozav.

– Ești frumoasă. Mereu ai fost.

– Mulțumesc, Joe. O să o salut pe Di din partea ta. Își închise ochii. Îmi pare rău, dar sunt obosită.

– Nu te grăbi să te întâlnești cu soția mea.

Claire deschise ochii încet. Păru să îi ia un minut să își focalizeze privirea pe el.

– Nu există speranță. Dintre toți oamenii, tu știi cum e. Doare prea tare ca să mă prefac. OK?

– Am… altă părere.

– Crezi că medicii se înșală?

– Nu vreau să îți dau speranțe false, Claire, dar da, poate.

– Ești sigur?

– Nimeni nu poate fi vreodată sigur.

– Nu cer opinia nimănui altcuiva. Vreau opinia ta, Joey. Îmi spui că nu ar trebui să renunț?

– Operația ți-ar putea salva viața. Dar s-ar putea să existe efecte secundare rele, Claire. Paralizie. Pierderea capacităților motorii. Leziuni cerebrale.

Claire zâmbi.

– Știi la ce mă gândeam chiar înainte să vii aici?

– Nu.

– Mă gândeam cum să îi spun pisoiașului meu că mami o să moară. Mi-aș asuma orice risc, Joe. Orice ca să nu trebuiască să o sărut pe Ali de adio.

Vocea i se frânse și Joe văzu profunzimea durerii ei. Curajul ei îl impresionă.

– I-am trimis radiografiile unui prieten de-al meu. Dacă e de acord cu diagnosticul meu, o să te opereze.

– Mulțumesc, Joe, spuse Claire încet.

Închise ochii din nou.

Joe putea vedea cât de obosită era. Se aplecă și o sărută pe frunte.

– Pa, Claire.

Era aproape la ușă când Claire spuse:

– Joe?

Se întoarse.

– Da?

Claire se trezise și se uită la el, abia trează.

– Nu ar fi trebuit să îți ceară așa ceva.

– Cine? întrebă deși știa răspunsul.

– Diana. Eu nu i-aș cere așa ceva lui Bobby. Știu că l-ar distruge.

Joe nu avu nici un răspuns. Era același lucru pe care îl spusese Gina mereu. Ieși din cameră și închise ușa în urma lui. Se rezemă de ușă cu un oftat și închise ochii.

„Nu ar fi trebuit să îți ceară așa ceva.“

– Joe?

Joe deschise ochii și se îndepărtă împleticindu-se de perete. Meghann stătea la câțiva metri de el, privindu-l. Obrajii și ochii îi erau roșii și umezi. Joe simți o nevoie aproape irezistibilă să șteargă lacrimile de pe obrajii ei.

Meghann se apropie de el.

– Spune-mi că ai găsit o cale să o ajuți.

Joe se temea să răspundă. Cunoștea, mai bine decât majoritatea oamenilor, tăișul cu două fețe al speranței. Nimic nu te lovea mai tare decât pierderea speranței.

– Am vorbit cu un coleg de la UCLA. Dacă e de acord cu mine, o s-o opereze, dar…

Meghann se aruncă pe el, îmbrățișându-l strâns.

– Mulțumesc.

– E foarte riscant, Meg. S-ar putea să nu supraviețuiască.

Meghann se retrase, clipi, încercând să scape de lacrimi.

– Noi, fetele Sullivan, am prefera să murim luptând. Mulțumesc, Joe. Și… îmi pare rău pentru lucrurile pe care ți le-am zis. Pot fi o adevărată scorpie.

– E cam târziu să mă avertizezi acum.

Meghann zâmbi, se șterse din nou la ochi.

– Ar fi trebuit să îmi spui despre soția ta.

– Într-una din conversațiile noastre profunde?

– Da, într-una din conversațiile noastre profunde.

– Nu e tocmai cel mai bun subiect de conversație în pat. Cum faci dragoste cu o femeie și apoi îi spui că ți-ai ucis soția?

– Nu ai ucis-o. Cancerul a ucis-o, tu i-ai pus capăt suferinței.

– Și respirației.

Meghann se uită calmă la el.

– Dacă Claire mi-ar cere așa ceva, aș face-o. Aș fi dispusă și să merg la închisoare pentru asta. Nu aș lăsa-o să sufere.

– Roagă-te să nu afli niciodată cum e.

Auzi cum i se frânse vocea. Cândva i-ar fi fost rușine de vulnerabilitatea aceasta evidentă; pe vremea când avusese încredere în el însuși, când crezuse că era cel puțin un semizeu.

– Ce facem acum? întrebă Meghann în liniștea care se simțea brusc ciudată. Pentru Claire, mă refer.

Se îndepărtă de el, puse distanță între ei.

– Așteptăm să sune Stu Weissman. Și ne rugăm să fie de acord cu diagnosticul meu.

Joe era la ușa din față când își auzi numele. Se opri și se întoarse. O văzu pe Gina.

– Am auzit că fratele meu se poartă ca un doctor din nou.

– Tot ce am făcut a fost să îl sun pe Stu.

Gina se apropie zâmbind.

– I-ai dat o șansă, Joe.

– Vedem ce spune Stu, dar da. Sper că da.

Gina îl atinse pe braț.

– Diana ar fi mândră de tine. Și eu sunt mândră de tine.

– Mulțumesc.

– Haide și stai cu noi în sala de așteptare. Ai fost singur prea mult timp, e momentul să îți începi noua ta viață.

– Trebuie să mă ocup de ceva mai întâi.

– Promite-mi că o să te întorci.

– Promit.

O oră mai târziu se afla pe feribotul care se îndrepta spre Bainbridge Island. Se sprijini pe balustradă în timp ce feribotul intra în Eagle Harbour. Micul golf părea să îi ureze bun venit, cu toate casele sale îngrijite și cu bărcile cu pânze îngrămădite în port. Îl făcu fericit să vadă că arăta la fel; încă existau mai mulți copaci decât case și plaja nu fusese împărțită în proprietăți înguste.

Acesta e locul perfect, Joe. Aici vreau să ne creștem copiii.

Își strânse degetele pe balustradă. Ziua aceea nu se întâmplase cu atât de mult timp în urmă, poate zece ani, dar se simțea ca o eternitate. El și Diana

fuseseră atât de tineri și plini de speranță. Niciodată nu le trecuse prin minte că nu aveau să fie împreună pentru totdeauna.

Că unul dintre ei va trebui să continue de unul singur.

Feribotul claxonă. Joe se întoarse la camionetă. Când feribotul acostă, porni motorul.

Fiecare colț de stradă și fiecare semn trezeau amintiri în el.

„Ia te rog șifonierul acela, Joey, e la Bad Blanche's."

„Haide să mergem la podgorie. Vreau să miros strugurii."

„Lasă cina, Joey, haide în pat sau nu mai avem ce discuta."

Intră pe fosta lor stradă. Copacii de aici erau imenși; se înălțau în aer și blocau lumina soarelui. Drumul liniștit era umbros și tăcut. Nu era nici o casă cât vedeai cu ochii, doar cutii poștale și alei care duceau în dreapta.

Încetini când ajunse la ultima.

Cutia lor poștală era încă acolo. *Dr. și doamna Joe Wyatt*. Fusese unul dintre primele lucruri pe care le luase Diana după ce cumpăraseră casa.

Conduse de-a lungul aleii mărginite de copaci. Casa… casa lui… stătea pe un petic de iarbă îmbăiată în lumina soarelui de lângă o plajă largă din pietriș. Era o căsuță frumoasă în stil Cape Cod, cu șindrilă din cedru și margini albe lucioase.

Joe observă că arbuștii de Wisteria se sălbăticiseră, crescând în desișuri verzi de-a lungul balustradei de pe verandă, în jurul stâlpilor și în susul unora dintre pereții casei.

Joe se mișcă încet, respirând greu, în timp ce părăsi siguranța mașinii sale și merse spre casă.

Primul lucru pe care îl remarcă fu mirosul. Mirosul sărat și pregnant al aerului de mare amestecat cu dulceața florilor de trandafir.

Își găsi cheia în buzunar, cea pe care o păstrase anume pentru ziua aceasta.

Dacă era sincer, existaseră săptămâni, chiar luni, în care nu crezuse că avea să își găsească vreodată curajul să ia din nou cheia în mână.

Cheia intră în ușă, făcu clic.

Joe deschise ușa… „Scumpo, am ajuns". Și intră.

Arăta exact cum o lăsase. Încă își amintea ziua în care venise acasă de la instanța de judecată… chipurile un om nevinovat (nu, un om achitat)… și își făcuse bagajele. Singura persoană pe care o sunase fusese Gina. „Îmi pare rău", spusese, prea obosit ca să fie elocvent. „Trebuie să plec."

„O să am grijă de casă“, răspunsese ea plângând. „O să te întorci“.

„Nu știu“, spusese el. „Cum aș putea să mă întorc?“

Și totuși, iată-l. După cum promisese, Gina avusese grijă de casă. Plătise impozitele și facturile din banii pe care îi lăsase într-un cont special. Pe mobilă și pe pervazuri nu se adunase praful, de pe tavanele înalte nu atârnau pânze de păianjeni.

Merse dintr-o cameră în alta, atingând lucruri, amintindu-și. Fiecare piesă de mobilier îi amintea de un moment și de un loc.

Fotoliul acesta e perfect, Joey, ce crezi? Poți să te uiți la televizor de pe el.

Fiecare obiect avea o poveste. Se mișca încet, ca un orb, punând mâna pe tot, ca și cum atingerea ar aduce la iveală mai multe amintiri decât simpla privire.

Ajunse în sfârșit în dormitor. Priveliștea era aproape prea mult. Se forță să intre. Totul rămăsese neschimbat. Patul mare și vechi pe care îl primiseră de la mama și tata drept cadou de nuntă, cuvertura frumoasă pe care o moșteniseră după moartea tatei. Vechile noptiere care fuseseră cândva acoperite cu cărți… romane de dragoste pe partea ei și istorie militară pe al lui. Chiar și pernuța brodată pe care o făcuse Diana când se îmbolnăvise.

Se așeză pe pat și ridică perna, uitându-se la petele mici și maro răspândite pe material.

„Nu cred că broderia e bună de terapie. Pierd atâta sânge că încep să amețesc.“

– Bună, Diana, spuse el, gândindu-se cu jind la zilele când îi putuse invoca imaginea. Mângâie perna, încercând să își aducă aminte cum era să o atingă pe ea. Am fost azi la spital. A fost bine.

Știa ce ar zice Diana. Dar nu era sigur că era pregătit să se întoarcă. Viața lui se schimbase atât de tare, se degradase până într-atâta că mai rămăseseră doar bucățele care s-ar putea să nu se mai potrivească unele cu altele.

Nu uitase felul în care îl priviseră oamenii la vechiul lui loc de muncă. Îl văzuseră și se întrebaseră: „Așa arată un ucigaș?“

Se uită la pernă, trecându-și mâna peste ea.

– Nu ar fi trebuit să îmi ceri așa ceva, Di. M-a… distrus. În fine… poate că și eu m-am distrus pe mine, recunoscu el încet.

Ar fi trebuit să rămână aici, în această comunitate care îi fusese atât de dragă. Greșeala lui fusese că fugise.

Era timpul să nu se mai ascundă și să nu mai fugă. Era timpul să îi înfrunte pe cei care îl judecaseră greșit și să spună: Gata.

Era timpul să își ia viața înapoi.

Se ridică încet și merse la dulap, deschizând ușile. Hainele Dianei ocupau trei sfert din spațiu. Cu trei ani în urmă încercase să le împacheteze în cutii și să le doneze. Împăturise un pulover din cașmir roz și nu mai putuse să continue.

Întinse mâna după o bluză pe gât din lână de angora crem care fusese favorita ei. O dădu jos de pe umerașul din plastic alb și îl duse la față. Păstra încă o urmă minusculă a parfumului ei. Simți usturimea lacrimilor.

– Adio, Diana, șopti el.

Apoi porni în căutarea unei cutii.

Capitolul 30

Stu Weissman o sună pe Claire dimineața următoare. Vorbea în propoziții scurte, grăbite. Claire era atât de dezorientată și adormită că avu nevoie de câteva secunde până să îl înțeleagă.

– Stați puțin, spuse ea în sfârșit, ridicându-se în capul oaselor, vreți să spuneți că o să faceți operația?

– Da. Dar chestia asta nu o să fie floare la ureche. S-ar putea să se termine prost. Ați putea sfârși paralizată sau cu leziuni cerebrale sau mai rău.

– Mai rău mai devreme, vreți să spuneți.

Weissman râse.

– Da.

– Îmi asum riscul.

– Atunci o voi face și eu. Ajung diseară. Am programat operația mâine la opt dimineața. Vocea i se îmblânzi. Nu vreau să fiu pesimist. Dar ar trebui să puneți totul la punct astăzi, dacă știți la ce mă refer.

– Știu la ce vă referiți. Mulțumesc, Dr. Weissman.

Claire își petrecu toată ziua luându-și adio de la prieteni. O făcu pe rând, gândindu-se că fiecare dintre ei merita atenția ei completă.

Cu Karen glumi despre firele gri pe care Willie avea cu siguranță să i le cauzeze în următorii ani și o imploră să facă cea de-a treia căsnicie să funcționeze. Lui Charlotte îi spuse: „Nu renunța la ideea de a avea copii; ei sunt singura amprentă pe care o lăsăm în lumea asta. Dacă nu poți face copilul tău, adoptă unul și iubește-l din toată inima“. Cu Gina fu mai dificil. Își petrecură aproape o oră împreună, Claire adormind din când în când, Gina stând la marginea patului și încercând să nu plângă.

– Ai grijă de familia mea, spuse Claire în sfârșit, chinuindu-se să își țină ochii deschiși.

– Tu să ai grijă de ei, îi răspunsese Gina, căutând un umor pe care nu reuși să îl găsească. Apoi, cu tandrețe, spusese: Știi că o să am grijă de ei.

Erau despărțiri stângace, dureroase, pline de lucruri nespuse și limite nedepășite. Cu toții se prefăcură că sigur Claire avea să fie acolo ziua următoare, râzând și prostindu-se cum o făcuse mereu. Le lăsă prietenilor ei speranța care, deși dorea să o păstreze pentru ea, se simțea ca un pulover împrumutat care nu i se potrivea.

Era extenuată, dar era mai ales speriată. Dr. Weissman fusese precaut cu optimismul lui și direct când îi spusese despre riscuri. „S-ar putea să nu se termine bine“, spusese. Cea mai rea parte a fricii era faptul că o făcea să se simtă așa singură. Nu era nimeni căruia îi putea spune.

Din nou și din nou de-a lungul zilei lungi se trezi dorindu-și să fi murit deja, să-și fi luat pur și simplu neașteptat zborul. Nu putea fi discretă acum, nu cu toți oamenii pe care îi iubea în sala de așteptare, rugându-se pentru ea. Gândul la persoanele de la care nu își luase încă adio o devasta. Bobby și Sam aveau să o strângă în brațe și să plângă; trebuia să fie pregătită pentru asta. Meg avea să fie furioasă și să facă scandal.

Și apoi mai era Ali. Cum putea Claire să treacă prin așa ceva?

La al doilea etaj al spitalului era o capelă. Meghann se opri în pragul ușii deschise. Trecuseră ani de când mersese ultima dată la biserică în căutarea consolării, chiar zeci de ani.

Intră încet, lăsând ușa să se închidă în spatele ei. Pașii îi erau tăcuți și uniformi pe covorul de culoarea mușTarului. Intră în strana din mijloc și se lăsă în genunchi pe podea. Nu existau perne pe jos, dar rămase în genunchi. I se părea logic să fie în genunchi când cerea un miracol.

Își împreună mâinile și își plecă fruntea. Începu cu: „Sunt Meghann Dontess.“

– Sunt sigură că ai uitat de mine. Nu am vorbit cu tine de, of, cred că din clasa a noua. Atunci m-am rugat să primim destui bani ca să o ducem pe Claire la lecții de balet. Apoi mama a fost concediată din nou și ne-am mutat. Am… încetat să mai cred că ne-ai putea ajuta.

Se gândi la Claire, atât de palidă și de obosită în patul ei de spital, se gândi la toate riscurile operației.

– E o persoană bună. Te rog, protejeaz-o. Nu o lăsa pe Ali să crească fără mama ei.

Își închise ochii strâns. Lacrimile îi alunecară pe obraji și îi căzură pe mâini. Voia să mai spună ceva, poate să găsească un mod de a negocia, dar

nu putea oferi decât disperare.

În spatele ei se deschise ușa, apoi se închise din nou. Cineva traversă culoarul. Meghann se șterse la ochi și se așeză din nou în strană.

– Meg?

Meghann ridică ochii surprinsă. Sam era lângă ea, corpul lui mare gheboșat de resemnare, ochii roșii și umezi.

– Își ia la revedere de la prieteni.

– Știu.

– Nu pot suporta să îi văd pe toți ieșind din cameră. În secunda în care închid ușa, li se șterg zâmbetele și încep să plângă.

Meghann fugise de același lucru.

– E norocoasă că are atâția prieteni.

– Da. Pot să stau cu tine?

Meghann se dădu într-o parte, făcându-i loc. Sam se așeză lângă ea. Era suficient de aproape că îi putea simți căldura corpului, dar nu se atinseră, nu vorbiră.

Sam spuse în sfârșit:

– Aveam treizeci de ani când m-ai sunat.

Meghann se încruntă.

– Oh.

Ce răspuns aștepta Sam?

– Nu aveam frați sau surori și nu aveam alți copii.

– Știu, Sam. Mi-ai zis asta de fiecare dată când o dădeam în bară.

Sam oftă.

– Eram furios pe Eliana. Îmi luase copilăria propriei mele fiice. În toți acei ani fusesem singur când aș fi putut să nu fiu… și felul în care tu și Claire trăiați de pe o zi pe alta. Nu puteam să suport chestia asta.

– Știu.

Sam se întoarse cu fața la ea.

– Cu Claire a fost ușor. S-a uitat la mine cu ochii ăia mari și plini de încredere și a zis „Bună, tati“; m-am îndrăgostit imediat. Dar tu. Clătină din cap. Tu mă speriai incredibil de tare. Erai dură și cu gura mare și credeai că orice îi spuneam lui Claire era greșit. Nu știam că te comportai doar ca un adolescent normal. Credeam că erai ca…

– Mama.

– Da. Și nu voiam ca fata mea să sufere. Mi-a luat o vreme… ani întregi… ca să îmi dau seama că nu ești ca Ellie. Dar era deja prea târziu.

– Poate sunt ca mama, spuse Meghann încet.

– Nu, spuse Sam cu înverșunare, ai fost sprijinul lui Claire în coșmarul acesta. Ai genul de inimă care salvează oameni, chiar dacă nu mă crezi. Și îmi pare rău că nu am văzut asta când eram mai tânăr.

– O grămadă de lucruri au devenit mai clare acum.

– Da.

Sam se lăsă pe spate în strană.

– Nu știu cum o să trec prin asta, spuse el.

Meghann nu avea nici un răspuns. Cum ar putea, când întrebarea o bântuia și pe ea?

Ușa se deschise din nou după câteva minute. De data asta era Bobby. Arăta groaznic.

– Vrea să o vadă pe Ali. Nu pot să o fac, șopti cu asprime.

Sam scoase un sunet chinuit.

– Oh, Doamne.

– O fac eu, spuse Meg în timp ce se ridica încet.

Claire trebuia să fi adormit din nou. Când se trezi, lumina de afară scăzuse, colorând camera într-un argintiu delicat.

– S-a trezit mami.

Atunci își văzu fiica. Ali se ținea de Meghann ca o maimuțică, cu brațele înfășurate în jurul gâtului mătușii ei și cu picioarele unite în jurul taliei.

Claire scoase un suspin sugrumat înainte să se adune și să își afișeze pe față un zâmbet obosit. Singurul mod de a trece peste acest moment era să pretindă că o aștepta altul. De dragul lui Ali trebuia să creadă într-un miracol.

– Bună, pisoiaș. Am auzit că ai mâncat toți melcii cu nucă din cantină.

Alison chicoti.

– Am mâncat doar trei, mami. Mătușa Meg a spus că dacă mai mănânc unul, o să vomit.

Claire își deschise brațele.

– Haide aici, puișor.

Meg se aplecă și o depuse pe Ali cu delicatețe în brațele subțiri ale lui Claire. Își strânse fiica în brațe, incapabilă să îi dea drumul. Se lupta cu

lacrimile și abia reușea să își mențină zâmbetul pe față. Șopti la urechea micuță, ca din sidef, a fetiței ei:

– Îți amintești cât de mult te iubesc.

– Știu, mami, spuse Ali și se cuibări mai aproape.

Era liniștită ca un bebeluș adormit, mai liniștită decât stătuse lângă ea de ani întregi. Atunci Claire știu că Ali înțelegea. Simți cum ceva din ea se rupea într-o mie de bucăți când Ali se aplecă spre ea și spuse:

– I-am spus lui Dumnezeu că nu o să mai cer cereale Cap'n Crunch niciodată dacă te face să te vindeci.

Claire o ținu strâns cât de mult putu.

– Du-o acasă, spuse ea când durerea deveni imposibilă.

Meghann veni imediat și o trase pe Ali în brațele ei din nou. Dar Ali scăpă din strânsoarea lui Meg și se târî la scaunul din plastic de lângă pat. Se așeză pe scaunul șubred, uitându-se țintă la Claire.

– Nu vreau să mori, mami, spuse cu o voce subțire și răgușită.

Era atât de dureros că nu putu nici să plângă. Claire se uită la puișorul ei iubit și reuși să zâmbească.

– Știu, dovlecel, și te iubesc mai mult decât toate stelele de pe cer. Acum fuguța acasă cu bunicul și Bobby. Am auzit că mergeți la film.

Meghann o ridică pe Ali din nou. Claire putea vedea că și ea era în pragul lacrimilor.

– Fă-l pe Bobby să meargă acasă, a fost aici în fiecare noapte. Spune-i că am zis că Ali are nevoie de el în noaptea asta.

Meghann se întinse și o strânse pe Claire de mână.

– Avem nevoie de tine.

Claire oftă.

– Trebuie să dorm acum, fu singurul lucru pe care îl găsi de spus.

Claire se trezi cu un tresărit după câteva ore. Inima îi bătea atât de tare că ameți. Preț de o fracțiune de secundă nu știu unde era. Apoi văzu florile și aparatele. Dacă mijea ochii, putea distinge ceasul de pe perete. Lumina lunii se reflecta în suprafața lui de sticlă. Era 4.00.

În câteva ore aveau să îi deschidă craniul.

Începu să intre în panică, apoi o văzu pe Meghann în colț, dormind tolănită într-unul dintre scaunele inconfortabile

– Meg, șopti Claire și apăsă pe butonul de pe telecomandă.

Patul se ridică. Aparatele bâzâiră tare, dar Meghann nu se trezi.

– Meg, spuse Claire mai tare.

Meghann se ridică în capul oaselor și se uită în jur.

– Am ratat testul?

– Aici sunt.

Meghann clipi, își trecu mâna prin părul încâlcit și dezordonat.

– E timpul?

– Nu. Mai avem patru ore.

Meghann se ridică, își trase scaunul lângă pat.

– M-am tot trezit și am tot adormit din nou. Ideea că cineva o să îți spargă craniul te cam ține trează.

Claire se uită pe geam la lumina lunii. Brusc i se făcu atâta teamă că începu să tremure. Întreaga fațadă de curaj pe care o ridicase pentru familia și prietenii ei se dărâmase, lăsând-o vulnerabilă.

– Mai ții minte ce făceam când aveam coșmaruri?

– Te urcai la mine în pat.

– Da. Vechiul pătuț din camera de zi a rulotei.

Claire zâmbi.

– Mirosea a coniac vărsat și a fum de țigară și era prea mic pentru amândouă. Dar când mă băgam în pat și mă luai în brațe, mi se părea că nimic nu mă putea răni.

Se uită la Meghann, apoi dădu plapuma la o parte cu multă grijă. Meghann ezită, apoi se urcă în pat lângă Claire, trăgând-o aproape de ea. Nu spuse nimic despre cât de mult slăbise.

– Cum se face că am uitat de toate lucrurile care contau?

– Am fost o idioată.

– Am pierdut foarte mult.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să spun asta cu mult timp în urmă, spuse Meg.

Claire se întinse după mâna lui Meg și o ținu în a ei.

– O să te rog ceva, Meg, și nu vreau ca prostiile tale să îți stea în cale. Nu pot să îți cer asta de două ori; să scot cuvintele pe gură e ca și cum aș înghiți cioburi de sticlă. Dacă se ajunge la ce-i mai rău, vreau să faci parte din viața lui Ali. O să aibă nevoie de o mamă.

Meg strânse mâna lui Claire atât de tare că îi tăie circulația din degete. Câteva secunde lungi trecură înainte să răspundă cu o voce răgușită.

– O să mă asigur că o să te țină minte pentru totdeauna.

Claire dădu din cap, neputând să vorbească.

Apoi stătură întinse în întuneric, fiecare din ele ținând-o pe cealaltă până când răsăritul lumină camera și doctorii o luară pe Claire.

Meghann stătea la fereastră, uitându-se la amestecul de clădiri bej de pe cealaltă parte a străzii. În cele trei ore de când o duseseră pe Claire în sala de operație, Meghann numărase fiecare fereastră și fiecare ușă pe care o putea vedea de la geam. Douăzeci și trei de persoane trecuseră de intersecția dintre Broadway și James. Alți șaisprezece stătuseră la coadă în fața cafenelei micuțe Starbucks.

Cineva o trase de mânecă. Meghann se uită în jos. Era Alison, holbându-se de jos la ea.

– Mi-e sete.

Meghann se uită în ochișorii verzi și luminoși și aproape izbucni în lacrimi.

– OK, iubito, spuse și o ridică pe Ali în brațe.

O duse la cantină forțându-se să nu o strângă prea tare.

– Vreau un Pepsi Blue. Cum mi-ai luat și data trecută.

– E doar unsprezece dimineața. Sucul de fructe e mai sănătos.

– Zici că ești mami.

Meg înghiți în sec.

– Știi că mami iubea Tab când era mică? Și Fresca. Dar o făceam să bea suc de portocale.

Meghann plăti pentru suc, apoi o duse pe Alison înapoi în sala de așteptare. Dar fetița o strânse mai tare când se aplecă să o pună în scaun.

– Of, Ali, spuse Meg ținând-o în brațe.

Voia să promită că mami avea să se facă bine, dar cuvintele îi stăteau în gât. Se așeză, ținând-o în continuare pe Ali în brațe, și îi mângâie părul. Alison adormi după câteva minute.

Gina ridică privirea din cealaltă parte a camerei, o văzu cu Ali în brațe, apoi se întoarse la cuvintele ei încrucișate. Sam, mama, Bobby, Karen și Charlotte jucau cărți. Joe stătea într-un colț și citea o revistă. Nu își ridicase privirea de ore întregi, nu vorbise cu nimeni. Dar nici unul dintre ei nu vorbise prea mult. Ce era de zis?

În jurul amiezii ieși o asistentă, le spuse că mai avea să dureze câteva ore.

– Ar trebui să mâncați ceva, spuse clătinând din cap, n-o să o ajute cu nimic pe Claire dacă leșinați toți.

Sam dădu din cap, se ridică în picioare.

– Haideți, să ieșim de aici un pic. Fac eu cinste cu masa, spuse el.

– Eu rămân aici. Ali are nevoie de somn, spuse Meghann.

Mâncarea era ultimul lucru la care se gândea.

Bobby o strânse de umăr.

– Vrei să îți aducem ceva?

– Poate un sendviș pentru Ali… unt de arahide și gem.

– Am înțeles.

Meghann se lăsă pe spate în scaun când plecară, își sprijini capul de perete. Ali sforăia încet în brațele ei. I se părea că doar ieri o ținuse pe Claire în același fel, spunându-i surioarei ei că totul va fi bine.

– Au trecut aproape patru ore, fir-ar. Ce tot fac acolo?

Meg ridică privirea. Mama stătea în picioare, ținând în mână o țigară Virginia Slims neaprinsă. Machiajul i se șterse puțin, pe alocuri arăta de parcă se frecase pe față, și fără el arăta șteарsă și ea.

– Credeam că te-ai dus la masă cu toți ceilalți.

– Să mănânc mâncare de cantină? Nu cred. O să iau cina mai devreme, în camera mea de hotel.

– Stai jos, mamă.

Mama ei se trânti în scaunul de plastic de lângă ea.

– Asta e cea mai rea zi din viața mea, jur cu mâna pe Biblie. Și asta spune ceva.

– E greu. Să aștepți.

– Ar trebui să merg să-l caut pe Sam. Poate are chef să joace cărți sau ceva.

– De ce l-ai părăsit, mamă?

– E un om bun, spuse mama.

La început Meghann crezu că nu fusese un răspuns. Apoi înțelese. Mama fugise pentru că Sam era un om bun. Meghann putea înțelege acest fel de frică.

– Sunt lucruri pe care ar fi trebuit să le spun, șopti mama în timp ce flutura nerăbdătoare țigara ei neaprinsă, dar nu am fost niciodată prea talentată fără un scenariu.

– Nici una dintre noi nu e prea bună la vorbit.

– Și slavă Domnului pentru asta. Vorbitul n-ajută la nimic. Mama se ridică brusc în picioare. Vorbitul cu reporterii mă înveselește mereu. Pa, Meggy. O să fiu vizavi când… Îi tremură vocea. Când o să vă spună că e bine.

Cu asta decolă din sala de așteptare, cu zâmbetul ei larg de Hollywood pe față.

Orele curgeau una după cealaltă până când, în jurul orei 16.00, dr. Weissman păși în sala de așteptare. Meghann îl văzu prima. O strânse pe Ali mai tare și sări în picioare. După ea se ridică Bobby; apoi Sam și mama; apoi Joe, Gina, Karen și Charlotte. Se apropiară de doctor într-un grup tăcut. Dr. Weissman își trecu o mână prin părul rar și reuși să zâmbească obosit.

– Operația a mers bine.

– Slavă Domnului, șoptiră toți deodată.

– Dar mai e mult până să fie în afara oricărui pericol. Tumoarea a fost mai invazivă decât crezusem.

Se uită la Joe.

– Următoarele câteva ore ne vor spune mai multe.

Capitolul 31

Claire se trezi în secția de recuperare, simțindu-se amețită și confuză. În spatele ochilor îi pulsa o durere de cap. Era gata să apese pe buton ca să ceară un Advil când îi pică fisa.

Era în viață.

Își testă memoria, numărând până la o sută și încercând să enumere toate orașele în care locuise în copilărie, dar reuși să ajungă doar până la Barstow până când intră prima asistentă. După aceea fu înțepată și împunsă și testată până când nu se mai putu gândi la nimic.

Membrii familiei veniră la ea cu schimbul. Două dintre cele mai vii amintiri ale ei de după operație erau cu Bobby stând lângă patul ei, ținându-i o pungă cu gheață la cap timp de ore întregi, dându-i bucățele de gheață când îi era sete. Meghann îi adusese ultimul desen al lui Ali; trei oameni din linii viu colorate care stăteau lângă un râu. Pe dosul hârtiei era scris cu litere nesigure: „Te iubesc, mami".

A doua zi de după operație Claire deveni irascibilă. Avea dureri acum; corpul o durea peste tot și vânătăile de pe frunte care rămăseseră de la banda de metal începuseră să pulseze. Nu voiau să îi dea prea multe medicamente pentru dureri de teamă să nu camufleze vreun efect secundar al operației.

– Mă simt oribil, îi spuse lui Meghann, care stătea în scaunul de la geam.

– Așa și arăți.

Claire reuși să zâmbească.

– Ah, celebra ta prezență reconfortantă. Crezi că o să se întoarcă în curând?

Meghann ridică ochii din cartea ei, care era, după cum observă Claire, cu capul în jos.

– O să verific din nou.

Meg puse cartea jos și se ridică în timp ce se deschidea ușa.

Asistenta de zi a lui Claire, Dolores, intră în cameră, zâmbind. Împingea un scaun cu rotile gol.

– E timpul pentru RMN.

Claire intră în panică. Brusc nu voia să meargă, nu voia să știe. Se simțea mai bine. Era suficient…

Meghann veni lângă ea, îi strânse mâna. Atingerea fu suficient ca să o scoată pe Claire din starea de panică.

– OK, Dolores. Ia-mă.

Când intrară în hol, îi aștepta Bobby.

– E timpul?

Meghann răspunse.

– Da.

Bobby îi ținu mâna lui Claire tot drumul până la Medicină Nucleară. Avu nevoie de toată voința din lume ca să îi lase în urmă și să intre singură în coridorul alb familiar.

Câteva minute mai târziu, când stătea din nou întinsă în sicriul zgomotos al mașinăriei, văzu în fața ochilor o imagine curată, clară a creierului ei, o văzu atât de limpede că tâmplele îi erau umede de lacrimi când se termină totul.

Bobby, Meghann și Dolores o așteptau când termină. Asistenta o ajută pe Claire să se așeze în scaunul cu rotile, apoi îi poziționă papucii pe suporturile pentru picioare. Se întoarseră în cameră.

După asta, așteptarea deveni insuportabilă. Meghann umbla dintr-o parte în alta a micii camere de spital; Bobby îi strângea mâna lui Claire atât de tare că nu își mai simțea deloc degetele. Sam intra în cameră din cinci în cinci minute.

În sfârșit se întoarse Dolores.

– Doctorii te așteaptă, Claire.

Câteva gesturi simple o ajutară pe Claire să se așeze în scaunul cu rotile fără să țipe – presiunea caldă a mâinii lui Bobby pe umărul ei, vocea melodioasă a lui Dolores care vorbea necontenit, felul în care Meghann stătea aproape de ea.

– Ei bine, am ajuns.

Dolores se apropie de ușa biroului și bătu. Cineva strigă:

– Intră.

Dolores o bătu pe Claire pe umăr.

– Ne rugăm pentru tine, drăguță.

– Mersi.

Meghann preluă controlul scaunului și o conduse pe Claire în birou, unde erau mai mulți medici. Dr. Weissman vorbi primul.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața, răspunse ea încercând să nu se încordeze.

Bărbații așteptară ca Meghann să se așeze. În sfârșit realizară că nu avea să o facă.

Dr. Weissman apăsă pe monitor, pe care apărură imaginile lui Claire. Creierul ei. Puse mâna pe roți și înaintă. Studie imaginea, apoi se uită la doctori.

– Nu văd nici o tumoare.

Dr. Weissman zâmbi.

– Nici eu. Cred că am prins-o pe toată.

– O, Doamne!

Claire sperase, se rugase. Chiar se străduise să creadă, dar acum vedea că speranța ei avusese o fundație șubredă.

– Analizele inițiale de laborator ne arată că era un astrocitom difuz, spuse el.

– Nu un glioblastom multiform? Slavă Domnului!

– Da, sunt vești bune. Era, de asemenea, benign, spuse dr. Weissman.

Unul dintre ceilalți doctori făcu un pas înainte.

– Sunteți o femeie foarte norocoasă, doamnă Austin. Dr. Weissman a făcut o treabă incredibilă. Dar, după cum știți, majoritatea tumorilor cerebrale se regenerează. Douăzeci și opt la sută dintre…

– Stop!

Claire nu realizase că țipase până nu observă expresiile șocate de pe fețele doctorilor. Se uită la Meg, care dădu încurajator din cap.

– Nu vreau să aud statisticile. A fost benignă, corect?

– Da, dar benign e un termen puțin înșelător când vine vorba de creier. Toate tumorile cerebrale pot fi fatale până la urmă, indiferent dacă sunt benigne sau nu, spuse doctorul.

– Da. Da. Spațiu limitat în cap și toate alea. Dar nu e un cancer care o să mi se răspândească prin corp, nu? spuse Claire.

– Corect.

– Deci am scăpat de ea și a fost benignă. Asta e tot ce vreau să aud. Puteți vorbi cu mine despre tratamente de acum încolo, dar nu despre șanse și rate de supraviețuise. Sora mea a aprofundat cifrele voastre. Îi zâmbi lui Meg. Credea că nu o ascult, dar am ascultat-o. Avea un dosar pe care îl ținea pe masa din bucătărie… un dosar pe care scrisese *Speranță*. În el erau zeci de povești ale oamenilor care fuseseră diagnosticați cu tumori cerebrale cu mai mult de șapte ani în urmă și erau încă în viață. Știți ce aveau toate în comun?

Doar dr. Weissman zâmbea.

– Tuturor li se spusese că aveau mai puțin de șase luni de trăit. Voi, doctorii, sunteți ca meteorologii din Seattle în iunie. Tot ce preziceți vreodată e ploaie. Dar eu nu o să îmi mai iau nici o umbrelă cu mine. Viitorul meu e însorit.

Zâmbetul doctorului Weissman se lăți. Traversă camera și se aplecă spre ea.

– Mă bucur pentru dumneavoastră.

Claire îl privi.

– Nu am cuvinte ca să vă mulțumesc.

– Joe Wyatt e cel căruia ar trebui să îi mulțumiți. Mult noroc.

Claire nu mai rezistă și izbucni în lacrimi când se întoarse în camera ei. Nu se putea opri. Bobby o strânse în brațe, îi sărută capul chel până când Claire își ridică în sfârșit privirea spre el.

– Te iubesc, Bobby.

Bobby o sărută cu pasiune. Claire se ținu strâns de el, apoi îi șopti:

– Du-te și adu-ne fetița. Vreau să îi spun că mami o să fie bine.

Bobby ieși în grabă.

– Ai fost incredibilă, spuse Meg când rămaseră singure.

– Noul meu motto e: „Nu te pune cu Cheliuță“.

– Nici gând, spuse Meg zâmbind larg.

Claire se întinse după mâna surorii ei și o strânse.

– Mersi.

Meg sărută urmele de șuruburi de pe fruntea ei și șopti:

– Suntem surori.

Era suficient.

– Mă duc să o iau pe mama. Probabil că o să aducă o echipă de filmare.

Meghann ieși din cameră cu un zâmbet.

– Am scăpat de tumoare, spuse Claire camerei goale, exersând ce avea să le spună tuturor.

Apoi râse.

Meghann îi găsi pe toți în cantină. Bobby era deja acolo, vorbind cu Sam. Mama era la coada pentru mâncare, semnând autografe. Trupa de blues și Alison ședeau în colț și vorbeau încet una cu alta. Singurul care lipsea era Joe.

– Și iată-mă acolo, gata să intru pe scenă într-o rochie care nu voia să se închidă, povestea mama unui public absorbit. Nu sunt o femeie fără forme, deci vă puteți imagina, spuse ea cu un râs gingaș.

– Mamă? spuse Meghann și o atinse pe braț.

Mama se întoarse. Când o văzu pe Meghann, i se topi zâmbetul. Pentru o secundă arătă mai mică, mai vulnerabilă. Micuța Joanie Jojovitch din partea rea a orașului Detroit.

– Ei? șopti ea.

– Du-te sus, mamă. Sunt vești bune.

Mama oftă din greu.

– Desigur că sunt vești bune. Ați fost toți așa dramatici.

Se întoarse din nou spre publicul ei.

– Urăsc să vă las în mijlocul unei povești, dar se pare că fiica mea s-a recuperat în mod miraculos. Îmi amintește de un film de televiziune pe care l-am făcut o dată…

Meghann plecă.

– Mătușă Meg! spuse Alison.

Sări în picioare și se aruncă spre Meg, care o ridică de jos și o sărută.

– Mami s-a făcut bine!

Prietenele lui Claire chiuiră.

– Haideți, să mergem la Claire, le spuse Gina prietenelor.

Bobby se apropie de Meghann.

– Haide, Ali Gatorule, spuse în timp ce lua fetița în brațe, haide să o pupăm pe mami.

Dădu să plece, apoi se opri și se întoarse. O sărută pe Meghann pe obraz cu tandrețe și șopti:

– Mulțumesc.

Meghann închise ochii, surprinsă de profunzimea emoțiilor ei. Când ridică privirea din nou, văzu prin ceața lacrimilor că Sam se îndrepta spre

ea.

Se mișca încet, de parcă îi era teamă că urmau să îi cedeze picioarele. Întinse o mână, o atinse pe obraz.

Trecu un moment lung până când spuse cu blândețe:

– Te aștept la noi de Ziua Recunoștinței. Să nu aud vreuna din scuzele tale jalnice. Suntem o familie.

Meg se gândi la toți anii în care refuzase invitația lui Claire și la toți anii în care nu primise invitația. Apoi se gândi la ultima Zi a Recunoștinței, când mâncase de cină o brioșă de una singură. În tot acest timp se prefăcuse că nu era singură. Nu mai avea de gând să se prefacă și nu mai avea de gând să fie singură când avea o familie.

– N-o să mai poți scăpa de mine.

Sam dădu din cap și merse mai departe. Văzu cum se duse la coada pentru mâncare și o prinse pe mama de braț, trăgând-o departe de mulțime. Mama le trimise fanilor ei bezele urmându-l, împleticindu-se, pe Sam.

Meghann mai stătu pe loc preț de un minut, neștiind unde să meargă.

Joe.

Fugi de-a lungul coridoarelor, zâmbind și ridicând degetele mari către asistentele care deveniseră mai mult decât prietene în ultimele săptămâni. Se opri în sala de așteptare.

Era goală. Revistele din care citise erau încă deschise pe masă.

Aruncă o privire spre coridor, dar Claire nu avea nevoie de ea în acel moment. Avea să fie destul timp pentru ele mai târziu, când euforia va fi pălit și viața se va fi întors la normal. Aveau o viață întreagă în față. Ce îi trebuia lui Claire acum erau haine pe care să le poarte pe drumul înspre casă.

Meghann merse la lift și coborî în sala de intrare, apoi ieși din clădire. Abia aștepta să o sune pe Elizabeth și să îi dea veștile.

Era o zi minunată și însorită. Tot orașul părea mai limpede, mai curat. Soundul strălucea argintiu în depărtare printre zgârie-norii cenușii. Se îndreptă spre centru, gândindu-se la o groază de lucruri… la viața ei, profesia ei, familia ei.

Poate și-ar putea schimba cariera, ar putea practica un alt tip de drept. Sau poate că ar putea începe o afacere, un fel de centru de informații pentru persoane cu tumori cerebrale, poate ar putea găsi un medic deziluzionat care să îi fie partener. Sau poate o asociație caritabilă care să ajute cu

asigurarea celor mai bune îngrijiri medicale în timpul celor mai grele vremuri. Lumea i se părea larg deschisă acum, plină de noi posibilități.

Îi luă mai puțin de o jumătate de oră să ajungă acasă. Era gata să traverseze strada când îl văzu, în fața intrării clădirii ei.

Când o văzu, Joe se dezlipi de peretele de care se sprijinise și trecu strada.

– Gina mi-a spus unde locuiești.

– Ți-a spus Stu de radiografie?

– Mi-am petrecut ultima oră cu el. Arată bine.

– Da.

Joe se apropie de ea.

– M-am săturat să nu îmi pese, Meg. Și m-am săturat să mă prefac că am murit odată cu Diana, spuse el încet.

Se uită la el. Stăteau aproape unul de altul, suficient de aproape încât să îl poată săruta dacă voia.

– Ce șanse are un cuplu ca noi?

– Avem o șansă. Cu toții primim doar o șansă.

– Am putea suferi.

– Am mai suferit și am supraviețuit.

Îi atinse fața cu tandrețe; o făcu să vrea să plângă. Nici un bărbat nu mai fusese vreodată atât de tandru cu ea.

– Și ne-am putea îndrăgosti.

Meghann îl privi în ochi și văzu speranța pentru un viitor. Chiar mai mult decât atât. Văzu ceva din iubirea despre care vorbea și, pentru prima dată, crezu în ea. Dacă Claire se putuse vindeca, atunci totul era posibil. Îl înconjură cu brațele și se ridică pe vârfuri. Chiar înainte să îl sărute, îndrăzni să șoptească:

– Poate că deja ne-am îndrăgostit.

Epilog

Un an mai târziu

Gălăgia era asurzitoare… bâlciul era plin până la refuz; copiii țipau din cauza caruselelor, părinții urlau după ei, angajații își făceau reclamă la jocuri, melodia orgii răsuna în aer.

Alison era în față, trăgându-l pe Joe de la un carusel la altul. Meghann și Claire se plimbau în urma lor, povestind liniștite, cărând colecția de animale caraghioase de pluș și fleacuri ieftine din sticlă pe care le câștigase Joe. Mersul șchiopătat al lui Claire era singura amintire fizică a chinului prin care trecuse și era din ce în ce mai puțin evident cu fiecare zi care trecea. Părul îi crescuse, acum era mai creț și mai blond decât fusese înainte.

– E timpul, spuse Claire și îi făcu un semn lui Joe.

Cei patru merseră unul lângă altul, trecând pe lângă standul cu răcoritoare și îndreptându-se spre tribune.

– S-a adunat deja o mulțime, spuse Claire.

Avea emoții.

– Normal, spuse Meghann.

– Grăbește-te, mami, grăbește-te!

Alison țopăia de bucurie. Când ajunseră la ușa laterală specială, Claire își arătă permisul special pentru culise. Își croiră drum prin zona plină de tehnicieni care se ocupau de scenă, trecură pe lângă muzicienii și cântăreții care se încălzeau.

Bobby îi văzu și le făcu cu mâna. Alison fugi spre el. O ridică în brațe și o învârti în aer.

– Tati o să cânte azi, spuse ea destul de tare încât să o audă toată lumea.

– Poți să fii sigură.

Bobby își puse un braț în jurul lui Claire și o trase aproape de el ca să o sărute.

– Urează-mi noroc.

– Nu ai nevoie de el.

Mai vorbiră câteva minute, apoi îl lăsară să se pregătească. Se urcară în tribune și își găsiră locurile în rândul al patrulea. Meghann o ajută pe Claire să se așeze; uneori mai era puțin nesigură.

– Kent Ames a sunat săptămâna trecută. Mama l-a făcut în toate felurile pentru că a anulat contractul lui Bobby, spuse Claire.

– Mama îl înjură de luni întregi.

– Știu. Săptămâna trecută i-a spus că i-a făcut lui Bobby rost de o probă la Mercury Records. Kent Ames a făcut o criză. Se pare că vrea totuși să îi mai dea o șansă lui Bobby. A spus că speră ca Bobby știe care îi sunt prioritățile de data asta.

Claire zâmbi.

Un bărbat apăru pe scenă și anunță:

– Bobby Jack Austin!

Publicul aplaudă politicos. Alison țopăia de zor, strigând:

– Da, tati!

Bobby urcă pe scenă cu chitara în mână. Își trecu privirea peste mulțime, o găsi pe Claire și îi trimise un sărut.

– Cântecul acesta e pentru soția mea, care m-a învățat ce înseamnă iubirea și curajul. Te iubesc, draga mea.

Testă câteva note la chitară și începu să cânte. Vocea lui limpede și frumoasă se desfășura în ritmul muzicii și hipnotiza mulțimea. Cântă despre cum găsise femeia visurilor lui și se îndrăgostise de ea, despre cum îi fusese alături în vremuri întunecate. Când ajunse la ultima strofă, vocea lui se transformă într-o șoaptă răgușită; mulțimea se aplecă să poată auzi cuvintele mai bine.

Când te-am văzut rătăcind
Pe-ale vieții drumuri grele,
Am învățat ce înseamnă iubirea,
Ca dar al vieții mele.

De data asta aplauzele fură explozive. Jumătate dintre femeile din public plângeau. Meghann își îmbrățișă sora.

– Ți-am spus eu că Bobby o să fie un soț grozav. Mi-a plăcut de el de când l-am văzut.

Claire râse.

– Da, cum să nu. Și ce se întâmplă cu tine și Joe? Practic locuiți împreună. Miros un contract prenupțial în viitorul tău.

Meghann se uită la Joe, care era în picioare și bătea din palme cu Alison în brațe. De când începuse din nou să practice medicina spunea că totul era posibil. Își arătaseră unul altuia cum să iubească din nou.

– Un contract? Eu? În nici un caz. Ne gândeam la o nuntă micuță. Afară…

– Unde plouă? Unde se înmulțesc gândacii? Acel afară?

– Poate cu hamburgeri și hotdog și…

– Salata de cartofi a Ginei.

Amândouă vorbiră în același timp, ceea ce le făcu să râdă.

– Da, despre o nuntă din aia e vorba, spuse Meghann și se sprijini de sora ei.

Nota autoarei

Dragă cititoare,

Salutare și bun venit! Scriu această scrisoare din însoritul Hawaii… foarte, foarte departe de copacii uriași și vârfurile ascuțite de munte care definesc peisajul din *Între surori*. Ambele locuri îmi sunt foarte dragi din diferite motive. Iubesc insula Hawaii pentru soarele și sunetul mării; Western Washington e căminul meu și îi iubesc liniștea și grandoarea și frumusețea. Îmi doresc mereu ca cititorul să poată vedea zona Pacific Northwest într-o lumină cu totul nouă odată ce și-a croit drum în lumea mea.

Dacă este prima oară când citești o carte de a mea, sper că îți place ceea ce ai găsit. Știu că eu mă bucur atunci când aflu că un autor nou pe care l-am descoperit are și alte cărți care mi-ar putea plăcea. De aceea îți ofer *Între surori*. Ca și celelalte cărți mai recente ale mele, este un roman despre femei în fața unui conflict, a unei crize și care învață să depășească obstacole moderne prin propriile puteri și cu ajutorul prietenilor și al familiei. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât mai mult învăț câtă nevoie am de alte femei. Presupun că de aceea tot scriu despre relațiile noastre. Ce ne-am face fără surorile și prietenele noastre? Dacă ți-a plăcut de Kate și Tully din *Aleea cu licurici*, sunt convinsă că o să îți facă plăcere să îți petreci câteva ore cu Meghann și Claire.

Și s-ar putea să descoperi ceva la care nu te așteptai: puțin umor. Deși cartea tratează niște probleme dificile care dau startul unor discuții minunate în cadrul cluburilor de lectură, abandonul, înstrăinarea, pierderea iubirii, crizele medicale și două surori care nu au știut niciodată cum să fie o familie, sper că o face într-un mod care îți va pune pe față nu doar lacrimi, ci și zâmbete.

Sper că vei savura câteva ore din micul colț al lumii pe care îl numesc casa mea, cu două dintre personajele mele preferate. Și dacă am noroc, te va

face să îți dorești să îți suni surorile când termini de citit.

Cu drag,
Kristin Hannah

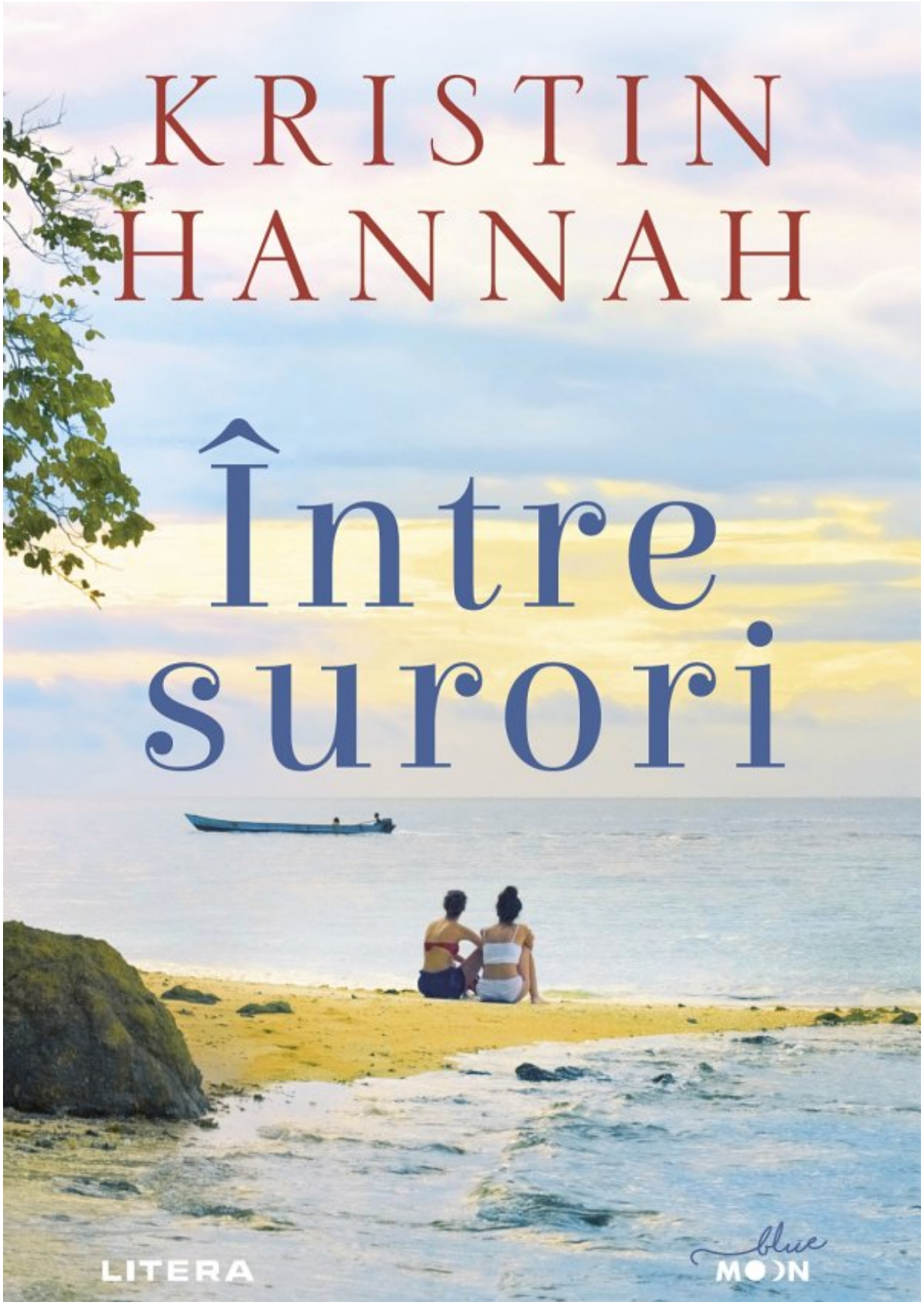
KRISTIN
HANNAH
Între
surori
LITERA
blue
MOON